

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

1. The first part of the document is a list of names and dates.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

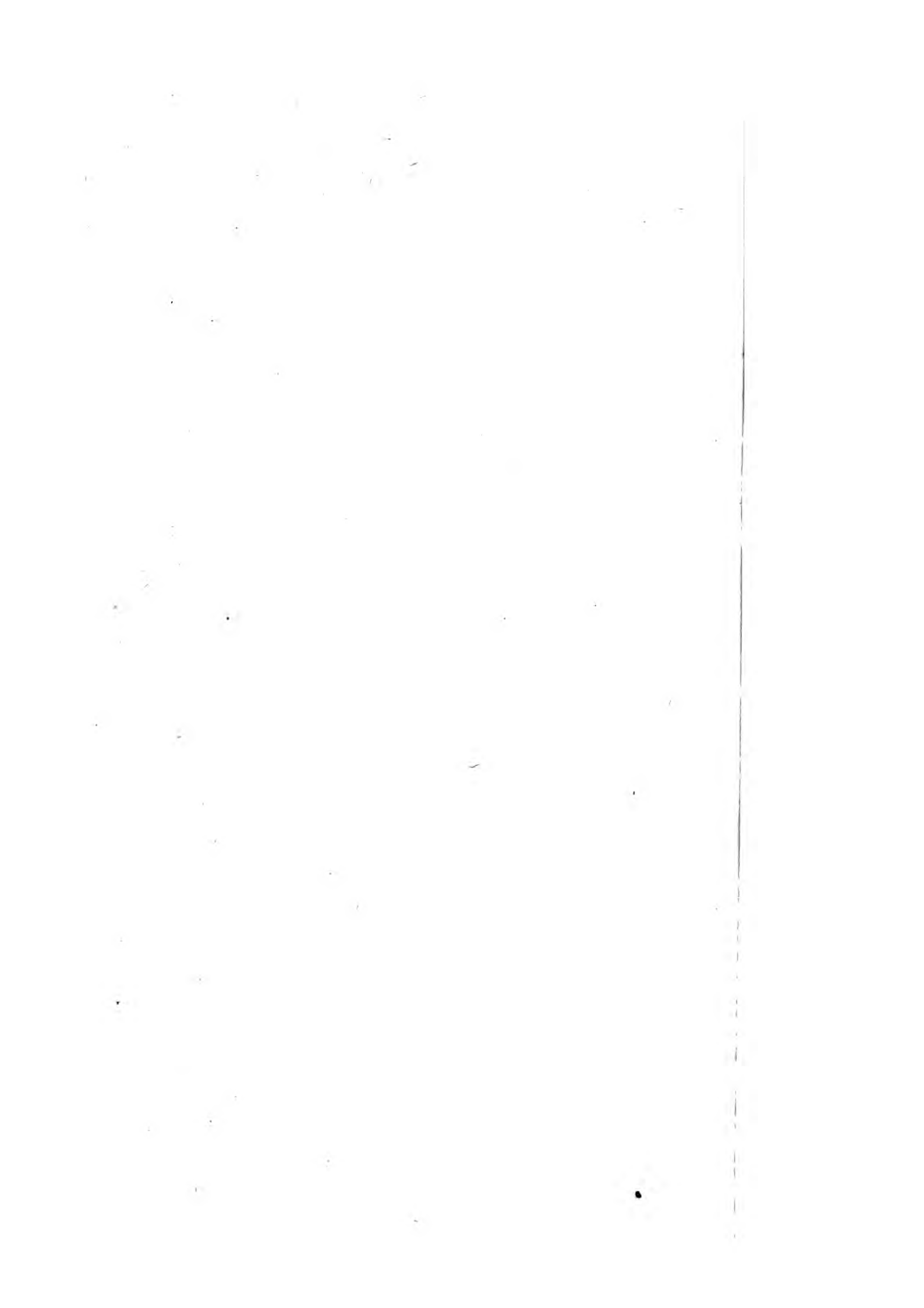

600007618S

29.
628.

1630

PHILETAE COI
HERMESIANACTIS COLOPHONII
ATQUE
PHANOCLIS
RELIQUIAE.

DISPOSUIT, EMENDAVIT,
ILLUSTRAVIT

NICOLAUS BACHIUS.

ACCEDUNT
DAN. LENNEPII ET DAV. RUHNKENII
OBSERVATIONES INTEGRÆ.

HALIS SAXONUM
IN LIBRARIA GEBAUERIA.
MDCCCXXIX.

628.

2

200

V I R O
NOBILISSIMO GENEROSISSIMO
C. S. F. STEIN DE ALTENSTEIN

REGIO MINISTRO EXCELLENTISSIMO
OMNIUM DIVINAE HUMANAQUE SAPIENTIAE
DISCIPLINARUM PER REGNUM BORUSSICUM
FLORESCENTIUM SUMMO GUBERNATORI
LITTERARUM ARTIUMQUE PATRONO
INTEGERRIMO

D. D.
SCRIPTOR.

**Fortes creantur fortibus et bonis ;
Est in iuvençis, est in equis, patrum
Virtus, nec imbellem feroces
Progenerant aquilae columbam :
DOCTRINA sed vim promovet insitam
RECTIQUE CULTUS pectora roborant ;
Utcunque defecere mores,
Indecorant bene nata culpa.**

HORATIUS CARM. IV, 4, 29 sqq.

Octavus iam delabitur annus, quum in **UNIVERSITATE LITTERARUM FRIDERICIA GUILIELMIA RHENANA**, **TUIS** potissimum, **VIR EXCELLENTISSIME**, auspiciis iuveniliter efflorescente, a praeceptoribus dilectissimis, **C. F. HEINRICHIO**, **A. F. NAEKIO**, **A. G. SCHLEGELIO**, **F. T. WELCKERO**, viris doctissimis et ingeniosissimis mihi que gratissima pietate in sempiternum venerandis, humanitati ac benevolentiae **P. I. REHFUESII**, Almae Rhenanae Curatoris perillustris, viri de studiis meis meritissimi, intime commendatus, hoc ipso candidissimo bonarum artium fautore intercedente, haud ita longum post tempus insignem **TUAM** clementiam et ingenuitatem expertus sum. **TU** quidem mihi summos philosophiae honorum gradus apud illustrem Philosophorum Bonnensium **Ordinem** rite solemniterque adeptus

primum pro innata TIBI generositate ac munificentia novam aperuisti viam, quae me perduceret ad almam Musarum sedem Berolinensem, ab eodem FRIDERICO GUILIELMO III. Augustissimo et clementissimo Rege conditam ac denominatam; deinde Regium assignasti munus in Gymnasio Oppoliensi litteras docendi artesque liberales. Quo officio tribus fere annis pro viribus functum ultro Vratislaviam me arcessisti, ut in Gymnasio Regio Leopoldino superiorum ordinum discipulis ad humanitatem artesque ingenuas instituendis laborem meum impertirem. Nunc tandem denuo mihi contigit, ut amicos et collegas reperirem *συμφιλολογοῦντας*, quos ego sane Oppolii multo aegrius desideravi, quam amoenas RHENI PATRIS convalles, Socratis potissimum dicto me consolatus: *Φιλομαθῆς γὰρ εἰμι· τὰ μὲν οὖν χωρεῖα καὶ τὰ δέν-*

*δρα. οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ
ἄστει ἄνθρωποι.* Praeterea TU, vir nobilissime, liberaliter concessisti, ut ab illustri Philosophorum Vratislaviensium Ordine veniam impetrarem de literis Graecis, Latinis atque Theotiscis lectiones habendi academicas.

Longum est cuncta recensere quae TU in me contulisti beneficia; sufficit enim aperte et ingenue confiteri me nunquam destitutum, quin TUAM erga me clementiam et benignitatem iusta pietate memorique mente persolvere contendam. Gratissimus igitur ferebat animus, ut hoc opusculum, in quo exigua Graecorum poesis elegiacae naufragia religiose diligenterque collegi, intimae venerationis ac pietatis pignus TIBI consecrarem. Noli tamen moleste ferre, si quid vires oneri subinde impares et subsidiorum litterariorum per temporis spatium satis am-

plum extrema paene inopia desiderandum reliquerint, aut mihi ipsi imperitare, si quid a voluntate mea alienum fuit.

Iam denique vale, **VIR EXCELLENTISSIME**, neve quam hactenus mihi advertisti gratiam et favorem in posterum mihi detrahe, nisi egomet ipse (quod **DEUS** prohibeat!) integrum litterarum artiumque studium vel aliquantulum dimiserim.

Scr. **VRATISLAVIAE** mense **Ianuario** anni **MDCCCXXIX**.

PRAEFATIO.

Mimnermi elegorum eroticorum reliquias, quas ante triennium singulari cura tractandas mihi sumpseram, nunc illius excipiunt aemulatores elegantissimi, PHILETAS COUS, HERMESIANAX COLOPHONIUS atque PHANOCLES, aetatis Alexandrinae poetae elegiaci iidemque amatorii. Sicut Mimnermus vitae humanae fragilitatem ac brevitatem, rerum inconstantiam ac levitatem, amoris desideria flagrantissima eademque, ut videtur, inania atque irrita carminibus elegiacis conquestus erat; ita *post etiam versibus impariter iunctis inclusa est voti sententia compos.* *) Iam pri-

*) Horat. A. P. 75 sq. Acutissime in hunc locum commentatus est Fr. Schlegelius Operum IV p. 49. „Die Muse der spätern Elegie, welche die sonst das Aeltere gern vorziehenden Griechen am höchsten schätzten, und die Römer mit Bewunderung nachbildeten, ist die befriedigte Sehnsucht, die glückliche Liebe. Sie ist ganz der Anmuth geweiht und der Leidenschaft; nachlässig hingegen und in weiches Gefühl aufgelöst, wie sie ist, liebt sie erotische Tändeleien und verirrt auch wohl in ganz sinnliche Schilderungen.“ — cf. id. p. 56. „Ueberhaupt würde man sehr irren, wenn man glaubte, der Liebe der alten Poeten, die freylich nicht so durch die Gefühle der Ehre und die Bilder himmlischer Reinheit in das Gebiet des Geistigen gesteigert war, wie die roman-

num igitur animum advertamus huius aetatis fragmentis elegiacis et colligendis et illustrandis, qua quidem aetate ars elegiaca ex ipsorum veterum iudicio ad summum venustatis elegantiaeque provecta erat fastigium. Neque immerito Fridericus Schlegelius eximiam censet istis fragmentis impendendam esse curam, propterea quod ad Romanorum carmina elegiaca, quibus melior favit fortuna, propius accedant, neque tamen inde ad vetustiore Graecorum poesim elegiacam respicere oculi plane prohibeantur. *)

Subsidia, quibus in hac opera uti oportebat, varii sunt generis. Prae cete-

tische, habe irgend ein Reiz gefehlt, den die geistreichste Geselligkeit, die reizbarste Leidenschaftlichkeit bey gebildeter und schöner Sinnlichkeit und ein zartes Gefühl verleihen können."

*) Operum IV p. 56. „Die Bruchstücke dieses letzten (Alexandrinischen) Zeitalters, in welchem die elegische Kunst nach dem Urtheile der Alten ihren Gipfel erreichte, verdienen zunächst eine vorzügliche Aufmerksamkeit, weil sie der vollständiger erhaltenen und uns bekannten römischen Elegie näher liegen, und doch von diesem Standpunkte aus, die Aussicht auf die ältere griechische Elegie nicht mehr so ganz entfernt ist. Auch sind die Bruchstücke glücklicherweise von der Art, daß sie viel Stoff und Veranlassung zum Nachdenken über die eigentliche Natur der alten Elegie geben können, die hier schon auf Nebenwege auszuweichen und lustzuwandeln scheint; und doch, wenn erotische Anmuth und Bildung die Seele der spätern griechischen Elegie sind, kann wohl nichts elegischer gefunden werden, als das wunderschöne Bruchstück des Hermesianax."

ris inspiciendi fuerunt libri, in quibus poetarum fragmenta conservantur: huc imprimis referuntur Athenaeus et Ioannes Stobaeus, ex quorum hortulis plurimi decerpti sunt flores elegiaci. Utriusque scriptoris editiones praestantissimae et novissimae, ab Ioanne Schweighaeusero, Guilelmo Dindorfio, Ludovico Heerenio, Thoma Gaisfordio paratae, in promptu fuerunt. Accesserunt aliorum virorum doctorum, et emendationes et observationes, quarum paucis mentionem faciemus.

I. *In Philetam.*

- 1) *Philetæ Coi Fragmenta quae reperiuntur. Collegit et notis illustravit C. Ph. Kayser. Praefixa est Epistola Ch. G. Heynii ad Io. G. Schlosserum. Gottingae 1793. 8.*

Quid super hac collectione statuendum sit, extremis labiis degustare non sufficit; itaque lector benevolus, quae subinde in Kayseri nuper ad superos eVecti rationes criticas et exegeticas ipso iam superstite commentati sumus, inspiciet nostramque cum illius comparabit sententia.

- 2) *C. F. Heinrichii Observationes in auctores veteres. Hanoverae 1794. 8. inde a pag. 50 — 58.*

Cui libello quantum debeat Philetæ et Hermesianactis explicatio, suo loco religiose declarabitur.

- 3) *Fr. Iacobsii Animadversiones in Anthologiam Graecam. Vol. I. P. 1. p. 387 — 395.*

II. *In Hermesianactem.*

- 1) *Adr. Heringae Observationum criticarum liber sing. Leovardiae 1749. 8. p. 280. 283.*
- 2) *Io. Dan. Lennepii Animadversiones ad Coluthum aliosque scriptores veteres. Lib. III cap. 8. p. 161 — 171.*

Has animadversiones, Coluthi editioni ab eodem Lennepio paratae (Leovardiae 1747. 8.) annexas, extremo hoc opusculo una cum Ruhnkenii annotationibus repetendas curavimus.

- 3) *Dav. Ruhnkenii Appendix ad epistolam criticam II p. 283 — 299.*

Quae quidem annotationes primum in lucem prodierunt in editione Hymni Homericum in Cererem (Lugduni Bat. 1782. ed. 2 ib. 1808. ed. 3 Lipsiae 1827. 8.) repetitae in Ruhnkenii Opusculis Vol. II p. 615 sqq.

- 4) *Hermesianax, sive Coniecturae in Athenaeum atque aliquot poetarum Graecorum loca, quae cum corriguntur et explicantur, tum carmine donantur. Auctore Stephano Weston. Londini 1784. 8.*

Huius libelli cognovimus nihil nisi Excerpta quaedam in Athenaei editione Schweighaeuseriana prolata; quod ne aegrius ferremus plurimum contulit Richardi Porsoni censura sagacissima, quam suppeditant eius *Tracts and miscellaneous criticisms*

ed. Th. Kidd. p. 38—42. unde eam repetemus, ut suo quisque fruatur iudicio:

„The author of this book, in a prooemium, where he explains the nature of his undertaking, has the following paragraph: *Tota artis criticae materia in tres partes distribuitur, ut debeat monstrare primum principia et causas scribendi, deinde de consuetudinibus, praescriptis, moribus, elocutionibusque versari, quae historica appellari solet; denique de correctione agere ex collectionibus MStorum, optimisque editionibus librorum impressorum exquisitae, necnon de coniecturis tractare, varia eruditione et editorum acumine excogitatis, quam hypotheticam appellare possumus.* In this publication, Mr. W. professes to deal only in the hypothetical sort of criticism; and farther observes, *plus in bonâ (coniecturâ) laudis, quam in malâ vituperationis esse.* Whether he will have any cause to avail himself of this plea, my readers may determine for themselves, from the specimens I shall hereafter produce. It must be owned, even by those who disapprove of his conjectures, that they are often supported with learning and ingenuity, and they who are dissatisfied with his criticisms cannot complain of his want of civility, that great opprobrium of the sect. But, generally speaking, there is not that felicity in his emendations, which instantly compels the reader's assent, and supersedes the necessity of a long defence, or explanation. Mr. W. is somewhat unlucky in setting out with a fragment of Hermesianax, (Athenaei p. 597.) which has come down to us in so wretched a state, that, after the labours of the best critics, Casaubon, Heringa, Ruhnkenius, etc. it still abounds with corruptions. It is not, therefore, to be wondered at, if Mr. W. has done but little towards restoring this fragment to its first integrity. His best conjecture is, I think, that on vs. 83. I shall, therefore, transcribe the lines. After enumerating the most famous poets that were lovers, Hermesianax proceeds to shew, that even philosophers, in spite of their gravity, were *the sons of women.* Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὀπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο, Ἄνθρώπων, σχολιῆν μαιόμενοι σοφίην, Οὐδ' οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπετρέψαντο χυδοιμὸν Φανόμενον, δεινὸν δ' ἤλθον ἔφ'

ἤντιον. For *οὐδ' οἱ δεινὸν*, to avoid the repetition of the same word, Mr. *W.* reads, *Οὐδ' οἶδ' αἰνὸν*. This seems perfectly right (though not having either Lennep or Ruhnkenius at hand, I am not certain whether this coniecture has been anticipated or not); but in the verses immediately following, Mr. *W.* is less happy. I shall quote the passage, and, for particular reasons, subjoin in Latin commentary."

Hunc commentarium Latinum nostris Annotationibus suo loco inseruimus.

5) *Heinrichii observationes in Auctores vett.*
p. 25 — 49.

6) *C. D. Ilgenii opuscula philolog.* Vol. I
p. 247 sqq.

7) *Leontii Carminis Hermesianactei Fragmentum emendatum et Latinis versibus expressum a F. A. Riglero et C. A. M. Axtio.*
Coloniae 1828. 16.

Hunc libellum, nostris Commentariis iam ad umbilicum adductis, primum oculis oblatum, editores ita adornarunt, ut, versibus Latine etiam iisque satis eleganter expressis, interpretum prope partibus defungerentur, et supersederent scribendis Annotationibus, quibus res illustrarentur. Neque cetera quae adhuc supersunt Hermesianactis fragmenta adiunxerunt, ita ut viri docti parum frugis ex hoc opusculo capere possint. Attamen illorum interpretationem Latinam elegis Graecis dedimus vicinam, multis locis immutatam, ubi aliam aut lectionem aut coniecturam aut explicationem sequuti sumus, hinc illinc viri cu-

iusdam eruditi (in *Ephemeridibus Halens.* a. 1828. p. 777 sqq.) humeris sustenti.

Accedit denique Godofredi Hermanni Programma (Lipsiae 1828. 4.), in quo tractantur *Hermesianactis* elegi, illud tamen tum demum in manus meas delatum, quum liber ipse librario iam erat traditus.

III. *In Phanoclem.*

- 1) *Ruhnkenii Appendix ad Ep. crit.* II p. 299 sqq.
- 2) *Iacobsii Animadv. in Anth. Gr.* I, 2 p. 224 — 28.
- 3) *Rigleri Hermesianax* inde a pag. 27.

Memoratu dignae sunt etiam interpretationes, ex quibus quae lingua Latina conceptae sunt, nunquam oculis perlustravimus elegantissimam (quam perhibent: v. *Groddeckii Hist. litt. Gr.* II p. 22) a Laurentio Santenio profectam, cognovimus accuratam utriusque poetae ab Axtio et Riglero, Phanoclis a Grotio compositam. Versiones patrio sermone conceptae omnium quum longe venustissimae et elegantissimae tum maxime ad exemplar Graecum accommodatae apparent, quas Aug. Guil. Schlegelius in *Athenaeo*, Frid. Iacobsius (*Leben und Kunst der Alten* Vol. I. P. 1.2.) et Guil. Ern. Weberus (*die elegischen Dichter der Hellenen*, Frankfurt 1826 p. 278 sqq.) moliti sunt.

Praeterea Fridericus Iacobsius, cuius haesites maiorne sit eximia doctrina, an sincerus animi candor, litteris Gotha Opolium ad me missis coniecturas aliquot et notitias, ad Hermesianactem imprimis spectantes, liberaliter mecum communicavit.

PHILETAS COUS.

A

DE
PHILETAE COIVITA
SCRIPTISQUE.

PHILETAM ¹⁾ patria fuisse Coum memoriae prodidit Strabo, gravissimus auctor, a quo Hippocrates dicitur

1) Differunt libri in hoc vocabulo Graece scribendo, partim *φιλητᾶς* proponentes, partim *φιλήτας*, partim *φιλίτας*, alii etiam aliter depravantes formam sinceram. Apud Athenaeum, qui saepius laudat Philetam, codices optimi plerumque suppeditant *φιλίτας*, quam lectionem meritò Schweighaeuserus ad lib. XI p. 483 A. ex itacismi contagio profectam esse censet; reliqui *φιλήτας*. *φιλίτας* legitur etiam in Strabonis XIV p. 657. Codicibus Moscov. et Paris. ap. Parthen. Erot. c. 2. Etym. M. p. 330, 3^c. Hesych. v. *ἀμαλλα* ap. Schow. *τὸ παροξύτονον φιλήτας*; praeter aliquot Athenaei libros plerique et optimi Steubaei Codd. exhibent; deinde reperitur apud Strabon. III p. 168. VIII p. 364. Plutarch. p. 791 E. Antigon. Char. 8. 23. Aelian. V. H. IX, 14. X, 6. Steph. Byz. p. 700 C. (contra p. 340 D. libri parum sibi constantes *φιλητᾶς*) Eustath. ad Iliad. p. 1235, 38. Od. p. 1885, 51. Tzetz. ad Lycophr. p. 602, 41. 689, 23. Hesych. v. *θείσπαλαι*. Koesii Exc. e Cod. Reg. Paris. in Orion. Theb. p. 185. *τὸ περισπώμενον φιλητᾶς* apud Theocrit. VII, 40 eiusque Schol. II, 120. VII, 6. 40. ubi tamen alterum scholium ap. Gaisford. habet *φιλητῆς*. Suid. v. *Ζηνόδοτος* et *Φιλητᾶς*. Zonar. Lex. p. 1579. Hesych. v. *βαβυκῶς*, *σκεῖρος*, *σκούρης* (ubi Schow. *φιλιτα*), *ὑπ' ἀνῆν* (Schow. *φιλιτάς*), *ὑπεζῶσθαι*. Porphy. Quaestt. Hom. c. 8. Tzetz. ad Il. p. 126, 12. Schol. ad Aristoph. Av. 963. Pac. 1071. Schol. ad Apollon. Rhod. I, 1297. II, 279. IV, 989. 1141. ed. Schaefer.

τῶν ἐνδόξων Κῶων Κῶος ἀνὴρ, καὶ Σίμος ὁ ἰατρός, Φιλητᾶς τε ποιητῆς ἄμα καὶ κριτικός. ²⁾ Huc referendi sunt etiam Hermesianactis disticha (fragm. 5, 75 sqq.), quibus narratur cives suos Philetæ statuas posuisse aeneam:

Ὅϊθα δὲ καὶ τὸν δοιδόν, ὃν Εὐρυπύλου πολιῆται,
Κῶοι, χάλκειον θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ,
Βιτιίδα μολπάζοντα θοήν, περὶ πάντα Φιλητᾶν
ῥήματα καὶ πᾶσαν ἑυόμενον λαλίην.

Levioris momenti sunt ea, quae in Scholiis ad Theocritum (VII, 40) leguntur: Ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῶος τὸ

Alii libri mirabiliter fluctuant: sic in Photii bibl. p. 319, b. ed. Bekker. Cod. A. φιληταν (similiter Eudocia Violar. in Villoisoni Anecd. I p. 424 φιλητας), B. φιλήταν, c. φίλητα. Schol. ad Nicandri Ther. 3 p. 44. Goett. φιλιτᾶ, Lorrianus φιλητᾶ pro vulg. φιλητῆ, paullo inferius omnes φιλητῆν, ubi Schneiderus correxit φιλητᾶν. Anthol. Palat. VI, 210. VII, 481 φιλιτᾶ. Ex his undis, nisi certa scriptorum veterum testimonia supersint, hoc unum patuerit effugium, ut formam rariorem φιλητᾶς ab ignavis librariis depravatam esse statuerimus. Sed Veteres ipsos nomen φιλητᾶς enuntiassent περισπωμένως sine ulla ambiguitate tradit Choeroboscus περὶ τῶν ἐν ταῖς πτώσεσι τόνων in Bekkeri Anecd. p. 1²². Τούτων οὕτως ἔχόντων δεῖ γνώσκειν, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα εἰς ὃ λήγουσα καὶ ἀποβολῆ τοῦ ὃ τὴν γενικὴν ἀποτελοῦσα τὸν αἰτὸν τόνον τηρεῖ καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς, οἷον Φιλητᾶς Φιλητᾶ, Μηνᾶς Μηνᾶ, Μητρᾶς Μητρᾶ, Χρυσοῦς Χρυσοῦ κ. τ. λ. cf. p. 1248. 1250. Alia licet adiungere huiusmodi nomina terminantia in ᾶς, ut Θευδᾶς, Λιχᾶς, Γονατᾶς, Σατανᾶς. Extremis modo, ut dicunt, labiis hanc rem attigit Buttmanus Gramm. Gr. I p. 149. — Ceterum ob scripturae compendium saepius permutantur nomina Φιλητᾶς, Φιλήμων, Φίλων, Φιλίας, Φιλίας, Φιλτίας, quorum posthac singularis fiet mentio. cf. Meinekii praef. ad Menandri Reliqq. p. IX sq.

2) Strabo XIV, 2, 19 p. 657. Accedit Athenaeus compluribus locis, Aelianus V. H. IX, 14. Suidas s. v. aliique scriptores, quos omnes excitare longum est. Propertius et Ovidius *Philetam* κατ' ἐξοχὴν designarunt nomine *Coi poetae*.

γένος, ἢ, ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ οὗτος. Nimirum quod alii Philetam *Rhodium* fuisse dixerunt, id sane hunc in modum licet explicari, ut poetam in Rhodo inſula aliquamdiu commoratum esse ponamus. 3)

Philetas patrem habuit Telephum 4) eumque grammaticum 5), qui, ut videtur, ipse filii praeceptor, ad alenda illius studia critica plurimum contulisse putandus est.

Philetam porro Philippo et Alexandro Macedoniae regibus iam vixisse memoriae prodiderunt Suidas et quae illum auctorem plerumque sequitur Eudocia. 6) Idemque Lexicographi Philetam Ptolemaei Secundi Philadelphi praeceptorem fuisse tradunt 7), quem quidem regni Aegyptiaci gubernacula tenuisse constat inde ab Olympiade CXXIV, 1 usque ad CXXXIII, 3. Suffragatur insuper testimonium Grammatici, qui Arati vitam descripsit (T. II p. 442 ed. Buhl.), quem tamen ipsum floruisse ait ἐν τοῖς χρόνοις κατὰ Φιλιάδελφον τὸν βασιλέα· συνήκμαζε δὲ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ καὶ Φιλητᾷ καὶ Διονυσίῳ τῷ φιλοσόφῳ, εἰς Ἀθήνας μεταθεμένῳ. Accedit, quod Philetam Menandri quoque et Callimachi aequalem fuisse in altera eiusdem Arati vita enarratur (T. I p. 3.) Συνήκμαζε δὲ (Ἄρατος) Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ καὶ Καλλιμάχῳ καὶ Μενάνδρῳ καὶ Φιλητᾷ. Poeta Cous Hermesia-

3) Vide ad Mimnermi Reliquias p. 1.

4) Suidas s. v. Proclus in Photii Bibl. p. 319 b. τὸν [τοῦ] Τηλέφου, Φιλητᾶν τὸν Κῶιον. Schol. ad Theocrit. VII, 40. ubi Vat. 3. perperam Τηλεφίλου pro vulgata eaque vera lectione Τηλέφου.

5) V. Villosioni Prolegg. ad Homeri Schol. Iliad. p. XXVIII.

6) Suidas v. Φιλητᾶς — ὧν ἐπὶ τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου. Eudocia in Violario, Villosioni Anecd. I p. 424 minus eleganter ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀ.

7) l. c. ἐγένετο δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου.

nactis etiam fuit amicus et familiaris, uterque natu maior, quam Nicander (hic autem floruit circa Olympiadem CLV usque ad CLX.) teste Scholiasta ad Theriacorum vers. 3. Ὁ Ἐρμησιάναξ φίλος τῷ Φιλητᾷ καὶ γνώριμος ἦν. — οὐ δύναται δὲ Νικάνδρος μνημονεύειν τούτου διὰ τῆς προσφωνήσεως, διὰ τὸ τὸν Φιλητᾶν πρεσβύτερον εἶναι Μενάνδρου. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ Ἐρμησιάνακος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν.

Dein Philetas praeceptor fuit Theocriti, poetae bucolici, et Zenodoti Ephesii, poetae epici et grammatici, quorum uterque floruit, quum Ptolemaeus Lagi Aegypto imperavit. Scriptor anonymus in Theocriti Vita: Θεόκριτος, inquit, ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητῆς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, — ἀκουστῆς δὲ γέγονε Φιλητᾷ καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγῶ. Atque ipsius Theocriti verba (VII, 37 sqq.), ad quae respicit Scholiasta, ita se habent:

Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοῖσαν καπυρὸν στόμα· κῆμέ λέγοντι πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθῆς, οὐ Δᾶν· οὐ γὰρ πῶ κατ' ἐμὸν νόον οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, οὔτε Φιλητᾶν, ἀείδων· βάζραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσσω.

Suidas v. Ζηνόδοτος, Ἐφέσιος, ἐποποιὸς καὶ γραμματικὸς, μαθητῆς δὲ τοῦ Φιλητᾷ, ἐπὶ Πτολεμαίου γεγονώς τοῦ πρώτου. Nunc autem supra iam vidimus Philetæ discipulum, Ptolemaeum Philadelphum, ex eadem qua praeceptor insula oriundum. Ita quidem facile quis possit induci, ut Philetam in patria scholas habuisse publicas arbitretur, neque est quod subtilius huic sententiae opponatur. Nempe Theocritum quoque in hac insula aliquando hospitem degisse narratur in Argumento ad eiusdem Idyll. VII. Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῶ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆι. Quum autem Theocritum et Zenodotum ex schola

Alexandrina profectos esse constet, satis probabile esse videtur utriusque magistrum una cum ceteris viris per omnem Graeciam eruditissimis et clarissimis a Ptolemaeo primo Alexandriam advocatum esse, ubi litteras artesque publice doceret ⁸⁾ et Graecae antiquitatis studio operam navaret. Utrum per longum temporis spatium (si quidem vera est quam proposuimus coniectura) in Museo Alexandrino vitam degerit, an mox in patriam redierit, haud facile quisquam hodie ad liquidum perducet.

Philetas admodum adolescens ad rei publicae nescio cuius (fortasse patriae) gubernacula accessisse videtur, in qua tamen administranda eum propter corporis infirmitatem minus feliciter versatum esse Plutarchus tradit in libro, *An seni sit gerenda res publica* (cap. 15. p. 791 E): "Ὡςπερ οὖν ὁ Πρόδικον τὸν σοφιστὴν ἢ Φιλητᾶν τὸν ποιητὴν ἀξιῶν πολιτεύεσθαι, νέους μὲν, ἰσχυροὺς δὲ καὶ νοσώδεις καὶ τὰ πολλὰ κλινοπέτεῖς δι' ἀρρώστιαν ὄντας, ἀβέλτερός ἐστιν, οὕτως ὁ κωλύων ἄρχειν καὶ στρατηγεῖν τοιούτους γέροντας; οἷος ἦν Φωκίων, οἷος ἦν Μασσανάσσης ὁ Αἰβνός, οἷος Κότων ὁ Ῥωμαῖος.

Id quidem satis firmiter ex hoc Plutarchi loco conficitur, Philetæ corpus macie et infirmitate quadam extabuisse: at speciem procul dubio commentaticiam prae se ferunt, quae eadem de re copiosius proferuntur apud Aelianum: *Φιλητᾶν λέγουσι τὸν Κῶνον λεπτότατον γενέσθαι*

8) Gu. Ern. Weherus in Poetar. eleg. interpr. p. 660. *Seine Gelehrsamkeit (Philetæ) — bewog auch Ptolemäos den Lagiden, als er seine Herrschaft über Aegypten begründet hatte (um 306 vor Ch.), ihn seinen Kindern, namentlich seinem Lieblingssohne und nachherigen Erbfolger Ptolemäos (Philadelphos) zum Lehrer zu geben; seit welcher Zeit er seinen Wohnsitz in Alexandria nahm cett.* Quod quidem posterius tam disertis ac distinctis verbis enuntiatum unde sumpserit vir sagacissimus, non indicavit. Equidem, quippe tam certis fontibus destitutus, adhuc in coniectura haerebam.

τὸ σῶμα. ἐπεὶ τοίνυν ἀνατραπῆναι ῥάδιος ἦν ἐκ πάσης προ-
φάσεως, μολίβδου, φασί, πεποιημένα εἶχεν ἐν τοῖς ὑποδή-
μασι πέλματα, ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων, εἶποτε
σκληροὶ κατέπνεον. εἰ δὲ ἦν οὕτως ἀδύνατος, ὥστε μὴ ἀν-
τέχειν πνεύματι, πῶς οἷός τε ἦν τοιοῦτον φορτίον ἐπάγεσθαι;
ἐμὲ μὲν οὖν τὸ λεχθὲν οὐ πείθει. ὁ δὲ ἔγνω ὑπὲρ τοῦ ἀν-
δρός, τοῦτο εἶπον. 9) Sed ante omnia indagandi sunt fon-
tes erroris, ad quos eodem duce Aeliano, compilatore
magis erudito quam acuto, commode descendere licet.
Etenim Welckerus, vir acutissimus, argumentis nemini
sano iam amplius obscuris declaravit, permulta menda-
cia et commenta, quibus virorum et mulierum illustrium
splendorem tanquam obscurarent, a Graecorum poetis
comicis esse profecta. 10) Sed cautius agendum est in
hocce errorum fonte longius deducendo, ne quis temere
ficta esse existimet, quae forte ipsius rationibus adver-
sentur. Itaque ne ab recta via abducamur, certa perse-
quentes vestigia ad calcem decurramus. Nimirum Aelia-
nus: Ἐκωμωδοῦντο, inquit, εἰς λεπτότητα Σαννυρίων
ὁ κωμωδίας ποιητῆς καὶ Μέλητος ὁ τραγωδίας ποιητῆς καὶ
Κινησίας κωκλίων χορῶν καὶ Φιληταῦς ποιητῆς ἑξαμέ-
τρων. 11) Neque inconsiderate haec ab Aeliano prolata
esse Aristophanis comprobant versus, ab Athenaeo ser-
vati, quos illum ante oculos habuisse neminem fugit

9) V. H. IX, 14. Eadem leguntur apud Athen. XII, 77. p. 552 B.
*Λεπτότερος [τοῦ Κινησίου] δ' ἦν Φιληταῦς ὁ Κῆρος ποιητῆς, ὃς
καὶ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἰσχνότητα σφαίρας ἐκ μολύβδου πε-
ποιημένας εἶχε περὶ τὸ πόδε, ὡς μὴ ὑπ' ἀνέμου ἀνατραπείη.*

10) Welcker. Sappho von einem herrschenden Vorurtheil be-
freyt. cf. Granerti de Aesopo et fabulis Aesop. diss. p. 23 sqq.
et quae dicta sunt a nobis huius scriptionis censuram agen-
tibus in Jahnii Annalib. philolog. II, 1, 4. p. 61 sq.

11) V. H. X, 6. Hinc luce clarius evadit, Kayseri quanta fue-
rit oscitantia, pag. 21 ad facetum Epigrammatographum
provocantis, licet manifesto totius commentii origo ad poe-
tas comicos redeat.

intelligentem: Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γηρυτάδῃ λεπτοῦς τοὺς δὲ καταλέγει, οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησιν εἰς Αἶδον πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητὰς, λέγων οὕτως·

Καὶ τίς νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας
ἔτλη κατελθεῖν; B. ἐν' ἀφ' ἐκάστης τῆς τέχνης
εἰλόμεθα κοινῇ, γενομένης ἐκκλησίας,
οὓς ἤσμεν ὄντας ἀδοφοῖτας καὶ θαμὰ
ἐκεῖσιν φιλοχωροῦντας. A. εἰσὶ γάρ τινες
ἄνδρες παρ' ὑμῖν ἀδοφοῖται; B. νῆ Δία
μάλιστα γ', ὥσπερ Θρακοφοῖται. πάντ' ἔχεις.
A. καὶ τίνες ἂν εἶεν; B. πρῶτα μὲν Σαννυρίων
ἀπὸ τῶν τραγωδῶν, ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν
Μέλητος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων Κινησίας.

εἶθ' ἐξῆς φησιν·

Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ' ἄρα·
τούτους γὰρ, ἦν πολλῶν ξυνέλθῃ, ξυλλαβῶν
ὁ τῆς διαρροῖας ποταμὸς οἰχέσεται. *)

Plura exempla ab Athenaeo laudantur, quae suo loco ipse inspiciat lector benevolus. Sed quinam poeta comicus Philetam macie confectum in scenam produxerit, non potest indicari. Quum vero in ceteris nominibus Aelianum auctores comicos accurate sequutum esse ostendimus, eandem religionem illius narrationi impendamus necesse est, quam de Phileta personato litteris mandavit.

Maiorem fortasse veritatis speciem prae se fert narratiuncula, quae Philetam proponit nimis lucubratiōnibus misere confectum atque in ipso exquirendo λόγῳ ψευδομένῳ¹²⁾ mortem obeuntem: Κινδυνεύεις οὐν ποτε διὰ

*) Athen. XII, 75. p. 551 A—C. cf. Gu. Süvernii disp. de Aristophanis Nubiis p. 69 sq.

12) Huius formulae dialecticae auctor perhibetur Eubulus Milesius, teste Diogene L. II, 108. τῆς δ' Εὐκλείδου διαδοχῆς ἐστι καὶ Εὐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἤρώτησε, τὸν τε ψευδομένον καὶ τὸν διαλανθάνοντα κ. τ. λ. cf. Menagii Observatt. p. 121 sq.

ταύτας τὰς φροντίδας, ὡσπερ ὁ Κῶος Φιλητᾶς ζητῶν τὸν καλούμενον ψευδολόγον τῶν λόγων, ὁμοίως ἐκείνῳ διαλυθῆναι. ἰσχνὸς γὰρ πάνυ τὸ σῶμα διὰ τὰς ζητήσεις γενόμενος ἀπέθανεν, ὡς τὸ πρὸ τοῦ μνημείου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ.

Ξεῖνε, Φιλητᾶς εἰμί· λόγων ὁ ψευδόμενός με
ᾤλεσε καὶ νυκτῶν φροντίδες ἐσπέριοι. 13)

Athenaei et qui eum sequuti sunt scriptorum fons repetendus est ex ipsa hac inscriptione sepulcrali, quae, nisi conficta, ex more inter Graecos pervulgato totius vitae a Phileta extremis potissimum (ut videtur) temporibus transactae quasi imaginem repraesentat: *νυκτῶν φροντίδες ἐσπέριοι* imprimis ad lucubrationes criticas et grammaticas referendae esse videntur, *λόγων* autem ὁ ψευδόμενος quum omnino ad studia philosophica, tum maxime ad eiusdem disciplinae partem dialecticam. Nec per se repugnat ista narratio veris rationibus, propterea quod ipsa Philetæ macies et imbecillitas, quae procul dubio poetis comicis amplificandi et exornandi materiam supeditavit, eaque coniuncta cum vehementissima ingenii contentione, eius mortem maturasse videtur.

Ex omnibus, quae hactenus de Philetæ vitae rationibus exposita sunt, satis certe colligitur eum natum fuisse in insula Co, patrem habuisse Telephum Grammaticum, eiusque aetatem cadere circa Olympiadem CX atque CXX. Vixeritne etiam, quum Ptolemaeus Philadelphus ad regnum accesserat, expediri non potest. Deinde adolescentulum rei publicae cuidam male prae-fuisse, ob corporis maciem et imbecillitatem acerbis poetarum comicorum flagellis perstrictum, denique immodico litterarum studio mortem sibi contraxisse satis probabiliter potest evinci.

Philetam fuisse Poetam eundemque Criticum sive Grammaticum supra iam obiter est dictum. Cuius rei

13) Athen. IX, 64. p. 401 E. cf. Suidas v. Φιλητᾶς. Hesychii Miles. Vir. III. p. 56.

auctor gravissimus est Strabo, qui Philetam designat ποιητὴν ἄμα καὶ κριτικόν ¹⁴⁾. Neque mirandum est tale quippiam in aetate potissimum, qua nullus fere reperitur poeta, quin una cum poesi litteris etiam severioribus operam suam impenderit. Huc spectant nomina longe clarissima, Callimachi ¹⁵⁾, Eratosthenis ¹⁶⁾, Apollonii Rhodii, Arati, Nicandri, Alexandri Aetoli aliorumque ¹⁷⁾.

Iam demum animum advertamus Philetæ carminibus, quorum præstantissima veteres ipsi iudicarunt elegiaca. Nimirum præter Callinum Ephesium, Mimnermum Colophonium, poetas elegiacos antiquissimos, atque Callimachum Cyrenæum Philetam quoque Coum in ordinem poetarum, qui in elegia fuerint principes, olim fuisse receptum demonstrat Procli ἐκ τῆς Χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογή· λέγει δὲ καὶ ἀριστεῦσαι τῷ μέτρῳ [τῷ ἐλεγείῳ] Καλλίνον τε τὸν Ἐρατοσθέσιον καὶ Μίμνερον τὸν Κολοφώνιον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ Τηλέφου Φιλητᾶν τὸν

14) Strab. XIV, 2, 19. p. 657. Suidas v. Φιλητᾶς. — γραμματικὸς κριτικὸς. — ἔγραψεν Ἐπιγράμματα καὶ Ἐλεγείας καὶ ἄλλα. Huc respicit etiam Antigoni Charyst. dictum H. M. c. 23. Φιλητᾶς — ἱκανῶς ὢν περιεργός. Ingeniosa extat in hanc rem Gu. Ern. Weberi animadversio ad Eleg. Gr. p. 660. *Unter seinem Vater Telephos, der ein Grammatiker gewesen seyn und sich auch mit Homerischer Kritik beschäftigt haben soll, scheint er zu gleichen Studien geleitet worden zu seyn, welche sich nach dem Geiste jener Zeit nicht minder mit der Poesie vertragen, als in Petrarca und Poliziano.*

15) Strabo XVII, 3, 22. p. 838. Καλλίμαχος — ποιητῆς ἄμα καὶ περὶ τὴν γραμματικὴν ἐσπουδακός.

16) Lucian. Macrob. c. 27. Γραμματικῶν δὲ Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαοῦ Κρονηαῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον καὶ γεωμέτρην.

17) Villosioni Prolegg. ad Homeri Schol. II. p. XXIII sq. Heyne de Genio Saeculi Ptolemaeorum, Opusc. T. I p. 99.

*Κῶον καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου.*¹⁸⁾ Quod attinet ad utrumque poetam posteriorem, Quintiliani etiam audiendum est testimonium: „Tunc et elegiam vacabit in manus sumere, cuius princeps habetur Callimachus: secundas confessione plurimorum Philetas occupavit.”¹⁹⁾ Sed nescio an ipse sibi adversetur Quintilianus, si quidem Callimachum atque Philetam in eundem, quo ceteros poetas, canonem receptos fuisse edixerit, quippe qui paullo ante (X, 1, 54) Aristarchum atque Aristophanem, poetarum iudices, neminem sui temporis in numerum redegeisse affirmaverit. Opem fert Io. Valentini Franckii sagax ingenium, cuius in Procli locum haecce est annotatio (Callin. pag. 28): „Quid? quod ipsa Procli verba: ἀλλὰ καὶ etc. aperte declarant, neutrum esse ab Aristarcho et Aristophane receptum, sed Philetam per-

18) Photii Bibl. p. 319 b. Suffragatur Grammaticus Bibliothecae Coislin. p. 597. Ἐλεγειοποιηταὶ δ', Καλλῖνος, Μίμνερμος, Φιλητᾶς, Καλλίμαχος. Tzetzes Schol. ad Lycophr. Vol. I p. 257. Callino omisso: Ἐλεγείων δὲ, inquit, ποιηταὶ Καλλίμαχος, Μίμνερμος καὶ Φιλητᾶς. Loco τοῦ Καλλίμαχος legendum videtur Καλλῖνος et postremo loco inserendum Καλλίμαχος.

19) Instit. Or. X, 1, 58. Ruhnken. Hist. crit. Oratorum Gr. in ed. Rutilii Lupi p. XCVI. „Quo loco quaeri potest, quomodo Callimachus, Apollonii aequalis, in Elegiacorum ordinem venerit? Sed illum fortasse posteriores Critici in numerum redegerunt, sicut Tzetzes in Vita Lycophron. Apollonium in Pleiadem Poetarum varii generis relatum tradit.” — At quidni etiam *Philetas*, qui eadem cum Callimacho vixit aetate? Sive falsa est omnis Ruhnkenii coniectura, sive uterque poeta seriore demum aetate in canonem receptus est; bene igitur iudicat Franckius Callin. p. 28. „Nempe Philetam quoque ipsum Alexandrinum et Zenodoti praeceptorem fuisse constat. Ut igitur hic paullo ante Aristarchum et Aristophanem mortuus fuerit, vix tamen in ordinem venire potuit, si poetarum iudices, ut Quintilianus ait, neminem sui temporis in numerum redegerunt.”

inde atque Callimachum ab ipso Proclo adiectum. Quanquam haud scio, an Proclus in hoc iudicio sit Longinum secutus, qui in libro, quem οἱ φιλόλογοι inscripsit, elegiacos poetas vix potuit praeterire, quemque credibile est neque in veterum Alexandrinorum iudicio substitisse, nec plane hoc neglexisse, ut a Romanis fere factum esse, e Quintiliano I. O. X, 1, 58. non immerito colligas, sed ita potius pronuntiasse, ut Aristarchus et Aristophanes ipsius aetate iudicaturi fuisse viderentur. Hoc tenendum est, neminem praeter Callinum ac Mimnermum ab his duumviris in ordinem esse redactum."

Neque solum Grammatici veteres, quanti valerent Philetæ carmina elegiaca, memoriae prodiderunt, sed Latinorum poetarum elegiacorum elegantissimi quique et laudibus sustulerunt et dignum iudicarunt Philetam, quem prae ceteris imitandum sibi proponerent. Ita Propertius IV, 1, 1 sqq. [III, 1, 1]

Callimachi Manes et Coi sacra Philetæ

In vestrum, quaeso, me sinite ire nemus.

Primus ego ingredior puro de fonte sacerdos

Italia per Graios orgia ferre choros.

Dicite, quo pariter carmen tenuastis in antro,

Quove pede ingressi? quamve bibistis aquam?

Quod quidem accuratius etiam ab eodem exprimitur poeta hisce versiculis:

Quid tua Socraticis tibi nunc sapientia libris

Proderit, aut rerum dicere posse vias?

Aut quid Lucreti prosunt tibi carmina lecta?

Nil iuvat in magno vester amore senex,

Tu Battus memorem Musis imitere Philetam,

Et non inflati somnia Callimachi. 20)

20) III, 30, 27 sqq. [II, 34, 27] Varie hunc locum tentarunt Philologi. Waardenburg. Opusc. (Harlemi 1812. 8.) p. 247 ita interpretatur: „Tu potius Musis, i. e. carminibus tuis imitere Philetam, doctorem aptiorem, ad ea, quae nunc tibi amanti canenda sunt, melius convenientem, utilio-

Similiter IV, 2, 51 sq. [III, 2, 51]

*Talia Calliope, lymphisque a fonte petitis
Ora Philetæa nostra rigavit aqua.*

Porro IV, 8, 43 sq. [III, 7, 43]

*Inter Callimachi sat erit placuisse libellos,
Et cecinisse modis, Coë poeta, tuis.*

Denique V [IV], 6, 3 sq.

*Cera Philetæis certet Romana corumbis
Et Cyrenæas urna ministret aquas.*

Hinc luce clarius apparet Philetam et Callimachum inter Alexandrinos saltem poetas elegiacos fuisse clarissimos.

Carminum elegiacorum a Phileta conditorum argumentum maximam partem fuisse amatorium, quum ipsi poetarum loci modo laudati satis aperte demonstrant, tum maxime perspicitur locis Ovidianis: Remed. Amor. 759 sq.

*Callimachum fugito: non est inimicus Amori;
Et cum Callimacho tu quoque, Coë, noces.*

Art. amator. III, 329 sqq. ubi inter poetas, qui argumenta erotica tractarunt, laudatur etiam Philetas:

*Sit tibi Callimachi, sit Coi nota poetæ,
Sit quoque vinosi Teta Musa senis.
Nota sit et Sappho: quid enim lascivius illa?
Cuive pater vafri luditur arte Getæ.
Et teneri possis carmen legisse Properti,
Sive aliquid Galli, sive, Tibulle, tuum.*

rem, quam quos tractare soles poetas philosophos." Haec quidem satis quadrant ad sensum, sed repugnant usui sermonis Latini, Schradero et Lachmanno recte observantibus, optimorum scriptorum consuetudinem ferre, ut dicatur *Satius est imitari Philetam*. Unde Lachmanni ingeniosa coniectura: *Tu Battus memorem Musis imitere Philetam*. „Amicam, inquit, Philetæ potuit Battus dicere; nam idem nomen est Βαττώ et Βαττίς."

Huc etiam pertinet Statius *Silvar.* I, 2, 252 sqq.

*hunc ipse Coo plaudente Philetas
Callimachusque senex umbroque Propertius antro
Ambissent laudare diem, nec tristis in ipsis
Naso Tomis divesque foco lucente Tibullus.*

Atque in his carminibus amatoriiis poetam cecinisse sive Bittidem sive Battidem amicam testis vetustissimus est Hermesianax, qui Philetam proponit *Βιτιίδα μολπάζοντα θοήν περί πάντα* (Fragm. 5, 77). Quae hoc loco dicitur *Βιτιίς*, apud Ovidium binis locis est *Battis*: *Trist.* I, 6, 1 sqq.

*Nec tantum Clario Lyde dilecta poetae,
Nec tantum Coa Battis amata suo est,
Pectoribus quantum tu nostris uxor inhaeres,
Digna minus misero, non meliore viro.*

Epist. ex Ponto III, 1, 57 sq.

*Nec te nesciri patitur mea pagina; qua non
Inferius Coa Battide nomen habes. 21)*

Atque ex Philetae *Battide*, quam Ovidius Antimachi *Lydae* proposuit vicinam, satis probabiliter conficitur eandem ferme rationem fuisse carminum elegiacorum a Phileta atque Antimacho compositorum. Iam vero inde a Mimnermi elegis amatoriiis, *Nannonis* amicae

21) Scaliger ad Propert. III, 7, 44. approbante etiam Lachmanno ad III, 30, 31. apud Hermesianactem pro *Βιτιίδα* legendum esse coniecit *Βατιίδα*. Sed nomen *Βιτιίς* re vera est Graecum, utpote obvium apud Antipatrum Sidon. 89, 5. in Brunckii Anall. II p. 31. cf. Ruhnken. ad Hermes. I. c. Res, nisi fallor, in medio relinquenda est, donec ad fontes uberiores descendere licuerit. — Tertium Ovidii locum, *Amorum* I, 15, 12 sq.

Battiades semper toto cantabitur orbe;

Quamvis ingenio non valet, arte valet.

falso intellexerunt ii, qui *Philetam* suspicati sunt pro *Callimacho*: *Battiades* vocatur *Callimachus* de *Batto*, Cyrenes, urbis patriae conditore.

nomine inscriptis ²²⁾, poetarum elegiacorum principes quosque puellae in carminibus plurimum celebratae quasi dedicasse poemata, ipsa illa testatur Antimachi Lyda ²³⁾, Callimachi Cydippe ²⁴⁾, Hermesianactis Leontium ²⁵⁾, Propertii Cynthia ²⁶⁾. Itaque hunc morem vetustate tanquam sancitum Philetas quoque sequutus, carmina elegiaca sive particulas saltem ex iis decerptas ab amicae nomine *Bittidis* sive *Battidis* inscripsisse videtur.

Quoniam inter Philetae reliquias elegiacas nusquam reperitur puellae nomen, difficillima exoritur quaestio, quaenam particulae ad Bittidem sive Battidem referendae sint. Accedit altera difficultas, quod nonnulla fragmenta elegiaca singularem in fronte habent inscriptionem: *ΔΗΜΗΤΗΡ, ἙΡΜΗΣ, ΠΑΙΓΝΙΑ, ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ*, cetera omni destituta sunt inscriptione, nisi ipsum exceperis nomen Philetae. Peculiares illi tituli eclogasne fortasse quasdam denotent, easque referendas ad totum elegorum corpus, quod inscriptum fuerit *BITTIS* sive *BATTIS*, coniecturari quidem licet, non comprobari argumentis historicis atque criticis. Id sane

22) Vide quae diximus ad Mimnerm. p. 20 sqq.

23) V. ad Hermesianact. Fragm. 5, 41.

24) Ovid. Remed. Amor. 379 sqq.

*Blanda pharetratos Elegeia cantet amores
Et levis arbitrio ludat amica suo.
Callimachi numeris non est dicendus Achilles,
Cydippe non est oris, Homere, tui.*

25) Videsis, quae infra disputabuntur de Hermesianactis carminibus.

26) Inscriptio est haec: *Sex. Aurelii Propertii CYNTHIA monobiblos.* cf. Ilgenii Opusc. p. 254. Lachmanni praef. ad Propert. p. XXIII sqq.

manifestum et apertum est, aliquot hodie etiam superesse particulas elegiacas, suo quamque loco accuratius tractandas, quae distinctum carminum eroticorum prae se ferunt colorem.

Philetam, quem supra iam vidimus Theocriti praecipientem, excelluisse etiam genere bucolico colligere quis possit ex Moschi Idyll. III, qui inde a versu 86 Hesiodum, Pindarum, Alcaeam, Simonidem, Archilochum, Sapphonem producit Bionis mortem deplorantes, deinde (vs. 94 — 99) laudat etiam *Βουκολιαστᾶς*, Asclepiadem Samium, Lycidam Cretensem, Philetam, Theocritum, ipse autem se praedicat οὐ ξένον ᾧδᾶς βουκολικᾶς.

*Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, Βουκολιασταὶ
ἐκ Μοισᾶν σεο πότιμον ἀνακλαίοντι θανάοντος·
κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν
ὃ πρὶν μειδιῶντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι
δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χεῖρ· ἐν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς,
ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
Ἀύσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾧδᾶς
βουκολικᾶς, κ. τ. λ.*

Βουκολιασταὶ dicuntur poetae ab argumento quod in carminibus tractarunt bucolico. Quinetiam ipse Theocritus (VII, 27. 39 sqq.) tres illos viros ita descripsit, ut ipsius in carmine bucolico antecessores eos fuisse facile contendas. Attamen quum huius rei aliunde nihil enotuerit, hoc fortasse patet effugium, ut Philetam, qualem postea etiam cognoscemus Hermesianactem, in carminibus elegiacis materiam sibi sumpsisse bucolicam confidamus. Quam quidem rem ita probabiliter se habere ex Naekii, praeceptoris praestantissimi, coniectura sagacissima conficitur, quippe qui in Indice Lectt. Acad. Bonnens. aest. a. MDCCCXXVIII luce clarius demonstraverit illos versus (94 — 99) a Marco Musuro profectos esse, non ab ipso Moscho, cuius lacunam illum supplere voluisse ostendit Zachariae Calliergi editio, in

qua distinctis verbis legitur: *Μάρκος ὁ μουσοῦρος, ἔλεγε τοιαῦτά τινα λέπειν*.

πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα κ. τ. λ.

Atque haec omnia ex Theocriti potissimum carmine septimo hausisse Musurum post Naekii argumenta nemo fere infitias ibit.

Versus elegiacos excipiunt *iambici*, qui tamen quantum commoverint suspicionis hominibus sagacioribus, iusto loco examinabitur.

Praeter carmina imprimis ponderanda Philetæ scripta grammatica et critica, ex quibus quae servata sunt fragmenta partim exhibent vocum rariorum interpretationem, (*Ἄτακτα* sive *ἄτακτοι Γλῶσσαι*) partim Lectionum Homericarum ostendunt censuram et explanationem (fortasse sub titulo: *Περὶ τῆς Ὀμηρικῆς Ἑτυμολογίας*).

Denique ratio habenda est operis, ut videtur, historici, cuius inscriptio laudatur *Ναξιακῶν*.

Carminum atque subtilis doctrinae eximiis virtutibus Philetas tantam gloriam adeptus esse videtur, ut cives aeneam ei consecrarent statuam, si quidem vere cecinit *Hermesianax* fragm. 5, 75 sqq.

Carminum aliorumque ingenii monumentorum a Phileta conditorum summa est haecce:

A. ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

I. Ἑλεγοὶ καὶ Ἑξάμετροι.

α. Δημήτηρ.

β. Ερμῆς.

γ. Παίγνια.

δ. Ἐπιγράμματα.

ε. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

II. Ἰαμβοὶ.

B. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ

α. Ἄτακτα.

β. Περὶ τῆς Ὀμηρικῆς Ἑτυμολογίας.

Γ. ΝΑΞΙΑΚΑ.

DE
PHILETA SAMIO, EPHESIO,
MEDICO, SYBARITA.

In Anthologia Graeca duo supersunt epigrammata, quae *Philetæ Samio* ascribuntur, poetæ aliunde prorsus ignoto, ita tamen comparato, ut non idem fuisse possit, quem genuit insula Cos. Collationis causa ipsa accuratius inspicienda sunt epigrammata, quorum alterum reperitur inter *Ἀναθηματικά*, alterum inter *Ἐπιθύμβια*.

1.

Antholog. Gr. Palat. VI, 210. Brunck. Analect. I, p. 189.

Φιλητᾶ Σαμίου.

Πεντηκονταέτις καὶ ἐπὶ πλέον ἢ φιλέραστος

Ad Epigr. 1. Inscriptio Codicis Palatini plena est haec: ἀναθημῆ τῆς αὐτῆς [sc. Ἀφροδίτῃ] ᾗ ὁ Νικιάδος. φιλιτᾶ σαμίου.

Vs. 1. Cod. Pal. πεντηκονταέτις, quod Reiskius, Brunckius et Iacobsius recte emendarunt — *έτις*. — „ἐπὶ πλέον. P. *έτι πλέον* Br. c. Salm. At vide Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 23. Bast. ep. crit. p. 184. Boisson. ad Marin. p. 94. Werfer. in Actis Phil. Monac. T. I p. 258. Infra p. 243 nr. 241. ἐπὶ μυρία μάτηρ τειρομένα. ubi Br. iterum *έτι*. Ap. Arat. Phaen. v. 128 legerim cum Cod. Mosqu. τοὺς δ' ἄρα λαοὺς εἰς αὐτὴν ἐπὶ [vulg. *έτι*, quod retinuerunt Vossius et Buttmanus] πάντων ἐλίμπανε παπταίνοντας. Ibid. 602 distingue: ἀντέλλει δ' ὕδρη

Νικιάς εἰς νηὸν Κύπριδος ἐκρέμασεν
 σάνδαλα καὶ χαίτης ἀνελίγματα, τὸν δὲ διαυγῆ
 χαλκὸν, ἀκριβείης οὐκ ἀπολειπόμενον,
 καὶ ζώνην πολύτιμον, ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας·
 ἀλλ' ἐσορᾶς πάσης Κύπριδος ὄπτασίην.

μὲν ἐπὶ πλεόν, ἄχρι παρ' αὐτὸν Κορητῆρα. Etiam Callim.
 H. in Dian. 55 distinctione iuvandus: καὶ ὁππότε δοῦπον
 ἄκουσαν Ἄκμονος ἠχῆσαντος ἐπὶ μέγα, πούλύ τ' ἄημα
 φυσάων." IACOBS.

Vs. 2. ἐκρέμασεν P. ἐκρέμασε Br.

Vs. 3. τὸν δὲ δι. P. τὸν τε Br. — διαυγῆ χαλκόν, *speculum pellucidum*, ut recte interpretatur Iacobsius, nondum rubigine laesum et corruptum. Callimach. Hymn. in Lav. Pall. 21. Κύπρις διαυγέα χαλκὸν ἔχοισα. Nonnus Dionys. V. p. 175. καὶ ποτε χαλκὸν ἔχουσα διαυγέα τέρεπετο κόρη.

Vs. 5. πρὸς ἄνδρός P. ἄνδρας Br., quod posterius recepit Iacobsius in Anth. Palat. haecce tamen adiungens: „An dicere voluit ille, esse instrumenta, quorum nomina a viro pronuntiarī non deberent?" — Id quidem certum in his verbis inesse sensum quendam mysticum, eumque ad instrumenta nescio quae Ἀφροδισιακὰ referendum, quae indicari non debent coram viris. Itaque Brunckii coniectura recipienda videtur.

Vs. 6. ἀλλ' ἐσόρη P. ἀλλὰ πορεῖ Br. c. Salm., qui tabulas τῶν σχημάτων τῶν ἀφροδισίων intelligebat. Proposui in Addend. T. III. 2. p. 415. ἀλλ' ἴδ' ὁμῆ πάσης. Nunc scripsi sensu eodem, sed mutatione longe minore: ἀλλ' ἐσορᾶς πάσης . . . Composita ἐσορᾶν, ἐσιδεῖν simplicium locum obtinent. Vid. Addit. An. in Athen. p. 69 et 205. Orph. Arg. 786. ταῦτα δ' ἐσαθρήσας δολίον ἐξέσσυτο ὕπνου. fort. ἐξέσσυτ' ὀνείρου. In dedicatione illo verbo similiter utitur Callim. p. 612. nr. 24. καὶ τοῦσδ' ἀντ' ἐσορῆς, μάκαιρα, θύρσους. IACOBS. — ὄπτασίην, Lobeckius coniecit ὄπλισίαν, referente Schneidero in Lex. s. v., sine iusta ratione. Hesych. v. ὄπτασία, θεωρία, φαντασία, θέαμα.

2.

Antholog. Gr. Palat. VII, 481. Brunck. Anal. l. c.

Φιλητᾶ Σαμίου.

Ἐστάλα βαρύθουσα λέγει τάδε· τὰν μινύωρον,
τὰν μικκὰν Ἀΐδας ἄρτασε Θειοδόταν.

Χά μικκὰ τάδε πατρὶ λέγει πάλιν· ἴσχεο λύπας,
Θειόδοτε, θνατοὶ πολλάκι δυστυχέες.

Tertius est *Philetas Ephesius*, cuius nihil ad nostram aetatem translatum est, nisi exiguum fragmentum, ex libro sive mythologico sive historico depromptum.

Schol. ad Aristoph. Aves 963.

Φιλητᾶς ὁ Ἐφεσίους φησιν οὕτως· Σίβυλλαι δὲ τρεῖς ἐγένοντο, ὧν ἡ μὲν ἐστίν, ὡς διὰ τῆς ποιήσεώς φησιν, Ἀπόλλωνος ἀδελφῇ, δευτέρα δὲ Ἐρυθραία, τρίτη δὲ ἡ Σαρδιανή. καὶ Βάκιδες ὁμοίως τρεῖς, ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκάς.

De Bacide plenius fragmentum extat apud eundem Schol. ad Pacem 1071. Βάκιδες δὲ τρεῖς, ὧν πρεσβύτατος ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δεύτερος Ἀττικὸς, τρίτος

Ad Epigr. 2. Cod. Pal. φιλιτᾶ σαμίον. εἰς μικρὸ τινα θυγατέρα Θεοδότου καιαῦ Θεοδότην καλονμῖ.

Vs. 1. βαρύθουσα, recte interpretatur Iacobsius: *Colymna, quam statua imposita premit*, ita ut verbum βαρύθειν gaudeat significatione passiva: Hesiod. *Erg.* 213. βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς.

Vs. 3. χάμμικά P. χά μικκά Br.

Vs. 4. πολλά P. πολλάκι Reisk. et Br. Illud profectum ex compendio litterarum. v. Bastii Diss. palaeogr. p. 842.

Ἄρκας ἐκ πόλεως Καφύης, ὃς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης· ὡς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος. *)

Quartus fortasse *Philetas* fuit *medicus*, nisi Coum potius poetam eundem medicum statueris, quippe quem perinde conspiciere licuerit περιεργον. Etenim Galenus (Oper. T. IV p. 206 ed. Basil.) laudat libellum περὶ διαίτης, qui quum aliis tum Philetæ attribuitur auctoribus: Ἐν δὲ τοῖς γῦν ἐνεσιῶσι καιρὸς ἂν εἴη τὰς τῶν σιτιῶν εἰπεῖν κράσεις, ὡς ἐν τῷ διαίτης ἐγράφθη βιβλίῳ, κατὰ τινὰς μὲν Ἰπποκράτους ὄντι συγγράμματι, κατὰ τινὰς δὲ Φιλιπίωνος ἢ Ἀριστάνου ἢ Ἐδρυφῶντος ἢ Φιλητᾶ, παλαιῶν ἀπάντων ἀνδρῶν.

Denique *Philetæ* nomen assignatum erat pugili cui-dam, *Sybaritæ*, qui victor decessit in puerorum pugilatu, ut Pausanias ait V, 8 p. 395. πρώτη δὲ ἐπὶ ταῖς τεσσαράκοντα Ὀλυμπιάσι πύκτας ἐσεκάλεσαν παῖδας, καὶ περιῆν τῶν ἐξελεθόντων Συβαρίτης Φιλητᾶς.

*) Eadem paullulum mutata repetuntur apud Suidam v. Βάκις, ἐπίθετον Πεισιωτράτου· ἦν δὲ χρησμολόγος. Φιλητᾶς δὲ ὁ Ἐφέσιος φησὶ τρεῖς Βάκιδας· ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἄρκας ἐκ πόλεως Καφύης, ὃς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης. Manifestum est Suidam sua ex Aristophanis Scholiasta consarcinasse, non ipsius Philetæ Ephesii scripta ante oculos habuisse. cf. Aeliani V. H. XII, 35 ibique Perizon.

ΦΙΛΗΤΟΥ ΚΩΙΟΥ

**ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΦΡΟΝΤΙΣΜΑΤΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.**

Handwritten text, possibly a signature or name.

Handwritten text, possibly a date or a short sentence.

Handwritten text, possibly a name or a short phrase.

Handwritten mark, possibly a flourish or a small symbol.

Handwritten mark, possibly a flourish or a small symbol.

A. ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I. ΕΛΕΓΟΙ ΚΑΙ ΕΞΑΜΕΤΡΟΙ.

α. ΔΗΜΗΤΗΡ.

Inscriptio ΔΗΜΗΤΡΟΣ nusquam alibi apparet nisi in Stobaei Florilegio tribus distichis praefixa. Nec vero ex Reliquiarum argumento ad certam coniecturam perducimur, licet Gu. Ern. Weberus in Annotationibus ad elegantissimam poetarum elegiacorum interpretationem (pag. 661) haud inepte suspicatus sit hos Philetæe elegos probabiliter inscriptos fuisse *Cereri* filiam ipsi ereptam ubique terrarum conquirenti. Ab hac saltem sententia minime abhorret summa distichorum, quae hodie supersunt.

1.

Stobaei Florileg. CXXIV, 26 p. 617 ed. Gesner.

Φιλητῶ Δήμητρος.

Ἄλλ' ὅτ' ἐπὶ χρόνος ἔλθῃ, ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν ἠ
ἔλλαχε, καὶ πενθέων φάρμακα μούνος ἔχει.

In Cod. A scriptum est lemma Φιλήτα Δημητρος, quod emendandum fuit. In ed. Trinc. hoc distichum cum sequenti coniunctum unico comprehenditur nomine Φιλήτα.

2.

Stobaei Florileg. 1. c.

Φιλητᾶ Δήμητρος.

2 Καὶ γὰρ τις, μελέοιο κορεσσάμενος κλαυθμοῖο,
κῆδεα δειλαίων εἶλεν ἀπὸ πραπίδων.

Eadem sententia exprimitur a Critia fragm. 22. Ὁ χρόνος ἀπάσης ἐστὶν ὀργῆς φάρμακον. Sophocl. Electr. 179. χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός. Menandri fragm. inc. 131 p. 235 Meinek.

Πάντων ἰατρὸς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
χρόνος ἐστὶν, οὗτος καὶ σε νῦν ἰάσεται.

Vs. 1. ἐκ Διὸς, α Ἴουε, idem paene quod Latinum *divinitus*. Similiter Hermesianax fragm. 5, 27. αἰδοῦς, ὃν ἐκ Διὸς αἶσα φυλάσσει.

Vs. 2. πενθέων φάρμακα, *dolorum remedia*. Theocrit. XI, 1 sqq.

Οὐδὲν ποτιὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὐτ' ἔγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον,
ἦ ται Πιερίδες. —

Id. XIV, 52.

χῶ τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
οὐκ οἶδα. —

Bion X.

Μοῖσας Ἔρωσ καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροισιν,
μολπὰν ται Μοῖσαι μοι αἰεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τὰς φάρμακον ἄδιον οὐδὲν.

Propert. I, 5, 27 sq.

Non ego tum potero solatia ferre roganti,
Quum mihi nulla mei sit medicina mali.

Idem I, 11 (10), 17 sq.

Et possum alterius curas sanare recentis,
Nec levis in verbis est medicina meis.

Id. IV, 16, 3 sq. [III, 15, 3]

Tu potes insanae Venereis conpescere fastus,
Curarumque tuo fit medicina mero.

Ad fragm. 2. Huic disticho eadem in Cod. A praefixa est inscriptio, quae praecedenti. — Notanda est symphonia quaedam in utroque versu medio et extremo: μελέιο — κλανθμοῖο. δειλαίων — προπίδων. Eam quidem in pentametri potissimum et hexametri caesura exituque apparentem inde ab antiquissimis temporibus singulari quodam studio et amore amplexi sunt poetae elegiaci iidemque erotici. Vid. ad Mimnerm. fragm. I, 2. Sed longe maiorem diligentiam atque curam in his aurium illecebris collocasse poetas Alexandrinos certissima rerum monumenta prodere possunt. Philetas infra fragm. 9, 2. κλήθρην — μακέλην. 13, 1. γαίης — θαλάσσης. ib. 2. ὠραίων — ἐτέων. 14, 2. αὐτὸς — λευκόλαφος. 22, 2. Ἰακχαῖον — στέφανον. — Hermesianax fragm. 5, 6. μεγάλων — δονάκων. 8. παντοίους — θεούς. 14. μαλακοῦ — βιώτου. 18. κρυφίων — λογίων. 20. γνωστὴ — Αἰδῆ. 21. Βοιωτὸν — μέλαθρον. 22. πάσης — ιστορίας. 24. Ἥοιην — Ἀσκραϊκίην. 28. πάντων — μουσοπόλων. 30. πινυτῆς — Πενελόπης. 33. Ἰκαρίου — Ἀμύκλον. 34. ἰδίων — παθέων. 36. μαλακοῦ — πενταμέτρον. 42. Πακτωλοῦ — ποταμοῦ. 58. τραγικαῖς — χοροστασίαις. 64. νυκτερινὰς — ὀδύνας. 67. στυγνῶν — κυνῶν. 74. μηλείοις — προγόνοις. 80. σκολιὴν — σοφίην. 84. δεινὸν — ἠνιάχον. 92. κουφοτέρας — ἀνίας. — Phanocles I, 14. γλανκοῖς — ῥοθίοις. 16. λιγυροῦς — λύρης. 18. Ὀρφεῖην — κεφαλὴν. 26. στυγεροῦ — φόνον. 28. κείνης — ἀμπλακίης. Haec modo sufficient: alia ex alijs poetis elegiacis et Graecis et Latinis innumera coacervare licet exempla, quibus probetur non temere istam obviam esse symphoniam.

3.

Stobaei Florileg. CIV, 11 p. 558.

Φιλῆτῳ Δῆμητρος.

3 Νῦν δ' αἰεὶ πέσσω, τὸ δ' ἀέξεται ἄλλο νεωρῆς
πῆμα κακοῦ δ' οὔπω γίγνεται ἡσυχίη.

Ad fragm. 3. Φιλῆτῳ Δῆμητρος, lemma Codicis A, quod prorsus desideratur in Trinc., unde factum, ut Kayserus, Grotii nullam habens respectum, totum distichum omiserit.

Vs. 1. Iacobsio in Anth. Gr. I, 1 p. 393 priora verba, νῦν δ' αἰεὶ πέσσω, vitium traxisse videntur. „Putabam, inquit, νῦν δ' ἄλγος πέσσω. Successionem quandam malorum, quorum aliud alio excipitur, significat. Priore nondum superato, aliud novum exoritur, neque ullum unquam est intervallum, quo animus pace et tranquillitate fruatur.“ Profecto extat loquutio ἄλγεα πέσσειν etiam fragm. 1. nihilominus egere possumus illa coniectura, propterea quod vocabulum ἄλγος aut aliud simile quoddam ex versibus, qui huic disticho praecesserant, hodie deperditis subaudiendum esse videtur. — νεωρῆς, Cod. A. B. Voss. νεαρῆς Arsen. Vulgo legebatur νεορῆς, quod Gesnerus mutandum iudicabat in νεαρὸν. Iacobs. l. c. laudat Alcaei locum ex Alleg. Homer. p. 15. quem ita emendare vult:

τὸ δ' αὖτε κῦμα τῷ προτέρῳ νεωρῆς στείχει.

Sed hanc emendationem, utpote quae metro adversetur, non veram esse prodit fragmentum a Blomfieldo maiori cum probabilitate restitutum II, 9 sq.

τὸ δ' αὖτε κῦμα τῷ προτέρῳ ὄμον
στείχει· κ. τ. λ.

Vs. 2. Vulgo legebatur οὔπω γίγνεται. Voss. et Arsen. οὔποτε γίγνεται. Ex utroque Gaisfordius verum reposuit οὔπω γίγνεται.

β. ἘΡΜΗΣ.

In Stobaei Florilegio (CXVIII, 3 p. 599) extat Philetæ fragmentum elegiacum, cui titulus praefixus *ΦΙΛΗΤΑ ἘΡΜΟΥ*¹⁾, unde facile quis possit induci ad coniecturam, qualem ex rationibus nescio quibus proposuit Kayserus: nimirum ipse sibi repugnat, cui pag. 24 admodum probabile videatur Philetæ *Ἐρμῆν* fuisse carmen elegiacum, idemque pag. 40 in *Ἐρμού* reliquiis collocaverit particulam ex versibus hexametris constantem, quippe quae in Stobaei Eclogis physicis (V, 4 p. 156 ed. Heeren.) itidem inscripta sit *ΦΙΛΗΤΑ ἘΡΜΟΥ*²⁾. Quapropter Heerenius in Commentatione de Fontibus Eclogarum Stob. pag. 157 vel in eodem carmine metra variasse Philetam, vel sub *Hermetis* titulo plura ab eo comprehensa esse putat carmina minora (quae vulgo dicuntur *Εἰδύλλια* sive *Eclogae*), metri partim elegiaci, partim heroici. Neque inepta nobis videtur posterior sententia, praesertim quum Aelianus (V. H. X, 6) Philetam laudaverit *ποιητὴν ἑξαμέτρων*, quibus singulare quoddam carmen condidisse Philetam nemo est qui inter veteres distinctis verbis rettulerit. Quam quidem rem ad liquidum perducere olim conabitur is, qui copiis uberioribus instructus ad Philetæ reli-

1) Cod. A. *Φιλήτα Ἐρμού*. Trinc. simpliciter *Φιλήτου*. *Ἐρμῆς* inscriptum fuit etiam poema Eratosthenis, quem eundem vidimus poetam atque grammaticum. cf. Bernhardt *Eratosthenica* p. 110 sqq.

2) Ita in margine Codd. V. A. E. apud Heerenium.

quias illustrandas se accinxerit: id tamen pro com-
 perto habebis, re vera extitisse Philetæ opus, cuius
 inscriptio fuit *ἘΡΜΗΣ*, auctore potissimum
 Parthenio (Erotic. cap. 2), qui titulo generali
Περὶ Πολυμήλης adiunxerit etiam hæc verba: *Ἰστο-*
ρεῖ Φιλητᾶς Ἐρμῆ. 3)

Accedit altera difficultas, ex qua tamen faci-
 lius licet expediri. Namque apud Strabonem
 (III, 5 p. 168 = 255 B.) Philetæ distichum repe-
 ritur ex eius *Ἐρμηνεία* depromptum, cuius aliunde
 nihil omnino memoriae est proditum. Merito igitur
 Tyrwhittus reponendum coniecit *ἘΡΜΗΙ* vel
ἘΡΜΗΙ ἘΛΕΓΕΙΛΑΙ, quod quidem posterius quum
 per se maxime placet, tum neminem offendet, qui
 sexcentos huiuscemodi errores ex scribendi com-
 pendiis profectos esse didicerit. 4)

Quod attinet ad huius carminis argumentum,
 ex ipsis versuum reliquiis certa coniectura fieri
 potest nulla; sed fortasse ex fragmento apud Par-
 thenium in prosam orationem converso satis pro-
 babiliter colligi potest, operi immistas fuisse fabu-
 las ab argumento erotico minime alienas, easque
 in eundem fere modum conformatas, quem hodie-
 que licet admirari in Hermesianactis ampliori frag-

3) Ita saltem legitur in libris et scriptis et editis. Ruhn-
 kenius in Ep. crit. II p. 284 intempestive suspicatus est
Φιλητᾶς καὶ Ἐρμησιόναξ, quam hariolationem Passovius
 tali viro prorsus indignam iudicavit.

4) Priorem emendationem proposuit etiam Iacobsius Ani-
 madv. in Anth. I, 1 p. 394. Friedemannus ad Strab. „Pos-
 sis et suspicari *ἘΡΜΗΙ ΛΕΓΕΙ*.” Sed hoc minus placet.

mento elegiaco. Etenim Ulixis et Polymelae amores apud Homerum et Mythographos frustra indagabis, quos tamen Philetas cecinisse feratur. Iam vero ex eadem Parthenii narratione Philetam apparet praeter amores cetera quoque Ulixis fata carmine suo persequutum esse, unde suspicionem capere libeat, eiusdem ad inferos descensum (Odyss. λ) intelligendum esse hocce sesquistichio:

*Ἄτραπὸν εἰς Ἄιδεω
ἦνυσα, τὴν οὐπω τις ἐνάντιον ἦλθεν ὀδίτης.*

Fortasse alterum quoque quod servatum est distichum (fragm. 6) spectat ad Ulixem, utpote quem tali habitu indutum fuisse assumere possis, quali in disticho illo describitur, sive in Meligunide insula sive alibi ita advectum. Ex omnibus igitur, quae nostrae coniecturae relicta sunt, vestigiis conficitur carminis aut summam aut eclogam saltem redisse ad Ulixis fata quum alia tum maxime amatoria. Neque ab argumento erotico abhorrent hexametri (fragm. 7), ad *Ἐρμῆν* referendi, utpote qui de diis immortalibus eandem proferant sententiam, quam princeps poetarum eroticorum iam dudum elegis incluserat amatoriiis ⁵⁾. De altero fragmento heroico postea disputabitur.

Quid denique ipsa sibi velit inscriptio *ἘΡΜΗΣ*, adhuc incompertum habemus, nec probabile ex reliquiis repetere licet iudicium. Unicum modo idque lenissimum restat coniectandi vesti-

5) Mimnermus fragm. II, 4 sq.

τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν, οὔτ' ἀγαθόν.

gium, quod tamen nescio an potius ad hariolationem quam ad veritatem deducat. Si re vera totius carminis argumentum spectat ad Ulixis errores, suspicari aliquis possit inscriptionem illam repetitam esse a *Mercurio*, Ulixis adversus Circae veneficia in aliisque fortasse calamitatibus tutore. ⁶⁾

1.

Parthenii Erotica c. 2.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΜΗΛΗΣ.

Ἱστορεῖ Φιλητῆς Ἑρμῆ.

4 Ὀδυσσεὺς ἀλώμενος περὶ Σικελίαν καὶ τὴν Τυρρῆνῶν καὶ τὴν Σικελῶν θάλασσαν, ἀφίκετο πρὸς Αἴολον καὶ Μελιγουνίδα νῆσον, ὃς αὐτὸν κατὰ κλέος σοφίας τεθρηπῶς ἐν πολλῇ φροντίδι εἶχεν· τὰ περὶ Τροίας ἄλωσιν καὶ ὃν τροπὸν αὐτοῖς ἐσκεδάσθησαν αἱ νῆες κομιζομένοις ἀπὸ τῆς Ἰλίου διεπνυθάνετο, ξενίζων τε αὐτὸν πολὺν χρόνον διῆγε.

1. ἀλώμενος. Ita primus recte scripsit Galeus pro vulgari ἀλόμενος, suffragante Passovio, qui insuper ex Codice Palatino laudat scripturae varietatem ἀλώμενος, quam ut complures alias maioris momenti in editione epistolae criticae Bastianae Latina Wiedeburgii oscitantiam omisisse animadvertit, neque supplevisse appendicem a Schaefero edi curatam.

„ἀφίκετο πρὸς Αἴολον (cod. constanti vitio Αἰόλον hic et in seqq.) καὶ Μελιγουνίδα νῆσον, cod. et edd., quae structura quum displiceret Heynio, proposuit πρὸς Αἴολον κατὰ Μελ. ν., aliquanto aptius Bastius πρὸς Αἴολον εἰς Μελ. ν., ut paullo ante cap. I ἀφικόμενος δὲ εἰς Καῦνον πρὸς Αἰγιαλὸν, sed neutro opus erat.”
PASSOVIUS.

„τὰ περὶ Τρ. ἄ. cod. et edd. τὰ τε π. Τρ. ἄ., inutilis est Legrandii coniectura: amat Parthenius asyndeta ex more breviter et raptim narrantis: v. etiam cap. IX, 3.” IDEM.

6) Vide Homeri Odyss. κ, 275 sqq.

τιῷ δ' ἄρα καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένη. Πολυμήλη γὰρ, 2
 τῶν Αἰολίδων τις ἔρασθεῖσα αὐτοῦ κρύφα συνῆν. ὡς δὲ
 τοὺς ἀνέμους ἐγκεκλεισμένους παραλαβὼν ἀπέπλευσεν, ἡ
 κόρη φωρᾶται τινα τῶν Τρωϊκῶν λαφύρων ἔχουσα καὶ
 τούτοις μετὰ πολλῶν δακρύων ἐναλινδουμένη. ἔνθα δ' 3
 Αἴολος τὸν μὲν Ὀδυσσεά, καίπερ οὐ παρόντα, ἐκάκισεν,
 τὴν δὲ Πολυμήλην ἐν νῶ ἔσχευ τίσασθαι. ἔτυχεν δὲ αὐ-
 τῆς ἡρασμένος ὁ ἀδελφὸς Διώνης, ὃς αὐτὴν παραιτεῖται
 τε καὶ πείθει τὸν πατέρα αὐτῷ συνοικίσει.

2. „αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένη, ita scripsisse Parthenium primus intellexit Paul. Leopard. emend. IV, 24. post eum Legrand. ἡ μονὴ ἡδομένη, cod. quod quamvis Schaeferus ad Greg. Cor. p. 377. pro ἀσμένη, ἀρέσκουσα, dici posse existimet, servare dubitavi.” ID. Elegantiior quidem virorum doctorum coniectura, sed nescio an non verior, praesertim apud scriptorem, qualis est Parthenius, senioris aetatis: quam ob rem in Schaeferi suspicionem pedibus eundum videatur.

ὡς δὲ τοὺς ἀνέμους κ. τ. λ. Huc spectat Homer. Odyss. κ, 19 sq.

δᾶκέ μοι ἐκδείρας ἄσκον βόος ἐννεώροιο,
 ἔνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.

„ἐναλινδουμένη, Bastius, codicis vestigia premeus, in quo ἀλινδουμένη scriptum: καλινδουμένη, edd. ἐγκαλινδουμένη, Legrand. et Heynius.” PASSOV.

3. Αἴολος ἐκάκισεν. Etiam apud Homer. l. c. 72 sqq. Αἴολος τὸν Ὀδυσσεά ἐκάκισεν, sed prorsus aliam ob causam. Itaque haec etiam fabula debetur Philetæ immutationi.

πείθει, cod. ποιεῖ edd.

2.

Stobaei Florileg. CXVIII, 3 p. 599.

Φιλητῷ Ἑρμοῦ.

5

ἀτραπὸν εἰς Ἄιδεω
ἦνυσα, τὴν οὐπω τις ἐναντίον ἦλθεν ὁδίτης.

3.

Strabo III, 5 p. 168 = 255 B.

Σφενδόνας δὲ περὶ τῆ κεφαλῇ τρεῖς μελαγκρανίας, [σχοί-
νου εἶδος, ἐξ οὗ πλέκεται τὰ σχοίνια· καὶ Φιλητῶς τε ἐν
Ἑρμῇ ἐλεγείᾳ [vulg. Ἑρμηναίᾳ]

6

Λευγαλέος δὲ χιτῶν πεπινωμένος, ἀμφὶ δ' ἀραιῇ

Ad fragm. 2. Vs. 1. ἀτραπὸς ἄιδεω Cod. A. ἀί-
δαο B. ἄδεα Vulg. Verae lectionis vestigia suppeditat A,
quam antea iam restituerat Scaliger ap. Grotium p. 487.
εἰς αἴδεω, sc. δῶμα, loquendi ratio apud Graecos tri-
tissima.

Vs. 2. Bene perspexit I. Dousa fil. eandem senten-
tiam exprimere Catullum III, 11 sq.

Qui nunc it per iter tenebricosam
Illuc, unde negant redire quenquam.

Addendus est Propertius III, 21, 16. *Concessum nulla
lege redibit iter.* Antipater Sidon. CX, 5 sq. Brunck.
Anal. II p. 37.

ἐς γὰρ ἄκαμπτον

ἐς τὸν ἀνόστιτον χῶρον ἔβης ἐνέρον.

Agathias LXXXI, 3 sq. ibid. III p. 63. ὁ θάνατος

μοῦνος ἅπαξ θνητοῖς παραγίνεται, οὐδέ ποί' αὐτὸν
εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.

Ad fr. 3. Quae cancellis inclusimus, procul du-
bio a Glossatore, non ab ipso Strabone profecta sunt,
unde Coray: Ταῦτα, προδήλως οὐκ ὄντα τοῦ Στράβωνος,
ἀλλ' ἑτέρου τινός, ἐξηγήσασθαι βουληθέντος τῆς μελαγκρα-
νίας τοῦνομα, ἀποχωρίσαι τοῦ κειμένου δεῖν ἔγνω.

Vs. 1. λευγαλέος δὲ χιτῶν πεπινωμένος, subaudiendum
αὐτῷ ἦν, sive *Ulixi* sive cuiunque.

ἰξυῖ εἰλεῖται κόμμα μελαγκράνιον.

ὡς σχοίνῳ ἐζωσμένῳ μελαγκραίνας] ἢ τριχίνας ἢ νευρίνας, sc. ἐνδύσαι λέγονται πρῶτοι Βαλεαρίδων incolae (cf. Diodor. V, 17 sq.)

ἀραιῇ ἰξυῖ εἰλεῖται. Ita reponenda videtur librorum lectio corrupta ἀραιῇ ἰξυῖς εἰλεῖται. Cod. Med. 1. 2. ἰλεῖται. Mosc. ἰλεῖται. Structura est eadem quae apud Homer. Odys. ε, 231. κ, 544. περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ. Itaque iunge: αὐτὸς δὲ ἀμφιεῖται κόμμα μελ. ἰξυῖ (poetice pro ἰξυῖ) ἀραιῇ. Xylander et Casaubonus emendandum esse putarunt ἀραιὰς ἰξυῖς εἰλεῖται. Salmasius Exercitt. Plin. p. 186 C. et Toupius Addend. in Theocrit. VII, 18 p. 393 ed. Valck. ἀραιὴν ἰξυῖν εἰλεῖται, suffragante Iacobsio Animadv. ad Anth. Vol. I P. 1 p. 394. Ios. Scaliger apud Tzschuckium ἀραιὰν ἰξυῖν ἐνελεῖται.

Vs. 2. Vulgo hic legitur: κόμμα μελαγκράνιον. Salmasius l. c. ἄμμα μελαγκράνιον, i. e. cingulus iunceus. Toupius l. c. ΖΩΜΑ μελαγκράνιον, quam emendationem ex sqq. ὡς σχοίνῳ ἐζωσμένον μελαγκραίνας firmari ideoque veriorem esse putat. Sed utraque coniectura habet quo commendetur. Lucian. Asin. c. 9. T. II p. 577 ed. Hemsterhus. ἄμμα κατ' ἰξυῖος δήσας. Longi Past. I, 4. ζῶμα περὶ τὴν ἰξυῖν. Attamen Friedemannus ad Strab. l. c. merito κόμμα retinendum esse putat, confirmatus in ea opinione a Censore Ephemerid. Litt. Lips. 1816. N. 250. p. 1999, qui meliorem explicationem attulerit ex Harpocr. s. h. v. τὰ δὲ κόμματα ἔοικεν εἶναι μέρη τινὰ ἢ τῆς καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῆτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχτι γινόμενων ἢ τῶν ἀνθερίων. Eadem plene ap. Phavorin. mance ap. Suidam et Lex. Rhet. in Anecd. Bekker. T. I p. 272. Idem Friedemannus de media syllaba Pent. p. 295 constantem omnium Codd. lectionem ita defendit, ut κόμμα de segmento, funiculo accipiatur. Librorum lectio μελαγκράνιον haud dubie profecta est ex inversione litterarum pro vera forma adiectiva μελαγκράνιον, a substantivo μελαγκρανίς, cuius descriptionem praebet Theophrastus H. Pl. IV, 12, 1. καὶ ὁ κάρπιμος [σχοίνος], ὃν μελαγκρανὶν μὲν καλοῦμεν, διὰ τὸ μέλανα τὸν καρπὸν ἔχειν, παχύτερος δὲ οὗτος καὶ σακωδέστερος. cf. Schneideri Annot. p. 374 sq. Eadem ap. Plin. H. N. XXI, 18, 69. Hesych. v. μελαγκρανίς, ὀξύσχοινος, ἢ τὰ ἄκρα μελανίζουσα.

4.

Stobaei Eclog. Phys. V, 4 p. 156 ed. Heeren.

Φιλητᾶ Ἑρμοῦ.

- 7 Ἴσχυρὰ γὰρ [πάντως] ἐπικρατεῖ ἀνδρὸς ἀνάγκη,
ἢ ᾧ οὐδ' ἀθανάτους ὑποδείδιεν, οἷ τ' ἐν Ὀλύμπῳ
ἔκτοσθεν χαλεπῶν ἀχέων οἴκους ἐκάμοντο.

Ad fr. 4. Vs. 1. Hic versus mutilus est in Codicibus, atque inter γὰρ et ἐπικρατεῖ excidisse vocem quandam recte perspexit Kayserus. Ex totius loci sententia reposuimus πάντως, quod caute tamen uncis inclusimus. — De sententia comparandus est Herodot. I, 91. τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγέειν καὶ θεῶ. Moschion ap. Stob. l. c. V, 1 p. 152.

Ἦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη,
μοῖρα, λιταῖς ἄτροτε δυστηνῶν βροτιῶν, κ. τ. λ.

Vs. 3. Praeter Mimnermum in Prolegomenis iam laudatum hanc sententiam amplexus est maxime Lucretius II, 645 sqq.

Omnis enim per se divom natura necesse est
Immortali aevo summa cum pace fruatur,
Semota a nostris rebus seiunctaque longe.
Nam privata dolore omni, privata periclis,
Ipsa suis pollens opibus, nihil indiga nostri,
Nec bene promeritis capitur neque tangitur ira.

cf. Wakefield. ad h. l. Eiusdemque Lucretii versum VI, 57 respiciens dixit Horatius Satir. I, 5, 101 sqq.

namque deos didici securum agere aevum,
Nec, si quid miri faciat natura, deos id
Tristes ex alto coeli demittere tecto.

οἴκους ἐκάμοντο, idem quod apud Homerum sexcenties est obvium, δῶματα ναῖον.

5.

Stobaei Florileg. CIV, 12 p. 558.

Φιλητᾶ.

Ἦ μὲν δὴ πολέεσσι πεφύρησαι χαλεποῖσιν, 8
 Θυμὲ, γαληναίη δ' ἐπιμίσγει οὐδ' ὅσον ὅσσον,
 ἀμφὶ δέ τοι νέαι αἰὲν ἀνίαί τετρήχασιν.

Kayserus hoc fragmentum collocavit in iis, quibus praefixus est titulus *Δήμητρος*, eundemque titulum his versibus praefixum se repperisse ait in editione Francofurtensi, quam quidem nobis inspicere non licet. At profecto perturbatus est titulus in huius editionis margine, quippe qui spectet ad fragmentum proxime praecedens idque elegiacum. Quum autem Grotii editionem (pag. 429),

5. Vs. 1. πολέεσσι, omnes praeter B, unde Gaisfordius enotavit: ἴσ. πολλοῖσι. — πεφύρησαι χαλεποῖσιν, *admistus es malis*, i. e. interprete Heinrichio, *incidisti in aerumnas*. Soph. Antig. 1311. δειλαία δὲ συγκέκραιμαι δύα. Codices optimi χαλεποῖσι, pro quo tamen scribendum est versu extremo χαλεποῖσιν. Voss. et Arsen. χαλεπησι, quod nullius momenti est.

Vs. 2. οὐδ' ὅσον ὅσσον, i. e. *ne tantillum quidem*. Aristophan. Vesp. 213.

τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσσον στίλην;

Vs. 3. Hanc sententiam expressit Mimnermus I, 7.

αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι.

Theognis 343 sq.

τεθναίην δ', εἰ μὴ τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
 εὐροίμην, δοίης δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.

qua omnino carere non debuerat, consulere neglexisset Kayserus, hac oscitantia evenit, ut illud distichum prorsus omitteretur. Iacobsius (ad Anth. Gr. I, 1 p. 392) hunc Kayseri errorem bene perspiciens, illos tamen immerito *incerti* cuiusdam hexametros pronuntiavit: immo distinctis litteris in ed. Trinc. praefixum est lemma *Φιλήτου*, quod corrigendum *Φιλητᾶ*: sed in Cod. A desideratur. Equidem dubius, quonam referendi sint isti hexametri, quum illos minime alienos reperissem ab argumento erotico, locum, cui assignarem, aptiorem indagare potui nullum, quam eum ipsum, unde praecedentes desumpti sunt hexametri. Licet haec opinio omni destituta sit fundamento historico, hoc tamen iusta disponendi ratio requirere videtur, ut alterum fragmentum hexametricum excipiat alterum.

ἀνία τετρήχασιν, i. e. *curae concitantur*. De vera huius formae ratione etymologica v. Buttmanni Lexil. I p. 210 sqq. ubi Philetæ esse hunc versum fugerat optimum praeceptorem, immemorem etiam Apollonii Rhod. IV, 447.

ἀλγεῖά τ' ἄλλ' ἐπὶ τοῖσιν [γροῖσιν] ἀπίθονα τετρήχασιν.

γ. ΠΑΙΓΝΙΑ.

Kayserus (p. 29) *Παίγνια* carmina esse docet iocosa; unde tamen merito hoc possit doceri, nunquam demonstravit, neque eundem oportuit offendere (p. 47), quod in *Παιγνίων* fragmentis nihil inest argumenti iocosi. Etenim verbum *παίζειν* apud poetas Phileta longe antiquiores iam habet significationem *canendi*, eam tamen ita comparatam, ut notio tristis ac lugubris sententiae prorsus secludenda sit. Theognis 567.

Ἡβη τερόμενος παίζω. δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσομαι, ὥστε λίθος
ἄφθογγος· λείψω δ' ἔρατὴν φάος ἡελίοιο.

ubi sagacissimum Welckeri ingenium (p. 127) verbo *παίζειν* (quod ibi significat *ad myrtum canere*) oppositum esse ὥστε λίθος ἄφθογγος. Pindar. Olymp. I, 14 (21) sqq.

ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
μουσικῶς ἐν ἄώτῳ,
οἷα παίζομεν φίλαν
ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν.

Io Chius apud Athen. XI, 8 p. 463 C.

πίνωμεν, παίζωμεν, ἔτω διὰ νυκτὸς ἀοιδῆ,
ὄρχεῖσθω τίς· ἔκων δ' ἄρχε φιλοφροσύνης.

Idem apud eundem X, 68 p. 447 F.

πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

Hinc luculenter apparet *Παίγνια* esse carmina, ad amores atque vitae lusus qualescunque referenda. Itaque Iacobsius ad Anth. Gr. I, 1 p. 388. *Παίγνια* dixit esse *Lusus poeticos, carmina amatoria.* „Sic

Simmiae, inquit, carmina figurata, in quibus nihil iocosi, *παίγνια* appellat Hephaestio in Enchir. p. 65 ed. Paris. Quod propter eos moneo, qui iocosa carmina a Phileta conscripta fuisse existimaverunt." Quam ob causam verisimile videtur Philetæ *Παίγνια* eiusdem ferme argumenti fuisse atque *Ἐπιγράμματα*, de quibus postea disputabitur. Iam quidem quamvis notio argumenti *iocosi* non sit aliena a voce *παίγνιον*, ea tamen minime primaria est. Neque igitur admiraberis huius vocis significationem parodicam, quam ei tribuit Crates Thebanus, quippe qui teste Iuliano (Orat. VI p. 199 D. VII p. 213 B. C.) in *μουσικοῖς παιγνίοις* Solonis elegos clarissimos (fragm. δ, 1 sqq.) *παρωδικῶς* conformaverit in hunc modum:

*Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλύτε μοι εὐχομένῳ.
χόρτον ἐμῆ συνεχῶς δότε γαστέρι, ἧ τε μοι αἰεὶ
χωρὶς δουλοσύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.*

Tum altero loco (Solon. fragm. δ, 5 sqq.)

*ὠφέλιμον δὲ φίλοις, μὴ γλυκερὸν τίθετε.
χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτὰ, κανθάρον οἶτον,
μύρμηκός τ' ἄφενος, χρήματα μαιόμενος·
ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν καὶ πλοῦτον ἀγινεῖν
εὐφορον, εὐκτητον, τίμιον εἰς ἀρετήν.
τῶν τε τυχῶν Ἐρμῆν καὶ Μοῦσας ἰλάσομ' ἀγνάς,
οὐ δαπάναις τροφεραῖς, ἀλλ' ἀρεταῖς ὁσίαις.*

1.

Stobaei Florileg. LXXXI, 4 p. 469.

Φιλήτῳ Παιγνίων.

Ὅ μ' ἐτις ἐξ ὀρέων ἀποφώλιος ἀγροιώτης
αἰρήσει κλήθρη, αἰρόμενος μακέλην.

9

Cod. A. Φιλήτα Παιγνίων. Trinc. Φιλήτον Παιγνία. — Sensus horum versuum difficillimus est expeditu. Kayseri interpretationem, qui sub κλήθρης nomine poetam ipsum intellexerit eundemque *non nisi oratione moveri ornata*, i. e. *poesi et eloquentia*, statuerit, Iacobsius summo iure pronuntiavit contortam, atque Heinrichium provocans, qui alnum ipsam loquentem dixerit, alteram proposuit hancce: „Susplicari licet versiculos quosdam huic arbori incisos efficere, ut speret se non rustica securi excisum, sed a poeta quodam ad nescio quem usum adhibitum iri. Sensus enim in fine non perfectus.” Sed nescio an certius quoddam definiri possit ex totius loci sententia, si quidem poetam semet ipsum alloquentem et cum alno comparantem constitueris: *Nullus me rusticus tanquam alnum caedet, sed carminum ornatum intelligens atque multa perpessus, sermonum variorum rationem compertum habens*; i. e. *summo cum studio poesi litterisque incumbens, immortalitatis gloriam consequar, sive in numero scriptorum classicorum collocabor*; sed ut paucis absolvamur: *Carmina et libri mei nunquam peribunt*. Similis est sententia Horatii Carm. III, 30. *Exegi monumentum aere perennius*, cett.

Vs. 1. ἀποφώλιος, ex interpretatione Grammaticorum veterum i. q. ἀπαίδεντος, quod quidem prorsus quadrat in hunc locum, sed dubito an haec primaria sit vocis significatio, licet Eustathius (ad Odyss. ε, 182), Apollonius, Hesychius et Etymologus M. talem interpretationem exhibeant. Eustath. ad Odyss. δ, p. 158 Bas. ἀπώδός καὶ παράμουςος.

Vs. 2. κλήθρης B. κλήθρη ceteri. — κακέλην Voss. κακέλην A. μακέλην vulg. idque unice verum. Brunckius, cui ingratum videtur αἰρήσει — αἰρόμενος, coniicit ἀμφιτεμῶν μακέλη. Sed frustra. Nam si quid Brunckio vi-

ἀλλ' ἐπέων εἰδὼς κόσμον καὶ πολλὰ μογήσας,
 μύθων παντοίων οἶμον ἐπιστάμενος,

sum est ingratum, non sequitur id veterum quoque et ipsius Philetæ auribus fuisse ingratum.

Vs. 3. ἐπέων κόσμον, i. e. *poesim*, cuius loquutionis optimam interpretationem offert Solonis fragm. β, 2. κόσμον ἐπέων, ὡ δ ἦ ν, ἀντ' ἀγορῆς θέμενος. — πολλὰ μογήσας, quam librorum lectionem contra Heinrichium Iacobsius defendit hac ratione: „In verbis καὶ πολλὰ μογήσας haerebat cl. Heinrich, eaque prorsus ἀπροσδιόνυσα esse pronuntiabat. At mihi secus videtur, magisque placet vulgatā lectio, quam ipsius docti viri coniectura πολλὰ νοήσας. Profecto qui ad poeticae facultatis fastigium nititur, non desidia ad id, quod quaerit, perveniet, nec satis erit dixisse — *ego mira poemata pango*. Labore et diligentia opus est; id est πολλὰ μογήσας, multis laboribus exantlatis, is, cui natura divitem venam tribuit, ad id, quod in arte summum est, escendat. Iam vides, vulgatam lectionem non temere sollicitandam esse. Verum praeterea sic locutus est *Manetho* in *Apotelesm. I, 8. ad Ptolemaeum*:

νύκτας ἄϋπνος ἐὼν καὶ ἐν ἡμασι πολλὰ μογήσας,
 ὅπως σοι βίβλους, ἄσπερ κάμον, ἄσπερ ἔτενξα,
 τὰς σοι ἐγὼ πέμψω καμάτων σφετέρων μέγ' ὄνειαρ.

Theognis v. 71. ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλευέο πολλὰ μογήσας, Καὶ μακρὴν ποσσὶ, Κύρον', ὁδὸν ἐκτελέσας. *Hermesianax* in *Elegia* v. 35. Μίμνερμος δέ, τὸν ἠδὸν ὅς εὐρετο, πολλὸν ἀνατλάς, Ἦχον καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. *Epigr. ἀδέσπ. DXCV.* πολλὰ μογήσας Πᾶσαν ἀκεστορίην βίβλον ἔτενξα μίαν. cf. Valckenar. ad *Euripid. Phoen.* p. 265."

Vs. 4. μύθων π. οἶμον, *viam variorum sermonum*, i. e. *quam viam diversi generis sermones et fabulae inierint, quomodo alter sermo ex altero ortus sit*. Similiter *Homeri Hymn. ad Mercur.* 451. οἶμος ἀοιδῆς. *Pindar. Olymp. IX, 51 (72)* ἐπέων οἶμον λιγύν. ubi nescio an ingeniosior sit quam verior *Groddeckii* coniectura, οὔρον legentis pro οἶμον, quum non intellexerit, quid sit *excitare viam*, multo minus, quid sit *via canora*. No-

2.

Stobaei Florileg. CXXIV, 10 p. 617 extr.

Φιλητᾶ Παιγνίων.

Ἐκ θυμοῦ κλαῦσαι με τὰ μέτρια, καί τι προσηγῆς 10

dum solvit, nisi fallor, Heinrichius, qui sagaciter, ut solet, *μύθων π. οἶμον* dictum esse contendit pro *μύθους παντοίους*, trita periphrasi. cf. ad Musaeum 175. Spanh. ad Callim. H. in Iov. 78. Pindar. Ol. I, 110 (178) *ἐπίκουρον εὐρῶν ὁδὸν λόγων*.

Ad fragm. 2. Cod. A *Φιλήτα Παιγνίων*. Trinc. *Φιλήτα*. — Alloquitur poeta amicum, sive, quod verisimilius, amicam (fortasse *Bittidem* ipsam), eandemque ferme enuntiat sententiam, quam longe antea protulerat Solo fragm. κα', 5 sq.

*μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φιλοισιν
καλλείποιμι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.*

Tibullus I, 1, 61 sq.

Flebis et arsuro positum me, Delia, lecto,
Tristibus et lacrimis oscula mixta dabis.

Deinde:

Tu Manes ne laede meos, sed parce solutis
Crinibus et teneris, Delia, parce genis.

Propert. I, 18 (17), 19 sqq.

Illic si qua meum sepelissent fata dolorem,
Ultimus et posito staret amore lapis,
Illa meos caros donasset funere crinis,
Molliter et tenera poneret ossa rosa.
Illa meum extremo clamasset pulvere nomen,
Ut mihi non ullo pondere terra foret.

Illius igitur distichi sensus est hic: *Ex animo luge me, sed modcrate, atque dulce quid loquere simulque mei memento non amplius superstitis.*

Vs. 1. Libri omnes *κλαῦσαι μέγα μέτρια*, quod Kayserus, quamvis ipsi videatur vitio quodam laborare, explicat *μέγα τι*, suffragante Heinrichio, qui interpretatur *ingentem iacturam*, *μέγα*, sc. *τι* vel *ἔργον*. Brunck. Anall. II p. 524 dedit *μάλα μέτρια*, quod nimis contortum. Verum procul dubio perspexit Iacobsius: *κλαῦ-*

εἰπεῖν, μεμνησθαί τ' οὐκ ἔτ' ἑόντος ὁμῶς.

σαί με τὰ μέτρια. „Hoc, inquit, in μέγα μέτρια abiisse, nemo mirabitur. τὰ μέτρια autem pro μετρίως eleganter dictum, ut τὰ πολλὰ ap. Hegesipp. Ep. VI, 3. ὁ τὰ πολλὰ μελίφρων. τὰ μέγιστα, τὰ ἔσχατα illustrat Valcken. ad Herodot. VII p. 613, 79.” — Adde Euphorionem ap. Stob. Florileg. CXXIV, 12 p. 616.

τῶ καὶ μέτρια μὲν τις ἐπὶ φθιμένῳ ἀνάχοιτο,
μέτρια καὶ κλαύσειεν, —

τὶ προσηγνῆς εἰπεῖν. Statius Silv. V, 5, 54. invenit, quod caneret, Thracius Orpheus Dulce sibi.

Vs. 2. τ' οὐκ ἔτ', ita omnes libri praeter B, qui habet δ' οὐκ ἔτι.

δ. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Supra observatum est Philetæ *Παιγνίων* reliquias eandem paene prae se ferre speciem, quam plerumque in Epigrammatis conspicemur; et si quis utriusque generis fragmenta accuratius examinaverit, multum haud dubie inter ea deprehendet similitudinis: ut *Παιγνίων*

Ἐκ θυμοῦ κλαῦσαι με τὰ μέτρια καὶ τι προσηγνῆς
εἰπεῖν, μεμνησθαί τ' οὐκ ἔτ' ἑόντος ὁμῶς.

et. Ἐπιγραμμάτων

Οὐ κλαίω ξείνων σε φιλαίτατε, πολλὰ γὰρ ἔγνωσ
καλὰ, κακῶν δ' αὖ σοι μοῖραν ἔνειμε θεός.

Unde factum est etiam, ut Stobaeus utrumque distichum vicinia consociatum in Florilegio conservaverit. Iam Philetæ Epigrammata laudantur in lemmate binorum distichorum, quae extant apud Stobaeum, atque a Suida et Eudocia in eius carminibus recensendis. Atque iure admonuit Iacobsius (ad Anth. Gr. III, 3 p. 835) multa esse in

Solonis et Theognidis *) elegis, quae referantur ad genus Epigrammatum sententiosum, quale profecto est etiam Philetae Epigramma utrumque. Huc praeterea spectat Mimnermi fragm. 6.

*Αἰ γὰρ ἄτερ νόσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων
ἔξηκονταέτη Μοῖρα κίχοι θανάτου.*

una cum Solonis responsione metro elegiaco inclusa (fragm. κα').

1.

Stobaei Florileg. CXXIV, 11 p. 616.

Φιλητᾶ Ἐπιγραμμάτων.

*Οὐ κλαίω ξείνων σε φιλαίτατε, πολλὰ γὰρ ἔγνωσ 11
καλὰ, κακῶν δ' αὖ σοι μοῖραν ἔνειμε θεός.*

Cod. A. Φιλέα Ἐπιγραμμάτων. Trinc. Φιλέα. Collato Stobaeo LIX, 5 emendandum sine dubio Φιλητᾶ Ἐ. — Similis sententia extat apud Theognid. 355.

*Τόλμα, Κύργε, κακοῖσιν ἐπεὶ κάσθλοῖσιν ἔχαιρες,
εὖ τὲ σε καὶ τούτων Μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν·
ὡς δὲ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὡς δὲ καὶ αὖτις
ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπενχόμενος.*

Vs. 1. σε, ita omnes praeter Trinc., quae exhibet δέ.

Vs. 2. „νέμοι] ΑΙ. νέμει. Lego ἔνειμε.” GESN. νέμει Α. Voss. Ars. ἔνειμε Α. GAISFORD. Manifestus hic latet error, sive scribentis sive typosetae, quoniam idem Codex A non binas suppeditare potest lectiones, nisi forte altera superscripta est, quod tamen accuratus editor, qualis Gaisfordius, indicare non oblitus erat. Fortasse uno aut altero loco corrigendum est B.

*) cf. Welckeri Prolegg. ad Theognid. p. XCV sq.

2.

Stobaei Florileg. LIX, 5, p. 376.

Φιλητῶ Ἐπιγραμμάτων.

- 12 Γαῖαν μὲν φανέουσι θεοὶ ποτε· νῦν δὲ πάρεστιν
 λαιψηρῶν ἀνέμων μῶνον ὄραν τέμενος.

Cod. A. Φιλήτα Ἐπιγραμμάτων. Trinc. Φιλήτου. — Haec verba esse hominis in medio mari pericula subeuntis terramque desiderantis tum ex ipsa sententia, tum ex titulo apparet, quem Stobaeus huic sententiarum capiti praefixit: *περὶ ναυτιλίας καὶ ναυαγίου*. Quis est, quin meminerit hoc loco elegantissimi carminis Simonidei (fragm. VII ed. Gaisford.), in quo Danae alloquitur Perseum?

Vs. 2. *λαιψηρῶν*, A. B. *αἰψηρῶν* Vulg. — *τέμενος*, libri omnes. Offendit Valckenarium, Diatr. Euripid. p. 239 atque ad Callimachi Eleg. p. 268 proponentem τὸ μένος, quod iudicante Iacobsio nec vim habet, et antithesim corrumpit, quae est in verbis *γαῖα* et *ἀνέμων τέμενος*, *regnum ventorum*. Significatio, quam Philetas tribuit voci *τέμενος*, HomERICA est, teste Eustathio ad Odyss. ζ, 293 p. 1564 Rom. Ἔστι δὲ τέμενος ἰδιαίτατος τόπος περιορισμένος καὶ οὕτως ἀποτετμημένος τῶν ἑγγύς. τέμενος γὰρ ἐπὶ ναοῦ οἱ μεθ' Ὀμηρον οἶδασιν. ὁ δὲ ποιητῆς οὐδὲ ἱερὸν ἀπλῶς τόπον λέγει τὸ τέμενος, ἀλλὰ τὸν κατὰ ἀποτομὴν ὄντα τινός. Iam vero ventorum τέμενος sive regnum ipsis assignatum est *mare*. Quare Tibullus I, 9, 9. *Freta parentia ventis*. Propert. IV, 6, 57 (III, 5, 11) *Di maris, Aegaei quos sunt penes aequora, venti*. Similiter Aeschyl. Pers. 363. *τέμενος αἰθέρος*. Hinc *venti* dicuntur *duces*, *arbitri maris*, cuius dicendi formulae exempla profert Heinrichius ex Horat. Carm. I, 3, 15. *Notus, arbiter Adriæ*. III, 3, 5. *Auster, dux turbidus Adriæ*. cf. Godofr. Bernhardy in annot. ad Dionys. Perieg. v. 13 p. 528.

ε. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

Magna relinquitur elegorum pars, qui unico *Philetæ* nomine ex communi litterarum artiumque naufragio ad nostram usque aetatem delati, nullam prae se ferunt speciem nisi formam elegiacam atque sententiarum rationem ab argumento amatorio haud ita alienam.

1.

Stobaei Florileg. CIV, 15 p. 558.

Φιλήτᾳ.

Πτοιοῦμαι πολέων γαίης ὑπερ ἡδὲ θαλάσσης. 13

Trinc. *Φιλήτων*, frequens vitium.

Vs. 1. Gaisfordii libri omnes hanc lectionem praebere videntur, τῷ οὐ μοι, quae omni prorsus destituta est sensu. Quidni elementa ΤΩΙΟΥΜΟΙ corrupta esse tibi persuaseris ex ΠΤΟΙΟΥΜΑΙ, quo nihil huic loco aptius, nihil commodius? Nimirum hoc verbum iam apud Mimnermum gaudere significatione *dolendi, sollicitudinis, animi moeroris*, qualis in amantium potissimum animo commoveri solet, probabile videtur ex eiusdem fragm. III, 2, ubi eadem qua apud Philetam structura:

πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης

τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν —

πτοιοῦμαι πολέων, *sollicitus sum pervagans*, i. e. *animo sollicito pervagor*. Varie hunc locum, cui iusta nunc demum medicina admota esse videtur, tentarunt viri eruditi. Gesnerus primum coniecit, τῷ αἰεὶ πολέω. Grotius, τῶς δ' οἶμοι πολέω, quam coniecturam, licet offenderit forma Dorica τῶς, tamen in ordinem recepit Kayserus. Iacobsius probat Brunckii modestiam, qui depravatas lectiones retinere maluerit, quam incertas in contextum invehere; ipse autem coniecturam fecit, sententiae quidem prorsus accommodatam, longius tamen a litterarum vestigiis aberrantem: Ἀτώμαι πολέων — *per maria et terras vagatus nunquam non malis et calamitatibus obruor*. „Verbo, inquit, ἀτάσθαι utitur Sophocles in *Aiace* 269. νοσοῦντος ἀτώμεσθα νῦν. 384. καίπερ ᾧδ' ἀτώμενος. Antig. 17. οὐτ' ἐδτυχοῦσα μᾶλλον, οὐτ' ἀτωμένη.” — Ex Gesneri et Grotii coniectura scripsi

ἐκ Διὸς ὠραίων ἐρχομένων ἐτέων·
οὐδ' ἀπὸ Μοῖρα κακῶν μελέω φέρει, ἀλλὰ μένουσιν
ἔμπεδα, καὶ τοῖσιν ἄλλα προσανξάνεται

mus ἩΔΕ θαλάσσης pro vulg. ΟΥΔΕ θαλάσσης, quod absurdum est.

Vs. 2. Libri ἔρχομεν ὦν, unde Gesnerus coniecit ἰσχομένων, sensu, ut Iacobsius ait, non satis aperto. Cuius viri egregii quam ipse coniecturam fecit ingeniosam nobis placuit in ordinem recipere. Sensus: *Anni temporibus Iouis numine* (sive *Iove moderante*) *procedentibus*. Exquisita est compositio ὠραῖα ἔτη, *anni, quatenus secernuntur commutationibus temporum quadripartitis*.

Vs. 3. Libri, οὐδ' ἀπὸ μοῖρα μελέω κακῶν φέρει. Quod quum metro adversaretur, Gesnerus et Grotius ita emendarunt, ο. ἄ. μ. τέλος τι κακῶν φ. Sed perspexit Heinrichii acumen, si τέλος recte se habeat, corrigendum esse ἐπὶ pro ἀπὸ, quandoquidem ἀποφέρειν nullo pacto pro ἐπιφέρειν dici possit. Leviori autem medicina ipse reparavit ulcus huic versui illatum:

οὐδ' ἀπὸ Μοῖρα μελέω τι κακῶν φέρει.

„μελέω, inquit, duabus syllabis pronuntiandum, est pro ἐμοὶ μελέω, *michi misero*.” Assensus est etiam Iacobsius. Attamen facilius etiam videtur via, quam mihi monstrarunt Passovius et Wellauerus, sola verborum transpositione reparantes κακῶν μελέω. Construe: οὐδὲ Μοῖρα μελέω φέρει ἀπὸ κακῶν, subaudiendo τί: *Neque Parca misero mihi ex malis quidquam aufert*. — Extremo versu vulgarem lectionem φέρουσιν Grotius verissime emendavit μένουσιν.

Vs. 4. Heinrichium offendit vox τοῖσιν, qua metrum pessumdari putat: sed huius licentiae, ut syllaba brevis in thesi producat, Iacobsius enotavit exemplum ex Epigr. Platon. XXX, 2.

τιμᾶτ' ἢ τὸν Ἔρον ὑμῖν ἐφοπλισομαι.

idemque addidit: „τοῖσιν est pro τούτοις, i. e. τοῖς ἤδη παροῦσιν. Quod moneo, ne quid cum Heinrichio emendandum existimes.” Hic autem proposuerat: καὶ ἄλλοις ἄλλα πο. Idem tamen ille Iacobsius in Anthologia Palat. T. II p. 17 atque in delectu epigrammatum Gr. p. 128 pro vulg. Ἔρον restituit lectionem codicis Vat. Ἐρων, ut γέλων pro γέλωτα. Sed nostro loco simillimum est Tyrtaei exemplum II, 6.

κῆρας ἐπ' ἀργαῖσιν ηελίοιο φίλας.

2.

Stephanus de Urbibus p. 700.

Φλιοῦς, πόλις Πελοποννήσου, ἢ πρότερον Ἀραιθυρέα καὶ Ἀράνθεια, ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης· Πανσανίας δὲ ἀπὸ Φλίαντος· καὶ τὸ ἐθνικὸν Φλιοῦντιος ἢ Φλιούσιος. Φιλητῆς δὲ φησι·

Φλιοῦς γὰρ πόλις ἐστὶ, Διονύσου φίλος υἱὸς 14
Φλιοῦς ἦν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος.

ubi nescio an immerito Hermannus ad Viger. p. 935 inseruit particulam γ', quod remedium Friedemannus de media syllaba pentametri Gr. elegiaci p. 296 etiam in Philetae loco admittendum esse censuit.

Ad fragm. 2. Stephanus explicandi causa etiam adiecit: ὠνόμασται δὲ παρὰ τὸ φλεῖν, ὃ ἐστὶν εὐκαρπεῖν. Adde Schol. ad Apollon. Rhod. I, 115. qui itidem Philetae distichum respicere videtur: Ἀραιθυραία, πόλις Πελοποννήσου ἐν ὄρεισις τῆς Σικυῶνος κειμένη, ἣτις Φλυοῦσα ὠνόμασθη ὕστερον ἀπὸ Φλυοῦντος, υἱοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διονύσος Φλυοῦς ἐκαλεῖτο διὰ [τὸ] τὸν οἶνον φλύειν, ὃ ἐστὶν εὐθρνεῖν. Ceterum formam Ἀραιθυραία exhibet etiam Stephani Codex Rehdigeranus Vratislaviensis pro vulg. Ἀραιθυρέα, quam tuetur Homer. II. β, 571. Apollon. Rhod. I, 115. Neque offendere debet quemquam duplex scriptura Φλιοῦς ap. Steph. et Φλυοῦς ap. Schol. Apollon., propterea quod duplex est etiam forma verbi φλεῖν et φλύειν. Tertia forma extat apud Pausan. II, 12, 6. Φλίαντα δὲ, ὃς τρίτον τοῦτο ἐποίησεν ὄνομα ἀφ' αὐτοῦ τῆ γῆ, Κείσου μὲν παῖδα εἶναι τοῦ Τημέου κατὰ δὴ τὸν Ἀργείων λόγον οὐδὲ ἀρχὴν ἔγωγε προσίεμαι. Διονύσου δὲ οἶδα καλούμενον καὶ τῶν πλευσάντων ἐπὶ τῆς Ἀργεῶς καὶ τοῦτον γενέσθαι λεγόμενον. ὁμολογεῖ δέ μοι καὶ τοῦ Ῥοδίου ποιητοῦ τὰ ἔπη (I, 115).

Φλίης αὐτὴ ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἴκανεν,
ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διονύσοιο ἔκητι
πατρός ἐοῦ πηγῆσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.

τοῦ δὲ Φλίαντος Ἀραιθυρέαν εἶναι μητέρα, ἀλλ' οὐ Χθονοφύλην, Χθονοφύλην δὲ οἱ συνοικῆσαι καὶ Ἀνδροδάμαν γενέσθαι Φλίαντι ἐξ αὐτῆς. cf. Burmann in Catalogo Argon., quem praemisit Valerii Flacci editioni v. Phlias.

Vs. 1. 2. Hoc distichum, quale vulgo legitur, admodum corruptum est: φλιοῦς πόλις ἐστὶ τοῦ Διονύσου

3.

Schol. ad Theocrit. II, 120.

Μῆλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ
 ἐράσματα καὶ ἐρωτοποιητικά *). λέγοι δ' ἂν τοῦτο καθὸ ἐπὶ
 Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἴππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς
 στεφανοῦται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν,
 ὡς φησι Φιλητᾶς·

15

— — — τὰ οἷ ποτε Κύπρις ἐλοῖσα
 μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

φιλ* υἱὸς φλιοῦς, ἦν αὐτὸς ἐδείματο λευκόλοφος. Quae
 verba Salmasius primus emendavit hoc modo:

Φλιοῦς ἢ πόλις ἐστὶ, Διονύσου φίλος υἱὸς
 Φλιοῦς ἦν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος.

Cod. Rehdig. hancce praebet lectionis varietatem: Φλιοῦς
 γὰρ πόλις — φίλος υἱὸς δείματο λ. unde Passovii perspicax
 ingenium, nulla paene mutatione facta, genuinam
 distichī formam talem restituit, qualem haud cunctanter
 recepimus suffragante, ut par erat, Dindorfio in novis-
 sima Stephani editione. Brunckius ad Apollon. Rhod.
 I, 115. ex Pausania temere deprompsit Φλίως, quod in
 pentametro reponeret. Heynius, referente Kaysero,
 epitheton λευκόλοφος ad urbem spectare putavit, quod
 tamen ita nimis longo spatio a voce sua distare veris-
 sime intellexit Heinrichius: itaque λευκόλοφον scribī
 mavult. Sed nescio an illud epitheton aptius quadret
 in Phliuntem heroem, *candida crista ornatum, der
 Held mit schneeigem Helmbusch*, ut eleganter inter-
 pretatur Weberus. Similis forma adiectiva est φοινικό-
 λοφος, de qua consule Lexica. Singula verba redigenda
 sunt in hunc ordinem: πόλις, ἦν Διονύσου φίλος υἱὸς,
 Φλιοῦς λευκόλοφος, αὐτὸς δείματο.

Ad fragm. 3. Magnus Casaubonus in Lectt. Theo-
 crit. p. 248 totum distichum in integrum restituere co-
 natu est ita:

Μῆλα φέρων κόλποισι, τὰ οἷ ποτε Κύπρις ἐλοῖσα
 δῶρα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Atque Barnesius in Wartoni edit. Theocr. p. L. eodem
 fere modo, nisi quod τρισσὰ dedit pro Casauboniano
 δῶρα. Sed hae merae sunt suspiciones, omni Codicum
 fundamento destitutae. — Notam de Hippomenis (alii
 dicunt *Milanonem*) et Atalantae cursu amatorio fabu-
 lam copiosius descriptam habes apud Ovidium Me-

*) Ita Cod. Vat. 4. 5. Vulg. ἔρωτος ποιητικά. •

tam. X, 605 sqq. Neque poetae tantummodo, sed artifices quoque veterum hanc fabulam celebrarunt, auctore Pausania V, 19, 1, ubi Cypsalī arcam describens: Ἔστι δὴ καὶ, inquit, Μελανίων καὶ Ἀταλάντη παρ' αὐτὸν ἔχουσα ἐλάφου νεβρόν. Sed dignius est etiam memoratu, quod hodie superest vas fictile, in Dodwellii Itinerario I p. 448 ita descriptum: „A sepulchre near this contained a small terra cotta vase, on which is painted, on a black ground, a winged youth in the act of running, and holding a wreath in his left hand, with his right dropping some golden apples before a female; who, although in the act of running, stops to pick them up, holding up her loose apple robe with her left hand: her right wrist is adorned with the ὄφεις, or περικαρπία, answering to our bracelet. The winged figure is naked, and only the back of the female is covered with her garment; they are leukographic, or painted white; the accessories only being red, as the peplos, the wreath, the apples, the wings, and the hair. This evidently represents the story of Milanion and Atalanta”, cett. Et paullo infra: „The fictile painter has represented them at the moment of commencing this trial of speed. Mythographers tell us, that the suitor was permitted to start first. Atalanta is probably represented with her body naked, in order to develop the personal charms, and particularly the beauty of her thighs, for which she was celebrated by the poets (Ovid. Amor. III, 29). The wings of Milanion denote extraordinary swiftness.” — Vulgo quidem tradunt Venerem aurea poma (*Pomeranzen*) decerpisse ex horticis Hesperidum (v. Voss. ad Virgil. Idyll. p. 315); sed μήλα etiam κατ' ἐξοχὴν dicuntur Διονύσου, quoniam Bacchus μάλοισιν inventor habebatur, auctore Athenaeo III, 23 p. 82 D. ὅτι δὲ καὶ τῶν μῆλων εὐρετής ἐστι Διόνυσος, μαρτυρεῖ Θεόκριτος ὁ Συρακόσιος οὕτως ἰπὼς λέγων·

Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διονύσοιο φυλάσσαν,
κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔργον.

(Idyll. II, 120 sq.) Νεοπτόλεμος δ' ὁ Παριανὸς ἐν τῇ Διονυσιάδι, καὶ αὐτὸς ἱστορεῖ ὡς ὑπὸ Διονύσου εὐρεθέντων τῶν μῆλων, καθάπερ καὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρόων. Hinc autem minime colligitur Venerem poma illa accepisse a Baccho ipso, neque omnino vulgaris fabula refellitur.

Vs. 1. οἶ, subaudiendum haud dubie Ἴππομένει. —

Vs. 2. ἀπὸ κροτάφων. Intelligenda sunt nimirum *Ve-*

4.

Athenæus II, 83 p. 71 A.

Φιλητᾶς ὁ Κῶος·

16 Γηρύσαιτο δὲ νεβρός, ἀπὸ ψυχὴν ὀλέσασα,
ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξαμένη.

peris tempora, non Bacchi, ut falso statuunt. De corollis, quibus poma inserebant veteres, vide I. H. Voss. ad Virgil. Idyll. p. 80.

Ad fragm. 4. Hoc distichum servatum est etiam apud Antigonum Charyst. Histor. mirab. c. 8 p. 16 Beckm. Οὐχ ἦττον δὲ τούτου θαυμαστὸν, καθωμιλημένον δὲ μᾶλλον τὸ περὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἄκανθαν, τὴν καλουμένην κάκτον· εἰς ἣν ὅταν ἔλαφος ἐμβῆ καὶ τραυματισθῆ, τὰ ὀστᾶ ἄφωνα καὶ ἀχρηστα πρὸς αὐλοὺς ἴσχει. ὅθεν καὶ ὁ Φιλητᾶς ἐξηγήσατο περὶ αὐτῆς, εἰπας·

*Γηρύσαιτο δὲ νεβρός, ἀπὸ ζωὴν ὀλέσασα,
ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξαμένη.*

Casaubonus ad Strabon. p. 168 verbo ἐξηγήσατο, quo Antigonus Philetæ distichum induxit, alludi putavit ad operis titulum Ἐρμηναία. Sed immerito hanc vim illi verbo tribuit vir κριτικώτατος, quippe qui Ἐρμηναίας titulo certe commenticio se induci passus sit ad istam coniecturam proponendam.

Vs. 1. νεβρός (Cod. C ap. Athen. fals. νεκρός), id est, ipso interprete Antigono, νεβροῦ ὀστᾶ, totum pro parte. Nimirum ex hinnulorum ossibus tibias faciebant veteres, unde apud Antipatrum Ep. 48 νέβραιοι αὐλοί. cf. Jacobs. ad Anth. II, 1 p. 49 sq. Veteres, qui cuilibet rei inventorem supponebant, huius tibiaram generis inventores perhibebant Thebanos, teste Ioba ap. Athen. IV, 80 p. 182 E. Θεβαίων δ' εὔρημά φησιν εἶναι Ἴόβου τὸν ἐκ νεβροῦ κώλων κατασκευαζόμενον αὐλόν. Convenit Aristophanis locus Acharn. 862 sq.

*ἡμῆς δ', ὅσοι θείβαθεν αὐληταὶ πάρα
τοῖς ὀστίνοις φουσητε τὸν πρωκτὸν κυνός.*

Callimachus hoc inventum tribuit ipsi Minervæ Hymn. in Dian. 244 sq.

*Οὐ γάρ πω νέβρεια, δι' ὀστᾶ τετρήνονιο,
ἔργον Ἀθηναίης ἐλάφω καπόν. ubi cf. Spanhem. p. 344.*

5.

Antigonus [Charyst. Hist. mirab. c. 23 p. 34 sq. ed. Beckm.

Ἰδια δὲ καὶ περὶ τὰς συγκρίσεις καὶ ἀλλοιώσεις τῶν ζῶων, ἔτι δὲ γενέσεις. οἷον ἐν Αἰγύπτῳ τὸν βοῦν ἐὰν κατορύξῃς ἐν τόποις τισίν, ὥστε αὐτὰ τὰ κέρατα τῆς γῆς ὑπερέχειν, εἶθ' ὕστερον ἀποπρίσῃς, λέγουσι μέλιττας ἐκπέτεσθαι· σιπέντα γὰρ αὐτὸν, εἰς τοῦτο διαλύεσθαι τὸ ζῶον. ὃ καὶ φαίνεται Φιλητῆς προσέχειν, ἱκανῶς ὢν περιεργός· προσαγορεύει οὖν αὐτὰς βουγενεῖς λέγων·

Βουγενέας φάμενος προσεβήσατο μακρὰ μελίσσας. 17

ἀπὸ ψυχῆν ὀλέσσα, Athenaeus atque Antigonus hoc loco invicem se sublevant. In illius Cod. B mire coniunctum scribitur ἀποψυχῆν, in ceteris recte ἀπὸ ψυχῆν, pro quo apud Antigon. ἀπὸ ζωῆν, quod merum est ψυχῆς interpretamentum ideoque pro glossemate habendum. Athenaei Codd. B. C. D. V. exhibent ὄλεσα, quod metro adversatur: veram lectionem ὀλέσσα ex Antigono Casaubonus iam restituit.

Vs. 2. Fabulabantur veteres ossa hinnulorum, quos cacti aculei pupugissent, faciendis tibiis haud esse idonea. Hesych. v. Κάκτος· ἄκανθα, ὑφ' ἧς ἐὰν πληγῆ κερὸς, ἀχρεῖα ἴσχει τὰ ὀστέα εἰς αὐλοῦς. Plantam ipsam accurate describit Theophrastus H. Pl. VI, 4, 10. Ἡ δὲ κάκτος καλουμένη περὶ Σικελίαν μόνον, ἐν δὲ Ἑλλάδι οὐκ ἔστιν. ἴδιον δὲ παρὰ τὰ ἄλλα τὸ φυτόν· ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης τοὺς καυλοὺς ἐπιγείους· τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ καὶ ἄκανθῶδες. καλοῦσι δὲ τοὺς καυλοὺς τούτους κάκτους. ἐδώδιμοι δὲ εἰσι περιλεπόμενοι, μικρὸν ὑπόπικροι. καὶ θησαυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἄλμῃ. Schneiderus ad h. l. p. 498 existimat intelligi Cyraram Scolymnum Linnæi, κινάραν Graecis vocatam, nostris *Artischokke*. cf. Plin. H. N. XXI, 16.

Ad fragm. 5. De apum ex boum visceribus ortu praeter Niclam et Beckmannum ad Antig. l. c. videsis Virgil. Georg. IV, 281—314 ibique Intpp., imprimis Voss. p. 826 sqq. 834 sqq. Tota fabella originem ducere

6.

Strabo VIII, 5, 3 p. 346.

Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν ἤλον λέγει ἤλ. παρὰ Φιλητῆ δέ·

18

Δμωίδες εἰς ταλάρους λευκὸν ἄγουσιν ἔρι.

videtur ex Herodoti narratione II, 41. τοῖς δὲ ἔρσενας [βόως] κατορύσσουσιν ἕκαστοι [Αἰγύπτιοι] ἐν τοῖσι προαστείοισι, τὸ κέρασ τὸ ἕτερον ἢ καὶ ἀμφότερα ὑπερέχοντα, σημήϊου ἐνεκεν. — Structura: φάμενος (sc. ταῦτα, nimirum ea, quae in sententia hunc versum praecedenti dicta erant) μακρὰ ἐβήσατο πρὸς βουγενέας μελίσσας. Loquutio μακρὰ ἐβήσατο desumpta est ex Homer. II, γ, 22. μακρὰ βιβῶντα. η, 213. ἦτε μακρὰ βιβῶς.

Ad fragm. 6. Vulgo hic legitur δμῶες, quod primum in editione Aldina apparet. Nonnulli Codd. ap. Casaub. et Ven. ap. Tzschuck. δμῶτες. Ceteri apud utrumque, imprimis Paris. Mosc. Stroz. Vatic. δμωίδες, quod rectius iudicavit Tzschuckius, dummodo eiiciatur δ', quod ex proximarum utrinque vocum vicinia intrusum haeserit.

ἔρι. Strabo ipse l. c. interpretatur τὸ ἔριον, atque Coraës animadvertit: Τῷ προηγουμένῳ τοῦ Φιλητείου ἔπος Ἔρι, ἐν τῷ ἐμῷ ἀντιγράφῳ προσγγράπται ἔξωθεν, Ἐριον, ὡς ἐξήγησις μᾶλλον, ἠιδιόρθωσις· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ὁ ἀρχαῖος Λατῖνος μεταφραστῆς εἶρηκε *ferunt eri pro erion, id est lanam*, πρὸς δὲ, καὶ τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἐπόμενα μαρτυρεῖ τὴν χρεῖαν τῆς λέξεως, προσέθηκα μηδὲν μελλήσας, προσλαβὼν καὶ τὸ ἀναγκαῖον ἄρθρον. Similia ἀποκοπῆς exempla exaggerat Strabo, ex Homero κρῖ, δῶ, μάψ, Ἀλκιμος (II, ι, 392) pro Ἀλκιμέδων, ex Hesiodo βρῖ pro βριθύ sive βριαρόν, ex Sophocle et Ione ῥά pro ῥάδιον, ex Epicharmo λί pro λίαν, Συρακῶ pro Συράκουσαι, ex Empedocle ὄψ pro ὄψις, ex Antimacho idem exemplum una cum ἄλφι pro ἄλφιτον, ex Arato πηδὰ pro πηδάλια, ex Simmia Ἄωδῶ pro Ἄωδώνη. cf. Buttmanni Gramm. Gr. I p. 217.

7.

Schol. ad Theocrit. VII, 6.

Βούρδιναν] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως, κρήνη ἢ Βύρ-
δυνα τῆς Κῶ. καὶ Φιλητῆς·

Δάσσατο δ' ἐν προχοῇσι σελασπέτροιο Βυρίνης. 19

Ad fragm. 7. Libri δάσαντο, alii δάσατο, unde Kayserus prudenter refinxit δάσσατο. Quidnam distribuerit nescio quis, ad liquidum perducere nequit, propterea quod sententia versuum hunc praecedentium ignoratur. Sine iusta ratione Dan. Heinsius Lectt. Theocrit. p. 336 correxit Νάσσατο. — Libri inter eosque Vatic. 3 ap. Warton. σελαμπέτροιο, unde Heinsius l. c. μελαμπέτροιο, Barnesius in Vita Theocriti p. LI ed. Warton. μελαμψήφοιο, quod Heinrichus putat sublevari exemplo Callimach. H. in Del. 76. μελαμψήφιδος ἔχουσαι Ἰσμηνοῦ χεῖρα πατρός. Sed frustra. Ex Codicum vestigiis ΣΕΛΑΜΠΕΤΡΟΙΟ multo facilius elici potest ΣΕΛΑΣΠΕΤΡΟΙΟ, forma adiectiva, composita ex substantivo σέλας et πέτρα, ita ut intelligatur *fons, qui saxo, unde effunditur, candorem ac splendorem quandam largitur, qui in saxo nitet.* Quod epitheton quam maxime conveniat rerum naturae, facile intelligunt ii, qui unquam catarrhactas sive rivulorum sive torrentium oculis perlustrarunt. Similia compositionis exempla praebent adiectiva σελασφόρος, φαισφόρος, σακεσφόρος, ὀρέσβιος, ἐγγεσπάλος cett. de quibus inspiciatur subtilis Lobeckii disputatio ad Phrynich. p. 672 sq. — Libri βουρδίνης, quod, quum rationes metricae repugnarent, Heinsius mutavit in Βορίνης, sed nescio an non satis caute. Notum est enim Dorienses simplicem vocalem *v* permutasse diphthongo *ov*. v. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 388 sq. Itaque longe probabilius videtur formam Βούρδιννα vel potius Βούριννα (hanc enim exhibent tres Codd. Florentini, duo Romani ap. Theocrit. VII, 6 ubi cf. Valckenar.) pro Dorica haberi, eaque profecta ex vulgari Βύριννα, unde Philetæ reddidimus Βυρίνης. Quae de etymo huius vocis in Scholiis proferuntur, longius repetita videntur, quibus fidem habeamus. cf. Opusculi diversi di F. M. Avellino. Napoli 1826. 8. p. 212 sqq.

8.

Athenaeus VII, 132 p. 827 C.

Ἐρμῆπιος δ' ὁ Σμύρνατος ἐν τοῖς περὶ Ἰππώνακτος ὕκην ἀκούει τὴν ἰουλίδα· εἶναι δ' αὐτὴν δυσθήρατον. διὸ καὶ Φιλητῶν φάναι·

20 Οὐδ' ὕκης ἰχθὺς ἔσχατος ἐξέφυγεν.

9.

Athenaeus V, 20 p. 192 E.

Ὁ γὰρ θρόνος αὐτὸ μόνον ἐλευθέρσιός ἐστι καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ, ὅπερ θρήνον καλοῦντες ἐντεῦθεν αὐτὸν ὠνόμασαν θρόνον τοῦ θρήσασθαι χάριν, ὅπερ ἐπὶ τοῦ καθίξασθαι τάσσουσιν, ὡς Φιλητῶς·

21 Θρήσασθαι πλατάνῳ λασίῃ ὑπο — —

Ad fragm. 8. ὕκης modo simplici, modo duplici x scribitur. Priori scriptura ap. Athen. constanter utuntur Codd. A B C, inconstanter P. V. L. Sed monendum in Philetæ loco omnes libros exhibere ὕκη sive ὕκη. Utriusque formae desunt rationes aliunde repetendae; atque ex praecedentibus Athenaei verbis vera lectio reponenda est: τὸν ὕκην Καλλιμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν ἱερὸν ἰχθὺν καλεῖ διὰ τούτων· „Θεὸς δέ οἱ ἱερός ὕκης.” Νομῆγιος δ' ἐν Ἀλιευτικῷ·

Ἡ σπάρων, ἢ ὕκας (forma Dorica) ἀγελήδας κ. τ. λ.

De extrema syllaba vocis ἰχθὺς ambigua vid. Jacobs. ad Anth. Palat. p. 692.

Ad fragm. 9. Verbum θρήσασθαι (cuius thema statuendum est θράω) ἅπαξ εἰρημένον. In Codd. A. B. C. P. et apud Eustath. ad Odys. δ p. 148, 18. Basil. θρήσασθαι δὲ πλ. quod tamen rationibus metricis adversatur. — Libri omnes πλατάνῳ γαίῃ ὑπο, quod primo statim aspectu offendere debet: nimirum ὑπό praepositionem respicere ad πλατάνῳ unusquisque concedet; sed quid sibi velit interpositum γαίῃ, hoc quidem nemo solvet aenigma. Aliud igitur non patet effugium, nisi quod apperuit Heinrichius, qui emendavit λασίῃ pro

10.

Athenaeus XV, 22 p. 678 A.

Ἀλλὰ μὴν καὶ ἸΑΚΧΑΝ τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικωνίων, ὡς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς Γλώσσαις.

γαίη, perpetuum arborum epitheton. Callimach. H. in Dian. 192.

ἦ δ' ὅτε μὲν λασίησιν ὑπὸ δρυσὶν κρύπτετο νύμφη,
ἄλλοτε δ' εἰαμενῆσιν. —

cf. Ruhnkenii Ep. crit. II p. 148. — „Imprimis vero (pergit Heinrichius) ad platanum appositum epitheton, quam *patulis diffusam ramis* dicit Cicero de Orat. I, 7. loco lectu iucundissimo. Quin immo epith. hoc iam adhibuit Alcaeus in notis v. v.

— — λασίας θάμνω ὑπο πλατάνου.
καύματ' ὀπωρινοῖο φυγῶν κυνός. —

Manifesto erravit vir doctissimus, qui hos versus Alcaeo assignaret, obvios illos quidem inter Ἐπιγράμματα ἀδεσπ. N. 260, 6 sq. in Brunckii Anal. III p. 204. Meleager Ep. III, 8. ἐνθάδ' ὑπὸ σκιερῇ κεκλιμένος πλατάνω. Theocrit. XVIII, 44. κατὰθήσομεν ἐς πλατάνιστον. XXII, 76. Οἱ δὲ θεοῖς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστως. Quibuscum locis comparandus Virgil. Georg. IV, 146. *Iamque ministrantem platanum potantibus umbras.*

Ad fragm. 10. Distinctis quidem verbis hoc distichum ab Athenaeo non tribuitur Philetæ, unde Kayserus nullam eius habens rationem, in fragmentorum corpusculum nihil assumpsit, nisi, quae distichum praecedit, *glossam Philetæ*. Sed hoc procul dubio fecit oscitanter, quippe cui ante omnia demonstrandum fuisset, ad quemnam poetam versus isti spectarent, si non ad Philetam. Iam vero satis probabile videtur Athenaeum, postquam vocabuli Ἰάκχα explicandi causa provocavit Philetæ glossam, eiusdem poetae adiunxisse distichum, idque ad eandem materiam spectans neque alius poetae nomine insignitum. Namque et in praecedentibus et in sequentibus Athenaeus sententiarum excerptarum auctores laudare minime neglexit; quod cur in hoc disticho non fecerit, nisi Philetæ est, frustra

Φιλητῆς δ' οὕτως γράφει· Ἰάκχα, ἐν τῇ Σικυωνίᾳ
στεφάνωμα εὐώδεις.

- 22 Ἔστηκ' ἀμφὶ κόμας εὐώδεις ἀγχόθι πατρὸς
καλὸν Ἰακχαῖον θηκαμένη στέφανον.

11.

Etymolog. Magn. p. 135, 26.

Ἀργάνθων, οἶον, Ἄμφ' Ἀργανθώνιον ὄρος προχοῆς
τε Κίοιο (Apollon. Rhod. I, 1178). τινὲς δὲ Ἀργανθώνην
αὐτὴν φασίν. Εὐφορίων δὲ καὶ Φιλητῆς *) Ἀργανθώνιον λέ-
γουσι διὰ τοῦ ἰ, οἶον·

- 23 Χθιζόν μοι κνώσσοντι παρ' Ἀργανθώνιον αἶπος.

aliquis explicare conabitur. Attamen conatus est Fiorillo ad Herodem Atticum p. 89 sq. qui incertum quendam poetam veterem, cuius testimonium Philetas in Ἀτάκτοις apposuisset, non ipsum Philetam illius distichi auctorem pronuntiavit. Sed mera haec videtur hario-
latio; etenim aut veteris illius poetae nomen apponendum aut, si forte Philetæ ipsi incognitum fuit, id quidem observandum erat. Itaque Casaubonum, Brunckium, Iacobsium, aliosque sequutus, equidem nullus dubitavi illud distichum assignare Philetæ.

Vs. 1. 2. „In priore versuum *Philetæ*, Ἔστηκ' ἀμφὶ-
κομα εὐώδεις ἀγχόθι πατρὸς, malim ἀμφὶ κόμαις: nisi est
nomen proprium.” CASAUBONUS. Canterus, refe-
rente Schweighaeusero, in ora libri proposuit Ἀμφίκομης.
Fiorillo l. c. recte perspexit Casaubono corrigendum
quoque fuisse εὐώδεις, quod ad κόμαις referretur. Sed
quoniam Codd. A. B. scripturam exhibent εὐώδεις, non
εὐώδεος, multo simplicior ac verisimilior est Schweig-
haeuseri emendatio ἀμφὶ κόμας εὐώδεις, unica adiecta
littera σ. Structura est haec: Ἔστηκα ἀγχόθι πατρὸς,
θηκαμένη καλὸν Ἰακχαῖον στέφανον ἀμφὶ κόμας εὐώδεις. —
De corona *Iacchaea* v. Creuzeri Symb. II p. 330 (359
ed. 2) sqq.

Ad fragm. 11. Merito dubitatur, utrum *Philetæ*
tribuendus sit hic versus an *Euphorioni*, neque tenuis-

*) Libri quidem omnes habent *Φιλίας*, manifesto errore,
primitus profecto ex corrupto *Φιλίας*.

12.

Etymolog. Magn. p. 602, 40.

Νή, στερητικόν ἐστὶν ἐπίρροημα· ὁρᾶται δὲ καὶ ἐπιτα-
κτικόν, ὡς ἐν τῷ νηλῆς, νήνεμος,
— — — — νήχυτον ὕδωρ.

24

Φιλητᾶς. καί·

— — μαράθου δέ [ἐ] νήχυτος ὄρηξ.

simum extat vestigium, quo unum altero probabilius esse conficiatur. — De *Arganthon*, Mysiae monte, v. Burmann. ad Propert. I, 20, 23. Toup. ad Suidam I p. 215. Wernsdorf. ad Himerii Orat. 22 p. 763.

Ad fragm. 12. Kayserus alique ipsum sequenti postrema verba Philetæ assignarunt, falsa eademque vulgari interpunctione inducti, licet Sylburgius veram distinguendi rationem iam antea percepisset. Itaque Philetæ nihil assignandum est, nisi extrema hexametri pars, quam exhibent verba, νήχυτον ὕδωρ. Cetera deprompta sunt ex Nicandri Theriacis 33. μαράθου δέ ἐ νήχυτος ὄρηξ. Apud Etym. desideratur pronomen ἐ, quod ex Nicandri libris reponendum est, metro potissimum flagitante.

13.

Multa disputarunt Philologi quidam recentiores de Philetæ carmine, cuius inscriptionem *Telephi* fuisse ferunt, auctoritate utentes Scholiastæ ad Apollonium Rhod. IV, 1141.

Ἰστέον δὲ, ὅτι οὗτος μὲν [Ἀπολλώνιος] τὸν γάμον 25
τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας γενέσθαι φησὶν ἐν τῷ τῆς
Μάκριδος ἄντρω· Φιλητᾶς δὲ ἐν Τηλέφω (in Cod. Paris.
extat ἐν τῇ λέφω) ἐν τῇ τοῦ Ἀλκινόου οἰκίᾳ. *)

Iam quidem G. I. Vossius Institutionis poeticae libro tertio (Operum T. III p. 147) Philetæ Tele-

*) De hac fabula v. Apollodor. I, 9, 15.

phum sine dubio dramaticum fuisse poema censuit: cui sententiae quodammodo favere videtur, quod Euripides Telephum fabulam reapse in scenam produxisse narratur. *) Sed nihil aliunde compertum habemus de Philetæ carminibus scenicis, ita ut in hac coniectura non satis firmiter persistere videamur. Deinde Io. Theaenetus Schneiderus in *Analectis criticis* (pag. 5) suspicatur carmen illud in mortem patris a Phileta scriptum esse. Verisimilis quidem ea suspicio, attamen nescio an minus vera. Itaque Heerenius in *Commentatione de Fontibus Eclogarum Stobaei* (p. 158) rem ita absolvere studet, ut, num drama illud fuerit an carmen elegiacum, non sine caussa dicat dubitari inter viros eruditos. Sed fortasse commodior patet via, in qua progressuri ad calcem perducamur. Notum est enim ex disputatione supra instituta Philetam patrem habuisse *Telephum*. Iam autem quam facile librarii cuiusdam animus levis atque imprudens induci potuerit ad confusionem, nemo est philologus, quin statim concesserit. Sed res magis etiam in aprico versatur, propterea quod aures offendit duplex praepositio ἐν, — ἐν Τηλέφῳ atque ἐν τῇ τοῦ Ἀλκινόου οἰκίᾳ. Sed quid multa? Totius confusionis vestigium indicat lectio Codicis Parisiensis ἐν τῇ λέφῳ, unde luce clarius evadit librarium ex sequentibus deprompsisse vocabula ἐν τῇ atque Τηλέφου scripturam imperfectam reliquisse. Nullus igitur amplius dubito, quin germanam lectionem ita restituam: Φιλητᾶς δὲ, ὁ Τηλέφου, ἐν τῇ τοῦ

*) V. Heyne ad Apollodor. II, 7, 4 p. 189.

Ἀλκινόου οἰκία. Ad quodnam Philetæ reliquiarum genus hoc fragmentum referendum sit, id quidem ad liquidum perducere nequit; attamen haud ita abhorret ab argumento, quale in carminibus elegiacis tractari solet.

II. IAMBICI.

Quoniam versuum iambicorum, qui passim in Stobæi Florilegio atque Eclogis Philetæ ascribuntur, aliunde notitiam habemus nullam, seculo iam millesimo septimo Hugo Grotius (Postscript. Prolegg. ed. Florileg. p. LVI) eam admisit rationem, ut, quum saepe mutata inter se essent Philisci, Philemonis et Philetæ nomina, tragicos versus Philisco, comicos Philemoni, elegiacos Philetæ assignaret. Accuratius nuper in hanc rem adhibitæ exemplis inquisivit Augustus Meinekius in præstantissima Menandri et Philemonis Reliquiarum editione (p. IX sqq.), quippe qui causam erroris, in permutatione nominum invicem sibi similibus apparentis, ex rationibus palaeographicis repetendam esse merito existimavit. „Nam cum omnia hæc nomina, inquit, *Φιλήμων, Φιλιστίων, Φίλων, Φιλητᾶς, Φιλόξενος, Φίλιππος, Φιλιππίδης, Φιλίσκος*, alia eodem ferme a librariis compendio exararentur, quam proclivi lapsu alterum cum altero permutari potuerit, sponte intelligitur.” Hanc enarrationem excipiunt exempla satis probabilia. Sed quum fragmenta haud exigua supersint iambica distincto nomine ad Philetam relata, res tamen ipsa

adhuc in dubitatione versatur neque omnino ad liquidum perducī potest. Colorem quidem scenicum omnia illa fragmenta satis aperte prae se ferunt, unde probari videatur Meinekii ratio, qui in Philemonis fragmentis incertis 7. 25. 26. 106 collocavit particulas Philetæ nomine inscriptas. Attamen paullo cautius agendum in re tam incerta, quæ, donec nova subsidia historica causam decreverint, in medio relinquetur: quapropter versus iambicos non Dictatoris voce Philetæ prorsus abiudicaturi, huic quidem Reliquiarum corpusculo iamiam inseremus.

1.

Stobæi Florileg. LXXXVII, 19 p. 520 sq.

Φιλητᾶ.

26 Ἄει τὸ πλουτεῖν συμφορὰς πολλὰς ἔχει,
φθόρον τ' ἐπήρειάν τε καὶ μῖσος πολὺν
πράγματά τε πολλὰ κἀνοχλήσεις μυρίας

Ad fragm. 1. Cod. A inscriptionem præbet Φιλή-
του. Trinc. omisit. Grotius atque Meinekius p. 395
tribuerunt Philemoni. Idem fragmentum extat in Com-
paratione Menandri et Philistionis p. 358 (cf. Meinekii
praef. p. VII), ubi versu 1. αἰὶ ὁ πλοῦτος.

„Vs. 2. emendarunt Salmasius et Rutgersius. Vulgo
φθόρον τε κἀπήρειαν κ. μ. π. Salmasii et Rutgersii ratio-
nem confirmat quodammodo MS. Comparisonis M. et
Ph. in quo est φθόρον τ' ἐπήριον” — MEINEKIUS.
Astipulatus erat etiam Bentleius Emendd. in Menand.
et Philem. p. 126 = 551 (ed. Meinek.), qui nullo modo
consistere posse Spondeum loco quarto recte iudicavit.

Vs. 3. Libri καὶ ὀχλήσεις. Bentleius autem l. c. ob hia-
tum concurrentium vocalium, abs quo veteres maxime
ait cavisse, legendum suadet mutatione minima κἀ-

πράξεις τε πολλὰς συλλογὰς τε τοῦ βίου.
 5 ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς εὐρέθη θανάων,
 ἄλλοις καταλείψας εἰς τροφὴν τὴν οὐσίαν.
 ὄθεν πένεσθαι μᾶλλον ἠδέως ἔχω,
 ἔχειν τε μέτρια κάμεριμονον ζῆν βίον,
 καὶ μήτ' ἔχειν πλοῦτόν με μήτε πράγματα·
 10 πᾶς γὰρ πένης ὧν μέγαλα κερδαίνει κακά.

νοχλήσεις: immo κάνοχλήσεις; sine iota subscripto.
 v. Buttmani Gram. Gr. Vol. I p. 115 Not. 4. Ad ver-
 bum ἐνοχλεῖν explicandum Iacobsius attulit exempla
 Anth. Gr. Palat. p. 732.

Vs. 5. Libri εἶτα μετὰ ταῦτα, cui Grotius ob metricas
 rationes praefixit καὶ. At Bentleius, Apage, inquit,
 deformem hiatum, et levi opera restitue, ἔπειτα μ. ταῦτ'.
 cf. Porsoni praef. ad Eurip. LV. Erfurdtii Observ.
 crit. in Athen. p. 10. Meinekius Latinorum quoque si-
 milem provocat usum ex Terent. Andr. III, 2, 3. post
 deinde. Propert. II, 3, 50 (II, 4, 6 ed. Lachm.) dehinc —
 post haec (non postea). Adde Aristophan. Ran. 1026.
 εἶτα — μετὰ τοῦτ'.

Vs. 6. Nescio, quid sibi velit Meinekius, qui admissa
 lectione μεταλείψας in Comp. M. et Ph. καταλείψας extare
 dicat. Sed in Stobaei editione Gaisfordiana, quam
 modo unice in promptu habemus, nulla indicata scri-
 pturae varietate, etiam καταλείψας legitur. De hac
 Aoristi forma vide Lobeck. ad Phrynich. p. 713 sqq.

Vs. 9. „Vulg. καὶ μήτ' ἔχειν με πλοῦτον, μήτε π. tu re-
 sponde, Καὶ μήτ' ἔχειν πλοῦτόν με, μήτε πράγματα, ne
 Spondeus in loco quarto Senarium extinguat." BENT-
 LEIUS.

Vs. 10. „κερδαίνει κακά, pauperes multa mala com-
 pendifaciunt. Ita recte Grotius, quamquam haec
 verbi κερδαίνειν significatio vix alibi reperiatur." MEI-
 NEK.

2.

Stobaei Eclogae Eth. I, 5 p. 16 sq.

Φιλητᾶ.

27

Θεὸν νόμιζε καὶ σέβου, ζῆτει δὲ μὴ·
 πλεῖον γὰρ οὐδὲν ἄλλο τοῦ ζητεῖν ἔχεις.
 εἴτ' ἔστιν εἴτ' οὐκ ἔστι, μὴ βούλου μαθεῖν·
 ὡς ὄντα τοῦτον καὶ παρόντ' αἰεὶ σέβου.
 τί [δ'] ἔστιν ὁ θεὸς, οὐ θέλει σε μαθάνειν.

Ad fragm. 2. Codd. V. A. E. Φιλήτα. Heerenius et Meinekios p. 405 hos quoque versus Philemoni reddendos esse censent.

Vs. 3. εἴτ' ἔστιν εἴτ' οὐκ ἔστι. Perstringit poeta Protagorae sententiam ap. Diogen. L. IX, 51. Περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέναι, εἴθ' ὡς εἰσίν, εἴθ' ὡς οὐκ εἰσίν· πολλὰ γὰρ τὰ κωλύοντα εἰδέναι, ἢ τε ἀδηλότης καὶ βραχυὸς ὢν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου. cf. Critiae Carminum Rell. p. 66. — In Comp. M. et Ph. ἦτ' ἔστιν ἦτ' οὐκ.

Vs. 5. In omnibus Codd. hic versus cum praecedentibus coniunctus apparet, a Grotio primum seiunctus. Itaque Heerenius, ut sententiarum nexum restitueret, post τί supplendam suadet particulam δέ. Sed nova etiam offertur difficultas, propterea quod ille versus altero auctus apud Auctorem Comp. Men. et Ph. p. 359 (Meinek. p. 423 N. 86) tribuitur Menandro:

Τί ἔστιν ὁ θεὸς, οὐ θέλει σε μαθάνειν·
 ἀσεβεῖς τὸν οὐ θέλοντα μαθάνειν θέλων.

Tanta est horum fragmentorum iambicorum confusio.

3.

Appendix ad Stobaei Florileg. Vol. IV p. 31 (389 ed. Lips.)
ex Cod. MS. Florentino Parallelor. sacr. Io. Damasceni.

Φιλητᾶ.

“Όταν τις ἡμῶν ἀμέριμον ἔχη βίον, 28
οὐκ ἐπικαλεῖται τὴν τύχην εὐδαιμονῶν·
ἐπεὶ δὲ λύπαις περιπέση καὶ πράγμασιν,
εὐθὺς προσάπτει τῇ τύχῃ τὴν αἰτίαν.

4.

Stobaei Florileg. LXVIII, 20 p. 421.

Φιλητᾶ.

Βίον καλὸν ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ ἔχῃς. 29

Ad fragm. 3. Praefixa est huic fragmento inscriptio Φιλήτων. Extat etiam in Comp. M. et Ph. p. 357 (p. 204 Meinek.) sub hoc titulo: Μένανδρος περὶ τύχης. Iam quidem difficillima est quaestio, utrum Menandro assignandi sint hi versus an Philemoni, an denique Philetæ.

Vs. 1. Comp. M. et Ph. ante βίον habet articulum τὸν, quo totus versus perturbatur. Neque igitur MS. Flor. lectionem ubi sequeris, opus est verborum translocatione a Meinekio proposita: “Όταν ἀμερ. ἔχη τις ἡμῶν τ. β. aut Ἀμέριμον ὅταν ἔχη τ. ἡ. τ. β.

Vs. 2. εὐδαιμονα, ita MS. Flor., cui praeferenda videtur lectio Comp. M. et Ph. εὐδαιμονῶν, participium verbi εὐδαιμονόω.

Vs. 3. , malim περιπέση [pro ἐπιπέση, in Comp. M. et Ph.]. Nihil tritius formula κακοῖς περιπίπτειν, de qua vid. Wessel. ad Diodor. Sic. VII p. 345 et Wyttenb. Bibl. crit. III, 2 p. 68.” MEINEK. Qua quidem coniectura nihil verius, quum eam confirmet MS. Flor.

Ad fragm. 4. Cod. A. Φιλίτα. Trinc. Φιλήτων. Extat etiam hic versus in Menandri, quae vocantur, Gnomis monostichis vs. 78 (Meinek. p. 315. cf. 427) Wakefeldius et Meinek. coniec. λάβῃς, posterior etiam τρέφῃς, pro vulg. ἔχῃς. Sine iusta ratione.

5.

Stobaei Florileg. LXXXI, 2 p. 468. Comp. Men. et Ph. p. 362.

Φιλητᾶ.

- 30 Ἄρ' ἐστὶ τοῖς νοσοῦσι χρήσιμος λόγος.
ὡς σπληνίον πρὸς ἔλκος οἰκείως τεθὲν
τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος
εὐκαιρος εἰς τὰ σπλάγχνα κολληθεὶς φίλων
εὐψυχίαν παρέσχε τῷ λυπουμένῳ.

6.

Athenaeus II, 19 p. 49 F.

- Εὐβουλος εὐρετικούς φησι τὸ ὕδωρ ποιεῖν τοὺς πίνοντας
αὐτὸ μόνον,
31 τὸν δ' οἶνον ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖν.
τὰ αὐτὰ δ' ἰαμβεῖα καὶ ὁ Φιλητᾶς φησὶν.

Ad fragm. 5. Versus tantummodo tres priores reperiuntur ap. Stob., quibus in Cod. A praefixum est lemma *φιλήτα*, in Trinc. *Φιλήμονος*, quod utrumque Gesnerus infausto omine ita consarcinavit: *Philemonis in Phileta*. Duobus versibus auctum praebet fragmentum Comp. M. et Ph., ubi Philemoni ascribitur. V. Meinek. p. 405.

Vs. 1. Codd. A. m. sec. B. Ἄρ' (corrigere ἄρ') ἐστὶ τοῖς νοσοῦσι χρήσιμος λόγος. Vulg. ἄρ' ἐστὶ λόγος τ. ν. γ. In Comp. M. et Ph. πάρεστιν ὁ λόγος τ. ν. γ. Prima lectio haud dubie praestat. Sine postremis versibus, qui desiderantur apud Stobaeum, sententia non absolvitur; quamobrem eos addendos esse censuimus.

Ad fragm. 6. Vulgo hic legitur ὁ Φιλητᾶς. At Porsonus in *Miscell. Tracts* p. 233. MSti nescio cuius scripturam memorat ὀφελί, unde refinxit Ὀφελίων, poetae comici nomen, cuius alibi apud Athenaeum fit mentio. V. Schweighaeuseri Ind. p. 159. Cui emendationi Dindorfius ait favere B, qui ὠφέλιτας praebeat: unde tamen meliori iure reponendum mihi videtur ὁ Φιλητᾶς. Meinek. Praef. ad Men. p. X merito impro-

7.

Hesychius v. Σκύζης. Παρὰ Φιλητᾶ·

παύσω σε τῆς σκύζης — —

ἀντὶ τοῦ τῆς καπρᾶς.

32

bans Heynii rationem in Philetæ editione Kayseriana propositam: „Certissimum est, inquit, hic etiam Comici poetæ, sive Philemonis sive Philetaeri, nomen latere, qui, ut solebant poetæ Graecorum comici sua invicem scrina compilare, Eubuli versus suos in usus converterat.” At si quidem Philetæ eripiendum est hoc fragmentum, rectissimam viam ingressus esse videtur Porsonus.

Ad fragm. 7. Meinekius Praef. ad Men. p. X. „Comicum poetam, non elegiacum hic laudari docet senarii hemistichium:

Παύσω σε τῆς σκύζης —

Corrigendum igitur aut παρὰ Φιλήμονι, aut παρὰ Φιλεταίρω.” Attamen sicut in ceteris reliquiis iambicis, imprimis accuratius est demonstrandum Philetam nullos omnino scripsisse versus iambicos, sive puros sive in carminibus scenicis (quorum tamen nulla omnino ad nos pervenit notitia) admissos. —

Σκύζα explicatur voce καπρᾶ, quæ hodie in Lexicis desideratur, unde viri docti ad h. l. alii aliud tentarunt, σκυθρωπίας, λέπρας, πικρίας. Quod tamen fecerunt imprudenter. Deest quidem alter locus, ubi legatur καπρᾶ, sed notum est vocabulum καπρῆά (*suum ovarium*), cuius forma contracta καπρᾶ, καπρᾶς, neque est, quem fugiat verbum καπρᾶν, idque significationem habens, quæ prorsus accommodata est ad vocem σκύζα interpretandam. Etenim καπρᾶν, i. q. *subare*, proprie dicitur de suibus femininis coitum appetentibus, deinde ad mulieres transfertur eadem libidine laborantes. Aristophan. Plut. 1024 γράος καπρώσης, ubi Schol. ἐρωτομανοῦς, μαχλώσης. cf. Intpp. ad h. l. et Meinek. ad Men. et Ph. p. 277. Huc accedit, quod suibus, ne amplius coitum appeterent, ovarium (καπρῆά) excindi solebat.

B. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΑ.

α. ΑΤΑΚΤΑ.

Philetæe Ἄτακτα, quæ pluribus Athenæi locis excitantur, haud dubie eadem sunt, quæ ἄτακτοι γλῶσσαι nominantur apud Scholiastam ad Apollon. Rhod. IV, 989 sive simpliciter etiam γλῶσσαι apud Etymolog. M. p. 330, 39. *) Quæ quidem sententia quam vera sit, hinc potissimum apparet, quod Athenæus XI, 91 p. 495 E Clitarchum laudat, ἐν ταῖς Γλώσσαις et statim post Philetam ἐν Ἀτάκτοις: nempe utrumque vocabulum idem paene significare videtur. Ἄτακτα proprie denotant *inordinata, non disposita in iustum ordinem, i. e. vocabula sine iusto ordine congesta et explicata*, sive, ut Schweighæuserus (ad Athen. III p. 114 E.) interpretatur, *Miscellanea, Glossæ miscellæ*. Iam vero litterarumne seriem ducem persequutus sit Philetas in singulis vocabulis disponendis, prorsus incertum est: quæ tamen ratio, a Käysero etiam commendata, nobis commodissima videtur, quam in fragmentorum dispositione praeferamus. Multæ quidem apud scriptores veteres Philetæe extant particulae, quibus non est præfixa Ἀτάκτων sive

*) Eadem est sententia F. A. Wolfii Prolegg. ad Homer. p. CXCVI sq. N. 67. ubi tamen corrigenda sunt ea, quæ in Scholiis ad Apollon. Rhod. afferri non recte edixit vir accuratissimus.

Γλωσσῶν inscriptio, sed quarum ratio et natura eiusmodi est, ut ad alium titulum referri nequeant: quamobrem minime cunctati sumus eas in ordinem recipere.

Frid. Aug. Wolfius (Prolegg. ad Homer. p. CXCVI) pro innato sibi acumine in omnibus rebus eleganti optime perspexit in scriptis, qualia fuerint Philetæ Ἰακτα sive Γλωσσαί, rariora et ab usu abhorrentia vocabula et locutiones explicari. Quod potissimum apparet ex Stratonis *) Comici loco, apud Athenaeum (IX, 29 p. 383 A. B.) conservato:

Τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο. Τοῦτο δ' ἔστι τί;
 Κριθαί. Τί οὖν, ἀπόπληκτε, περιπλοκάς λέγεις;
 Πηγὸς πάρεστι; Πηγός; οὐχὶ λευκὰ σὺ
 ἔρεῖς σαφέστερόν θ' ὃ βούλει μοι λέγειν;

*) Στράτιων vocatur hic poeta Comicus, hinc illinc cum *Strattide* commutatus. Meinekius in Quaestionum scenicar. Spec. II p. 68 recte observavit: „In hoc Strattidis fabularum recensu consulto omisimus Phoenicidem, quam fabulam cum viri docti ab Athen. IX p. 382 c. Stratonī tribui vidissent, iterum Stratonis et Strattidis nomina permutata esse crediderunt. Villoisonus Praef. ad Apollon. p. XXII etiam fabulae nomen depravatum esse putat scribitque apud Athenaeum: παρὰ Στράτιδι ἐκ Φοινίσσαις pro edita omniumque librorum auctoritate firmata lectione: παρὰ Στράτωνι ἐν Φοινικίδῃ. Sed quamvis Strato comicus nonnisi ab uno Suida diserte commemoretur (nam ubi praeterea eius nomen legitur ibi constanter Strattidis locum occupavit), et quamvis ob eam causam permagnam de Stratone, poeta comico, dubitationem nasci non diffitear, in illo tamen Athenaei loco Strattidem commemorari omnino non potuisse certissimis argumentis, ubi ad mediae comoediae poetam ventum fuerit, demonstrabimus.

Ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ· φησίν. ἄλας φέρε.
 τοῦτ' ἴστι πηγός. ἀλλὰ δεῖξον χέρνια.
 παρῆν, ἔφυνεν, ἔλεγεν ἄλλα ῥήματα
 τοιαῦθ', ἃ μὰ τὴν Γῆν οὐδὲ εἷς ἤκουσεν ἄν,
 μίστυλλα, μοῖρας, δίπτυχ', ὀβελοὺς, ὥστε με
 τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βιβλίων
 σκοπεῖν ἕκαστα τί δύναται τῶν ῥημάτων,
 πλὴν ἰκέτευον αὐτὸν ἡθ' ἢ μεταβαλεῖν,
 ἀνθρωπίνως λαλεῖν τε. —

τῶν τοῦ Φιλητᾶ βιβλίων, intellige τι, nimirum ex
 multis, quos scripserat, libris eum potissimum,
 in quo vocabula illa rariora explicata erant. Iam
 vero satis probabiliter concluditur vocabula a Stra-
 tone laudata olim habuisse sedem in Philetæ Glos-
 sario: *Ὀβλοχύται, πηγός, χέρνια, μίστυλλα,*
μοῖραι, δίπτυχα, ὀβελός. Ad Philetæ expli-
 cationes criticas et grammaticas respicit etiam Her-
 mesianax (fragm. 5, 78), qui Philetam post con-
 dita carmina elegiaca proponit insuper

ῥήματα καὶ πᾶσαν ῥηόμενον λαλιγν.

Ex hoc loco Hermesianacteo luce clarius evadit
 vanam atque inanem eorum esse sententiam, qui
 diversum fuisse statuunt Philetam poetam atque
 grammaticum. Iam Groddeckius quidem (Hist.
 litt. Gr. Vol. II p. 46) temporum rationem re-
 pugnare contendit, quod tamen unde iustis argu-
 mentis comprobetur ostendere neglexit. Varia in-
 super in hunc Philetæ librum commentati sunt viri
 docti, quae tamen ne verbo quidem tangamus,
 quum maximam partem somnii instar verissimis
 rerum monumentis et ipsa sana mente refellantur.

1. ἌΓΚΑΛΗ.

33

Hesychius v. ἄμαλλα.

δράγματα, δέσμαι τῶν ἀσταχῶν. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ. ἀγκάλη, δράγματα ἑκατὸν, ὡς φησιν Ἰσίδωρος· Φιλητᾶς δὲ ἱστορεῖ ἐκ διακοσίων.

2. ἈΜΟΡΑΙ.

34

Athenaeus XIV, 5 p. 646 D.

Ἀμόραι. τὰ μελιτώματα Φιλητᾶς ἐν Ἀτάκτοις ἀμόρας φησὶ καλεῖσθαι. μελιτώματα δ' ἐστὶ πεπεμμένα.

3. ἈΜΦΩΤΙΣ.

35

Athenaeus XI, 25 p. 783 D.

Ἀμφωτίς. ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρῆσθαι τοὺς ἀγροίκους, Φιλητᾶς φησὶ, τοὺς ἀμέλγοντας εἰς αὐτὸ καὶ οὕτω πίνοντας.

Ad Glossam 1. Hic locus, qualis vulgo legitur, corruptissimus est. Prima verba, quae proprie huc non spectant, partim restituta sunt ex Alberti coniectura, revocantis ad Etymolog. M. v. Ἀμαλλαι p. 76, 46. Vulgo δέσμη, sed apud Schowium legitur δέσμη, quod favet emendationi. Idem Albert. pro ἄμαλλα proposuit ἄμαλλαι, quod tamen ab eo temere factum esse probatur sequenti ἀγκάλη. Sequentia verba ex Schowii fontibus MSS. reposita sunt. Pro vulg. δράγματα δύο apud illum legitur δράγματα ρ', quod est ἑκατόν. Hoc scholium sive ex Hesychio sive ex communi quodam fonte imprudenter transcripsit Scholiasta ad Theocrit. X, 44. ἈΜΑΛΛΗ δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν ἢ καὶ διακοσίων. Etenim confudit voces ἄμαλλα et ἀγκάλη. Neque levius est peccatum, quod peccavit Kayserus, quippe qui in fronte huius fragmenti posuerit glossam Ἀμαλλαι, quasi hanc vocem explicuerit Philetas. In verbis: Φιλητᾶς (Schow. Φιλίτας) δὲ ἱστορεῖ ἐκ δ. subaudiendum est, τὴν ἀγκάλην συνεστηκέναι.

Ad Gl. 2. μελιτώματα PVL, duplicata, AC. simplici littera τ.

Ad Gl. 3. Hoc fragmentum atque multa eorum, quae id excipiunt, ad Ἀτάκτα sive Γλώσσας pertinere si quis non perspexit, eum oculorum aut mentis acumine laborare, certissimum est.

36

4. ἌΣΤΛΙΓΞ.

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 1297.

Ὅστλιγγας δὲ ἐνταῦθα τὰς λαμπηδόνας. εὔρηται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν βοστρύχων.

ὄστλίγγων δ' αἰέναι εἴφαρ ῥεείας.

τοῦτο δὲ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ β' τῆς καθόλου. παρὰ μέντοι Ἀπολλωνίῳ καὶ Φιλητᾷ εὔρηται διὰ τοῦ ᾠ. Hinc sequitur Philetam scripsisse ἄστλιγξ.

37

5. ἈΧΑΙΑ.

G. H. C. Koesii Excerpta e Codice Regio Paris. MMDCXXX in Orionis Thebani Etymolog. p. 185 ed. Sturz.

Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς. εἴρηται παρὰ τὸ ἄχος τῆς λύπης. οὕτω Δίδυμος. καὶ ὅτι μετὰ κυμβάλων ἠχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει· ἢ, ὡς Φιλητᾶς, τὰς ἐρίθους ἀχαιὰς ἐκάλουν.

38

6. ἈΧΝΗ.

Stephanus de Urbibus v. Ἰχναί, πόλις Μακεδονίας·

Ἡρόδοτος ἐβδόμη (VII, 123): Ἐρατοσθένης δὲ Ἀχνας αὐτὴν φησι· Φιλητᾶς δ' Ἀχνην φησι διὰ τοῦ ᾠ.

39

7. ἈΩΤΟΝ.

Athenaeus XI, 23 p. 783 A.

Ἄωτον, παρὰ Κυπρίοις, τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος. Φιλητᾶς δὲ ποτήριον οὓς οὐκ ἔχον.

40

8. ΒΑΒΥΚΑΣ.

Hesychius v. Βαβυκῶς (lege βαβυκᾶς), πελεκᾶν, ὡς Φιλητᾶς. ἀμεριάσας βουκάλας.

Ad Gl. 7. cf. Eustath. ad Iliad. α, 444 p. 1429, 21.

Ad Gl. 8. Locus corruptissimus, cuius verba tamen ad Philetam pertinentia licet sanari. Sopingius coniecit Βαβυκᾶς, πελεκᾶν, quia infra legatur βαβυκᾶντες, πελεκᾶνες. Acute atque vere: nam πελεκᾶν exhibet etiam Schow. pro vulg. πελεφᾶν. Prius vocabulum apud Schow. est βαβυκῶς. In sequentibus verba ita expressimus, ut leguntur apud Schow. Vulg. Ἀμερίας, βουκάλας, ut intelligatur Amerias Glossographus. Sed vera salus spectanda ex Codicibus.

9. ΓΤΑΪΛΑΣ.

41

Athen. XI, 31 p. 467 C.

Γυάλας. Φιλητᾶς ἐν Ἀτάκτοις Μεγαρέας οὕτω φησὶ καλεῖν τὰ ποτήρια γυάλας.

10. ΔΕΪΝΟΣ.

42

Athen. XI, 32 p. 467 F.

Κυρηναῖοι δὲ τὸν ποδοπιπτήρα δεῖνον ὀνομάζουσιν, ὡς Φιλητᾶς φησιν ἐν Ἀτάκτοις.

Ad Gl. 9. Cod. C. γυάλα. A.P.V.L. γυάλα. Neutro contentus Schweighaeuserus emendavit γυάλας (forma Dorica pro vulg. γυάλης), sicut mox legatur γυάλας, ποτηρίου εἶδος, Parthenio auctore, quem excitat Athenaeus. „Item, inquit, apud Etymologum p. 243. l. 13. Γυάλας *), εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόσι. Quod ipsum etiam latet in illo mendoso apud Hesychium Γυλλάς, εἶδος ποτηρίου, παρὰ Μακεδόνων. Confer vero etiam Hesychii Interpp. T.I pag. 863 not. 2. et Maittaire Dialect. p. 279. Codex A in contextu habet Γύαλα, in ora vero περὶ γύλης.” —

Ad Gl. 10. Variant libri in scriptura vocis δεῖνος, de qua vide Dindorf. p. 1046. Hoc Philetæ loco Cod. A δεῖνον exhibet, atque ceteri etiam, ut videtur, tacente Dindorfio. Sed postea ad unum libri omnes ἐν Ἀττικοῖς, unde mira prodierunt virorum vel doctissimorum insomnia. Toupius in Epist. crit. p. 141 vulgatam lectionem ita defendit, ut Philetæ opus, alias Ἀτακτα inscriptum, pleniorē fortasse titulum habuisse putet Ἀττικὰ ἄτακτα. Sed haec opinio omni destituta est fide historica. Atque G. I. Vossius de Hist. Gr. lib. 3. hac unica Athenaei lectione confisus, Philetam inter scriptores Historiae Atticae recensere conatus est. Kayserus denique (p. 34 N. 50), quoniam Philetæ, Philemonis et Philonis nomina saepe permutentur, hoc fragmentum Philemoni tribuendum alucinatur, quippe qui

*) In editione novissima a Weigeliō parata (Lipsiae 1816, 4) legitur γυάλος, quod tamen operarum aut correctorum securitati deberi vel accentus demonstrat.

43

11. ἙΛΙΝΟΣ.

Etymolog. Magn. p. 330, 39.

Ἑλινός, ἡ ἄμπελος, ὡς Ἀπολλόδωρος· Φιλητᾶς (vulg. Φιλίτας) δ' ἐν Γλώσσαις τὸν κλάδον τῆς ἀμπέλου.

44

12. ΘΕΤΤΑΛΑΙ.

Hesych. v. Θεσπάλαι (leg. Θετταλαί), αἱ Κῶναι, παρὰ Φιλητᾶ, καὶ αἱ φαρμακίδες.

45

13. ἸΑΚΧΑ.

Athen. XV, 22 p. 678 A.

Ἄλλὰ μὴν καὶ Ἰάκχαν τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ἐπὶ Σικωνίων, ὡς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς Γλώτταις. Φιλητᾶς δὲ οὕτως γράφει· Ἰάκχα ἐν τῇ Σικωνίᾳ στεφάνωμα εὐῶδες.

46

14. ἸΣΘΜΙΟΝ.

Athenaeus XV, 21 p. 677 C.

Σιληνός δ' ἐν ταῖς Γλώσσαις φησὶν· „Ἰσθμιον στέφανον.” Φιλητᾶς δὲ φησι· Στέφανος, ἧγουν ὀμωνυμία

λέξεις Ἀττικὰς conscripserit. Nihil sane apertius, nihil verius, quam quod proposuit Schweighaeuserus, pro ἐν Ἀττικοῖς scribendum esse ἐν Ἀτάκτοις: quae quidem verba quam facile commutari atque invicem unum alteri corrumpendi causam suppeditare potuerint, nemo fere infitias ibit.

Ad Gl. 11. Philetæ interpretationem sive ex ipsius Glossario sive ex rivulo illinc deducto transcripsit Schol. ad Nicandri Alexiph. 181. ἑλίνιοι, τοῦ κλάδου τῆς ἀμπέλου. cf. Hesych. v. ἑλινος.

Ad Gl. 12. Hic locus, licet paullulum sanatus, aliquot tamen reliquit corruptionis vestigia. Θεσπάλαι iam reposuerunt Salmasius, Söpingius, alii pro vulg. Θεσπάλαι, quod vitiosum est manifesto. Nimirum Suidas: Θετταλή γυνή, ἐπὶ τῶν φαρμακίδων· διαβάλλονται γὰρ αἱ Θετταλοὶ ὡς γοητες. Schol. ad Aristoph. Nub. 747. ὡς νῦν τὰς φαρμακίδας Θετταλὰς καλοῦσι. Simile mulierum veneficarum genus olim apud Coos fuisse videtur.

Ad Gl. 13. Eadem haec glossa reperitur apud Hesych. v. Ἰάκχα, στεφάνωμα εὐῶδες ἐν Σικωνίᾳ.

ἀμφοτέρωθεν, οἷον τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πρώτου κόσμου.
λέγω δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ φρέατος καὶ τοῦ πρώτου κόσμου.
λέγω δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ φρέατος καὶ τοῦ ἔγχειριδίου ἴσθμιον.

15. ΚΡΗΪΟΝ.

47

Athenaeus XIV, 53 p. 645 D.

Κρήιον, πλακοῦς ἄρτος, ὃν Ἀργεῖοι παρὰ τῆς νύμφης πρὸς τὸν νυμφῖον φέρουσιν. ὀπτᾶται δ' ἐν ἄνθραξι, καὶ καλοῦνται ἐπ' αὐτὸν οἱ φίλοι, παρατίθεται δὲ μετὰ μέλιτος· ὡς φησι Φιλητᾶς ἐν Ἀτάκτοις.

16. ΚΥΠΕΛΛΟΝ.

48

Athenaeus XI, 65 p. 483 A.

Φιλητᾶς δὲ [φησὶ] Συρακοσίους κύπελλα καλεῖν τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα.

17. ὈΜΠΝΙΟΣ.

49

Schol. ad Apollon. Rhod. IV, 989.

Ὀμπνιον δὲ στάχυν φησὶ τὸν πολὺν καὶ δαψιλῆ. Φιλητᾶς δὲ ἐν ἀτάκτοις γλώσσαις ἀπέδωκε τὸν εὐχλον καὶ τρόφιμον. Κυρηναίων δὲ τινες τὸν πλούσιον καὶ

Ad Gl. 15. „Κρήιον, placentam, carnes immixtam habuisse aut intus recepisse, instar earum, quas vernaculus sermo *pastas* (*Pasteten*) vocat, suadet nomen. Nam κρήιον apud nescio quem exponitur ab Hesychio κρεοδόχον.” CASAUBON.

Ad Gl. 16. Συρακοσίους dedit Dindorfus. Vulgo Συρακουσίους. „Syracusani κύπελλα appellasse dicuntur τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα, *reliquias mazaе* aut *panis*: quae Evangelistis quattuor κλάσματα nuncupantur. Hac ratione κύπελλον originem habet a κόπτω, ut κλάσμα a κλάω. In loco τοῦ ὀ positum est ὕ, ut in ὄνυμα pro ὄνομα, ἄσσύτερον pro ἄσσότερον. Posterior aetas alia forma idem nomen formavit: nam apud Suidam et in aliquot Glossarii locis κόπαιον sive κόπειον legere est pro *frusto* et *fragmento*.” CASAUBON.

Ad Gl. 17. Multis locis emendatum est hoc scholium ex Cod. Paris., quod apud Kayserum longe corruptissimum legitur.

εὐδαίμονα ὄμπνιον στάχυν φασίν. Βέλτιον δὲ ἐκλαμβάνειν τὸν φερέσβιον, ἀπὸ τοῦ ἔμπνεόν τινα ὄντα καὶ ὄμπνιον.

50

18. ΠΕΛΛΑ.

Athenaeus XI, 91 p. 495 E.

Κλείταρχος δ' ἐν ταῖς Γλώσσαις πελλητηῖρα μὲν καλεῖν Θεσσαλοὺς καὶ Αἰολεῖς τὸν ἀμολγέα, πέλλαν δὲ τὸ ποτήριον. Φιλητᾶς δ' ἐν Ἀτάκτοις τὴν κύλικα Βοιωτοῦς.

51

19. ΠΡΟΣ.

Io. Zonarae Lexic. p. 1579 ed. Tittmann.

Πρόκας, ἡ αἴγας κεραοὺς ἢ πρόκας. πρόξ ἐστι ζῶον μικρὸν, ὅμοιον ἐλάφῳ, ὃ λεγόμενος νεβρός. Διονύσιος δὲ ὁ Ἀθηναῖος τοὺς ἐλάφους λέγει πρόκας· ὅθεν καὶ ἡ Προικόνησος. γράφεται καὶ Προικόνησος· ἐν αὐτῇ γὰρ πλήθουσι ἐλαφοί. Φιλητᾶς δὲ φησι πρόκας τὰς ἐλάφους τὰς πρῶτον τικτομένας, οἷον πρωτοτόκους.

52

20. ΠΡΟΧΥΤΗΣ.

Athenaeus XI, 94 p. 496 C.

Φιλητᾶς δ' ἐν Ἀτάκτοις ἀγγεῖον ξύλινον [φησι τὸν προχύτην], ἀφ' οὗ τοὺς ἀγροίκους πίνειν.

53

21. ΣΚΑΛΛΙΟΝ.

Athenaeus XI, 98 p. 498 A.

Σκαλλίον, κυλίκιον μικρὸν, ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς, ὡς Φιλητᾶς φησιν ἐν Ἀτάκτοις.

Ad Gl. 19. Idem scholium paullisper immutatum repetitur apud Schol. ad Apollon. Rhod. II, 279. Etymol. M. p. 689, 23.

Ad Gl. 21. Codd. A. B. P. V. κάλλιον, et margo A. περὶ καλλίου. Totum locum omisit C. „Et σκαλλίον et σκαλλὸν roculorum esse nomina etiam Hesychius observat. [Σκαλλίον, κυλίκιον μικρὸν· οἱ δὲ Σκαλλόν. Recte scribitur σκαλλίον, παροξυτόνως, unde corrigendus est Athenaeus, cuius editiones vulgo exhibent formam προπαροξυτόνην.] Ratio autem appellationis haec. Σκάλλειν Graecis idem significat ac σκάπτειν, fodere, cavare.

22. ΣΚΕΪΡΟΣ. 54

Hesychius v. Σκεῖρος, ῥύπος, καὶ ὁ δριμύς τυρός, καὶ ἄλλος καὶ δριμύς. Φιλητᾶς δὲ τὴν πυθώδη γῆν.

23. ΣΠΟΛΕΨ. 55

Athenaeus III, 81 p. 114 E.

Φιλητᾶς δ' ἐν τοῖς Ἀτάκτοις σπολέα καλεῖσθαι τιν' ἄρτον, ὃν ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταναλίσκεσθαι.

24. ῚΠ' ΑΓ'ΝΗ'Ν. 56

Hesychius v. Ὶπ' ἀνῆν, παρεκατέω Φιλητᾶς.

Quemadmodum igitur a σκάπτω deductis nominibus, σκάφη, σκαφίς, σκαφίον et σκύφος, varia instrumenta nominarunt, quae cavando fieri videbant: sic a σάλλω *cavatam lignum in usum roculi* appellarunt σκαλλόν." CASAUBONUS.

Ad Gl. 23. τιν' ἄρτον B. τινὰ ἄ. P. V. L. Schweighaeuserus: „Certe, inquit, quod adiicitur ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταναλίσκεσθαι, non in universum de cognatis intelligi par est, sed de illis *Regis Persarum cognatis*, de quibus agitur lib. II pag. 48 e. ubi etiam τὸ συγγενικὸν ἄριστον (*convivium cognatorum*) commemoratur. Suspectam vocem συγγενῶν habet CORAY, corrigitque ἐγγενῶν, recordatus verborum Antiphanis p. 112 c. πῶς γὰρ ἂν τις ἐγγενῆς γεγώς et quae ibi sequuntur. Istud igitur panis genus (inquit) adponebatur tantum ἐν ταῖς γεννικαῖς ἐνώχιας (infra p. 347 d.) *in nobiliorum epulis*." — Attamen magis acuta quam vera nobis videtur Coraïs coniectura.

Ad Gl. 24. Dedimus hunc locum corruptissimum, qualis legitur apud Schowium, nisi quod pro φιλιτᾶς, forma apud illum constanter obvia, reposuimus Φιλητᾶς. Vulgo: Ὶπ' ἀνῆν. παρ' Ἐκαταίῳ Φιλητᾶς. Cetera sagaciores olim ad liquidum perducent. Multa quidem tentarunt viri docti, sed veram rationem nemo indagavit. IS. VOSSIUS: „ὑπαύλια, inquit, et παραύλια idem sunt quod ἔκαταῖα, nempe *sterquilinia et sordes, quae extra autam proiiciebantur*." Idem paullo inferius: „Quod autem ab *Hecate* dicta putant ἔκαταῖα, id nescio an verum sit. Rectius ἔκαταῖα formes ab ἐκάς, quia *seorsim* removentur loca istaec, ubi sordes egeruntur.”

57

25. ὙΠΕΖΩΣΘΑΙ.

Hesychius v. Ὑπεζώσθαι, τὸ εἰς ἄνδρας ἔλθειν, Φιλητᾶς.

58

26. ὙΠΟΘΥΜΙΣ. ὙΠΟΓΛΩΤΤΙΣ.

Athen. XV, 22 p. 678 D.

Φιλητᾶς δ' ἐν τοῖς Ἀτάκτοις ὑποθυμίδας Λεσβίους φησὶ καλεῖν μυρσίνης κλῶνα, περὶ ὃν πλέκειν ἴα καὶ ἄλλα ἄνθη. καὶ ὑπογλωττίς δὲ στεφάνου ἐστὶν εἶδος.

Superest locus apud Schol. ad Theocrit. VII, 151. quem, quum magna difficultate prematur,

Albertius coniectura ὑπ' αἰνίην, quod sit pro τὸ τῆς Αἰνῆς [i. e. Ἐκάτης] ἄγαλμα, silentio est opprimenda.

Ad Gl. 25. Libri omnes, etiam Schowii, exhibent ἁ Αἰδρας, unde Iunius reficere conatus est ἀλινδρήθρας, i. q. κονίστρα, *volutabrum*. Multo propius ab litterarum ductibus abest Salmasii emendatio, εἰς ἄνδρας ἔλθειν, de mulieribus dictum, quae concubitus caussa viro tanquam *substratae sunt*. Ὑπεζώσθαι compositum esse videtur ex praepositione ὑπό et verbo ἐζώω, quae quidem forma peculiaris, quamvis alibi desideretur, tamen ad verbum ἐζώω, ἐζομαι referenda esse videtur. Significatio, quam praepositioni ὑπό assignavimus, ex carminibus Homericis nota est vel tironibus.

Ad Gl. 26. Ὑποθυμίδας Cod. ABC. ὑποθυμιάδας L. κλῶνα Libri omnes praeter B, qui praebet κλῶνας. Casaubono ea, quae de *hypoglottide corona* sequuntur, sine caussa hoc loco posita esse videntur, quum paullo ante eadem ex iisdem scriptoribus Athenaeus descripserit. Ex iisdemne scriptoribus? Philetæ interpretatio, quae ad nostrum consilium unice spectat, altero illo loco ne verbo quidem attingitur. Ibi enim (p. 677 A. B.) locus Platonis Comici excitatur, cuius hicce potissimum versiculus memorabilis:

στεφανοῦσθ' ὑπογλωττίσιν, ὅταν πίνητέ που.

Deinde adiicitur Theodori explicatio: πλοκῆς στεφάνων γένος τι τὴν ὑπογλωττίδα ἀποδίδωσιν.

Τουπίο duce (Addenda in Theocrit. p. 410 = 428 ed. Berol.) emendatum proponamus:

Ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς 59
ἀντὶ λίθων ὄρη ἔβαλλε, ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς
Δημήτριός φησι. Τοὺς πεπτωκότας οὐκ οἶδ' ὅπη
Φιλητᾶς.

Postremo mentionem faciamus loci, quem Ruhnkenius temere, ut videtur, ad Philetam reducere studuit, in Scholiis ad Apollon. Rhod. III, 118.

Ἐψιόωντο, ἀντὶ τοῦ ἔπαιζον. Φίλων δὲ ἀντὶ τοῦ 60
ὁμίλου, παρὰ τὸ ἔπος.

Ad fragm. 59. Vulgo ponitur Comma post φησι, atque extrema vox in omnibus libris scribitur φιλότης s. φιλότας. Τουπίος l. c. primum proponens φιλοπότης, deinde requiescit in Φιλητᾶς, quod tamen nescio cur maiori interpunctione separaverit a verbis praecedentibus. Structura, nisi fallor, est haec: οὐκ οἶδα, ὅπη Φιλητᾶς (subaudiendum est φησι, i. e. exponit, explicat, interpretatur) τοὺς πεπτωκότας, i. e. λίθους, τοὺς πεπτωκότας ὑπὸ Πολυφήμου. Denique quod addit Τουπίος: „In Glossis saepius laudatur Philetas”, id quidem non satis accurate expressum est, propterea quod dubitari licet, utrum ad Ἄτακτα sive ἀτάκτους γλώσσας, an ad Explicationes Homericas, de quibus modo disputabitur, referendum sit illud fragmentum.

Ad fragm. 60. Ruhnkenius in Epist. crit. II p. 296 pro librorum lectione Φίλων reposuit Φιλητᾶς. „Respicit, inquit, eius ἀτάκτους γλώσσας, quas laudat [Schol. Apollon. Rhod.] ad IV, 989. Nam Philo Grammaticus, quem Etymologus M. saepe commemorat, recentior est, quam ut ab hoc Scholiaste laudari potuerit.” Talis vox dictatoris philologi indigna est viro ceteroquin modestissimo. Probandum erat ante omnia rationibus criticis illam Glossam omnino non posse referri ad Philonem Grammaticum, quod tamen vix fieri potest.

β. Περὶ τῆς Ὀμηρικῆς Ἐτυμολογίας.

Iam denique supersunt ingenii Philetei monumentorum reliquiae, in quibus disputatur de lectionibus Homericis, quorum tamen quinam proprius fuerit titulus, non est unde possis indagare. Nimirum locus Scholiorum Io. Tzetzae ad Exeg. in Iliad. p. 126, 9 ed. Hermann., ubi in eorum numero, qui *Etymologiae Homericæ* operam navarint, collocatur etiam Philetas, titulum exhibet nimis generalem, quem vix a Phileta ipso profectum esse contenderis: Πολλοὶ τῆς Ὀμηρικῆς ἔτυμολογίας ἐπεμελήθησαν] Πλάτων, καὶ Ἀριστο... οἱ φιλόσοφοι, Σωρανός, Ἡρώδι..., Φιλόξενος, Ἀριστόξενος, Ἀπ...., Τυραννίων, Ἀρίσταρχος, Ζηρόδοτος, Φιλητᾶς, Σαπφώ, καὶ ἕτεροι. At quoniam deficit inscriptio specialis, neque ex ipsorum fragmentorum ratione certi quidquam conficiatur, acquiescimus in ea, quae proxime abest a germana. Memoratu etiam dignissimum est, quod apud Schol. Venet. A. ad Iliad. β, 111 Aristarchi πρὸς Φιλητᾶν laudatur σύγγραμμα, quod procul dubio Philetæ rationes criticas et exegeticas in Commentariis istis expositas perstrinxisse putandum est. Itaque singulas particulas, quae hodie supersunt, secundum librorum Homericorum seriem diligenter considerabimus.

1.

Schol. A. ad Iliad. β, 269.

ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο
δάκρυ. ἰδὼν: ὅτι Φιλητᾶς τὸ ἰδὼν περισπᾶ, οἷον 61
τῶν ὀφθαλμῶν, ἰδεῶν. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἰδέας τοὺς
ὀφθαλμοὺς εἶπεν. ἔστιν οὖν τὸ ἀχρεῖον ἰδὼν ἐντελῶς
σχηματίσας.

Vide Heynii Lectt. et Observv. [in h. l.] Tom IV
p. 246.

2.

Schol. A. ad Iliad. φ, 126.

Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρεῖχ'
ὑπαῖξει ἰχθύς, —

ἢ διπλῆ πρὸς τὸ σημαίνόμενον. Φιλητᾶς γὰρ καὶ 62
Καλλίστρατος γράφουσι φρεῖχ' ὑπαλύξει, λέγοντες, ὅτι
οἱ πόντες τῶν ἰχθύων καὶ εὐτροφοὶ τὸ ψύχος
ὑπομένουσι καὶ οὐ φθείρονται. ὁ δὲ ποιητὴς οὐδέ-
ποτε φρεῖχην τὸ ψύχος εἶρηκεν, ἀλλὰ τὸ γαλήνης πρῶτον ἔξορ-
θούμενον κῦμα, ὁμωνύμως δὲ τούτῳ καὶ τὸν ἄνεμον τὸν
οἰοῦναι ἐπιστίζοντα τὴν θάλασσαν. —

Ibid. Schol. B. v. Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος φρεῖχ' ἐπαῖ-
ξει, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπαῖξει. — Φιλητᾶς δὲ ἀρεσκόμενος τῇ
ὑπαλύξει γραφῇ, φησὶν, ὡς ἐκεῖνος ὁ λιπανθεὶς ἰχθύς
ὑπὸ τοῦ δημοῦ τὴν ψυχρασίαν ὑπαλύξει.

Ibid. Schol. B. Φιλητᾶς δὲ τῇ ὑπαλύξει γραφῇ συν-
τιθέμενός φησιν, ὅτι ὁ φαγὼν ἰχθύς τὸν Λυκάονος δημόν,
πιμελωδὴς γενόμενος, τὸ κρῦος ἐκφεύξεται. ἄγνοεῖ δὲ καὶ
τοῦτο, ὅτι τὸ διανεστηκὸς τῆς θαλάττης ἐπιπολῆς, οὐ τὸ
κρῦος φησὶν Ὅμηρος φρεῖκα.

Postremum Scholium paullisper mutatum repetitur
apud Porphyrium Quaestt. Homer. c. 8 p. XCIV edi-
tioni Barnes. Iliad. praefix.

3.

Schol. V. ad Iliad. φ. 179.

ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν
63 ἀπηύρα. ἄορι τῷ δόρατι. Φιλητῆς· καὶ κεν Ἀθη-
ναίης δολιχαόρου, ἀκτι τοῦ μέγα δόρου ἐχούσης.

4.

Eustathius ad Iliad. φ. 252 p. 1235, 38 ed. Rom.

αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆ-
64 ρος. Τὸ δὲ αἰετοῦ οἶματ' ἔχων Φιλητῆς (φασί)
γράφει, αἰετοῦ ὄμματ' ἔχων. κρεῖττον δὲ τὸ οἶματα.

Eadem paene verba extant apud Schol. A. ad Iliad.
χ. 308. οἶμησεν· ὅτι κακῆ (II φ. 252) γραπτέον αἰετοῦ
οἶματ' ἔχων, οὐχ, ὡς Φιλητῆς, ὄμματα.

Γ. ΝΑΞΙΑΚΑ.

Heraclides Grammaticus apud Eustathium ad
Odysseam υ, 106 p. 1885, 51. *Naxiacorum* scri-
ptorem laudat, quem tamen dubitat *Philetas*ne fue-
rit an *Callinus*, si quidem incorrupta servata est
lectio librorum ¹⁾. Atque Eudocia, quae in Vio-
lario maximam quidem partem ex Suidae Lexico,
quaedam ex aliis etiam fontibus decerpsit, praeter
Epigrammata et carmina elegiaca Philetam ait
scripsisse καὶ τὰ καλούμενα Ναξιακά. ²⁾ Tertius

1) Franckius ad Callin. p. 24 pro *Καλλίνος* legendum esse
coniecit *Καλλιμάχος*, quod tamen pro comperto haberi
non potest.

2) Villoisoni Anecd. T. I p. 424.

locus est Tzetzae, quo tamen corruptam exhibent scripturam *Φιλτέας* pro *Φιλητᾶς*, qui citatur ἐν τρίτῃ *Ναξιακῶν*.³⁾ Unde apparet, si non plures, tres saltem *Naxiacorum* extitisse libros. Sed quid Schneidero (Analect. crit. p. 6) dederit ansam, ut *Ναξιακὰ* fuisse carmina statueret, equidem incompertum habeo; neque probandus est Kayserus, quod proprio iudicio destitutus (p. 30) idem repetivit tanquam certum et exploratum. Atqui rerum *Naxiacarum* libros historici argumenti fuisse omnis tituli ratio prodere videtur, sicut etiam Andrisci cuiusdam laudatur *Naxiacorum* liber primus et secundus.⁴⁾ Neque firmioribus argumentis constitutum est, quod idem ille Schneiderus *Naxiacorum* scriptorem *Philetam* fuisse censet *Ephesium*, non *Coum*. Licet res per se in medio relinquenda sit, tamen, quum simpliciter tantummodo laudetur *Philetas*, clarissimum eius nomen intelligendum esse videtur, quem ab Antigono Charystio (H. M. c. 23) descriptum esse iam vidimus *ἰκανῶς ὄντα περιεργον*: huc accedit diserta Eudociae auctoritas, quae, levioris quidem momenti, prorsus tamen non est spernenda.

3) Scholia ad Lycophr. Vol. II p. 707 ed. Müller. cf. Ruhnkenii Ep. crit. p. 296.

4) Parthenii Erot. c. 9. *Ἡ ἱστορία αὐτῆ ἐλήφθη ἐκ τῆς α' Ἀνδρίσκου Ναξιακῶν*. Id. c. 19. *Ἱστορεῖ Ἀνδρίσκος ἐν Ναξιακῶν β'*.

1.

Eustathius ad Odys. v, 106 p. 1885, 51.

- 65 Τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς [Ἡρακλείδης] ἐπάγει καὶ, ὅτι ἔνιοι τῶν Ἰώνων, οἷς ἀκολουθεῖ (φησὶ) καὶ ὁ τὰ Ναξιακὰ γράψας, Φιλητᾶς εἴτε Καλλῖνος, μόνον τὸ ἦ ἐν τοῖς τοιούτοις παρακειμένοις εἰς ἔ και ᾠ τέμνοντες τὸ ἐπόμενον ᾧ φυλάττουσι, πεποιεάνται λέγοντες καὶ γεγενεάνται, καθὰ καὶ τὸ ἐγένοντο ἔγεντο.

2.

Tzetzae Schol. ad Lycophr. Vol. II p. 707.

- 66 Αἱ δὲ Γυμνησῖαι αὗται νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίαν εἰσὶ μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ἀρτεμίδωρος. Τίμαιος δὲ φησιν, εἰς ταύτας τὰς νήσους ἐλθεῖν τινὰς τῶν βοιωτῶν, ἃς Χοιράδας εἶπε. Φιλητᾶς (vulg. Φιλτίας) δὲ ἐν τρίτῃ Ναξιακῶν Βαλιαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι.

Ad fragm. 2. In Tzetzae Codd. Βαλιαρίδας scribitur, de qua scriptura v. Tzschucke ad Pompon. Mel. Vol. II P. 2 p. 603. Apud Strabonem aliosque scriptores vulgata est forma Βαλεαρίδας. Strabo III p. 254. τῶν δὲ προκειμένων νήσων τῆς Ἰβηρίας τὰς μὲν Πιτυούσας δύο καὶ τὰς Γυμνησῖας δύο, καλοῦσι δὲ Βαλεαρίδας.

T A B U L A,
 qua huius fragmentorum editionis series
 cum Kayseriana comparatur.

<i>Ed. Kayser.</i>	<i>Ed. nova.</i>	<i>Ed. Kayser.</i>	<i>Ed. nova.</i>
<i>Fragm. I</i>	<i>Fragm. 1</i>	<i>Fragm. inc. pag. 71</i>	<i>Fragm. 23</i>
II	2	<i>Fragm. iamb. pag. 72</i>	26
III	8	—	27
IV	7	73	29
V	4	<i>"Αἰαντα pag. 74</i>	33
VI	11	75	34
VII	12	—	40
VIII	9	76	41
IX	10	—	42
X	25	77	43
XI	66	—	44
XII	6	78	45
XIII	13	—	47
XIV	16	—	48
XV	14	79	49
XVI	5	—	50
XVII	15	80	51
XVIII	17	—	52
XIX	19	81	53
XX	20	—	54
XXI	24	—	55
XXII	21	82	56
XXIII	32	—	57
XXIV	31	83	46
XXV	36	—	58
XXVI	38	—	60
		84	59
		<i>Glossae Homer. p. 84</i>	61
		85	62
		86	64

*F r a g m e n t a ,
quae apud Kayserum desiderantur.*

Fragm. 8
18
22
28
30
35
37
39
63
65

HERMESIANAX COLOPHONIUS.

HERMESIANAX, poeta elegiacus ¹⁾, natus esse videtur Colophone, Mimnermi etiam, Xenophanis et Antimachi patria. Hoc enim quodammodo colligitur ex Scholiasta ad Nicandri Theriaca vs. 3, qui Hermesianactis mentionem factam esse tradit in eiusdem Nicandri libro *περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν*. Iam recte quidem animadvertit Io. Th. Schneiderus (Annott. ad Schol. l. c.) e mentione Nicandri in libro de poetis Colophonii non satis certa coniectura duci posse, Hermesianactem itidem fuisse Colophonium. Sed gravissimum accedit Pausaniae (I, 9, 8) testimonium: *Συνώκισε [Λυσιμάχος] δὲ καὶ Ἐφεσίων ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος ἐς αὐτὴν Λεβεδίους τε οἰκήτορας καὶ Κολοφωνίους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελῶν πόλεις ὡς Φοίνικα, ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον, θρηνησάει τὴν ἄλωσιν. Ἐρμησιάναξ δὲ ὁ τὰ ἐλεγεία γράψας οὐκ ἔτι, ἐμοὶ δοκεῖν, περιῆν· πάντως γάρ ποιν καὶ αὐτὸς ἂν ἐπὶ ἀλώσει Κολοφῶνι ὠδύρατο.* Cur autem Hermesianactem post Colophonis expugnationem iam superstitem huius rei etiam meminisse oportuerat, nisi ipse in ea urbe, ne dicam natus esset, at saltem longiorem aetatis partem egisset? Licet per se falsum sit Pausaniae iudicium, aliter tamen ad id perducere non potuit, nisi quod argumentatus est poetam perperam non esse, quin urbis patriae calamitas ab ipso carminibus haud celebrata relinqueretur. Deinde Pausanias Hermesianactem opponit Phoenici, quem distinctis verbis significat Colophonium. Haec argumentatio ab ipso confirmatur Pausania, quippe qui inter alios Iones Hermesian-

1) A Pausania tribus locis infra laudandis Hermesianax designatur ὁ τὰ ἐλεγεία γράψας, idque haud dubie, ut seceratur ab aliis, quibus nomen fuit *Hermesianactis*.

nactem quoque recenseat, poetam elegiacum. ²⁾ Atque ut omni disputationi tanquam fastigium imponatur nemini evertendum, inspiciendus est Athenaeus XIII p. 597 A, qui sine ambagibus Hermesianactem appellat *Κολοφώνιον*.

Ex Pausaniae loco commodum laudato Ruhnkenius maiori quam par erat probabilitate collegit aetatem Hermesianactis incidisse in Philippi et Alexandri M. tempus, propterea quod urbes ibi memoratae a Lysimacho eversae essent Olympiade 119, 8. ³⁾ Iam vero Pausanias ipse non satis eruditus esse videtur de Hermesianactis aetate, neque aliam proposuit sententiam, nisi quam ex ipsius poetae carminum ratione sibi finxerat. Quae tamen sententia quam infirmis constituta sit fundamentis, nemo est fere qui statim concedat. Quis enim, quaeso, Hermesianactem pro mortuo accipiet nullam aliam ob causam, nisi quod Colophonis expugnationem carminibus suis non est conquestus? Carminibus, inquam, quae fortasse (si quidem iam floruerat poeta ante calamitatem patriae inflictam) diu ante hoc tempus composita esse potuerunt. Neque minoris levitatis crimine dignus erit, si quis Goethium nostratem, quum in carmine, totius sane quam repraesentat vitae tanquam speculo, nativae amoenitatis et elegantiae plenis-

2) Pausan. VIII, 12, 1. ἄλλοι τε Ἴωνων καὶ Ἑρμησιάνου, ὃ τὸ ἐλεγεία ποιήσας.

3) Diodor. Sic. XX, 107 p. 483 ed. Wesseling. Ὁ δ' ἐπὶ τῆς Αἰολίδος καὶ τῆς Ἰωνίας περὶφθεις ὑπὸ Λυσιμάχου στρατηγὸς Πριπέλαος Ἀδραμυτιτίου μὲν ἐκυρίευσεν ἐν περὶ ὁδοῦ τὴν δ' Ἐφεσον πολιορκήσας, καὶ καταπληξάμενος τοὺς ἔνδον, παρέλαβε τὴν πόλιν. καὶ τοὺς μὲν ἐγκαταληφθέντας τῶν Ῥοδίων ἑκατὸν ὁμήρους ἀπέστειλεν εἰς τὴν πατρίδα, τοὺς δ' Ἐφεσίους ἀφῆκε. τὰς δὲ ναῦς τὰς ἐν τῷ λιμένι πάσας ἐνέπρησε, διὰ τὴν θαλασσοκρατεῖν τοὺς πολεμίους, καὶ τὴν ὅλην κρίσιν τοῦ πολέμου ἄδηλον ὑπέρχειν. μετὰ δὲ ταῦτα Τηίου μὲν καὶ Κολοφωνίους προσηγάγειο.

simo, cui inscriptionem dedit *Herrmanni et Dorotheae*, Gallos e Germaniae finibus trans Rhenum repulsos ne verbo quidem attigerit, hodie non amplius superstitem edixerit. Atqui Nicandri Scholiasta Hermesianactem ait Philetæ amicum fuisse et familiarem. Hinc tamen minime sequitur utriusque aetatem fuisse parem: immo alter alterius praeceptor fuisse videtur. Hoc saltem pro comperto habeas, Philetam eo tempore, quo Hermesianax elegorum librum tertium composuit, tantam sibi iam comparasse gloriam, ut Coi civi poetae statuam aeneam publice consecrarent, ipso referente Hermesianacte (fragm. 5, 75 sqq.)

Οἷθα δὲ καὶ τὸν αἰεὶδὸν, ὃν Ἐὐρυπύλου πολιῆται,
Κῆροι, Χάλκκιον θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ
Βιτιίδα μολπάζοντα θοῆν, περὶ πάντα Φιλητῶν
ῥήματα καὶ πᾶσαν ἑνὸς ἡλικίην.

Itaque tunc temporis omnia ferme, quorum ad nos pervenit notitia, Philetas iam scripserat opera, nec facile in viridi quam dicunt versari potuit aetate. Philetas autem, quamvis primam aetatem Philippo et Alexandro Macedoniae regibus iam degerit, tantum sane celebritatis, quantum assignat ei Hermesianax, contigisse nondum potuit ante Olympiad. CXIX, 3, quo quidem anno Colophon eversa atque Hermesianax ex Pausaniae argumentatione iam mortuus esse dicitur. Iam tenue et exile vestigium reperitur in Schol. ad Nicandrum l. c., quo propius ad veritatem perducamur: Ὁ Ἑρμησιάνναξ φίλος τῷ Φιλητῷ καὶ γνώριμος ἦν. — οὐ δύναται δὲ Νικάνδρος μνημονεύειν τούτου διὰ τῆς προσφωνήσεως, διὰ τὸ τὸν Φιλητῶν πρεσβύτερον εἶναι Νικάνδρου· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Νικάνδρος μέμνηται Ἑρμησιάννακος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν. Quem quidem locum si quis diligentius consideraverit, facile inveniet aetatis ut ita dicam gradationem a tribus istis poetis transactae, ita ut natus maximus fuerit Philetas, in medio positus Hermesianax, natus minimus Nicander. Hic autem floruisse

dicitur circa Olympiad. CLV — CLX. Verisimile est igitur Hermesianactis florem cadere in Ptolemaei Lagi et Philadelphi tempora, ita ut una cum Theocrito aliisque poetis et grammaticis illustribus Philetæ discipulus habendus sit. Favet quidem huic opinioni ipsius Hermesianactis elegorum argumentum, quibus Philetæ laudes persequutus est.

Iam Pausanias (VI, 17, 3) Hermesianactem nescio quem laudat Colophonium, Agonei filium, qui in ludis Olympicis puerorum pugilatu vicit, ita ut ipsi a Colophoniorum re publica Olympiæ signum poneretur: *Κολοφώνιοι δὲ Ἑρμησιάναξ Ἀγονέου καὶ Εἰκάσιος Ἀνκίνου τῶν καὶ τῆς Ἑρμησιάνακτος θυγατρὸς, κατεπάλαισαν μὲν παῖδας ἀμφοτέρου. Ἑρμησιάνακτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τοῦ Κολοφωνίων ὑπῆρξεν ἀνατεθῆναι τὴν εἰκόνα.* G. I. Vossius de Historicis Graecis libro tertio (Operum T. II p. 176) poetam et pugilatus victorem eundem fuisse statuit Hermesianactem: cui adversatur Ruhnkenius, quippe cui Vossius confundere videatur poetam cum alio Hermesianacte, Colophonio, athleta. Atqui *athleta* per se quidem non potest opponi poetæ, quoniam, qui puer in ludis sacris fortiter luctatus est, idem adolescens bono iure lauream meruisse potuit Apollinarem. Sed neuter eorum sinceram veritatem effatur, quum res ipsa in medio versetur, neque certis argumentis discerni queat. Attamen verisimile est illum Hermesianactem, propterea quod appellatur Colophonius, nisi ipse poeta elegiacus, ad eius familiam esse referendum. Unum forsitan potest offerri, quod aliquam commoveat dubitationem, Pausaniam, qui alibi poetam elegiacum distincta semper appositione ab aliis dignoscere soleat, hoc loco nihil addidisse, nisi patris nomen alias omissum. Sed, nisi egregie fallor, Pausanias ibi fidelem inscriptionis reddidit imaginem, quæ Hermesianactis statuæ insculpta erat, in qua quidem patris nomen exarari potuit, minime tamen indicari Hermesianactem

posteriori aetate extitisse poetam elegiacum. Mira est, ut hanc rem quam brevissime absolvamus, Siebelisii ad Pausaniam ratiocinatio, quae ita se habet: *Quum vero Pausanias et I, 9, 8 significet, tempore quo Lysimachus Colophone desolata Colophonios Ephesum transtulerit, poetam Hermesianactem iam mortuum fuisse videri, et hic testificetur, Colophonios civi suo Hermesianacti Agonei filio statuam publice posuisse, suspicio nasci potest, hunc ab illo non fuisse diversum.* Quid enim, quaeso, ex utraque narratione conficitur, unde probetur id, quod persequutus est novissimus et doctissimus Pausaniae interpres? —

Athenaeus (XIII, p. 597 A.) Hermesianactis amicam laudat *Leontium* (τὴν Ἑρμησιάνακτος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον), quam tanto amoris desiderio amplexus esse narratur, ut nomen eius carminibus elegiacis, de quibus postea accuratius docebitur, inscriptionem suppeditaret. 4) Quam quidem mulierem litteris Graecis satis eruditam fuisse patet ex ipsius Hermesianactis carminum reliquiis, quippe qui eam in enarrandis poetarum et philosophorum fatiis potissimum amatoris ita alloquatur, ut facile agnoscas muliebris ingenii cultum haud ita mediocre. 5) Quamobrem Menagius (ad Diogen. Laërt. p. 498 N. 70) eandem arbitratus Hermesianactis fuisse et Epicuri, quam memorant, Leontium, suffragantes nactus est Ilgenium (in Opusculis philologicis I p. 255) et Gu. Ern. Weberum in Poetarum elegiacorum interpretatione p. 666. Nimirum Epicuri concubinam doctam fuisse (ut Ilgenius ait) iam intelligitur ex eo, quod Epicurus scripsit ad eam epistolas (v. Diogen. Laërt. X n. 3 s. 6) et plane certum est, quod ipsa

4) Athenaeus l. c. ἀπὸ γὰρ ταύτης, ἐρωμένης αὐτῷ γινομένης, ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία.

5) Fragm. 5, 49. γιγνώσκεις. 73. γιγνώσκεις, ἄκουσα μέγαν πόσον. 75. οἶδα δὲ καὶ τὸν ἀοιδόν κ. τ. λ.

contra Theophrastum disputavit, teste Cicerone de N. D. I, 33. *Istisne fidentes somniis non modo Epicurus et Metrodorus et Hermachus contra Pythagoram, Platonem Empedoclemque dixerunt, sed meretricula etiam Leontium contra Theophrastum scribere ausa sit? scito illa quidem sermone et Attico, sed tamen — .* Huc spectat etiam Plinius H. N. I p. 9 ed. Bip. *Ceu vero nesciam adversus Theophrastum, hominem in eloquentia tantum, ut nomen divinum inde invenerit, scripsisse etiam feminam, et proverbium inde natum suspendio arborem eligendi.* Attamen, quae a Cicerone nominatur et a Plinio respicitur, Leontium Epicuri fuisse scortum unde tam manifesto compertum habeat Ilgenius, equidem frustra indagavi. Itaque, licet probabilis sit Ilgenii opinio, ⁶⁾ tamen res ipsa in medio relinquatur necesse est, propterea quod mulier illa erudita eodem iure ad Hermesianactis Leontium referri potest, sive ad aliam qualemcunque, quo ad Epicuri. De posteriore Athenaeus: *Οὗτος οὖν Ἐπίκουρος οὐ Λεόντιον εἶχεν ἐρωμένην, τὴν ἐπὶ ἑταιρεία διαβόητον γενομένην; ἢ δὲ οὐχ, ὅτε φιλοσοφεῖν ἤρξατο, ἐπαύσατο ἑταιροῦσα, πᾶσι τε τοῖς Ἐπικουρείοις συνῆν ἐν τοῖς κήποις, Ἐπικούρω δὲ καὶ ἀναφανδόν, ὥστε ἐκεῖνον πολλὴν φροντίδα ποιούμενον αὐτῆς.* ⁷⁾ Theodorus nescio quis Leontium Epicuri cogitantem pinxisse dicitur. ⁸⁾ Iam Menagius quasi in gyrum circumactus, ex Leontio Epicuri aequali descendam esse putat aetatem Hermesianactis, quem inter poetas incertae aetatis recensuerit G. I. Vossius. Utinam ante omnia probas-

6) Probabilem dico, quoniam Phylarchus apud Athen. XIII p. 593 C. *Λεόντιον* descripsit *τὴν μετ' Ἐπικούρου τοῦ φυσικοῦ σχολασάσαν* idemque Athen. XIII p. 588 B. de Leontio: *ὅτε φιλοσοφεῖν ἤρξατο.*

7) Athen. XIII p. 588 B. cf. Diog. Laërt. X, 4.

8) Plin. H. N. XXXV, 36, 40. cf. Silligii Catalog. Artificum p. 443.

set vir doctissimus, utriusque et poetae et philosophi amicam fuisse eandem! Quod quidem certis argumentis fieri non potest, quamvis Ingenius satis feliciter tentaverit. Etenim quum Epicurus, natus Olympiade CIX, 3, diem extremum obisset Olympiade CXXVII, 2⁹), Hermesianax autem Olympiade CIX, 3 (i. e. anno, quo Colophon reversa et Epicurus quadragenarius fuit) ex Pausaniae coniectura non amplius in vivis esset; vir acutus facile fieri potuisse censet, ut Leontium, antequam Epicurum amaret et philosophiae eius se traderet, Hermesianactem amatorem haberet, qui iuventutis et virginitatis flores decerperet. Sed cave, ne coniecturam etsi ingeniosam pro vera vendites atque omnibus numeris absoluta.

Hermesianax, Philetæe magistri exemplum sequutus, carmina composuit elegiaca, quae de amicae nomine *AEONTION* inscripta tribus libris distribuisse dicitur; etenim Athenaeus (XIII p. 597 A) Mimnermi Nannonem, Antimachi Lyden (qui condidit *ἐν ἐλεγείοις τὸ καλούμενον ποίημα Ἀύδη*) et Hermesianactis Colophonii Leontium commemorans: *ἀπὸ γὰρ ταύτης, inquit, ἐρωμένης αὐτῷ γενομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία.* Iam hodieque trium librorum supersunt reliquiae, ex quibus probabilem de ipsorum carminum argumento coniecturam repetere licet.

Ex elegorum libro primo apud Aelium Herodianum *περὶ μονήρους λέξεως* (p. 16 ed. Dindorf.) laudatur hexameter:

δερχόμενος πρὸς κῦμα, μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλῆν.

Ad quamnam vocem referendum sit Participium *δερχόμενος*, non aliis nisi criticis definiri potest rationibus. Notum est enim flagrantissimum Polyphemi in Gala-

9) Diogen. Laërt., X, 10, 14. Cicero de Fato 9, 19. *Moriatur Epicurus, quum duo et septuaginta annos vixerit, Archonte Pytharato.*

team Nympham desiderium, cui ex fluctibus escensurae quemadmodum unicum quem habuit oculum affixerit Cyclops, poeta istoc versiculo descripsisse videtur: Polyphemi autem *μονοφθάλμου* verissima imago depicta est verbis, *μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν*, quibus et oculi acumen et animi fervidus aestus optime exprimitur. Iam vero ex eiusdem hexametri summa perspexeris Theocritum Polyphemi amorem iisdem paene quibus Hermesianax depinxisse coloribus: nimirum in illius Idyll. XI, 13 sqq. Polyphemus proponitur

τὴν Γαλάτειαν αἰδῶν,
αὐτῷ (ibi) ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φηκιοέσσας
ἐξ ἰσθμῶν, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
ἀλλὰ τὸ φάρμακον ἔνρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
ὑψηλῆς, ἐς πόντον ὄρων αἶεide τοιαῦτα.

Forsitan uterque poeta, et elegiacus, et bucolicus, exemplar sibi sumpserat Philoxeni Galateam, qui itidem *ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγεῖλαι αὐτῇ, ὅπως ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται.*¹⁰⁾

Iam quidem probabiliter supponere licet Hermesianactem non modo Polyphemi, sed aliorum quoque pastorum amores in primo Leontii libro cecinisse. Itaque ad hunc librum referenda videntur, quae de Daphnidis in Menalcam et Menalcae in Euippen Cyrenaeam desiderio apud Theocriti Scholiastam ex Hermesianactis carminibus decerpta leguntur. Hic enim (ad Idyll. VIII, 55) Daphnidis amorem eadem qua apud Theocritum ratione ab Hermesianacte expositum fuisse tradit,

10) Schol. ad Theocrit. XI, 1. cf. Valckenar. ad vs. 7. Toup. Addend. in Theocrit. p. 402. Huc etiam spectant verba, quae Theocritum aut exemplar *πρωτότυπον* imitatus Ovidius Metam. XIII, 789 sqq. attribuit Polyphemo. cf. ad Hermesian. fragm. 5, 74.

nisi quod posterior Menalcae domicilium collocaverit in Euboea, prior in Sicilia. Hinc intelligitur Hermesianactem puerorum quoque amores elegis suis inclusisse, quibus imprimis excelluit Phanocles. Atque apud Theocritum Daphnidi versibus amoebaeis hocce distichorum par decantanti:

Μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τέλαντα
 εἶη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θεεῖν ἀνέμων,
 ἀλλ' ὑπὸ τῆς πέτρας τῆδ' ἕσομαι ἄγκυς ἔχων τὴν
 σὺννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὸν Σικελῶν ἐς ἄλλα.

respondet Menalcas:

Λένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασιν αὐχμῶς,
 ὄρησι δ' ὑσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα,
 ἄνδρι δὲ παρθενικᾶς ἀπαλῆς πόθας. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 οὐ μόνος ἐράσθην· καὶ τὴν γυναικοφίλιας.

Ad vitam pastoralem respicit etiam Menalcas Chalcidensis, quem poeta tanto Euippae Cyrenaeae flagrore incensum repraesentasse perhibetur, ut iuvenis a virgine repudiatus vitam suspendio finiret.

Ex libro secundo deprompta est fabula in prosam orationem conversa, quae Arceophontem vehementissimo Arsinoës desiderio flagrantem describit: etenim Antoninus Liberalis (Metam. c. 39) huic fabulae praefixit titulum, Ἰστορεῖ Ἐρμησιάνναξ Λεοντίῳ β'. Atque fausta fortuna accidit, ut eadem prorsus fabula, carmine erotico sane dignissima, hinc illinc paullisper immutata, repetatur apud Ovidium Metam. XIV, 698 — 758, ubi hoc imprimis mirum videtur, quod Arceophontis et Arsinoës loco nomina apparent Iphitis et Anaxaretes, neque alimenti inopia, sed suspendio extinguitur insanus amator. Itaque Ovidii locum, ut comparisonem instituere possis cum Antonini epitome, totum transcribamus:

*Viderat a veteris generosam sanguine Teucrī
 Iphis Anaxareten, humili de stirpe creatus,
 Viderat et totis perceperat ossibus aestum.*

*Luctatusque diu, postquam ratione furorem
 Vincere non potuit, supplex ad limina venit,
 Et modo nutrici miserum confessus amorem,
 Ne sibi dura foret, per spes oravit alumnae,
 Et modo de multis blanditus cuique ministris,
 Sollicita petiit propensum voce favorem.
 Saepe ferenda dedit blandis sua verba tabellis,
 Interdum madidas lacrimarum rore coronas
 Postibus intendit posuitque in limine duro
 Molle latus, tristisque serae convicia fecit.
 Surdior illa freto surgente, cadentibus Hoëdis ¹¹⁾,
 Durior et ferro, quod Noricus excoquit ignis,
 Et saxo, quod adhuc viva radice tenetur,
 Spernit et irridet factisque immitibus addit
 Verba superba ferox et spe quoque fraudat amantem.
 Non tulit impatiens longi tormenta doloris
 Iphis et ante fores haec verba novissima dixit:
 Vincis, Anaxarete, neque erunt tibi taedia tandem
 Ulla ferenda mei. Laetos molire triumphos
 Et Paeana voca nitidaque incingere lauro.
 Vincis enim, moriorque libens: age, ferrea, gaude.
 Certe aliquid laudare mei cogeris, eritque,
 Quo tibi sim gratus, meritumque fatebere nostrum.
 Non tamen ante tui curam cessisse memento,
 Quam vitam, geminaque simul mihi luce carendum.
 Nec tibi Fama mei ventura est nuntia leti:
 Ipse ego, ne dubites, adero, praesensque videbor,
 Corpore ut exanimi crudelia lumina pascas.
 Si tamen, o Superi, mortalia fata videtis,
 Este mei memores, nihil ultra lingua precari
 Sustinet, et longo facite ut memoremur in aevo,
 Et quae dempsistis vitae date tempora fama. ¹²⁾*

11) Theocrit. VII, 53 sq.

*χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη
 κύματα. —*

ubi Schol. δυνόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἐσπέρας, [τὸ πέ-
 λαγος] νότος ταράσσει, ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν
 γίνονται χειμῶνες.

12) Hanc quidem sententiam an Hermesianax quoque
 expresserit, vehementer dubito, quippe quae magis
 quadrare videatur ad ingenium Romanum, quam Grae-
 cum.

*Dixit, et ad postes ornatos saepe coronis
Humentes oculos et pallida brachia tendens,
Cum foribus laquei religaret vincula summi,
Haec tibi sarta placent, crudelis et impia? dixit,
Inseruitque caput, sed tum quoque versus ad illam,
Atque onus infelix elisa fauce pependit.*

*Icta pedum motu trepidantum ut multa gementem
Visa dedisse sonum est, adapertaque ianua factum*

*Prodidit: exclamant famuli, frustra que levatum
(Nam pater occiderat) referunt ad limina matris.*

Accipit illa sinu, complexaque frigida nati

Membra sui, postquam miserorum verba parentum

Edidit et matrum miserarum facta peregit,

Funera ducebat mediam lacrimosa per urbem

Luridaque arsuro portabat membra feretro.

Forte viae vicina domus, qua flebilis ibat

Pompa, fuit, duraeque sonus plangoris ad aures

Venit Anaxarètes, quam iam deus ¹³⁾ ultor agebat.

Mota tamen, Videamus, ait, miserabile funus,

Et patulis iniit tectum sublime feretris.

Vixque bene impositum lecto prospexerat Iphin,

Deriguere oculi, calidusque e corpore sanguis

Inducto pallore fugit, conataque retro

Ferre pedes haesit, conata avertere vultus,

Hoc quoque non potuit; paullatim occupat artus,

Quod fuit in duro iam pridem pectore, saxum.

Bona fortuna contigit, ut ex libro tertio octo et nonaginta versus ad nostram usque aetatem delati sint, ex quibus poetae ingenium artisque elegantiam egregie cognoscere licet. Nimirum Athenaeus, Hermesianactis trium librorum elegiacorum mentione facta, ἐν τῷ τρίτῳ, inquit, κατάλογον ποιεῖται ἐρωτικῶν, οὕτωςί πως λέγων·

Οἴην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο κ. τ. λ.

Quo quidem carmine vix quidquam praestantius in tota elegiarum iactura hodie superesse iudicium est Da-

13) Deūs hoc loco habet significationem, quae dicitur, abstractam, idem quod *numen*, sive Graecorum usu habet vim generis feminini, ἡ θεός, ita ut intelligenda sit *Venus*, Ἀφροδίτη, quam laudat Antonius Liberalis.

vidis Ruhnkenii, summi Critici, in cuius sententiam pedibus euntem habes etiam Fridericum Schlegelium, accuratius et copiosius ita exponentem (Operum IV p. 57 sq.) „Bedeutender und gefälliger Schmuck ist ein wesentliches Bedürfnis und eine schöne Zierde der menschlichen Natur und der menschlichen Kunst. Auch die Poesie liebt ihn mit angebohrner Neigung. Der wahre Dichter ist unbeschränkt frey; aber selbst seine Abwege werden ihn zum Ziele führen, und in einem ächten Kunstwerk wird selbst das, was nur ein Schmuck und hinzugefügte Zierde scheint, so innigst vom Geist des Ganzen beseelt seyn, wie das mitausdrückende Metrum und die Sprache in der Art, Stellung und Bildung der Wörter, der eigensten Eigenthümlichkeit des Werks und seiner Gattung entspricht. Was man im Gegensatz dieser grammatischen und metrischen die poetische Ausbildung der Poesie nennen könnte, die sich in Beyspielen, episodischen Beschreibungen, Bildern und Gleichnissen entfaltet und kundgiebt, darf eben so wohl auch an sich gewürdigt werden. Die Bedeutsamkeit, gesetzliche Freyheit in Verhältniß zu seinem Ganzen, eine gewisse Entfaltung und Steigerung, und vor allem jene Umgestaltung, durch die, was uns schon bekannt war, nun wieder neu erscheint, sind Eigenschaften, die jedes Gleichniß, Beyspiel oder Bild besitzen muß, ohne Rücksicht auf das Einzelne und die besondere Art. Aus diesem Gesichtspunkte hat das Bruchstück des Hermesianax noch außer seiner elegischen Vortrefflichkeit eine gleichsam eigenthümlichere und selbstständigere; denn an Zierlichkeit und Zärtheit der poetischen Mahlerey dürfte diese Reihe kleiner Kunstwerke wohl vor allen den Kranz erhalten. Wenn die Beschreibungen der alten Tragödie reich und groß gegliedert mit architektonischer Festigkeit wie für die Ewigkeit dastehn; wenn in der pindariſchen Poesie oft eine hohe Gestalt

von einfachen und allgemeinen Zügen sanft vor uns zu ruhen oder in milderem Glanz zu schweben scheint: so möchte man diese Bilder des Hermesianax an sorgloser Lebensfülle mit den erhobenen Arbeiten, an zierlicher Sorgfalt mit den geschnittenen Steinen des Alterthums vergleichen."

Praeterea restant particulae forma metrica exutae, quae tamen ad quemnam librum referendae sint incertum est. Una ex iis indomitum furorem proponit, quo Leucippus germanam sororem amplexus, cruentam contraxit cladem; altera exhibet fabulam de Attide eiusque interitu; reliquae minus insignes.

Pausanias (VII, 18, 1) respexit *ἐλεγείον εἰς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἑρμοσιάννακτος πεποιημένον*, quod Ruhnkenius accepit pro elegia ad Eurytionem Centaurum, ea tamen ab Leontio aliena. Id certe non fecerat, nisi perversam notionem vocis *ἐλεγείον* animo conceptam habuisset, refutatam illam quidem ab Io. Val. Franckio, quippe qui (Callin. p. 53 sqq.) *ἐλεγείον* singulari numero admissum idem valere demonstraverit atque *distichum*, *ἐλεγεία disticha*. Hoc igitur verissime perspexit idem vir acutus (p. 55) *ἐλεγείον εἰς Εὐρυτίωνα* de disticho in Centaurum intelligi debere; quod tamen explicandi causa adiunxit, *hoc est, ni fallor, in statuam eius*, in medio relinquatur oportet, donec certis rationibus probatum fuerit Hermesianactem talia Epigrammata scripsisse. Iam vero, sagaciter observante Fr. Schlegelio, amplius illud fragmentum ex Leontii libro tertio decerptum constare tanquam ex serie epigrammatum uno aut pluribus distichis inclusorum.¹⁴⁾ Itaque verisimile vide-

14) Operum IV p. 54 sq. „So reich und beziehungsvoll ist diese zierliche Rhapsodie von reizenden *Epigrammen*, daß es auch dem schnellsten Sinn bey vertrauter Bekanntschaft mit dem behandelten Stoff schwer, ja unmöglich fallen dürfte, gleich bey dem ersten Eindruck alle Feinheiten

tur eandem rationem alias etiam ab Hermesianacte adhibitam illudque ἐλεγείον ad locum quendam Leontii carminis referendum esse. Quae quidem ratio maiorem etiam nanciscetur probabilitatem, si quis cum Ilgenio assumpserit eandem hoc loco Hermesianactem tractasse fabulam, cuius argumentum extat apud Apollodor. II, 5, 5. Ἡρακλῆς δὲ εἰς Ὠλενον πρὸς Δεξαμενὸν ἦκε καὶ κεῖ κατῴκει καὶ κατέλαβε τοῦτον μέλλοντα δι' ἀνάγκην μνηστεύειν Εὐρυτίωνι Κενταύρω Μνησιμάχην τὴν θυγατέρα, ὑφ' οὗ παρακληθεὶς βοηθεῖν, ἐλθόντα ἐπὶ τὴν νόμφην Εὐρυτίωνα ἀπέκτεινεν.¹⁵⁾ Neque absimilis est Ilgenii sententia, quum Pausanias ipse ad illam fabulam respexerit, priusquam Hermesianactis distichum memoravit. Eandemque fabulam antea iam tractasse Bacchylidem docet Scholiasta ad Homeri Odys. φ, 294. Βακχυλίδης δὲ διάφορον οἶται τὸν Εὐρυτίωνα· φησὶν γὰρ ἐπιξενωθέντα Δεξα-

des Künstlers wahrzunehmen. Seiner Absicht gemäß, die unwiderstehliche Macht der zärtlichen Sehnsucht durch große und schöne Beispiele zu offenbaren, umfasste gleichsam alle Zeitalter der Bildung und der Geschichte von den ehrwürdigen Stiftern uralter Mysterien, den dichtenden Priestern der grauen Vorzeit, bis zu seinem Freunde und Zeitgenossen, dem also schon damals hochgeehrten, und von Propertius und Ovidius so oft gefeyerten Philetas, bis zu dem auch in der Vaterstadt des Hermesianax, dem dichterischen Kolophon, bekannten Philoxenos, dem geistvollsten und ausschweifendsten Virtuosen des üppigsten Zeitalters und der gesetzlosesten Dichtart."

- 15) Eadem fere fabula narratur ab Anonymo de XII certaminibus Herculis in Allatii Excerptis Var. c. 5. εἰς Ὠλενον δ' Ἡρακλῆς, πρὸς Δεξαμενὸν ἦκετο καὶ Μνησιμάχην θυγάτηρα Εὐρυτίωνος, ἦκεν εἰς Εὐρυσοθέα. Ita scripsimus Heynio auctore ad Apollodor. p. 864. Vulg. πρὸς Ὠλενον — προςδεξάμενον. Quod recte miratur Ilgenius non animadvertisse Ruhnkenium, qui falsa lectione perductus Mnesimachen pro Oleni filia habuerit: Cuius carminis argumentum forsitan fuerit Mnesimache, Oleni filia, rapta ab Eurytione, sed liberata ab Hercule.

μενῶ (ita vere correxit Ilgenius vulgatum δεξάμενος) ἐν Ἡλίδι ὑβριστικῶς ἐπιχειρῆσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρὶ, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι καιρίως τοῖς οἴκοις ἐπιστάντος. Mirum est, quod Bacchylides Dexameni domicilium in Elide collocavit.

Iam denique offertur difficultas, cui maiorem etiam tribuit vim Io. Th. Schneiderus. Nimirum Scholiasta ad Nicandri Theriaca vs. 3 Hermesianactis notitiam praebens, τούτω δέ, inquit, τὰ Περσικά γέγραπται καὶ τὰ εἰς Λεόντιον τὴν ἐρωμένην. Hunc locum, qualis vulgo legitur in libris, in eam rationem licet interpretari, ut Hermesianactem duo opera scripsisse statuamus, alterum, quod commodum perlustravimus, metro elegiaco compositum, alterum Περσικά inscriptum, idemque, ut videtur, argumenti historici. Sed Schneideri Codices coniunctionem καὶ post verbum γέγραπται omittunt, ex qua lectione τὰ Περσικά, Schneidero iudice, fuerunt eadem cum carmine Λεόντιον inscripto. Qua de re lis sub iudice manebit, donec aliunde huic parti historiae litterariae lux affulserit. Atqui omnis haec res pro comperta habenda videtur, propterea quod uterque titulus uni eidemque carmini praefixus absurdus atque ineptus est, neque intelligi potest, quid sibi velit inscriptio Περσικά, carmini amatorio apposita. Deinde non omnes, sed Schneideri tantum libri futilem illam suppeditant lectionem, ceteri et scripti et editi in vulgata consentiunt,¹⁶⁾ ex quo ob praecedentis verbi γέγραπται syllabam extremam prono lapsu omissio coniunctionis καὶ explicanda est. Iam vero leges criticae efflagitant, ut in lectionis cuiusdam diversitate recipiatur ea, quae sensum exhibet sanum et expeditum.

16) Bastius in Epist. crit. Lat. p. 216 ex Codice Vaticano N. 305 deprompsit hanc lectionem, καὶ τὰ εἰς λεόν τὴν ἐρωμένην. Compendium λεόν exarandum esse Λεόντιον Bastio nemo est doctus quin illico concesserit.

104 HERMESIANAX COLOPHONIUS.

Apage igitur Schneideri hariolationem! Neque improbanda est Ruhnkenii suspicio, si quis narrationem de Nanide apud Parthenium cap. 22 ex *Persicis* potius, quam ex *Elegis* ductam putaverit, non magnopere repugnaturi. Titulus autem ipse prodere videtur τῶν Περσικῶν argumentum fuisse historicum, cui convenit fragmentum modo laudatum.

ALII HERMESIANACTES.

Post Colophonium nominandus est *Hermesianax Cyprius*, qui res Phrygias enarrasse dicitur libris, ne dicam pluribus, saltem duobus, auctore Pseudo-Plutarcho de Fluviis XII, 4. ubi laudatur Ἑρμησιάναξ Κύπριος ἐν β' Φρυγιακῶν. Hinc depromptum est fragmentum, quod ibidem legitur:

Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (ex praecedentibus intelligendus est Σάγαρις, ποταμὸς τῆς Φρυγίας) λίθος καλούμενος Ἀσθήρ. οὗτος εἶωθε νυκτὸς βαθείας πυρὸς δίκην λάμπειν, τοῦ φθινοπώρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος· προσαγορεύεται δὲ τῇ διαλέκτῳ τῶν ἑγχωρίων Βαλλήν, ὅπερ μεθερμηνευόμενον ἐστὶ βασιλεύς. καθὼς ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Κύπριος ἐν β' Φρυγιακῶν.

G. I. Vossius de Historicis Graecis (Operum Vol. II p. 176) cetera quoque Hermesianactis Cyprii fragmenta ad historiam Phrygiam rettulit, quamvis nec titulus est, qui eo perducatur, neque ipsarum reliquiarum argumentum tale quippiam prodere videatur. Alterum fragmentum apud Plutarch. de Fluviis II, 3. hoc est:

Ἑρμησιάναξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μίμνηται τοιαύτης· Ἑλικῶν καὶ Κιθαιρῶν ἀδελφοὶ τυγχάνοντες διαφόρους ἔσχον τῶν τρόπων τὰς διαθέσεις· ὁ μὲν γὰρ Ἑλικῶν, πρῶτος ὑπάρχων καὶ προσηνής, συμπαθῶς γηροβοσκεῖ τοὺς γονεῖς· ὁ δὲ Κιθαιρῶν, πλεονέκτης τυγχάνων καὶ θέλων εἰς ἑαυτὸν μεταστῆσαι τὴν οὐσίαν, πρῶτον μὲν ἐφόνευσεν τὸν γεννήσαντα, τὸν δ' ἀδελφὸν ἐξ ἐνέδρας κατακρημνίζων καὶ αὐτὸς συγκατηνέχθη· κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν εἰς ὁμώνυμα ὄρη μεταμορφωθέντες ἐγένοντο. Κιθαιρῶν μὲν

διὰ τὴν ἀσέβειαν Ἑριννύων μυχός,*) Ἑλικῶν
δὲ διὰ φιλοστοργίαν Μουῶν ἐνδιαίτημα.

Quod fragmentum quid sibi velit in descriptione rerum Phrygiarum, doceat, si quis poterit, probabili ratione: equidem potius assignaverim rerum Boeoticarum memoriae; quemadmodum Plutarchus paullo ante (II, 2) auctorem laudavit Leonem Byzantium ἐν τοῖς Βοιωτικοῖς.

Tertium fragmentum servavit idem Plutarchus ibid. XXIII, 1.

Ἑρμησιάναξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης· Διόνυσος ἐρασθεὶς Ἀλφειβοίας νύμφης, καὶ μήτε δώροις μήτε δεήσεσι πείσαι δυνάμενος, εἰς τὴν προειρημένην Τίγριν μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος, καὶ φόβῳ πείσας τὴν ἀγαπωμένην, ἀνέλαβεν αὐτήν, καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας ἐγέννησεν υἷον Μῆδον, ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τοῦ συγκυρήματος, τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε.

Hic locus respicit ad Armeniorum historiam mythicam, quam fortasse, ut aliarum gentium, descripserat Hermesianax Cyprius.

Tertius scriptor, cuius nomen fuit *Hermesianax*, *Naxius* dicitur in Photii Bibl. p. 446, 6 ed. Bekker., ubi nobis hoc modo legendum esse placet:

ψυχρότητα ἐσχάτην ἐμφαίνει, ὡς περ καὶ Ἑρμησιάναξ ὁ Νάξιος**), ὁ τὴν Ἀθηναίων ἐγκωμιάσας οὕτως· Ἐκ γὰρ τῆς τοῦ Διὸς γεγεννημένη κεφαλῆς εἰκότως ἔχει τῆς εὐδαιμονίας τὸ κεφάλαιον.

*) *μυχός*, ingeniosa Wytttenbachii coniectura, *recessus*, *specus*, quod concinnius opponatur sequenti ἐνδιαίτημα. vulg. *μῦθος*, quod friget.

**) Cod. B et cor. A. *Ἑρμησίας ὁ Νάξιος*, unde Bekkerus simpliciter refinxit Ἑρμησιάναξ. Sed nescio an meliori iure reponendum sit Ἑρμησιάναξ ὁ Νάξιος, quod et magis convenit elementorum vestigiis, et accuratam scriptoris diligentiam prodit, quoniam huic Hermesianacti, ut secerneretur ab aliis, tribuendum erat epitheton quoddam.

Hic liber forsitan mythologici vel theologici fuit argumenti. Plura indagare aliis permittimus.

Quartus *Hermesianax*, ut videtur, *Colophonius* Nicandri poetae familiaris sive propinquus fuit; etenim hunc alloquitur Nicander ipse in *Theriacis* inde a versu primo:

Ῥεῖά κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώια θηρῶν,
 ἀπροῖδη τύπαντα, λύσιν θ' ἑτεραλκία κήδευσ,
 φίλ' Ἑρμησιάναξ, πόλεων κυδίστατε παῶν,
 ἔμπειδα φωνήσαιμι· σέ δ' ἄν πολυεργός ἀροτρεὺς
 βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ δροϊτύπος, εὖτε καθ' ὕλην
 ἦ καὶ ἀροτρεύαντι βάλῃ ἐπὶ λοιγὸν ὀδόντα,
 τοῖα περιφρασθέντος ἀλεξητήρια νούσων.

Quem quidem non esse poetam elegiacum vel temporum rationes vetant, propterea quod Nicander, qui satis longo post illum tempore floruit, superstitem alloquitur amicum sive cognatum, eum forsitan ex *Hermesianactis* natu maioris, poetae elegiaci, familia oriundum. Scholiasta, postquam ostendit non eundem esse *Hermesianactem* poetam atque a Nicandro memoratum: Ἔστιν οὖν οὗτος, inquit, ἑταῖρος Νικάνδρου ὁμώνυμος τῷ προτέρῳ (subaudiendum Ἑρμησιάνακτι). δῆλον δὲ, ὅτι συγγενῆς αὐτοῦ ἦν· ὁ γὰρ παῖς σημαίνει τρία, τὸν τε φίλον, καὶ τὸν συγγενῆ, ἔτι δὲ καὶ τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκεῖον.

Quintum denique *Hermesianactem*, reliquis antiquiorem, in lapide mutilo detexit Boeckhii sagacitas in *Corpore Inscr. Graec. Vol. I p. 55 tit. 39.* agnovit etiam Lennepius in *Bibl. crit. nov. Vol. III p. 19.* Boeckhius enim litteras βουστροφηδὸν scriptas repraesentavit hasce: Μησιάναξ ἡμέας ἀνέθηκεν ἅμα Σώῳ τῶ-
 πόλλωνι, quas quidem litteras ait in *Ionicis Antiquitatibus* ita lapidis explere planum, ut a sinistra parte nullus supplementis locus relictus videatur. „Attamen (sic enim pergit) verborum collocatio solutae orationi non est congrua; sunt fragmina versuum, ipsis docentibus numeris. Igitur in sinistra parte desunt aliquot

singulis versibus elementa. Pro insolito *Μησιάναξ* non dubito fuisse *Ἑρμησιάναξ*. cetera non licet exquirere; exempli caussa tamen hunc apponam lusum, quo spatia prope aequabiliter explentur:

[Σώου παῖς Ἑρμησιάναξ ἡμῶς ἀνέθηκεν·
[αὐτὸς ἀδελφεῖῳ] ἅμα Σώφ τὰ πόλλωνι.

Sed ubi ea, quae supplenda iudico, scripta fuerint, difficile dictū: tamen aut falso in Ion. Antiqq. ea quae supersunt, integrum usque ad sinistrum marginem spatium occupant, aut quae perierunt, in alio scripta lapide erant." Franciscus Passovius litteris ad me datis hunc quoque Hermesianactem poetam fuisse haud inepte coniecisse videtur.

ΕΡΜΗΣΙΑΝΑΚΤΟΣ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ

**ΕΛΕΓΕΙΩΝ ΤΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΛΕΟΝΤΙΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.**

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
SOUTH EAST ASIAN ARCHIVES
ARCHIVE 1-1111

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Α.

1.

Aelius Herodian. *περὶ μονήρους λέξεως* p. 16 ed. Dindorf.
ἔπερ οὖν ἀληθές ἐστι τὸ μηδὲν εἰς ἦν λῆγον μονοσύλλαβον
θηλυκὸν γένος σημαίνειν, δῆλον ὅτι πεπλάνηται το φρήν
περὶ τὸ γένος. διὸ καὶ ἐξηλλάγη αὐτοῦ ἡ κλίσις ὡς πρὸς τὰ
ἄλλα μονοσύλλαβα. φρενὸς γὰρ, τῶν ἄλλων φυλασσόντων
τὸ ἦ. οὐκ ἀντιθήσει τις ἡμῖν τὸ παρὰ τῷ Ἑρμησιάνακτι ἐν
Λιοντίου ἄ.

δερχόμενος πρὸς κῦμα, μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν. 1

οἱ γὰρ ἐντελές, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλήνη.

Ad fragm. 1. Dindorfius in praef. p. XII ad hunc locum annotavit Codicis lectionem esse ἑρμησιάνακτι. Idem male scripsit in textu λιοντίου, littera initiali tenuiori, quae in nomine proprio debebat esse quadrata. — Ad sensum huius versus illustrandum subaudi, Πολύφημος, καθεζόμενος ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς, ex Theocriti Idyll. XI, 17. μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν, Ovid. Metam. XIII, 772. *lumenque quod unum Fronte geris media.* Forma apocopata γλήν hodie in Lexicis desideratur, neque Buttmanpus, qui in Gram. Gr. I p. 218 nondum potuerat, eius habuit rationem in Addendis alteri Volumini affixis.

2.

Schol. ad Theocrit. VIII, 55.

- 2 *Αὐτάρκης ὁ Δάφνης.* ὅθεν καὶ λέγει, ἀλλὰ εὐφραίνομαι σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῆδε τῇ πέτρῳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐκ ἀνιστορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἑρμησιάνναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Μενάλκου. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

3.

Scriptor Argumenti ad Theocrit. Idyll. IX.

- 3 *Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται.* νομεῖς δὲ ἔστιν, ὅς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντίσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μέναλκον τοῦτον ὄντι Σικελὸν τὰ *) ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδικέως, ὃν φησὶν Ἑρμησιάνναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐπίπης καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Ad fragm. 2. Fortasse ad Hermesianactem partim referenda sunt etiam, quae leguntur apud eundem Scholiast. ad vs. 93. Ἰστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπὸ τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλη γυναικὶ μὴ ὀμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παρανεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβαλόντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μὲν φησὶν ἀπέπασθαι αὐτὴν, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι. — οἱ δὲ λοιποὶ φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι καὶ ἀλώμενον κατακρημνισθῆναι.

Ad fragm. 3: Quaeritur, an huius argumenti scriptor recte distinxerit Menalcam Siculum et Chalcidensem: immo Hermesianax fabulas sequutus esse videtur inde ab antiquissimis temporibus propagatas,

*) Articulum inserendum putavit Schaeferus. Recte. Similiter Scholiasta in praecedenti fragm. τὰ περὶ αὐτοῦ. — *Euippe* apud Ovid. Met. V, 303 est mater Pieridum, quae perhibentur Musarum aemulae.

Theocritus autem, ut alios pastores, ita Menalcam in Sicilia partes agentem suo induxit arbitrio, non ex traditionibus mythologicis. Id potissimum apparet ex fragmento praecedenti, ubi ipse Scholiasta ad veram rationem perducit.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Β.

Antonini Liberalis Metamorph. 39.

Ἱστορεῖ Ἑρμησιάνῃς Λεοντίῳ β'.

Ἀρχαιοφῶν ὁ Μιννυρίδου πόλεως μὲν ἦν Σαλαμῖνος τῆς 4 ἐν Κύπρῳ, γονέων δὲ οὐκ ἐπιφανῶν· ἦσαν γὰρ ἐκ Φοινίκης· χρήμασι δὲ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ πλεῖστον ὑπερήνεγκεν. οὗτος ἰδὼν τὴν θυγατέρα τὴν Νικοκρέοντος, τοῦ Σαλαμινίων 2 βασιλέως, ἠρώσθη· γένος δὲ ἦν τοῦ Νικοκρέοντος ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ξυνελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι· παρ' ὃ καὶ μᾶλλον ὁ Ἀρχαιοφῶν ἐφίετο τοῦ γάμου τῆς παιδός, καὶ ὑπέσχετο πλεῖστα παρὰ τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἀποισεῖν ἔδνα. Νικο-

Annotationes ad fragm. 4, 2. Νικοκρέοντος τοῦ Σαλ. βασι. „Berkelius Antoninum castigare volens e Diodoro Siculo Lib. XIX, 715 reponit, non duntaxat Salaminiorum, verum totius Cypri ducein a Ptolemaeo fuisse constitutum. Sed hinc Antonini fides non immittitur: nam genus ducebat a Teucro, qui Salamina condidit, illudque regnum obtinuit, donec Ptolemaeus in Cyprum adversus reges imperium detrectantes ex Aegypto cum exercitu traiecerit, eosque eiecerit: ταῦτα, pergit Diodorus, διαπραξάμενος, τῆς μὲν Κύπρου κατέστησε στρατηγὸν Νικοκρέοντα, παραδοὺς τὰς τε πόλεις καὶ τὰς προσόδους τῶν ἐκπεπωκότων βασιλέων. Ceterum saevissimum fuisse, unde Cypri tyrannus vocabatur, ex Diogene Laërtio, Cicerone, Plutarcho aliisque ostendit Meursius d. I. [in Cypro p. 57], quem Berkelius hic describit.” VERHEYK.

ἀποισεῖν ἔδνα. Quum ἔδνα omnia nuptialia dona sint (cf. Pindar. Pyth. III, 94 ibique Schol. et ad Olymp.

- κρέων δ' οὐχ ὑποδέχεται τὸν γάμον κατ' ἀσχύνην γένους τοῦ
- 3 Ἀρκεοφώντος, ὅτι αὐτῶ πατέρες ἦσαν Φοίνικες. Ἀρκεοφῶντι δ' ἀποτυγχάνοντι τῶν πρὸς τὸν γάμον πολὺ χαλεπώτερος ἦν ὁ ἔρωσ, καὶ νυκτὸς ἐπὶ τὰ οἰκία τῆς Ἀρσινόης ἐφοῖτα καὶ διενυκτέρευσε μετὰ τῶν ἡλικιωτέρων· ἐπεὶ δὲ αὐτῶ πρὸς τὸ ἔργον οὐδὲν ἐπετυγχάνετο, πείθει τροφὸν αὐτῆς, καὶ πλείστα δῶρα πέμψας, ἐπειράσθη τῆς παιδὸς, εἴ πως αὐτῇ
- 4 δύναιτο κρύφα μιχθῆναι τῶν γονέων. ἡ δὲ παῖς, ἐπεὶ τὸν λόγον ἢ τροφὸς αὐτῇ προσήνεγκε, κατεμήνυσε πρὸς τοὺς γονεάς· οἱ δὲ, γλῶσσαν ἄκραν καὶ ῥίνα καὶ δακτύλους ἀποτε-

IX, 11) utramque significant dotem, et quae a sponso sponsae et a sponsa sponso offertur. Hoc loco prior valet notio, aliis poetarum locis posterior. Exempla contulit Verheyk. ad h. l.

3. ἀποτυγχανομένῳ, ita vulgo legitur. Io. Th. Schneiderus in margine editionis Teucherianae (quod exemplum hodie in Bibliotheca Regia Vratislaviensi servatur) coniecturam ascripsit ἀποτυγχάνοντι. Sed in Lexico v. ἐπιτυγχάνω maiori etiam cum probabilitate ἀποτυγχάνοντι τῶν πρὸς τὸν γ. Idemque paullo infra scribendum suadet: ἐπεὶ δὲ αὐτῶ τῶν πρὸς τὸ ἔργον οὐδὲν ἐπετυγχάνετο, pro vulg. ἐπεὶ δὲ αὐτῶ πρὸς τὸ ἔργον οὐδὲν ἐτυγχάνετο. Quum sibi opposita sint verba ἀποτυγχάνεσθαι et ἐπιτυγχάνεσθαι, posterior quidem emendatio pro vera habenda est; sed nescio an non opus sit articulo τῶν post αὐτῶ inserto.

„πείθει τροφὸν ἑαυτοῦ] Αὐτῆς cum Cl. Valckenario legendum. Confirmat Ovidius d. l. vs. 703.

Et modo nutrici miserum confessus amorem,
Ne sibi dura foret, per spes oravit alumnae." VERH.

ἐπειράσθη, ita emendandum pro vulg. ἐπειράθη. Apud S. Paulum Apostolum Ep. ad Hebr. 4, 15 a Muncckero laudatum Griesbachius sinceram formam restituit πεπειρασμένον pro vulg. πεπειραμένον. Piersonus ad Mœrin Att. p. 310 loquutione ex Achille Tat. II p. 125 allata, ἀποπειρασθῆναι τῆς κόρης, prudenter etiam reposuit εἴ πως αὐτῇ pro vulg. αὐτῶ.

μόντες τῆς τροφοῦ, καὶ λωβησάμενοι ἀνοικτροῦς, ἐξήλασαν
 ἐκ τῶν οἰκίων· καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἐνεμέσθη ἡ θεός. Ἄρκεο- 5
 φῶν μὲν οὖν καθ' ὑπερβολὴν πάθους καὶ ὑπεροψίαν τὴν πρὸς
 τὸν γάμον ἔκων ἀποθνήσκει κατὰ τροφῆς ἔνδειαν. οἱ δὲ πο- 6
 λῖται τὸν θάνατον οἰκτείραντες ἐπένησαν· ἡμέρα δὲ τρίτη
 τὸ σῶμα προήνεγκαν εἰς ἐμφανῆς οἱ προσήκοντες. καὶ οἱ μὲν 7
 ἔμελλον κηδεύσειν, Ἀρσινόη δὲ πρὸς ὕβριν ἐπεθύμησεν, ἐκ
 τῶν οἰκῶν ἐκκύψασα, τὸ σῶμα τὸ τοῦ Ἄρκεοφῶντος κατα-
 καιόμενον ἰδεῖν. καὶ ἡ μὲν ἐθεῶτο. μισήσασα δὲ τὸ ἦθος
 Ἀφροδίτη, μετέβαλεν αὐτήν, καὶ ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπου λί-
 θον, καὶ τοὺς πόδας ἐρρίζωσεν ἐπὶ τὴν γῆν.

4. ἡ θεός, ita dicitur κατ' ἐξοχὴν, quae deinde
 Ἀφροδίτη, apud Ovid. vs. 750 *deus ultor*.

5. καθ' ὑπερβολὴν πάθους, apud Ovid. vs. 716.

Non tulit impatiens longi tormenta doloris.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ.

Athenaeus XIII, 70 sq. p. 597 A sqq.

Παρέλιπον δὲ καὶ τὴν Μιμνέρμου ἀνλητρίδα Ναννώ καὶ
 τὴν Ἑρμησιάννακτος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον· ἀπὸ γὰρ
 ταύτης, ἐρωμένης αὐτῷ γενομένης, ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία
 βιβλία, ὧν ἐν τῷ τρίτῳ κατάλογον ποιεῖται ἐρωτικῶν, οὕτωςί
 πως λέγων·

- 5 Οἶην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
 Ἀγριόπην, Θρηῖσαν στειλάμενος κιθάρην,
 Αἰδόθεν, ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον,
 ἔνθα Χάρων ὠχρὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον

Ad vs. 1. Οἶην μὲν — ἀνήγαγεν, subaudiendum est γυγνώσκεις sive οἶσθα, ut docent vss. 49. 73. 75. — Recte observavit Heynius ad Apollodor. I, 3 solenne esse ἀνάγειν. Sic etiam de Alcestide ap. Sext. Emp. Hypotyp. I, 33 p. 61. λέγεται ὁ Ἡρακλῆς ἀποθανοῦσαν τὴν Ἀλκῆστιν αὐθις ἐξ ἄδου ἀναγαγεῖν. Schol. Eurip. Alcest. 164. αὐτὴν ἀνήγαγεν ἐξ ἄδου. — Cod. B apud Dindorfium exhibet οἰαγροίς, vitio satis aperto.

Vs. 2. Ruhnkenius reponendum esse censet Θρηῖσα — κιθάρη. Quod quidem epitheton perpetuum ut reponatur, suadet etiam C. F. Heinrichius, Observatt. in Auctores vett. p. 26, qui, ut comprobaret, quoties Iota subscriptum et littera N in Codd. permutarentur, laudavit Pierson. Verisimil. p. 127 atque locis a Ruhnkenio allatis adiunxit etiam Senecae Herc. Oet. 1033. *Tangeus Threïciam chelyn Orpheus.* Claudian. Rapt. Pr. II praef. 7 sq.

Illius et duri flere silentio montes

Silvaque Bistoniam saepe secuta chelyn.

Sed veram lectionem indagavit Ilgenii divinatio: nimirum Cod. A (qui apud Ruhnkenium est *Venetus*) apud Schweighaeuserum et Dindorfium praebet κιθάρη pro vulgari editorum lectione κιθάρη (P. V. I. ap. Dindorf). Attamen falso interpretatur hunc versum idem vir doctus: *postquam instruxerat, vel intenderat Threïciam citharam*; comparatis exemplis Homericis Odyss. ξ, 248. Il. α, 433. Bene autem perspexit id fieri non posse, quia de *reditu* ex Orco, non de *aditu* poeta loquatur, nec per temporis rationem permitti, ut actio τοῦ στέλλεσθαι κιθάρην pro causa τοῦ ἀνάγειν Ἀγριόπην habeatur, quum non perfectum, sed ἀόριστον sit. Melius igitur Schweighaeuserus sententiam hisce Dalecampii verbis expressit: *Thracia instructus cithara*, quoniam στέλλειν *instruere, ornare* denotet, et verbum στειλάμενος cum Accusativo casu eadem ratione constructum fuerit, qua verba ἡμφισμένος, κεκοσμημένος, ἐξηρητημένος et similia. Sed optime compa-

Oeagri qualem carus deduxit ab Orco
 Instructus cithara filius Agriopam
 Threïcia, vectus dira atque immitia regna,
 Pallidam ubi in cimbam colligit nauta Charon

rare licet Herodotum VII, 62. *Μῆδοι δὲ τὴν αὐτὴν ταύτην [σκευὴν] ἑσταλμένοι ἑστρατεύοντο.* cf. 93. Lectioni vulgari favet Lucian. T. I p. 339 ed. Hemsterh. *ἑσταλμένος ταῖς ὀθόνας γελοῖως.* Per se quidem utraque lectio probanda, sed Accusativus est exquisitior, et, quum accesserit Codicis auctoritas, eam quoque ob rem praeferendus. Bene etiam Schaeferus ad Lamb. Bos. Ellips. Gr. p. 444 Hermesianactis loquutionem contulit cum Virgiliana Aen. VII, 187. *Quirinali litui succinctus.* — Ceterum Cod. B *θρήισσαν.*

De *Agriopa* vide Epimetrum I.

Vs. 3. *ἔπλευσεν*, sic Cod. A apud Ruhnkenium. Vulgo *ἔπλευσε.*

ἄπειθέα χῶρον. Quod quidem eleganter dictum esse observat Heinrichius, allato Propertio V [IV], 11, 2.

Panditur ad nullas ianua nigra preces.

Cum semel infernas intrarunt funera leges,

Non exorato stant adamante viae.

atque Antipatro in Brunckii Anal. II p. 37.

ἔς γὰρ ἄκαμπτον,

ἔς τὸν ἀνόσιτον χῶρον ἔβης ἐνέρων.

Vs. 4. Libri omnes *ἀκοήν*, quod quum explicari non posset, varia tentarunt viri docti. Lennepius ad Coluth. p. 162 revocavit *κοινήν*, ut ap. Propert. III, 16, 24. *Publica cymba senis.* Sophocl. Elect. 137. *λίμνη πάγκοιτος Ἰδου.* Aiac. 1219. *Ἰδης κοινός.* Suffragantur Valckenarius (Diatribae Euripid. p. 281. quanquam ipse coniecerat p. 280. *ἄκρην*, ita ut *Charontea cimba* esset *extrema* omnium, quam ingredi omnes oportet ad postremum iter conficiendum) Ruhnkenius et Dindorhius. Accedit Heinrichius, qui laudat etiam Pindar. VII, 45. *κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῦμα Ἰδα.* ibique cf. Dissen. Leonidam Tarent. Ep. 66 in Brunckii Anal. I p. 237. *κοινὸς πᾶσι λιμὴν Ἰδης.* Aeschyl. Sept. c. Theb. 862 (844) *θεωρίδα* — *πάνδοκον.* Adde Epigr. ap. Demosth. pro

- 5 ψυχὰς οἰχομένων, λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ,
 ῥεῦμα διέκ μεγάλων ῥυομένη δονάκιων.
 ἀλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος καθαρίζων
 Ὀρφεὺς, παντοίους δ' ἐξανέπεισε θεούς·

Corona p. 322 Reisk. Vs. 4. (Brunck. Anal. III p. 284) *Ἄϊδην κοινόν*. cf. Mitscherlich. ad Hymn. in Cerer. 9. Idemque recte iudicat *κοίλην* epitheton esse nimis otiosum. cf. ibid. I. H. Voss. p. 9. Artemidor. I, 78. *κοινὸς γὰρ ὁ τόπος οὗτος [τῶν πορνείων] καλεῖται, ὡς καὶ ὁ τοὺς νέκρους δεχόμενος*. cf. Reiffii Not. p. 296. Sophocl. Electr. 1081. — Ilgenius, qui eam ob causam Touprii ad Theocrit. p. 399 coniecturam *ΚΟΙΛΗΝ* praeferendam esse putat, quod *κοίλη* pro *καρὰ* accipi possit, in cardinalem artis hermeneuticae normen peccavit. Magnus Casaubonus emendandum proposuerat aut *αἰνήν* aut *πικρὰν* aut *λυγρὰν* vel simile epitheton. „Dalecampius (inquit) accipit pro ὡς ὁ λόγος, ut fama est. Durum hoc et ἀπίθανον.” Westonius coniecit *ἀχώρην*, sine choris, illaetabilem, collato Sophocl. Oed. Col. 1223. in quam coniecturam per se iam ineptam recte animadvertit Schweighaeuserus in feminino genere ut in masculino dicendum fuisse *ἄχορον*. Neque tamen placet nobis ipsius Schweighaeuseri suspicio, *ἀκορῆ* proponentis, quod idem atque *ἀκόρεστον* valeat, *insatiabilem*. Blomfieldius in Diario classico Vol. VII p. 238 coniecit *ᾠχορῆν*, in pallidam cimbam — ut *Orci pallentia regna*: quae quidem emendatio quum ad Codicum vestigia proxime accedat, prae ceteris commendanda est. Silius Ital. XI, 475 sqq. — *Pallida regna*

Bistonius vates flammisque Acheronta sonantem

Placavit plectro et fixit revolubile saxum.

Horat. Carm. III, 4, 74. *luridum Orcum*. cf. Forcellin. v. *luridus*.

Vs. 5. *ψυχὰς οἰχομένων*, i. q. apud Homer. Odyss. λ, 37. *ψυχὰν νεκῶν κατατεθνηῶτων*. Participium *οἰχόμενος* pro *θανών* serioris esse aetatis Wernsdorfus docuit ad Tryphiodor. p. 593. Significantius apud Homer. II, χ, 213. *ᾠχετο δ' εἰς Ἄϊδαο*. ψ, 100 sq. *ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἥντε καπνὸς, ᾠχετο*.

Vs. 5. Cod. A *λίμνη* P. V. L. *λίμνη* atque ita vulgo editiones, quae vs. 6 *ῥυομένη*. Ruhnkenius: *λίμνης* —

Defunctorum animas, lateque admurmurat
altos

Per calamos volvens magna fluenta lacus.
Ast ausus vastos ad fluctus tangere nervos
Orpheus, et divos permovet omnigenos,

χεῦμα — ῥνομένης. Sed hic locus, qualis legitur in P. V. L., omnino sanus est, interprete Ilgenio: *Alte murmurat lacus infernalis, longa ex arundine undas trahens*: qui citat etiam Virgil. Georg. IV, 478.

Quos circum limus niger et deformis arundo
Cocytī tardaque palus inamabilis unda
Alligat, et novies Styx interfusa coercet.

ubi cf. Voss. p. 890 sqq. Weber. ad Poet. eleg. p. 566 sq. *Ῥεῦμα* est idem quod Latinorum *flumen*, ut apud Lucretium I, 282 sq. *Ac quom mollis aquae fertur natura repente Flumine abundantī.* Quod vulgo et recte quidem legitur *μακρὸν αὐτεῖ*, in Cod. B est *μακρὸν ῥντεῖ*.

Vs. 7. *μονόζωστος*, palmaria est Ruhnkenii emendatio pro librorum lectione *μονόζωστον*. Schweighaeuserus vulgatum ita defendit, ut intelligatur *μέλος, solitarium carmen*. Sed haec mera est hariolatio, quia epitheton *μονόζωστος* optime quidem quadrat in hominem, minime tamen in carmen sive rem similem. — *καθαρίζων* omittit P. lacuna indicata.

Vs. 8. Libri omnes *παντοίους*. Ruhnkenius aliquando *πομπάιους*. Valckenarius *ἀνταίους*. Ilgenius mirum in modum atque fusius tractavit hunc locum, cuius rationes afferre longum est. Nimirum Heinrichius merito observat sine ratione illa verba vexasse interpretes, atque explicat *παντοίους θεούς, omnium ordinum numina*, quae Orcus habet. Epitheton *παντοῖος* imprimis spectat ad diversas deorum infernorum figuras, quales in versibus sequentibus describuntur, appositionis loco adiectis. Valet hic usus vocis *παντοῖοι* iam apud Homer. Odyss. ρ, 486. *θεοὶ, — παντοῖοι τελέθοντες.* cf. Virgil. Aen. VI, 273 sqq. Prorsus similis est locus Virgi-

Κωκυτόν τ' ἀθέμιστον ἐπ' ὄφρῳσι μειδήσαντα
 ἦδ' ἐ καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνός,
 ἐν πυρὶ μὲν φωνῆν τεθρομένον, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα

lianus Aen. VIII, 698. *Omni genumque deum monstra.*
 Homer. Odys. λ, 36 sqq.

αἱ δ' ἀγέροντο

ψυχαὶ ὑπὲξ Ἐρέβους νεκίων κατατεθνηώων,
 νύμφαι τ' ἠιδεοὶ τε πολυκλητοὶ τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπένθεα θυμὸν ἔχουσαι·
 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείησιν,
 ἄνδρες Ἀσπίφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων, ἄλλοθεν ἄλλος
 θεοπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει.

Itaque frustra etiám Blomfieldius in Diario classico l. c. proposuit ἐγγαίους, ut Aeschyl. Suppl. 162 Plutonium vocet ΕΓΓΑΙΟΝ, τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων. Ita legendum esse pro vulg. τοῦγγαιον.

Vs. 9. Ruhnkenius librorum lectionem ἀθέμιστον temere mutandam censuit in ἀπόθεστον, similiterque ἐπ' ὄφρῳσι in ὑπ' ὄφρ. Westonius nimis indulsit ingenio, quum ἐγθιστον coniecisset. Librorum lectio simpliciter interpretanda est auctore Heinrichio, ἀθέμιστος, iniustus, nefarius, ut Virgil. Georg. III, 37. *Amnis severus Cocytus.* Ἀθέμιστος, autem vocatur Cocytus, quoniam ignorat *leges humanas*, velut apud Homerum Κύκλωπες ἀθέμιστοι, et quoniam indiget sensu iudicioque humano, neque ullius defunctorum misericordia commovetur. Similiter Homer. Il. ι, 63 sq.

ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
 ὃς πολέμον ἔραται, ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.

ubi Schol. Venet. ἀθέμιστος δὲ ἐστὶν ὁ ἄδικος καὶ ἄνομος καὶ θρηνώδης. Itaque intempestiva est Ilgenii coniectura ἀνέθιστον, quod nulla consuetudine acquisitum est, prorsus insuetum, totum versum ita exponentis: *Cocytus adeo, quod ipsi insuetum prorsus est, placidis ei arrisit superciliis.* Sed quantum haec interpretatio contorta distat a simplicitate Heinrichio probata. Weberus in interpretatione et Iacobsius in litteris ad me datis ἀθέμιστον coniunxerunt cum verbo μειδήσαντο, et posterior quidem eam ob causam, quod Κωκυτός, ut Αἰδης

Cocytum immanemque supercilio aridentem,
Lumina terrifici sustinuitque canis,
Ignes cui fauces acuunt, ignesque tremenda

omnino, ἀμείδητος sit: quibus favet Homericum σαυρό-
νον μειδᾶν Od. v, 301. ἀχρεῖον χελᾶν ib. σ, 163. Sed talis
explicatio minus quadrat in hilarem risum, quem exci-
tavit Orphei lyra atque cantus. — In posteriori versus
parte Ilgenius iure adversus Ruhnkenium defendit li-
brorum lectionem ἐπ' ὄφρῦσι μειδήσαντα, quippe qui
praepositionem ἐπί referendam esse doceat, non ad
ὄφρῦσι, verum ad μειδήσαντα, ita ut ὄφρῦσι sit casus in-
strumentalis: Homer. H. in Cerer. 357. μείδησεν δὲ ἄναξ
ἐνέρωι Ἀιδωνεύς ὄφρῦσιν. Pindar. Pyth. IX, 39 (65) Κέν-
ταυρος — ἀγανᾶ χλαρόν γελάσσαις ὄφρῦι. Neque aliena
ab hoc loco quae Westonius provocavit exempla, Ho-
mer. Il. α, 528. κτανέησιν ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε Κρονίων.
ο, 102. οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὄφρῦσι κτανέησιν ἰάνθη. Odysse.
π, 160. ἦ δ' ἄρ' ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε. φ, 431. ἦ, καὶ ἐπ'
ὄφρῦσι νεῦσεν. Addit Heinrichius: „Risum autem decla-
ratur vultus hilaritas, quam cantus dulcedo induxerat:
ut ap. Horat. Carm. III, 11, 21.

Quin et Ixion Tityosque vultu

Risit invito. —

Cod. B transpositione litterarum praebet μηδείσαντα.

Vs. 10. αἰνοτάτου. — κυνός, cf. Hesiod. Theog. 310 sqq.
de Echidna:

δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειόν,

Κέρυβρον ὠνηστήν, Ἄιδεω κύνα χαλκεόφωνον,

πειτηκοντακάρητον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε. — Pro κυνός

Cod. B. κυρός.

Vs. 11. φωνῆ V. L. φωνῆ P. Lennepius reposuit φωνῆν,
quae quidem emendatio confirmatur Accusativo, qui
sequitur, παραλλήλω, ὄμμα σκληρόν. Θεοῦσθαι
φωνῆν bene interpretatus est Ruhnkenius incitata voce
lutrare. Hoc verbum ad eandem radicem referendum
est, ad quam adiectivum θοός. Iam vero Buttmannus
Lexilog. II p. 63 sqq. luce clarius ostendit genuinam
huius Adiectivi significationem fuisse ὄξύς, acutus, at-
que verbi θοοῦν, ὄξύνειν, acuere, ut in Odyssea ι, 327.

σκληρὸν τριστοίχοις δεῖμα φέρων κεφαλαῖς.
 ἔνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἀνακτας
 Ἀγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.
 15 οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς Μήνης ἀγέραστον ἔθηκεν
 Μουσαῖος, Χαρίτων ἦρανος, Ἀντιόπην,

ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς ἄκρον. Utrumque verbum, et θροῶν et ὀξύνειν, posteriore aetate accepit significatiōnem incitandi, quod probant exempla a Ruhnkenio allata. cf. Jacobs. ad Anth. Gr. II, 3 p. 305. Eaque significatio translaticia apparet etiam in Latinorum verbo acuire, de quo consulas Forcellini Lexicon.

Vs. 12. φέρων P. V. L. Recte. Nam rationes, quae Ruhnkenium commoverunt ad hanc lectionem in φέρον mutandam, licet suffragetur Schweighaeuserus, minus dilucidae sunt. Praestat omnino, ut Heinrichius ait, alterum δεῖμα φέρων κεφ. ut ad Orpheum referatur, qui cantus sui vi monstrum illud deinceps flexerat eique horrorem incusserat. Homer. Il. ε, 682. δεῖμα φέρων Δαναοῖσι. Neque opus est coniectura ab eodem praecceptore meo proposita, θαῦμα pro δεῖμα, quanquam illa quidem acuta, nescio tamen an minus vera. Epitheton σκληρὸν, admonente Jacobsio, rettulimus ad δεῖμα, non, ut vulgaris interpunctio flagitat, ad ὄμμα.

Vs. 13. ἀοιδιάων V. L. λυδιάων B. P et A. apud Ruhnkenium. Schweighaeuserus autem animadvertit ex suo Codice Veneto-Paris. A ad vulgatum ἀοιδιάων nullum dissensum annotatum esse.

Vs. 15. υἱὸς Μήνης. Musaeus ab aliis Eumolpi, ab aliis Orphei (i. e. pertinet ad Orphei scholam musicam ac poeticam) et Lunae filius fuisse dicitur, unde Iustinus Martyr ad Graecos Cohort. p. 12 ed. Sylburg. Orpheum scripsisse ait πρὸς τὸν αὐτοῦ υἱὸν Μουσαῖον καὶ τοὺς λοιποὺς γνησίους ἀκροατάς·

σὺ δ' ἄκουε, φασφόρου ἔργων Μήνης,

Μουσαῖε. — cf. Euseb. Praep. Ev. XIII, 12.

Μήνη autem eadem est, quae vulgo dicitur Σελήνη sive Luna, ut iam in Hymno Homer. 32. Atque Philochorus (fragm. 116) referente Scholiasta ad Aristoph. Ran. 1065. τὸν Μουσαῖον vocat παῖδα Σελήνης καὶ Εὐμόλπου. Plato etiam Polit. II p. 364 E commemorat Μουσαῖον καὶ

Lumina, tergeminum territat ille caput.
 Hic magnos dominos flectit dulcedine cantus,
 Ut mollis redeat spiritus Agriopae.
 Ipse satus Mena Antiopam decoravit honore
 Musaeus, Charitum qui coryphaeus erat;

Ὀρφέα Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐκγόνους. Hinc Porphyrius apud Proclum ad Platon. Tim. p. 51 Musaeum appellat Σεληνιακόν. cf. Creuzer. Symb. IV p. 381 ed. I. Apud Suidam v. Μουσαῖος est filius Ἑλένης, pro frequenti permutatione. v. Welcker. Über eine Kret. Colonie in Theben p. 13. cf. p. 8. 37.

ἀγέραστον ἔθηκε. Bene observavit Ilgenius γεραίρειν de cantu dici ap. Homer. Hymn. Mercur. 429. Neque inepta videtur eiusdem viri opinio, fortasse carmen illud, quo Musaeus Antiopam celebraverit, hymnum fuisse in Cererem, cuius mentionem facit Pausanias I, 22, 7. IV, 1, 4. Etenim verba, quae sequuntur, huic coniecturae mirabiliter favent.

Vs. 16. Χαρίτων ἤρανος. Similiter infra vs. 22 Hesiodum vocat πάσης ἤρανον ἱστορίης. Veteres Grammatici plerumque hanc vocem explicant κοίρανος. Etym. M. p. 436, 28. Ἥρανος, βασιλεὺς, ἢ βοηθός. παρὰ τὴν ἤραν τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρωσ, ἔρανα καὶ ἤρανα. Hesych. v. ἤρανος, βασιλεὺς, ἄρχων, σκοπός, φύλαξ. Sed hoc loco respicienda est potissimum radix ἤρ, cuius Accusativus est ἤρα, quem interpretantur τὴν χάριν (v. Buttmani Lexilog. I p. 150). Unde sequitur Χαρίτων ἤρανον valere idem quod Χάρισι κεχαρισμένον sive Χαρίτων φίλον, ideoque Etym. l. c. vs. 34 adiecit: καὶ ἤρανος, ὁ ἐράσμιος. cf. Pierson. Verisimil. p. 105. cui adiungatur Empedocles vs. 421 ed. Sturz. de Pythagora: Παντοίων τε μάλιστα σοφῶν ἐπιήρανος ἔργων. Herodes Atticus in Brunckii Anal. II p. 300. Πότνι Ἀθηναίων ἐπιήρανε Τριτογένεια. cf. Schneideri Lexic. v. ἐπιήρανος. — Ceterum B. P. exhibent ἤραν ὅς separa tim.

De *Antiopa* v. Epimetrum II.

ἦτε πολυμνήστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν
εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων,

Vs. 17. ἦτε A (ἦτε Venet. et Med. ap. Ruhnken.) ἦτε B.
... τε P. ὅς τε V. L. Quod sequitur, πολυμνήστησιν (sic enim Codd. sine iota subscripto: πολυμνης τησιν separatim B.), leni quidem medicina Schweighaeuserus emendavit πολυμνήστησιν, falso tamen interpretatus est, subintelligendo substantivo παρθένοις aut γυναιξί. Verum procul dubio perspexit Igenius: „Apud Homerum est πολύμνηστος multis votis expretitus, et de mulieribus adhibetur multos procos habentibus. Sic dicitur Penelope πολυμνήστη βασίλεια Odyss. δ, 770. ψ, 149 et Eumaeus ξ, 64 inter bona, quae a domino in fidelem pastorem conferri solerent, commemorat πολυμνήστην γυναῖκα. Ex hoc loco intelligimus, potestatem vocis esse eam, ut non tam de multitudine ambientium nuptias cogitandum sit; quod de virgine subulco danda vix sperari potest; quam de sedulitate ambientium vel ambientis et crebra precum repetitione. Deinde ad deos transfertur, qui precibus fatigantur et cantu commemorantur; Orph. Hymn. XLI, 1. 2 [XLII ed. Hermann.]

Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
σπέρμα πολύμνηστον πολυώνυμον Εὐβουλῆος.

Sic Bacchus etiam vocatur Hymn. XLIX, 2 [L. Herm. Addendus erat Hymn. VI, 4]. Hoc nostro loco πολύμνησται sunt Ceres et Proserpina, quae saepius communi vocantur cognomine, v. c. Θεσμοφόρω, Aristoph. Thesmoph. 282. 297. 1156. πυρφόροι, Eurip. Phoeniss. 699. μεγάλαι θεαί, Sophocl. Oed. Col. 715. διώνυμοι, Eurip. Phoen. 689. Σεμναί τ' αἰδοῖαί τε, Homer. in Cer. 485. Πολύμνησται igitur sunt deae, quae multum celebrantur, et precibus multis invocantur; ut non adeo differat hoc cognomen a πολυλλίστη, quo dicitur Ceres nomine apud Orph. H. XL, 9 [XLI]

Ἄλλὰ, θεά, λίτομαι σε, πολυλλίστη βασίλεια,
ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐιέρω σέο μύσση.

et a τρίλλιστος ap. Callimach. H. in Cer. fin.

Ἰλαθί μοι, τρίλλιστε, μέγα κρείονσα θεάων.

Magnum quae Cerealem ad Eleusina sustulit
almis

Clamorem, reserens condita sacra deae,

Dativus autem πολυμνήστησιν refertur ad sequens ἐξεφό-
ρει εὐασμὸν, ut sit: *in honorem dearum venerandarum.*"
De cultu utriusque deae in Mysteriis Eleusiniis potissi-
mum celebrato v. Creuzeri Symb. Vol. IV. — Blom-
fieldius in Diario classico Vol. VII p. 233 legendum
proposuit ἢ τε πολὺν μυστήσιν Ἐλευσῖνος κ. τ. λ. „πολὺν
μυστήσιν, inquit, pro πολυμνήστησιν tam certum est,
quam quod certissimum." Profecto, si cui placet!
I. H. Vossius, ut mox accuratius videbimus, πολυμνή-
ταιο.

Vs. 18. εὐασμὸν A. ap. Ruhnken. ἔνασμον B. εὐόσμον
P. V. L. Qui in usum Schweighaeuseri contulit Cod. A.
is quidem nullam annotavit diversitatem; sed ille non
dubitat, in suo quoque Codice, si denuo fuerit excus-
sus, eandem scripturam iri repertum, quam Ruhn-
kenius receperit. *Εὐασμὸς, oratio*, proprie est excla-
matio Bacchidum, idem igitur significans, quod forma
εὐασμα apud Euripid. Bacch. 117 (129) καλλίκτυπον εὐά-
μασι Βακχῶν. ib. 137 sq.

ἄμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει
τοιὰδ' ὧ ἢ τε Βάκχαι.

Forma εὐασμὸς extat ap. Etym. M. p. 707, 18. Hac voce
poeta idem fere denotare videtur, quod apud Aristoph.
Ran. 316 sqq. initiati exclamant Ἰαχῆ, ὧ Ἰαχῆ: unde
Mysteriorum dies sextus vocatus esse dicitur Ἰαχῆος.
v. Creuzer. l. c. p. 564. Ceterum verbum ἐκφορεῖν hoc
loco eadem utitur significatione, qua Latinum *efferre*:
sic Plautus Amphitr. I, 1, 73. *Clamorem utriusque effe-
runt*: ab Ilgenio male adhibitum esse Pindar. Nem.
IV, 100. docent Dissenii Explicationes p. 386.

κρυφίων λογίων, i. e. Μυστηρίων sive Ὁργίων. Aristoph.
Ran. 384 sq. Δήμητερ, ἄγνω ὀργίων ἄνασσα.

Ῥάριον ὄργι' ἀνὰ τέμενος διαποιπνύουσα

Vs. 19. Ante omnia scribendum est Ῥάριον, spiritu leni, docente Hermanno ad Hymn. Cerer. 451 ex Scholiis ad Homeri Iliad. α, 56. Quod quidem mirifice fugit accuratam Dindorfii diligentiam. Deinde ὄργων P. V. L. ὄργων Schweigh. ἀνέμω διαποιπνύουσα (διαποιπνύουσα apud Ruhnken.) A. ἀνέμω διαποιπνύουσα B. ἀνέμω διαποιπνύουσα V. L. Verbum διαποιπνύειν confirmatur Apollonio Rhod. IV, 1113. Ἀμφίπολοι δέσποιναν εἶην μεταποιπνύουσαι. Varia tentarunt interpretes: ad calcemne percurrenit quisquam, licet dubitare. Agite igitur videamus novamque ingrediamur viam periculum faciendo. Ilgenius dedit Ῥάριον ὄργων ἀν' ἐπώδια ποιπνύουσα Δήμητρα. Musicam ait in omnium fere deorum sacris adhibitam esse, organicam et vocalem; vid. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. 243. In Cereris sacris admissam esse non sinere dubitare locum Aristoph. Thesmoph. 327. ubi ita mulieres:

Χρυσέα τε φόρμιγξ ἠχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς
ἡμετέροις· τελέως δ'
ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων
εὐγενεῖς γυναῖκες.

Hunc igitur illa emendatio exprimit sensum: *Antiopa, sacerdos inter organorum musicorum sonos Rhariae Cereri ministrans.* — Schweighaeuserus, Lennepii astipulatus coniecturae, scripsit: ἀνεμώλια ποιπνύουσα, „ut ἀνεμώλια esset Accusativus pluralis, qui perinde etiam pro adverbio positus accipi posset, *vana laboravit, in vanum, frustra ministravit Cereri*: nempe nullum ex hoc officio Cereri praestito nomen, nullam gloriam ad posteritatem nacta est: *sed per Musaei carmina nota facta est et celebratur, etiam postquam in Orcum descendit.*” Qua quidem coniectura nihil sane languidius, nihil ieunius. Melius profecto, quod machinatus est Blomfieldius in Diario class. VII p. 233. Ῥάριον ὄργειῶνα νόμω διαποιπνύουσα Δήμητρος, insuper addens: *Antimachus* [ap. Suidam. v. Ὀργεῶνες] *tradit Cererem Καβάρηνας fecisse ὄργειῶνας* [immo ὄργεῶνας in libris]. *Hesychius vero, Κάβαρνοι οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς.* Quare nihil emendatione nostra verisimilius.

Dum Cereris celebrat mysteria rite per agrum

Singularem viam ingressus est Doederleinius, in Symbolis Philologorum Helvetiorum Vol. I p. 248 sqq. hæcce machinatus:

ὄστε Πολυμνήστησιν Ἐλευσίνοσ παρα πέζαν
 εὐασμὸν κρυφίων, ἐξεφόρει λογίων,
 Ῥάριον, ὈΡΓΥΩΝΑ ΝΕΜΩΝ διαποιπνύουσα
 Δήμητρα· γνωστή δ' ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδη.

Temere observat vir eruditus se nolle ὄστε in ἦτε commutare: at si quid exhibent libri manuscripti, equidem nescio, quam vim attribuerit Doederleinius verbo *commutandi*. Neque apte Ῥάριον rettulit ad πέζαν. Atque nuperrime hunc locum tentavit I. H. Vossius, ut cycneam vocem caneret, in libro post mortem viri immortalis edito, Hymn. ad Cerer. p. 130.

ἦ τε πολυμνήτσιο Ἐλευσίνοσ παρα πέζαν
 εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων,
 Ῥαριάδ' ὄργειων ἀνέμω ἴσα ποιπνύουσα
 Δήμητρα· γνωστή δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἶδη.

Sed vide sis ipsius interpretationem p. 131.

Plerique interpretes nimis fortasse indulserunt copulationi Ῥάριον Δήμητρα, quam nescio an non flagitetur: immo latere vocabulum quoddam videtur in hisce elementis ANEMΩ, quod referatur ad Ῥάριον. Iam vero Pausanias I, 38, 6 claris verbis describit locum, quem respicit poeta: φρέαρ τε καλλούμενον Καλλίχορον, ἐνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ἤσαν ἐς τὴν θεόν. τὸ δὲ πεδῖον τὸ Ῥάριον σπαρήναι πρῶτον λέγουσι; καὶ πρῶτον ἀξῆσαι καρποὺς, καὶ διὰ τοῦτο οὐλαῖς ἐξ αὐτοῦ χρῆσθαι σφισι, καὶ ποιεῖσθαι πέμματα ἐς τὰς θυσίας καθέστηκεν. Etiam Homer. Hymn. in Cerer. 449 sqq. de Cerere:

ἐσσυμένωσ δ' ἦιξε κατ' Οὐλύμποιο καρήνων,
 εἰσ δ' ἄρ' Ῥάριον [πεδῖον] ἴξε, φερέυβιον οὐθαρ ἀρούρης
 τὸ πρῖν, ἀτὰρ τότε οὔτι φερέυβιον, ἀλλ' ἀπέτηλον
 εἰσθήκει πανάφυλλον. — cf. Voss. ad h. l.

Itaque desiderabamus vocabulum, quale est aut πεδῖον, aut νέμος, aut νομός, aut simile quoddam. Quidni emendandum hoc modo?

Ῥάριον ὄργι' ἀνὰ τέμενοσ διαποιπνύουσα
 Δήμητροσ. —

Similiter apud Homer. II. β, 695 sq. Πύρασον ἀνθεμόεντα, Δήμητρος τέμενος — nisi quod apud Hermesianactem Genitivus Δήμητρος dependet a voce ὄργια. Neque erunt, qui rationes palaeographicas nostrae emendationi propitias esse negaverint, librorum manuscriptorum comparaturi vestigia, nisi fallor, per compendium ducta:

ΟΡΓΙΩΝΑΝΕΜΩ

cum hisce elementis: ΟΡΓΙΑΝΑΤΕΜΕΝΟΣ.

Sensus: *Antiopa, quando in Rario campo Cereris mysteria celebrabat.* Quomodo Weberus emendaverit hunc locum, non contigit mihi expedire ipsius interpretationem reputanti: *Wann sie als Priesterin ämsig auf Rarischer Flur Demetra Feierte.* Neminem, opinor, offendit τέμενος, quod iam apud Homerum germanam habet significationem *agri sive campi separati*; κατ' ἐξοχὴν autem significat agrum diis consecratum, velut hoc loco, et apud Homer. II. θ, 48. Γύργαρον, ἔνθα δέ οἱ [Διί] τέμενος βωμός τε θυήεις. cf. ψ, 148. Odys. θ, 363 ubi Eustathius: Τέμενος δὲ γῆ ἀποτομᾶς, ὃ ἐστὶν ἀποτεμημένη τῶν πέριξ. καὶ νῦν μὲν ἱερὸν τοῦτο τέμενος. κοινῶς μέντοι καὶ πᾶς τόπος παρὰ τῷ ποιητῇ, ὃς τῶν ἄλλων ἀφώρισται. Derivandum est enim a verbo τέμνειν. Neque minus offendet loquutio ὄργια Δήμητρος διαποιπνύειν, quam Δήμητρα διαποιπνύειν, quoniam posterior, ut recte sensit Schweighaeuserus, usui Homérico aequè oppugnat atque prior. Buttmannus Lexilog. I p. 176 sqq. demonstravit genuinam verbi ποιπνύειν significationem referendam esse ad notionem *festinandi sive festinanter et assidue agendi*, unde in rebus religiosis notio *celebrandi*.

Vs. 20. Merito Weberus p. 671 in memoriam revocat Horatii Carm. IV, 9, 26 sqq.

Vixere fortes ante Agamemnona
Multi: sed omnes illacrimabiles
Urgentur ignotique longa
Nocte, carent quia vate sacro.

Rarium; et infernis nota puella viget.

Vs. 21 sqq. Heinrichius: „Iunge: Φημί καὶ Ἡσ. Βοιωτὸν ἀποπρολ. μέλαθρον ἐξικέσθαι Ἀσκραῖον sc. μέλαθρον. Quod postremum tamen languet. Quare melius legitur cum Ilgenio Ἀσκραίην pro Ἀσκραην. Porro ἔχονθ' vitiosum et sensu cassum. Fuit:

Ἀσκραίην ἐξικέσθαι ἐκόνθ' Ἐλικωνίδα κώμην.

ut Ascra per appositionem diceretur κώμη Ἐλικωνίς, vicus Heliconius, quippe ad Heliconem situs. v. Hesiod. Ἔργ. 639. Anticiparunt hanc emendationem Dalecampius et Pursanus, accedente Villebrunio in vers. Athenaei Gallica.” — Prior emendatio refutatur lectione, quam exhibet Cod. A. Ἀσκραίων pro vulg. Ἀσκραῖον (P. V. L.), ita ut structura sit haec: Ἡσιόδον ἰκέσθαι ἐς κώμην Ἐλικωνίδα Ἀσκραίων. Similiter dicitur πόλις Ἀθηναίων pro Ἀθῆναι. Strabo IX p. 594 = 628. Ἐν δὲ τῇ τῶν Θεσπιῶν ἐστὶ καὶ ἡ Ἀσκρα κατὰ τὸ πρὸς Ἐλικῶνα μέρος, ἡ τοῦ Ἡσιόδου πατρίς· ἐν δεξιᾷ γὰρ ἐστὶ τοῦ Ἐλικῶνος, ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ τραχέος τόπου κειμένη, ἀπέχουσα τῶν Θεσπιῶν ὅσον τετταράκοντα σταδίους, ἦν καὶ κεκωμώδηκεν αὐτὸς ἐκεῖνος περὶ τοῦ πατρὸς λέγων, ὅτι ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος, Νάσσατο κ. τ. λ. — Quas denique Ilgenius profert rationes ad coniecturam suam fulciendam, eae quidem satis probabiles esse videntur. Haesitat vir eximius in verbo φημί, quod, quum affirmationem in se contineat, novi quid vel miri inducat necesse esse suspicatur. Itaque hoc loco non putat simpliciter narrari Hesiodum patrium solum mutasse, quod notum fuerit omnibus, sed aliam fuisse emigrationis causam, quam quae vulgo esse crederetur: notum est enim in vulgus patrem Hesiodi ex Aeolia in Boeotiam commigrasse, invitum, necessitate coactum, dira pressum paupertate, ipso poeta auctore Ἔργ. 631 sqq.

ὣσπερ ἐμός τε πατήρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,

πλωίζεσκεν νηυσὶ, βίου κεκρημένος ἐσθλοῦ·

ὃς ποτε καὶ τῆδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντιον ἀνύσας,

Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·

οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,

ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσὶ δίδωσιν.

νάσσατο δ' ἄγχ' Ἐλικῶνος δι' ἕρρη ἐνὶ κώμῃ,

Ἀσκρα, χεῖμα κακῆ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἰσθλῆ.

φημι δὲ καὶ Βοιωτὸν, ἀποπρολιπόντα μέλαθρον,
 Ἑσιόδον, πάσης ἤρανον ἱστορίας,
 Ἀσκραίων ἐρικέσθαι ἐρῶνθ' Ἑλικωνίδα κώμην,
 ἐνθεν ὄγ' Ἑοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν

„Haec, inquit, per iocum poeta noster ignorat, et aliam causam fuisse fingit, quae Hesiodum ex patria expulerit, *amorem*. Illud igitur ἔχονθ', quod supervacaneum videtur, si, ut ego feci, in ἐκόνθ' mutatur, erit necessarium; sensus enim ita se habet: *Aio etiam Hesiodum, non, ut vulgo creditur, invitum et paupertate coactum Ascram venisse, sed sponte volentem; nam ibi ambibat puellam, Eoam Ascræam.* cf. Hermann. ad Orphica p. 765. — Sed libri A. B. P. V. ἔχων. L. ἔχονθ', ex quibus vestigiis quam Riglerus elicuit coniecturam ἐρῶνθ' omnium verisimillimam in ordinem recepimus.

ἀποπρολιπόντα μέλαθρον, i. q. apud Hesiodum ipsum Ἔργ. 634. Κώμην Αἰολίδα προλιπών. Etym. M. p. 576, 16. Μέλαθρον, κυρίως λέγεται τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον τὸ ὑπότονον καλούμενον· ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. ὅταν οὖν εἴπῃ Ὅμηρος, Αἰτὴ δ' αἰθαλόεσσα ἀναΐξασα μέλαθρον ἔξετο: — τοῦτο φησὶ δηλοῦν· τινὲς δὲ, τὸν ὄροφον, ἢ τὴν οἶκον. Ibid. p. 521, 33. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς τὸν Πάμφιλον ἀναγαγεῖν ἐν ταῖς Γλώσσαις τὸ κμέλεθρα· σημαίνει δὲ τὰς δοκούς. cf. Buttmanni Lexilog. II p. 265. Lucem fert locus Homericus Hymn. in Cer. 188 sq.

ἢ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἔβη ποσὶ, καὶ ἔα μελάθρου
 κῆρε κάρη· πλήσεν δὲ θύρας σέλαος θείοιο.

Et sicut iam apud Homerum ipsum μέλαθρον significat *domicilium*, pars pro toto, ita etiam hic *domicilium* sive *sedes* eaque *natalis* ac *patria*. — Quod Ilgenio in mentem venit, pro Βοιωτὸν reponere πατρῶον, ut referretur ad μέλαθρον, merum est ingenii ludicrum; quamvis Iacobsius etiam ad me scripserit, se Βοιωτὸν vitiosum habere atque emendationem repetendam esse ex loco Hesiodio supra iam allato. Sed equidem nihil video, quod offendant in voce Βοιωτὸν, in quo omnes Codices consentiant, atque iustam desidero emendationem. Nec sane, velut omnis quam sibi finxit ambiguitas, Schweighaeuseri necessaria est emendatio, ex corrupta lectione Codd. A. B. μέλαθρAN et editionis Ve-

Nec non Hesiodum Boeotum sede relicta,
 Doctrinae cunctae qui coryphaeus erat,
 Igne dei tactum venisse Heliconis ad Ascram
 Contendo: Eoēn hic petit Ascraicam

net. μέλαθρον (sic) refingentis μέλαθρα: immo hoc utique perducit ad lectionem μέλαθρον, quam exhibent P. Basil. L.

Vs. 24. Ἀσκραϊκὴν, ita omnes praeter B. vitiose ἀσκραϊκὴν. Casaubonus: „Scribe ὑμῶν ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχομένην: laudavit Eoēam, Ascraeam virginem, vix pueritiae annos egressam, sive a puero. παῖς, pro ἡλικία παιδική. Sic multa Graeci et Latini: ut apud poetam εὖ εἰδὼς τόξων, id est, τῆς τοξεντικῆς. Quid si vero totum distichum ita concipiamus, sententia paullulum diversa?

πόλλ' ἔμαθεν, πάσας δὲ λέγων ἀνεγράφατο βιβλους
 ὕμνων, ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.

Id est: *Multa studiosè scrutatus est de laudibus foeminarum, et dum omnes recenset, libros conficit Eoēas: in quibus orditur a prima puella, cuius nomen in vetusta historia celebratur.* — Finxit poeta puellam Ἥολαν, respectum habens carminis Hesiodii, quod inscribitur Μεγάλαι Ἥοίαι, (v. Pausan. IX, 11, 3. 36, 4.) sive Κατάλογος γυναικῶν, cuius fragmentum satis amplum (inde a versu 1 usque ad 56. cf. Heinrichii Prolegg. p. XLVII sqq. col. p. LXVII) exhibet Scutum Herculis, ita incipiens:

Ἡ οἷη προλιπούσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν κ. τ. λ.

Ita incipientes multi repetiti erant versus, unde totius carminis inscriptio. cf. Bentleyus ad Horat. Sat. I, 3, 7. Huc etiam referenda sunt fragmenta, quae in Gaisfordii collectione reperiuntur sub numero 19.

ἢ οἷη διδύμους ἱερὸς ναίουσα κολωνούς —

35. ἢ οἷη Φθίη Χαρίων ἄπο κάλλος ἔχουσα —

36. ἢ οἷη Τρίη πυκνόφρων Μημιονίη —

Ad istam de Hesiodi amica narratiunculam fingendam Hermesianax imprimis perductus esse videtur poetarum elegiacorum eroticorum consuetudine, quippe qui carmina sua inscribere solerent nomine amicarum. Acce-

πόλλ' ἔπαθεν, πάσας δὲ λόγιον ἀνεγράψατο βί-
βλους,
ἕμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀπαρχόμενος.
αὐτὸς δ' οὗτος αἰοῖδός, ὃν ἐκ Διὸς αἴσα φυλάσσει
ἠδίστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων,

dit etiam, quod simplicissima illius carminis Hesiodii inscriptio fuit Ἡοία, si quidem nitamur auctoritate Schol. ad Pindar. Pyth. IX, 6. ἀπὸ δὲ Ἡοίας Ἡσιόδου τὴν ἱστορίαν ἔλαβεν, ὁ Πίνδαρος, ἧς ἡ ἀρχή·

Ἡ οἴη Φθίη Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα
Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

Sed quod commentatus est Ruhnkenius in λόγων βίβλους, id quidem argutius quam verius videtur. Ex adiecto πάσας luce clarius patefit omnes libros, quos unquam Hesiodum condidisse veteres ferunt, intelligendos esse hoc loco, non unicum Catalogum. Λόγων autem βίβλοι admissae sunt sensu ampliori, et omnino spectant ad sapientiae praecepta (ad argumentum γνωμολογικόν) per omnes Hesiodi libros dispersa; ita ut sensus sit hicce: *Omnes vero sermonum libros conscripsit, ita quidem, ut carminum exordium caperet a puella tanquam principe*; i. e. in singularum narrationum primo quoque versu primum locum obtinente: Ἡ οἴην. Offendit Canteri et Ruhnkenii ἀναρχόμενος, utpote quod iusto fundamento destitutum sit. Libri omnes ἀνερχόμενος. Ilgenius coniecit ἀπαρχόμενος, quod verbum proprie ad sacra pertinet. v. Buttmani Lexilog. II p. 103. Sed hoc loco idem valet, quod simplex ἄρχεσθαι, ita tamen, ut, quemadmodum in Latino *auspicari*, notio genuina non prorsus extingatur: nam sicut vulgo ab invocatione Musarum poetae carminis auspiciam capiunt, ita Hesiodus ab *Eoea*.

Vs. 27. ὃν ἐκ Διὸς αἴσα φυλ. Heinrichius: „*quem factum Iovis h. Iuppiter tuetur*. αἴσα ἐκ Διός nota periphraasi pro αἴσα Διός, ut ap. Theocr. XVI, 33.

ἄχην ἐκ πατέρων πενήην ἀκτῆμονα κλαίων.

Sunt autem vates iuxta veterum opinionem in singulari quadam deorum tutela.” — Sed dubitandum, an illud ἐκ Διὸς αἴσα liceat explicari περιφραστικῶς: immo potius

Multa tulit fecitque, volumina cunctaque
scribit,

Carminum et auspicium ab virgine sua
capit.

Adde quod ipse deus vatum dulcissimus ille
Cunctorum, quem fors protegit ipsa Iovis,

ἐλλειπτικῶς, αἴσα ἐκ Διὸς πεπρωμένη, *fatum a Iove destitutum, a Iove profectum*, ita ut ἐκ Διός idem valeat, quod Lat. *divinitus*. Similiter Philetas 1, 1. χρόνος —, ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν ἔλλαχε. Homer. II. ο, 209. ὄπ- πότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὄμῃ πεπρωμένον αἴση νεικείην ἐθέλῃσι. Neque tam singularis deorum tutela, Homero vati concessa, quam fortuna intelligitur, qua contigit, ut carmina HomERICA inde ab antiquissimis temporibus ad Hermesianactis usque aetatem servata essent.

Vs. 28. Libri omnes ἡδίστον. Ruhnkenius coniecit *κῦδιστον*, cui astipulatur Heinrichius, neque omnino contentus cum illius novandi studio: *Idem*, inquit, *sicco pede praeteriit subsequens πάντων δαίμονα μουσοπόλων. δαίμονα nihili est, quantum video. Mirum ni Hermesianax scriptum reliquisset:*

κῦδιστον πάντων ποιμένα μουσοπόλων.

De frequenti usu vocis ποιμήν nemo dubitabit: alia est quaestio, num ulla opus fuerit medicina. Equidem nego. Ante omnia Heinrichio adversatur Propertii locus, ex Lachmanni emendatione (III, 30, 49 sq.) ita legendus:

Tu non Antimachus, non tutior ibis Homerus;
Despicit et magnos recta puella DEOS.

Vere interpretatur Lachmannus: *Si vel Homerus sis et Antimachus, ubi mollium carminum nihil attuleris, ibis Homere foras; despicient te gravem poetam lascivae puellae.* Columella de Re rust. lib. I praef. *Parens eloquentiae, Deus ille Maeonius.* Athenaeus II p. 41 A. Ὅμηρος ὁ θεϊότατος. Deinde Homerus re vera etiam in deorum numerum receptus erat a veteribus, ut apparet ex Homeri delubro (Ὁμήρειον), quod Smyrnae fuisse tradit Cicero pro Archia 8, 19. *Smyrnaei suum esse [Homerum] confirmant; itaque etiam delubrum eius in*

λεπτὴν εἰς Ἰθάκην ἀνετείνοτο θεῖος Ὅμηρος
 ᾧδῆσιν πιτυτῆς εἵνεκα Πηνελόπτης,
 ἦν διὰ πολλὰ παθῶν, ὀλίγην ἐξενάσσατο νῆσον,
 πολλὸν ἄπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος·

oppido dedicaverunt. Strabo XIV, 1, 37 p. 646. Ἔστι δὲ καὶ βιβλιοθήκη καὶ τὸ Ὀμήρειον, στοὰ τετραγώνος, ἔχουσα νεῶν Ὀμήρου καὶ ξόανον· ἀντιποιοῦνται γὰρ καὶ οὗτοι διαφερόντως τοῦ Ποιητοῦ· καὶ δὴ νόμισμά τι χαλκοῦν παρ' αὐτοῖς Ὀμήρειον λέγεται. Quinetiam Romae extat tabula marmorea, in qua anaglypta proponitur consecratio Homeri: v. Museum Pio-Clementin. Tom. I Tab. B. cf. Winckelmanni oper. VI, 1 p. 68. VI, 2 p. 122 sq. Monum. ined. II p. 208 sq. Tischbein Homer nach Antiken III p. 23 sq. Boettigeri Amalthea III p. 276. Sed usu quoque valuit, ut princeps sui quisque generis diceretur *deus*: ita Cicero N. D. II, 12, 32. *Platonem vocat quasi quendam deum philosophorum.* Idemque Ep. ad Attic. IV, 16 post init. *Deus ille noster Plato.* — Nec denique, ἡδιστος cur emendetur, satis manifestum. Per se quidem ἡδιστος Homeri epitheton esset paullo otiosius; sed animus advertendus est totius loci sententiae: *Fatum conservat Homerum deum suavissimum omnium Musarum cultorum,* i. e. *suaquissimum sive carissimum omnibus Musarum cultoribus.* Quam sententiam lingua patria bellissime expressit Weberus:

Ihn auch, den Barden ja selbst, den nach Zeus aufsparet das Schicksal.

Allen, die Musengesang üben, als süssesten Gott.

Nimis contorta est Westonii et Ilgenii vulgatae lectionis interpretatio, magis hoc loco respici ad Odysseam, in qua Penelope celebretur, quam ad Iliadem: in illa suavitatem maiorem esse, in hac granditatem. — Ceterum *μουσοπόλον* A. P. *μουσοπόλων* V. L.

Vs. 29. *λεπτὴν δ'* B. P. et A apud Ruhnkenium. *λεπτὴν γ'* V. L. Schweighaeuserus, ex suo Codice nihil enotians particulam *γ'* tacito in ordinem recepit. Dindorfius deleuit particulam: recte, nisi fallor. — *Λεπτὴ*

Terram Ithacae in tenuem cum carmine divus
Homerus

Te propter venit, callida Penelope;
Ob quam multa ferens parva tellure resedit
Et liquit patriae iugera panda procul.

dicitur Ithaca ob huius insulae sterilitatem, ab ipso Homero in Odyss. δ, 601 sqq. ita descriptam:

Ἴππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῶ
ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις,
εὐρέος, ἧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
πυροὶ τε ζεῖαι τ' ἠδ' εὐρυφνῆς κρῖ λευκόν.
ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέεις, οὔτε τι λειμῶν·
οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ' εὐλείμων,
αἴθ' ἀλί κεκλιταί· Ἰθάκῃ δὲ τε καὶ περὶ πάντων.

cf. ν, 242 sq.

ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατος ἔστιν,
οὐδὲ λίην λυπηρή, ἀτὰρ οὐδ' εὐρέια τέτυκται.

Verbum ἀνατείνεσθαι aequè expertum est significati-
onem translaticiam ac Latinum *contendere*, *intendere*.
Io. Th. Schneiderus in Athenaei exemplo, quod hodie
Passovii est, margini appinxit coniecturam: λεπτόγεων
Ἰθάκην ἐνετείνετο θ. O. Sed nescio, quid displiceat in
librorum lectione. Idem Schneiderus vs. 31 correxit
διά: sed fugit virum nimis sagacem a praepositione διά
alienam esse anastropham.

Vs. 31. Propertius II, 9, 19 (7, 23) de Achille:

Omnia formosam propter Briseïda passus.
Tantus in erepto saevit amore dolor.

Extremo versu εἰσενάσσατο B. P.

Vs. 32. ἀπ' εὐρείης — πατρίδος, i. e. *Ionía*, quae vulgo
Homeri patria habebatur, Melete prope Smyrnam flu-
vio oriundi, unde *Μελησιγενής*. v. ad Critiam Tyr. Carm.
Reliqq. p. 100. εὐρείη autem vocatur *Ionía*, propterea
quod opponitur ὀλίγη νήσω· ἀτὰρ οὐδ' εὐρέια τέτυκται, ut
Homerus ait ipse.

ἔκλαιεν δ' Ἰκαρίου τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου
καὶ Σπάρτην, ἰδίων ἀπτόμενος παθέων.
35 Μίμνερος δὲ, τὸν ἦδὺν ὅς εὔρετο πολλὸν ἀνατλάς
ἦχον καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,

Vs. 33. ἔκλαιεν, omnes praeter B. ἔκλαιε. Deinde Ἰκά-
ρου. Sed reponendum videtur Ἰκαρίου, quod librarios
Synizesis immemores induxit ad formam inauditam Ἰκά-
ρου; quippe quam metro magis accommodatam puta-
rent. cf. Thierschii Gram. §. 149, 3. — Notanda est
quantitatis diversitas: apud *Hermesianactem* prima syl-
laba corripitur, apud *Homerum* semper producitur:
Odyss. a, 53. Ἰκαρίου, ὡς κ' αὐτὸς ἐδνώσαιτο θύγατρα.
329. κόρη Ἰκαρίοιο. — Respicit poeta utrumque car-
men, et *Odyssaeam* (Ἰκαρίου γένος = κόρη Ἰκαρίοιο, πε-
ρίφρων Πηνελοπεία) et *Iliadem* (δῆμον Ἀμύκλου καὶ Σπάρ-
την, quoniam *Helena* ansam dedit bello Troiano). cf.
Apollodor. III, 10, 3.

Vs. 35. *Ruhnkenio* verba πολλὸν ἀνατλάς cum senten-
tia καίετο Ναννοῦς coniungenda videntur. Haec sane
traiectio durissima, quae tamen eo minus necessaria,
quo magis aliena est a poetae sententia. Sicut antea
vs. 25. *Hesiodus* πόλλ' ἔπαθεν, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράφατο
βίβλους, ita hoc loco *Mimnermus* πολλὸν ἀνατλάς car-
mina elegiaca condidisse fertur: miseriae ac moerores
ab amoris desiderio profecti *Mimnermum* impulerunt
ad versus elegiacos pangendos. Quales tamen fuerint
illae miseriae, comprobant verba, quae sequuntur,
nempe miserias illas unice ad infelicem *Nannonis* amo-
rem et ad ea pertinere, quae *Mimnermus* eiusdem amo-
ris caussa a rivalibus sit perpessus, sive eviratio fuerit,
sive, quod verisimilius, felicior illorum apud formo-
sam tibicinam successus. cf. ad *Mimnerm.* p. 14 sqq.
Equidem dubius sum, an vere coniecerit *Huschkius* ad
Tibull. p. 678 et in *Comment. de Annio Cimbro* p. 57.
πολλὸν ἀνακλάς, allato *Anacreontis* exemplo apud *He-*
phaest. p. 59. 8.

ἤριστῆσα μὲν ἰγρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς.

„Quod etiam, inquit, hanc ob caussam probabile est,
quod nec Graeci scribunt πολλὸν ἀνατλήναι, sed πολλά,
nec Latini *multum pati*, sed *multa*. *Cicero I. Offic.* 31.

Icarii genus et populum ploravit Amycli
 Et Spartam, luctus tangit et ipse suos.
 Mimnermusque, sonos qui invenit omnia passus
 Dulces et teneri flamina pentametri,

Quam multa passus est Ulysses. Virgilius I. Aen. 5.
Multa quoque et bello passus. Horatius I. Epist. 2, 21.
Aspera multa pertulit. Assentiri videtur Iacobsius.

In exponenda totius loci sententia a vero aberravit Ruhnkenii acumen, quippe qui Mimnermo elegiae inventionem hic tribui statuerit. Nuper demonstratum est ad Mimnermi Fragm. p. 11. Mimnermum carminum *amatoriorum* (ἠδὸν ἤγον), non *elegiacorum*, inventorem, qualem Graeci acceperunt, vel potius principem fuisse atque ad ea adhibuisse pentametrum, quī singulos hexametros exciperet. Hoc etiam apparet ex Propertii (I, 9, 11 sq.) loco, quem Ruhnkenius excitavit, non, quod ipse spectavit :

Plus in amore valet Mimnermi versus Homero ;
 Carmina mansuetus lenia poscit Amor.

cf. I, 7, 19 sq.

Et frustra cupies mollem componere versum ;
 Nec tibi subiiciet carmina serus Amor.

Haec omnia spectant ad Mimnermi carminum argumentum, ad *amoris* suavitatem ac *dulcedinem*, quam versibus incluserat elegiacis. Vere etiam Heinrichius: „Pentameter, inquit, bene dicitur *μαλακός* propter mollius elegiae argumentum mollioresque, quos exprimit, affectus. Sic *molles elegi* Ovid. Epp. ex P. III, 4, 85. *molles versus* Trist. II, 307. et *molles querulae* Horat. Carm. II, 9, 17.” —

Πνεῦμα' ἀπὸ πενταμέτρου eadem ratione explicandum est, qua vs. 27. ἐκ Διὸς, *Spiritus*, qui a pentametro proficiscitur, quem pentameter efficit. Apage igitur Lennepii coniecturam, licet ab ipso commendatam Ruhnkenio: *μαλακοῦ πνεῦμα τὸ πενταμέτρου*. Similem Latinorum usum ostendit Heinrichius ad Musaeum 32. p. 52 sq. ex Lucret. II, 50. *fulgorem ab auro*. Virgil. Georg. II, 243. *Dulces a fontibus undae*. cf. Iacobsii Animadv. in Athen. p. 321.

καίετο μὲν Ναννοῦς, πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ
κημωθεὶς κώμους στείχε συνεξανύειν·

Vs. 37. καίετο μὲν Ναννοῦς, mirum sane, quod magni Casauboni in hunc locum animadversio est huiusmodi: „καίεσθαι Ναννοῦς cum non sit Graecum, clarum ex eo scribendum esse καίετο μὲν Ναννοῦς ὑπο.” Summi viri adversarius extitit Tiberius Hemsterhusius in Obs. Misc. Vol. VI T. I p. 302. Heinrichius: „καίεσθαι Ναννοῦς intell. ὑπὸ Ναννοῦς, vel expleas: καίετο ὑπ' ἔρωτι Ναννοῦς, ut Callim. h. in Apoll. 49.

ἡθίου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτιο.

Eadem loquendi ratio apud Charit. IV, 6. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐκαίετο τῆς Καλλιῶρύθης.” Explicatio prorsus indigna tanto philologo, nec hodie (ut persuasissimum habeo) ipsi amplius probata. Genitivus positus est ex more Graecorum solenni, ut in formula ἐρῶν τινος, ad exprimendum animi appetitum et affectum. Qua de re verissime disputavit Hermannus ad Viger. p. 875. Nullus, inquit, *uberior est male fictarum ellipsium fons, quam qui positus est in non animadversa confusione duarum loquutionum, quarum altera ad sensum magis, quam ad verba refertur. Ita τρέχεσθαι, καίεσθαι, ἀλῶ-ναί τινος, στεφανοῦν πίτυος, quia animo cogitatur, πόθον, ἔρωτά τινος ἔχειν, στέφανον πίτυος ἐπιτιθέναι.* — De Nannone, Mimnermi deliciis, eademque carminum elegiacorum inscriptione, videsis quae disputavimus ad Mimnermum p. 19 sqq.

πολυῶ δ' ἐπὶ κ. τ. λ. Locus emendatu quam difficillimus ideoque varie a viris doctis tractatus. Itaque primum porrigamus lectionem, qualis in libris offertur, deinde diversa emendandi pericula proponamus, denique ipsi experiamur, quomodo ex his coniecturalibus undis commodissime sit emergendum. Cod. A.

πολυῶ δ' ἐπὶ πολλάκι λώτω (Schweigh. λωτῶ idque recte)
κημωθεὶς, σίχε συνεξανύη.

Vs. 37. πολὺ V. L. πολὺ P. πολλάκι μωτω P.
πολλὰ κίμωτω V. L. Vs. 38. σίχε συνεξανύη, ἢ B. σίχε

Ardebat Nanno, lotique ut ederet vocem
Capistro indutus it celebrare choros;

συνδραμῆ P. V. L. Casaubonus hancce tentavit emendationem:

καίετο μὲν Ναννοῦς ὑπο. τῷ δ' ἐπὶ πολλὰκι μόχθῳ
κνημοῦθαις, κώμους ἔστιχεν ἄδρανίη.

Atque κνημοῦσθαι, auctore Hesychio, accipit pro φθειροσθαι. Lennepius:

καίετο μὲν Ναννοῦς· πολὺ δ' ἐπὶ πολλὰκις οὐδῶ
κνημοῦθεις, κώμους στεῖχε σὺν ἄδρανίη.

ita ut πολὺν οὐδῶν eodem sensu dicatur, quo apud Homer. II. ω, 484. γήραος οὐδῶν. „Voluit itaque poeta, Mimnermum, cum iam senior esset factus, saepius ad comessationes ivisse, et voluptatibus deditum fuisse.” Quod quidem quomodo probari censeat Mimnermi disticho (fragm. 1)

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τεργνὸν ἄτερ χρυσίης Ἀφροδίτης;
τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

nemo hodie concedet. Sed error, quem falsa haec interpretatio protulit, longius manavit, unde scriptores et eruditi et elegantiores, Buretti, Wielandii, Grodeckii, Schoellii aliique Mimnermum sibi finxerunt senem Nannonis desiderio flagrantem. v. ad Mimnerm. p. 20. cf. Passovii censura Historiae litt. Gr. a Grodeckio et Schoellio conscriptae, Iahnii Annalibus philolog. inserta Vol. II p. 152. Sed ut aliquid anticipemus, vel Heinrichium fefellit Lennepius, ita referentem: „πόλιος procul dubio recte posui, quod ad Mimnermum spectat, qui canus h. senex Nannonem tibi-cinam deperiit.” πολὺς proposuit etiam Iacobsius in Scriptis miscell. P. 2 p. 341, unde profecta est Weberi interpretatio. cf. p. 473. C. Schneider in Daubii et Creuzeri Studiis Heidelberg. Vol. IV p. 51. Sed quam vana sit haec narratiuncula, vera poetae interpretatio postea docebit. Ruhnkenio aliquando placebat πολὺ δ' ἐπὶ πολλὰκι μόχθῳ, ut in Phaniae Epigrammate II, 6.

Brunck. Anal. II p. 52. *πολιῶ γυνῖα δεθεῖς καμάτω. Ex Codicis lectione autem eruit:*

— — *πολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι κῶλω
κνημωθεῖς κώμους στεῖχε συν*

Fr. Iacobsius Animadv. in Eurip. p. 48 extremum verbum intactum relinquens, reliquā sic commode constitui posse autumat:

— — *πολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι ΝΩΤΩε
κνημωθεῖς κώμους ΕΙΧΕ — —*

quod a lectione Venet. Codicis *λώτω* proxime absit. Sed ipse novem annis post aliam ingressus est viam ad Anth. Gr. II, 1 p. 143.

— — *χωλῶ δ' ἐπὶ πολλάκι κῶλω,
κνημωθεῖς, κώμους στεῖχ' ἀνακοιρανέων.*

„Poetae, inquit, comissiones agenti tribuitur *κῶλον χωλὸν* propter numeros impariter iunctos, quibus ille primus usus esse dicitur. Notus Ovidii locus L. III El. 1, 8. *Venit odoratos Elegeia nexa capillos: Et, puto, pes illi longior ille erat.* Tribuuntur nonnunquam scriptoribus, quae ipsorum operibus propria sunt.” Tertiam denique coniectandi iniit viam in Scriptis miscell. l. c.

— — *πολιὸς δ' ἔτι πολλάκι λωτῶ
κηλωθεῖς κώμους εἶδε συνεξανύων.*

Suidas: *κηλέομαι. θέλωμαι ὅσον ἀνλοῖς καὶ ἡδονωνίαις. εἶδε κώμους* formulam poeticam esse ait ad lectoris animum alicui rei advertendum, sicut Latinum *videre*. v. Burmann. ad Propert. p. 11. Lachmann. Prop. I, 1, 12. Ingenius olim:

— — *σκολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ
κνημωθεῖς κώμους στεῖχε συνεξανύειν.*

ita ut *λωτὸς σκολιὸς* idem valeat, quod Ovidii Fast. IV, 190. *lotos adunca*, et Theocriti I, 129. *σύριγξ καλὰ, περὶ χεῖλος ἐλικτὰ*. Verbum *κνησμοῦν* revocavit ad originem *κνάω, scalpo, rado*: iam sicut a *κνάω* sit alia forma *κνίζω*, quae ad amorem transferatur, ut *κνίζομαι* sit *prurio libidine, amore titillor, amore uror*; ita *κνησμόω* eundem habere posse sensum putavit. Sensus: *Saepe autem, quum amorem ureret, ad comessiones*

ivit, et ad loton aduncam cantilenas cecinit. Postea conformavit idem:

— — πολλῶ δ' ἐπὶ πολλάκι μόλω
κνημῶθεις κώμους στεῖχε συνεξανύειν.

i. e. *Saepius autem longa militia confectus ad comesandum ivit.* cf. Horat. Carm. III, 26. IV, 1. Aliquando etiam: κώμους ἤχεε συνδρομή, ut hoc esset *concurso rivalium*, et pertineret ad κνημῶθεις. Heinrichius:

— — πολίος δ' ἐπὶ (vel ὑπὸ) πολλάκι λωτῶ
κνημῶθεις κώμους εἶχε σὺν ἀδρανίῃ.

„σὺν ἀδρανίῃ, cum infirmitate, tanquam senex, qui Cupidinis arma aliis tradere debuisset, dudum in mentem mihi venit ex Apollonio II, 220. de Phineo sene decrepito: τρέμει δ' ἄψευα νισσομένοιο ἀδρανίῃ γήρα τε.” Schweighaeuserus:

— — πολίῳ δ' ἐπὶ (vel ἔτι) πολλάκι λωτῶ,
κνημῶθεις, κώμους εἶχε (vel ἤχε) συνεξανύων.

„Fuerit εἶχε συνεξανύων periphrastice dictum pro συνεξήνυκε.” Hermannus ad Orphei Argon. 1293.

— — πολίῳ δὲ τε πολλάκι λωτῶ
κνημῶθεις κώμους στεῖχε συνεξανύειν.

„Κνημῶθέντα vocat, qui φορβειῶν utitur.” Ceteris intactis, Blomfieldius in Diario class. VII p. 238. itidem reposuit κνημῶθεις, ex noto tibicinum more, qui κνημοὺς induerent, vel, ut Sophocles dixerit, φορβειάς. v. Schol. ad Aristoph. Equit. 1147. Haec quidem coniectura omnium certissima eademque librorum vestigiis proxima. Etenim Mimnermum fuisse ἀνλητὴν ἄμα καὶ ποιητὴν ἐλεγείων auctor gravissimus est Strabo XIV p. 921. v. ad Mimnerm. p. 9. Itaque λωτός optime dicitur pro *tibia*, quae πολίος dicitur ob loti, quae illius materiam praebuit, colorem nigrum. Theophrast. H. Pl. IV, 3, p. 126 ed. Schneider. Ἐν Λιβύῃ δὲ ὁ λωτός πλεῖστος καὶ κάλλιστος. — ἔστι δὲ τοῦ λωτοῦ τὸ μὲν ἴδιον γένος εὐμέγεθες, ἡλίκον ἄπιος, ἢ μικρὸν ἔλαττον· φύλλον δὲ ἐντομὰς ἔχον καὶ πρινώδες· τὸ μὲν ξύλον μέλαν. p. 127. τῷ ξύλῳ δὲ [χοῆσθαί φασιν] εἰς τε τοὺς ἀνλοὺς καὶ εἰς ἄλλα πλείω. Plin. H. N. XIII, 17, 32. *Ligno [loti] color niger; ad tibiaram cantus expretitur.* cf. Voss. ad Virgil. Georg. p. 293 sq. Athenaeus IV p. 182 B. οἱ δὲ καλούμενοι λώτινοι ἀν-

πληγείς Πακτωλοῦ ῥεῦμα' ἐπέβη ποταμοῦ.
 Δαρδανίη δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν,
 κάλλιον αἰάζων δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν

p. 589 ed. Schaeff. Phrynich. p. '89 ed. Lobeck. C. Schneideri Gram. Lat. I p. 25. Quidni pro *Λυδῆς* (praecedente iam *Λύδη*) rationes euphonicae commendent formam *Λυσις*? — Scribendum est *Λύδη* nomen mulieris; sed nomen gentile *Λυδή παροξυτονεῖται*. Itaque Dindorfius falso scripsit *Λυδῆς*. v. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 607. Iacobs. ad Anth. Palat. p. 465. Atque *Lyden* fuisse *Lydiam* quum docet Asclepiadis locus a Ruhnkenio laudatus, tum maxime ipsius Hermesianactis verba, quae sequuntur, *Πακτωλοῦ ῥεῦμα' ἐπέβη ποταμοῦ*, i. e. *profectus est in Lydiam*, sive *Sardes caput gentis* (veluti Schillerus nostras *Lutetiam Parisiorum* significavit hac phrasi: *am Strande der Seine*). *Pactolus* enim fluvius est Lydiae ex Tmolo monte prope Sardes decurrens.

De Antimachi *Lyde* v. Epimetrum III.

Vs. 43 sqq. Totius loci sententiam optime exposuit Heinrichius: „Quantum ex monstrosa scriptura elici potest, videtur poeta dicere, Antimachum, Colophonium, Lydiae puellae amore captum, Lydiam terram petivisse; mox ea defuncta, ossibus eius sepultis, Colophonem reversum esse.”

Vs. 43. *δαρδάνη* A. B. *δαρδάνην* V. L. *περδάνη* P. Ruhnkenius suspicatur *λάρνακι νιν*. Lennepius et Westonus: *Σαρδιανὴν δὲ θ.* magis, ut videtur, ad sensum, quam ex Codicum vestigiis. Ilgenius: *λάρνακι δ' εὔτε θ.* ut comptior fiat oratio et rotundior, quam sit in Ruhnkenii coniectura. Sed ante omnia aestimanda est fides diplomatica, quae facile perducit ad *ΔΑΡΔΑΝΗΝ*. Iam vero ambiguum est, utrum Hermesianax pro consuetudine in rebus geographicis poetarum licentia *Dardanium* κατ' ἐξοχὴν dixerit pro *Lydia*, an reapse mortua sit Lyda, Antimachi amica sive uxor, in ea Dardania, quae ab Homero et scriptoribus geographicis nominatur, an denique poeta illam in Dardania mortuam esse finxerit. cf. Paldamus ad Propert. p. 302 sq.

Pactoli tendit littora laeta fluvi.
 Dardania postquam defunctam condit arena
 Plenius iam resonans flebile carmen, petit

Vs. 44. καλλιωναίζαον Α. καλλιωναίζων Β. καλλίον' ἴζαον
 P. V. L. καλλίον' ἴζαον editio Casauboniana secunda.
 Ruhnkenius ex Cod. Veneto protulit καλλίονα ἴζαον διῆλ-
 θεν: ex Mediceo καλλίω ναίζαον διῆλθεν. Quamobrem
 Schweighaeuserus arbitratur a Ruhnkenio fortasse inter
 se permutatas esse sedes vocum *Med.* et *Venet.* Din-
 dorffius autem calami lapsu vitium typhoteticum Casau-
 bonianae secundae, quod illi ob oculos versaretur, pro
 codicis scriptura positum esse. διῆλθεν Α. Β. δῆθεν P.
 V. L. Casaubonus primus correxit δ' ἦλθεν. — Idem
 Casaubonus: „Vult dicere, *Antimachum, relictis Sar-*
dibus (eam enim urbem intelligit, cum canit Πακτωλοῦ
 ῥέῃμ' ἐπέβη ποταμοῦ: Sardes enim ad *Pactolum*) *venisse*
Colophonem, quae fuit Ioniae urbs. Quare legi potest:

Σάρδεις Ἰαόνων δ' ἦλθεν ἀποπρολιπών
 ἄκραν ἐς Κολοφῶνα. —

Lennepius: καὶ Ἀυδίην ἴξεν δῆθεν ἀποπρολιπών: argutius
 quam verius. Heinrichius: „Vide, an sensui ac ser-
 moni poetico melius consulas scribendo:

καλλίναον ποταμόν δ' ἦλθεν ἀποπρολιπών.

Relicto fluvio pulcre fluente, Pactolo, Colophonem re-
 diit. καλλίναος i. q. καλῶς ῥέων. vid. Hesych. in v. et
 omnino *Arnaldi Lectt. Graec. I, 11 p. 75.* Ingeniose
 procul dubio, sed minus recte. Paulo propior Codd.
 vestigiis Ilgenii coniectura, praedicata etiam a Iacobsio
 ad *Anth. Gr. I, 2 p. 55.*

κλαίων αἰάζων τ' ἦλθεν ἀποπρολιπών.

ita ut totius loci sensus esset hic: *Simul atque urnam,*
in quam ossa mortuae amicae collecta erant, arida sub
terra condiderat flens atque lamentans, eam reliquit,
et Colophonem altam venit. Ilgenii Censor in *Diariis*
Ienens. a. 1800. Num. 134. κλαίων, ξυνθαυγῆ δ' ἦλθεν
ἀγρόν προλιπών, intelligens *Sardicum agrum*, qui arena
 aurea tectus perhibebatur. cf. *Ovid. Met. XI, 145 sq.*
 Sed multo magis ad Codicum vestigia accedes, si pro-

ἄκραν ἐς Κολοφῶνα, γόνων δ' ἐνεπλήσατο βίβλους
 ἱερὰς, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμῆτου.
 Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο κῶμους,

posueris: ΚΑΛΛΙΟΝ ΑΙΑΖΩΝ Δ' ΗΛΘΕΝ. Αιάζειν bene dicitur de carminis elegiaci lugubri argumento: itaque κάλλιον αιάζων significat Antimachum uxore mortua pulciora etiam condidisse carmina elegiaca. Sed fortasse Hermesianax ex re sive vera sive ficta exprimere voluit Antimachum *Thebaïdem*, carmen epicum, Lyde iam viva composuisse, illa autem mortua se convertisse ad genus elegiacum, cui maiorem venustatem tribuere videtur. En habes sensum: *Lyden in Dardania mortuam condidit sub terra arida, atque pulciora carmina lugubria proferens, illa (Dardania) relicta, pervenit altam Colophonem.*

Vs. 45. ἄκραν P. V. L. ἄκρον A. B. *Colophonem*, Ioniae urbem, sitam fuisse in promontorio docet Pomponius Mela I, 17. *Colophon, quam Mopsus — statuit ad promontorium, quo sinus clauditur, quod altera parte alium, quem Smyrnaeum vocant, efficit, angustisque cervicibus reliqua extendit in latius, abit in paene insulae faciem.* Substantivum κολοφών, quod significat *collis, fastigium*, unde ductum est nomen urbis in promontorio sitae, genere utitur masculino, sed Κολοφών urbs genere feminino: sic Mimnermus XII, 3. ἐς δ' ἐρατὴν Κολοφῶνα. cf. Strabo XIV p. 642 C. Itaque recipienda est lectio ἄκραν.

ἐνεπλήσατο A. B. ἀνεπλήσατο P. V. L.

Vs. 46. ἱερὰς A. P. ἱερᾶς B. ἱρὰς V. L. Postrema haec lectio praelata est ab editoribus synizesis immemoribus. Homer. Odys. ξ, 94. οὐποθ' ἐν ἱερῆουσ' ἱερήιον, οὐδὲ δὴ οἶω. Bene annotavit Schweigh. *sacros* illos libros dixisse Hermesianactem, utpote *Lydae* suae ab Antimacho unice *sacratos* et ad iusta ei persolvenda compositos. — ἐκ παντὸς παυσάμενος καμῆτου, i. q. ap. Plutarch. Consol. Apollon. p. 106 B. ἐλάττω τὴν ἐαυτοῦ ποιῶν λύπην. Solatium certe adversus talia venena efficacissimum, cuius insigne exemplum media aetate splendidissimum illud Italorum praebuit sidus, *Fran-*

Sublimem Colophona; sacros librosque querelis

Implevit, totus conticuitque dolor.
Alcaeus desiderio dum Lesbicus ardet,

ciscus Petrarca, intimo eodemque (proh dolor!) infelicissimo *Laurae* suae desiderio incensus.

Vs. 47 sqq. Alcaei et Sapphonis ab Hermesianacte non temere fictum esse amorem intelligere licet ex utriusque carminum particulis, ad nostram usque aetatem delatis, iisque ita comparatis, ut alter alteram alloqueretur, et vice versa. Aristoteles Rhet. I, 9. Ὡςπερ καὶ Σαπφῶν πεποίηκεν, εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου.

Θέλω τι Φειπῆν, ἀλλὰ με κωλύει
αἰδώς. —

Αἰ δ' ἰκέ τ' ἐσλῶν ἡμερος ἢ καλῶν,
καὶ μή τι Φειπῆν γλῶσσ' ἐκύνκα κακόν,
αἰδώς [δέ] κέν σ' οὐκ εἶχεν ὄμματ',
ἀλλ' ἔλεγεσ περὶ τῷ δικαίῳ. (Sapphonis Fragm. 61
ed. Neue.)

Alterum quoque Alcaei extat fragmentum apud Hephaestion. p. 80 (Alcaei fragm. 38 ed. Blomf.), poetriam ipsam hoc versu alloquentis:

Ἰόπλοχ', ἀγνά, μελιχόμειδε Σαπφοῦ.

Accuratius in hunc locum inquisivit Welckerus libello celebratissimo, *Sappho von einem herrschenden Vorurtheil befreyt*. Gottingae 1816. Interea repertum atque aere incusum est vas quoddam antiquum, in quo viri et mulieris figurae pictae apparent cum inscriptione ΑΛΚΑΙΟΣ et ΣΑΦΟ. Sappho ipsa speciem prae se fert mulieris honestae et integrae, tanquam colloquentis cum Alcaeo περὶ τῷ δικαίῳ, minime ἐταίρης sive meretricis, quales in ceteris amphoris fictilibus et operibus anaglyptis cernere solemus. v. *Dissertatione intorno ad una pittura Graeco - Antica, che rappresenta sopra un vaso Alceo e Saffo*. Padoua 1824.

ἀνεδέξατο. Mitscherlichius ad Homer. Hymn. Cer. 473. restituendum esse censuit ἀνεδέξατο, quod respon-

Σαπφοῦς φορμίζων ἡμερόεντα πόθον,
 γινώσκεις· ὁ δ' αἰοιδὸς ἀηδόνοσ ἡράσαθ', ὕμνων
 Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίη·
 καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων,
 στελλομένην πολλαῖσ ἄμμια Λεσβιάσιν·

deret Latino *docere*. Westonius ἀνεπλέξατο, apud quem Britannus quidam ἀνεδείματο, ut Lat. *condere carmina*, Anglice *to build rhimes*. Sed quare librorum lectio exterminetur, iustae rationes desunt: κώμους ἀναδέχεσθαι est idem, quod Latine expresseris *comissationes suscipere*.

Vs. 49. γινώσκεις· Quamvis Cod. A et B praebeant γινώσκεις, recipienda est tamen forma antiquior γινώσκεις, exhibita in P. V. L. et a Ruhnkenio commendata. Ita etiam infra vs. 73 Cod. A et alii. v. Buttmani Gram. Gr. II p. 96. Alloquitur poeta Leontium amicam.

ἀηδόνοσ, ἡράσαθ', ὕμνων κ. τ. λ. Recte interpunxit Ruhnkenius post ἡράσαθ', ut ὕμνων cum πολυφραδίη coniungatur. Scribendum est ὕμνων, παροξυτόνωσ, ut praebet P. V. L. non ὕμνων, ut A. Ceterum ἀηδών proprie denotat idem quod αἰοιδός, imprimis autem dicitur de *luscinia*, cuius nomen κατ' ἐξοχὴν tribuitur Sapphoni ob ipsius cantilenam (qualis in carminibus apparet) *luscinae* similem.

Vs. 51 sqq. Athenaeus p. 599 C. explicandi caussa addit: Ἐν τούτοισ ὁ Ἑρμησιάναξ σφάλλεται, συγχρονεῖν οἰόμενοσ Σαπφῶ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κῦρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλυάτην τὸν Κροῖσου πατέρα. Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦσ καὶ λέγειν τινὰσ φησὶν εἰσ αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντοσ τάδε·

Σφαίρη δευτέ με πορφυρέη
 βάλλον χρυσοκόμησ Ἔρωσ,
 κνὶ ποικίλοσ λαμβάνω,
 συμπαίξειν προκαλεῖται.
 ἧ δ' ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
 Δίοβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται,
 πρὸσ δ' ἄλλην τινὰ χάσκει. (fragm. 56 ed. Mehlhorn.)

Nosti, Iusciniæ utque momorderit ignibus
ustus

Multisonis hymnis Teïa corda viri.

Tu quoque enim sectans, mollissime Ana-
creon, illam

Conspiciam multas Lesbides inter adis.

Cantans quot Sappho duxerit ille choros,

καὶ τὴν Σαπφῶ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτά φησιν εἰπεῖν·

κεῖνον, ὃ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔτισπες

ἕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐυθλᾶς

Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς

πρέσβυς ἀγανός. (fragm. 105 ed. Neue.)

Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφῶς τοῦτο τὸ ἔσμα, παντὶ που δῆλον. ἐγὼ δὲ ἠγοῦμαι παίζειν τὸν Ἑρμησιάνακτα περὶ τούτου τοῦ ἔρωτος. καὶ γὰρ Δίφιλος ὁ κωμωδιοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφῶ δράματι Σαπφῶς ἐραστὰς Ἀρχίλοχον καὶ Ἰππώνακτα. Athenæi narrationem refutare conatus est Volgerus in pessima Sapphonis Reliquiarum editione, cuius tamen ipsius rationes quam ineptæ sint praeclare demonstravit Blomfieldius in Addendis ad Fragm. IX. rep. in Gaisfordii Poet. min. Vol. III p. 298 ed. Lips. cf. Plehnii Lesbiaca p. 180 sqq. Neue ad Sapphonis Fragmenta p. 3.

ἐφωμίλησ', Iacobsius: Fortasse ἐρῶν ἐφίλησ'. Sed nescio an nulla opus sit emendatione. — ὁ μελιχρὸς — Ἀνακρείων, Similiter Critias Tyr. Fragm. 7, 2. ἡδὺν Ἀνακρείοντα. Simmias Theb. Epigr. 2. Sophoclem appellat μελιχρόν, quem Hermesianax vs. 57 una cum universa antiquitate quinetiam vocavit μέλισσαν. Codd. A. B. P. habent Ἀνακρέων, sed producenda est penultima, ut in P. L. et apud Critiam quoque. cf. Thierschii Gram. §. 166, 8.

Vs. 52. στελλομένην, plerumque interpretantur *ornatam*, minus accurate. Respicendum est etymon verbi *στέλλειν*, quod respondet Germanico *stellen*: itaque *στελλόμενος* proprie est *is, qui collocatur* sive *stat*. Quae quidem significatio primaria cur aliena sit ab hoc loco, haud perspicio. Sapphonem describit Hermesianax in

φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ'
αὐτήν

55 οἴνηρην δοῦρην κεκλιμένην πατρίδα,
Λέσβον ἐς εὖοιον· τὸ δὲ μυρίον εἶσιδε Λεκτὸν

pompa sive alia solennitate quadam una cum ceteris puellis Lesbiiis incedentem, choros agentem sive χορηγόν. cf. Welckeri Sappho p. 62. 112. Sine causa igitur Schweighaeuserus in Dalecampium animadvertit ita refingentem: *Mixtim aliis cum Lesbiadibus incedentem* — In Cod. A. apud Schweigh. scriptum est ἀμμιγαλαις βιασιν, vocali ε cum αι permutata. Ansam haud dubie dedit utramque vocalem pronuntiandi similitudo.

Vs. 53. λείπων σάμον A. λειπὼν σάμον B. λιπὼν σάμον P. προλιπὼν σάμον V. L. Immerito Ruhnkenius Codicis Veneti lectionem contempsit, licet ea Valckenario placuisset et cuivis placere deberet, cui fides diplomatica pluris est, quam editorum suspicio intempestiva. — Atque Anacreontem Sami commoratum esse apud Polycratem tyrannum res est notissima, Herodoto (III, 121) enarrante, Πολυκράτει παρῆναι καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον. cf. Strabo XIV p. 438.

Vs. 54. Pro vera lectione οἴνηρην Cod. B. habet οἴναρην. δοῦρην V. L. δοῦρην P. In priorem scripturam animadvertit Casaubonus: „Inepta lectio. Scribendum δοῦρι κεκλιμένην *armis subiugatam*. Ita passim loquuntur poetae. Οἴνηρὰ non est proprium alicuius loci nomen; sed commune omnium *vini feracium*. Vetus poeta in Scholiis Hephaestionis [p. 89 ed. Pauw.] ἔρχεται πολλὰς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἴνηρᾶς Χίου.” Astipulantur Ruhnkenius, Ilgenius, Schweighaeuserus alique, primus quidem provocans ad Antipatrum in Brunckii Anal. II p. 29. Οὐδ' ὑπὸ δυνμενέων δούρατι κεκλιμεθα. cf. Jacobs. ad Anth. Gr. I, 1 p. 411. Friedemannno de media syllaba Pent. p. 296 scribendum videtur δούρων vel δόρασιν. Nimis audacter. Iam lectionem δοῦρην extare etiam in Cod. A patet ex Ruhnkenii et Schweighaeuseri silentio. Lenissima igitur accentus mutatione nobis reponendum videtur δοῦρην, forma antiquissima, qualem poetae Alexandrini interdum revocare conati sunt. Conservata est haec forma in Da-

Nunc agros linquit Samios, mox linquit
et ipsa

Vitiferae patriae rura subacta suae.

Vectus et uviferam Lesbon Lectum sine fine

tivo pronominum τείν, ἴν. cf. Thierschii Gram. §. 404, 4. — De Teo per Harpagum capta Herodot. I, 168. ἐπεὶ τε γὰρ σφειων [Τηίων] εἶλε χώματι τὸ τεῖχος Ἀρπαγος, ἐσβάντες πάντες ἐς τὰ πλοῖα, οἴχοντο πλείοντες ἐπὶ τῆς Θορηκίης, καὶ ἐνταῦθα ἔκτισαν πόλιν Ἀβδηρα. Vini Teii alibi quidem mentio fit nulla, sed insulae situs vitium culturae non minus favet, quam Chii, Lesbi et aliarum insularum. Clarius est Lesbus, eam ob rem, unde vs. 55 dicta est εὔοινος. v. Voss. ad Virgil. Georg. p. 297. Plehnii Lesb. p. 6 sqq. 97. Paldamus ad Propert. p. 303 pro εὔοινον coniecit εὔμνον, sine iusta ratione.

Vs. 55. „Sequitur, τὸ δὲ μυρίον εἶσιδε λέκτρον. Quid appellat τὸ μυρίον λέκτρον? Non est verbis opus, ut falsi convincatur haec lectio: Scribo:

— — τὸ δὲ δὴ ῥίον εἶσιδε Λέκτρον.

Vera et perspicua emendatio. *Lectum promontorium*, Aeolidem et Troadem disternans, insulae Lesbo est *oppositum*. ῥίον, poeticum vocabulum [v. Homer. Odys. γ, 295] ἀντὶ τοῦ ἄκροα, *promontorium*." CASAUBONUS. Felici istac emendatione Ruhnkenius ait verius habendum esse nihil. Hac tamen in re procul dubio corrigendus est Casaubonus eumque temere sequuti Dindorfus et Riglerus, quod Λέκτρον scripserunt, παροξυτόνως, quum scribendum esset Λεκτόν, ὀξυτόνως, docente Scholiasta Veneto A. ad Homer. II. ξ, 284. οὕτως Λεκτόν ὀξυτόνως, ὡς φυτόν· οὕτως γὰρ ὁ τόπος καλεῖται. Unde Wolfius in Homeri editione recte scripsit l. c.

Ἴδην δ' ἐκίσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλα. —

ubi idem Scholiasta: Λεκτόν ἀκρωτήριον τῆς Ἴδης, κεκλημένον ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ κατακλιθῆναι Δία καὶ Ἥραν. τρία δὲ τὰ πάντα ἀκρωτήρια τῆς Ἴδης, Λεκτόν, Γάρογαρον, Φαλάκρη. Neque iusta adest caussa, cur librorum

πολλάκις Αιολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.
 Ἄτθις δ' οἷα μέλισσα, πολυπρήωνα Κολώνην
 λείπουσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις
 Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα· γέρων δὲ Θεωρίδος εἶδος

lectio *μυρίων* mutetur in *δηρίων*. *Μυρίων* est forma adverbialis, i. q. vulg. *μυρία*, cui respondet Latinum *milles*, *sexcenties* de numero indefinito. v. Iacobs. ad Anth. Gr. II, 3 p. 195.

Vs. 57. Libri *αὔθις*, quod Ruhnkenius ingeniose emendavit Ἄτθις. Simmias Theb. Epigr. 2. Brunck. Anal. I p. 168.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσὸς,
 ἐρπύζοις, χλοερούς ἐκπροχέων πλοκάμους,
 καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδον, ἧ τε φιλοῤῥῶξ
 ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χιναμένη,
 εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Schol. ad Soph. Aiac. 1218. ἠδιστος ὢν ὁ Σοφοκλῆς, πάλιν ἐπὶ τὸ ἴδιον ἠθος ἔκλινεν, ὅθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη. Suidas v. Σοφοκλῆς· προσηγορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ γλυκύ. Cl. Gu. Schlegelius, Vorlesungen üb. dram. Kunst u. Litt. I p. 175 sq. „Als charakteristisch haben die Alten an diesem Dichter die angebohrne Süßigkeit und Anmuth gepriesen, wegen deren sie ihn die Attische Biene nannten. Wer zum Gefühl dieser Eigenschaft hindurch gedrungen ist, der darf sich schmeicheln, daß ihm der Sinn für die antike Kunst aufgegangen sey, denn die heutige Empfindsamkeit möchte, weit entfernt in jenes Urtheil einstimmen zu können, vielmehr in den sophokleischen Tragödien, sowohl was die Darstellung körperlicher Leiden betrifft, als in den Gesinnungen und Anordnungen, vieles unerträglich herbe finden.“ — Libri *πολυπρήωνα κολώνην*, unde primus Lennepius refinxit *πολυπρήωνα Κολωνόν*. cf. Iacobs. ad Anth. Gr. I, 2 p. 113 sq. Sed lenior erit medicina eademque efficacior, si scripseris *Κολώνην*, lit-

Aspicit oppositum fluctibus Aeolicis.
 Cecropia aut ut apis linquens clivosa Coloni,
 Vos, choreis tragicis, Liber Amorque,
 canit;
 Nimirum canus vel ille Theoridis formam

— — — — —
 — — — — —

tera initiali quadrata, non κολώνην, quod Ruhnkenio placuit; nempe duplex forma illius pagi extitisse videtur, altera Κολωνός, altera Κολώνη, ut patet ex Suida: Σοφοκλῆς, Σοφίλου, Κολωνῆθεν, Ἀθηναῖος. Schol. in Argum. ad Oedip. Col. extr. ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε [τὸ δράμα], χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνῆθεν. Ubi tamen differt lectio, quum alii habeant Κολωνόθεν. Accedit, quod epitheton πολυπρόνων minus bene quadrat in nomen appellativum, optime in *Colonium* pagum.

Vs. 58. λιποῦσ' (sic) P. L. λιποῦσ' V.

Vs. 59. Ἐρωτ' ἀγαιραιθειαρειδος A. B. ἀγεῖραιθ ἀρειδός (ἀρειδός L.) P. V. L. Ruhnkenius correxit: Ἐρωτα γεραῖραι Valckenarius recte delevit interpunctionem extremo versu 58, ut Sophocles in canticis choricis Bacchum et Cupidinem cecinisse dicatur; nimirum hodieque extant duo cantica chorica, in quibus Sophocles Amorem et Bacchum celebravit: unum in Antigona 777 (781) sqq. Ἐρωτ' ἀνίκατε μάχαν κ. τ. λ. cf. Passovii Vindiciarum Sophocli. Specim. I. Ind. Lectt. Vratislav. aest. a. 1825. alterum in eadem tragoedia 1102 (1115) sqq. Πολυώνυμε, Καδμείας Νύμφας ἄγαλμα κ. τ. λ. In deperditisne fabulis de iisdem diis cecinerit Sophocles, hodie non constat, sed licet assumere. Quae sequuntur, immodice corrupta sunt. Quum Hermesianax omnium et poetarum et philosophorum, quos recenset, amicas sive uxores nominaverit, optimo iure quaestionem proposuit Ruhnkenius, quid esset, quare unius Sophoclis amicam reticeret. Iam vero Athenaeus XIII p. 592 A. Σοφοκλῆς, inquit, ὁ τραγωδιοποιός, ἤδη

— — — — Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.
 φημί δὲ κάκεινον τὸν αἰεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα
 καὶ πάντως μῖσος κτώμενον ἐξ ὀνύχων

ΓΕΡΩΝ ὧν ἠράσθη ΘΕΩΡΙΔΟΣ τῆς ἑταίρας. — τῆς δὲ
 Θεωρίδος μνημονεύει, λέγων ἐν τινι στασίμῳ οὕτως·

φιλη γὰρ ἡ Θεωρίς.

Hinc prudenter conclusit Lennepius in corrupta lectione
 ΘΕΙΛΑΡΕΙΔΟΣ latere vestigia vocis ΘΕΩΡΙΔΟΣ: quae
 quidem vestigia persequutus, Ilgenius totum distichum
 ita refinxit:

Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα· ἤγειρε Θεωρίδος εἶδος,
 ἣν ὦδῆς τεχνὴν Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

ut sensus esset: *Theoridis pulcritudo canendi artem,
 qua Iuppiter Sophoclem donarat, excitavit et inflamma-
 vit.* Hanc coniecturam imitatus Weberus, p. 680 in-
 super annotavit: „Wir erfahren durch Athenäos, daß
 Sophokles noch in seinem Alter eine Hetäre Theoris
 geliebt habe; Hermesianax könnte sich leicht auch hier
 seiner genialischen Freiheit bedient haben, und da er
 einmal dem Sophokles eine Gefährtin geben mußte, die
 des Alters in seine Jugend versetzt haben.“ cf. Jacobs.
 Verm. Schriften II p. 344. Riglerus aliam ingressus
 est viam:

Βάκχον καὶ τὸ Ἔρωτα· γέρας δὲ Θεωρίδι δῶκεν
 ὦδῶν, ὧντε χάριν Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

quod distichum interpretatus est ita:

Scilicet exornat dulci ille Theorin honore
 Cantus, quem Sophocli Iuppiter ipse dedit.

Nobis neutrum probabile, praesertim quum librorum
 vestigia eo perducant, ut, quatenus fieri potest, Athe-
 naei narratiunculae accommodetur Hermesianax: Ita-
 que ex hisce elementis:

ΕΡΩΤΑ ΓΕΙΡΑΙ ΘΕΙΛΑΡΕΙΔΟΣ restituamus:
 ΕΡΩΤΑ ΓΕΡΩΝ ΔΕ ΘΕΩΡΙΔΟΣ ΕΙΔΟΣ.

Haec verba quae excipit lacuna, ea nobis saltem longior
 esse videtur, quam ut unius hemistichii spatio expleri
 queat. Ad verba: γέρων δὲ Θεωρίδος εἶδος cogitatione

— — — — misit Iovis Sophocli.
 Illum etiam dico, qui quaeque pericula cavit
 Irasque a teneris ceperat unguiculis

supplendum est ἄσματος ἦνεσε, sive ὕμνησε, sive simile quiddam: *Sophocles iam senex celebravit Theoridis venustatem.* In lacuna fortasse praeter ea, quae ad Theoridem spectant, facta erat etiam mentio alterius amicae, de qua Athenaeus l. c. B. ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὧν τοῦ βίου, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίππην ἠγάπησε τὴν ἑταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. ὅτε δὲ γεραῖῳ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστὴς Σμικρόνης, ἐρωτώμενος ὑπὸ τινος, τί πρῶτα Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη: ἦ δις περ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται. — Westonius coniecerat:

Βάχρον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἐγέραιρον θεῖος ἀοιδός.

Schweighaeuserus:

Βάχρον καὶ τὸν Ἔρωτα γεραίρειν θεῖα ἀοιδῆ
 Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. —

Vs. 61. τὸν αἰὲ πεφυλαγμένον ἄνδρα, i. e. *Euripidem.* Respicere videtur poeta ad Solonis Scolium (fragm. κζ'), quod incipit: Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὄρα κ. τ. λ.

Vs. 62. Vulgo hic versus ita scribitur:

καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν,

quod Westonius interpretatur *ob continentiam.* At Casaubonus: „Postrema vox nullius pretii est. Legi potest ἐκ δακρύων πάσας ἀμφὶ γυναῖκας. Verte: *Aio etiam illum poetam semper abstinentem, et qui omnium odium sibi conflavit ex maledictis in omnes mulieres, illum, inquam, ictum tandem etc.*” In quem animadvertit Ruhnkenius, locum ipse intactum relinquens, nec δάκος πρὸ δηγμὸς dici, nec satis accedere ad vitiosae lectionis vestigia. Lennepius proposuerat:

καὶ πάντως μῖσος κτώμενον ἐξ ἀλόχων.

v. Gellius N. A. XV, 20. Suidas v. *Εὐριπίδης.* cf. Moh-nike Hist. litt. Gr. I p. 397. Attamen hoc longius re-

65 πάσας ἀμφὶ γυναικας, ὑπὸ σκολιοῦ τυπέντα
τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας·
ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας κατενίστατο λαύρας,

petitum et elementa nimis recedunt a scriptura Codicum. Iacobsius Animadv. in Euripid. p. 43.

καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ΑΙΣΧΡΟΛΟΓΩΝ π. α. γ.

Quum in omnes mulieres turpia et contumeliosa verba iaceret. ADAMUS, nescio quis, a Schweighaeusero laudatus, ita coniecit:

καὶ παλιῶν μῖσος κτώμενος ἐκ συνεχῶν,

in eandem sententiam; quae et Casaubono et Iacobsio placuerat. Ingenius varie tentavit hunc locum: reiecit tamen ipse omnes emendandi rationes praeter unam, ita comparatam:

καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ στονύχων π. α. γ.

στονύχες cuspides cuiusvis generis, inter alia *extremitates unguium*. Hesychius: στονύχες, τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων: ita ut per synecdochen sit ἐκ στονύχων idem quod ἐξ ὀνύχων. πάντων putat connectendum esse cum πάσας ἀμφὶ γυναικας, qui omnium in omnibus mulieribus odium susceperat a teneris unguiculis; qui omnia in omnibus mulieribus exosus erat. Aperte fateor mihi hoc nimis contortum videri; neque illa opus esse synecdoche altera evincit eaque in principi loco palmaria Iacobsii emendatio ad Anth. Gr. II, 2 p. 236.

ἩΔ' ἈΠΑΛΩΝ μῖσος κτώμενον ἘΞ ὈΝΥΧΩΝ π. α. γ.

Extremo versu in eandem coniecturam, mirum quantum, incidit etiam Blomfieldius in Diario class. VII p. 239. „Vides, inquit, easdem litteras, Ξ tantum pro ΚΣ [cuius ansam profecto dedit enuntiatio] scripto — ἐξ ὀνύχων, ἀπαλῶν scilicet. Qui omnino [πάντως] mulierum osor a teneris unguiculis fuerat, μῖσος κτώμενον, ut νόσον κτᾶσθαι, τὸ γαῦρον κεκτημένος, et similia apud Tragicos.” Ingeniose quidem Iacobsius dedit ἡδ' ἀπαλῶν, sed id longius abest a librorum vestigiis; quapropter in scriptis miscell. II p. 345 hunc locum ita retractavit, καὶ πάντων. Cautissime tamen Lennepius iam

In muliebri genus, curvato ictum tamen arcu
Nocturnas curas non posuisse graves.

Ecce per Emathios sed vicos pruriscit omnes,

scripserat πάντωΣ pro vulg. πάντων. Mutatio frequen-
tissima. Itaque sensus totius loci est hic: *Neque Euripides, qui tantopere sibi cavebat et omnino inde a teneris unguiculis omnium mulierum odium animo conceperat, amoris cruciatus effugere potuit.* Ad loquendi formulam ἐξ ὀνύχων (apud Graecos adverbialiter adhibitam, velut apud nostrates *mit der Muttermilch*) Iacobsius contulit Automedontis Epigr. 3. τὴν κακοτέχνους σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κιννυμένην ὀνύχων. Horat. Carm. III, 6. 23. *Iam nunc et incestos amores De tenero meditatur ungui.*

De Euripide μισογένη multa leguntur in libris veterum. Sed Hieronymus apud Athenaeum XIII p. 557 E. ἐν ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι φησὶν οὕτως: „Εἰπόντος Σοφοκλεῖ τινος, ὅτι μισογένης ἐστὶν Εὐριπίδης. Ἐν γε ταῖς τραγωδίασι, ἔφη ὁ Σοφοκλῆς, ἐπεὶ ἐν γε τῇ κλίνῃ, φιλογένης.

Vs. 63. σχολιοῖο A. B. P. σχολιοῖο L. σχολιοῖς V. De *Cupidinis arcu* bellissime Ovidius Amor. I, 1, 21 sqq.

Questus eram, pheretra cum protinus ille [*Amor*] soluta
Legit in exitium spicula facta meum;
Lunavitque genu sinuosum fortiter arcum;
Quodque canas, vates, accipe, dixit, opus.
Me miserum! certas habuit puer ille sagittas.
Uror, et in vacuo pectore regnat Amor.

Vs. 64. νυκτερινὰς — ὀδύνας. Nemo est fere, quin ipse senserit τοὺς ἐρωτομανεῖς noctu potissimum, somno orbatos, flebili quodam amoris desiderio commoveri.

Vs. 65. Rarior forma Μακεδονία, extat ap. Dionys. Perieg. 254. 427. Callimachi Hymn. Del. 167. cf. Casp. Barthii Adversaria II, 16 p. 82. Vulg. Μακεδονία.

πάσας κατενίσσατο λαύρας, ita libri scripti et editi. Casaubonus primus sine iusta caussa κατενίσσατο scripsit duplici littera σ. Etenim per se iam produci antepenultimam temporis futuri νίσσομαι docet Homerus Il. ψ, 76. νίσσομαι ἐξ Αἴδαο, ἐπὶν με πρὸς λελάχητε. Iam quidem res est nondum prorsus ad liquidum perducta, quod discere

Αἰγείνῳ μέθεπεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην,
εἰσόχε τοι δαίμων, Εὐριπίδῃ, εὖρεν ὄλεθρον
ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.

licet ex Buttmani Grammatica Gr. I p. 384. Notatu tamen dignum est, quod hoc loco, cuius immemor fuit Buttmannus, librorum consensus ducit ad certam futuri temporis formam *νίσσομαι*, simplici littera σ. — Vox *λαῦρα* iam extat apud Homer. Odyss. χ, 128.

ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐῦσταθεὸς μεγάροιο
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι.

ubi totius sententiae tenor suppeditat significationem *vīae, plateae, vici*. Etym. M. p. 557, 45. *Λαῦρα*, ἢ *πλατεῖα ὁρμη· οἶον*, Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην. — *παρὰ τὸ λίαν ἔχειν αὐραν· ἢ δι' ἧς ὁ λαὸς ῥεῖ εἰς τὴν ὁδόν. Λαύρας, τὰς ὁδοὺς ἢ τὰ ἄμφοδα, ἢ τὰς πλατείας ὁρμῆας. ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτῶν τὸν λαὸν ὁρούειν, τυττέστιν ὁρμῶν. cf. Casaubon. ad Athen. XII p. 540 F.*

Vs. 66. *Αἰγείων*, quod MSti exhibent, Casaubonus scribit *Ἀργείην*, nomen proprium apud Theocrit. Idyll. XVII, 53 et Apollodor. I, 9. Melius profecto, quam Westonius, qui *Ἀίγειαν* scribens, *Aegeam urbem* intelligit, sedem regni Macedonici (v. Iustin. VII, 1 ibique Intrpp. cf. Cellarii Geogr. antiq. I p. 1037 sq.). Sed quam monstrosa est eius interpretatio particulam *δέ*, post *μέτεπεν* positam, referentis ad vocem *Αἰγείων*, ita ut sententia prodeat talis: *Dispensatorem Archelai*, cuius nomen Craterus (v. Euripidis Vita Gr.), *secutus est usque ad Aegeam*. Iacobsius ad Anth. Gr. II, 2 p. 236. *Ἀντεῖαν* scribendum proponit, quod nomen extat in Catalogo meretricum ap. Athen. XIII p. 593 F. Schweighaeuserus autem censet, servata Codicum scriptura, eundem *Craterum* dici posse *Aegeorum ταμίαν Archelai*, i. e. *ab Archelao Aegeis praefectum*, sive a rege constitutum, *quaestorem vel administratorem Aegeorum*. Tali expositioni refragatur sensus poeticus. Optimum haud dubie transpositis litteris repperit Ilgenius, probatus etiam Webero p. 681, *Αἰγείνῳ*, ut *Θεανῶ*, *Κελαινῶ*, *Κρινῶ*, *Δεινῶ*, *Σθενῶ*, *Σαπφῶ*, *Κοριαννῶ*, *Φαννῶ* etc. Atque Euripidem ab Archelao, tyranno-

Nam trahit Aegino regia serva virum;
Numina dum exitium cernunt Euripidis atra,
Ut canibus saevis obvia praeda cedat.

rum Sicularum morem imitato, in Macedoniam arces-
situm esse omnium constat. — Ἀρχέλειω recte scribi-
tur. ἀρχελάω B. P.

Vs. 67. εἰσόκε δαίμων A. B. P. εἰσόκε τοι δαίμων V. L. Schweighaeuserus ante δαίμων intercidisse particulam δῆ opinatur. Sed praeterea quod editiones veteres exhibent τοι, eandem vocem offerre videtur Cod. Medicus, cuius lectionis diversitatem haud annotaverit Ruhnkenius. Retento pronomine τοι pro vulg. Εὐριπίδη Iacobsius ad Anth. Gr. l. c. optime scripsit Εὐριπίδη, ut sit casus vocandi, cui apte convenit pronomen, suffragante etiam Porsono Tracts and misc. criticisms p. 245. [Conf. Dobraeus annot. ad Aristoph. Acharn. 487 p. 557 ed. Lips. F. PASSOVIUS.] εὔρετ' A. B. εὔρεν P. V. L. Hic nullum locum habet forma media. — Quae narrantur de Euripide a canibus dilacerato, poetarum comicorum maxime figmentis assignanda esse videntur. Pausanias quoque simile quiddam respexit I, 2, 2. Τέθαπται δὲ Εὐριπίδης ἐν Μακεδονίᾳ, παρὰ τὸν βασιλέα ἐλθὼν Ἀρχέλαον· ὁ δὲ οἱ τοῦ θανάτου τρόπος, πολλοῖς γὰρ ἔστιν εἰρημένος, ἐγέτω, καθὰ λέγουσιν. cf. Ovid. in Ibin 59. Diodor. XIII, 103. Gellius N. A. XV, 20. Valer. Max. IX, 12, 4. Hygin. fab. 247. Atque aperte vulgari narratiunculae oppugnat Addaeus Epigr. 8. Brunck. Anal. II p. 242 sq.

Οὐ σε κυνῶν γένος εἶλ', Εὐριπίδη, οὐδὲ γυναικὸς
οἴστρος, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' Αἴδης καὶ γῆρας· ὑπαὶ Μακέτῃ δ' Ἀρεθούσῃ
κεῖσθαι, ἔταιρεινί τιμιος Ἀρχέλειω.
σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχου
εἴματα καὶ σκηναῖς σῆ ὄπι πειθομένηας.

Vs. 68. ἀντιάσαντι V. L. ἀντιάσαντα B. P. Prior lectio, Ruhnkenio et Schweighaeusero tacentibus, etiam in Cod. A videtur extare.

ἄνδρα δὲ, τὸν Κυθήρηθεν ἀνεθρέψαντο τιθήναι
 Βάχχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμίην
 Μοῦσαι παιδευθέντα, Φιλόξενον, οἷα τιναχθεὶς
 ὠρυγῆ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως,
 γιγνώσκεις, αἶουσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείας
 αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ' ὑποπρογόνους.

Vs. 69. Initio versus pro δὲ Cod. B. exhibet τε. — Dormitavit Schweighaeuserus, quum recepta vulgari lectione ἀνεθρέψαντο, in sermonem Latinum converteret *educarunt*: immo lenissima medicina corrigendum ἀνεθρέψαντο, ductore Adr. Heringa Observ. cap. 31 p. 284. cuius tamen, quam vs. 71 proposuit, coniectura, pro παιδευθέντα legentis παιδόμενον ὄντα, quod referatur ad Βάχχον — ταμίην, pro inani habenda est. Sed vel Ruhnkenius hunc locum male interpretatus esse videtur, siquidem ex mala distinctione tale quippiam concludere licet:

ἄνδρα δὲ τὸν Κυθήρηθεν ἀνεθρέψαντο τιθήναι,
 Βάχχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμίην,
 Μοῦσαι παιδευθέντα Φιλόξενον· οἷα τιναχθεὶς κ. τ. λ.

Sed quanta dilaceratio! Abhorret ab elegantia talis poetae. γιγνώσκεις ἄνδρα — Φιλόξενον, οἷα τιναχθεὶς κ. τ. λ. structura sermonis Graeci imprimis propria, pro solita: γιγνώσκεις, οἷα ἀνὴρ — Φιλόξενος τιναχθεὶς κ. τ. λ. Sensus: *Philoxenus autem, quem Cytherae educarunt Musae nutrices, Bacchi et loti (tibiae) fidissimus minister institutus, quomodo clamore percussus hanc urbem perlustraverit, novisti, quippe quae audiveris etc. Κυθήρηθεν, ut saepius, pro Κυθήρη sive Κυθήρησι. Ita vs. 24. ἐνθεν pro ἐνθα. cf. Thierschii Gram. §. 198, 8.*

Vs. 70. Βάχχον — ταμίην. Haec potissimum spectant ad Philoxenum poetam dithyrambicum, accinente tibia Bacchi laudes celebrantem. Ταμίης eodem sensu dictus est, quo Pindarus Isthm. V, 54 (VI, 84) ipse de se ταμίας κώμων.

Vs. 72. Hesychius: ὠρυγῆ, φωνή, θόρυβος· κυρίως δὲ ἡ τῶν κυνῶν φωνή. Sine iusta ratione Ruhnkenius haesit in voce ὠρυγῆ, quanquam hic non pertinet ad ca-

Scis quoque, quem fidum Bacchi lotique Cy-
theris

Promum nutrices Musae aluere pio
Eductum gremio, per nostra Philoxenus urbis
Moenia quo plausu venerit attonitus.
Nam desiderium audisti, quod subdidit ipsis
Agnis primigenis, o Galatea, tuis.

num latratum. Ilgenius interpretatur *ululatum*, *das heulen*, *winseln*, ita ut *τιναχθεὶς ὠρυγῆ* sit *conquassatus planctu et querelis amaris*, *abgewinselt*. Sed hoc minus aptum videtur. Verum indagavit Schweighaeuserus, quippe qui intelligat *acclamationem Colophoniorum*, tam clarum poetam per urbem ipsorum proficiscentem, *cum plausu* aures illius undique *percellente*, *excipientium*. Dalecampius *Orygen* habuit Philoxeni amicam. Nihil magis ridiculum. —

ταύτης — *διὰ πτόλειως*, dictum est *δεικτικῶς*, intelligit poeta urbem, in qua ipse habitat, *Colophonem*. — Nemo ignorat Philoxenum a Dionysio tyranno in lautumias Syracusanas coniectum inde effugisse Cytheram posteaque mortem obisse Ephesi: unde Weberus p. 683 argumentatur Hermesianactem respicere ad rem quandam eo tempore gestam, quo Philoxenus Colophonem transmigraverit, illam quidem nobis ignotam.

Vs. 73. *γινώσκει* A. P. V. L. *γινώσκει* B. *καὶ οὖσαν μέγαν* A. B. P. *καὶ οὖσαμέγαν* V. *κάλουσα μέγαν* L. Inde Ruhnkenius sanavit *ΓΙΓΝΩΣΚΕΙΣ ΑἰΟΥΣΑ ΜΕΓΑΝ Π.* *ἀλουσα* spectat ad Leontium puellam, quam alloquitur poeta. Heringa coniecerat *γινώσκεις κλείουσα*, Riglerus: *γινώσκεις κλείεν δὲ μ.* uterque minus feliciter.

Vs. 74. Libri: *ἀντοῖς μηλίοις*, quod Dalecampius retulit *ad Melios*, Melum insulam constituens Galatae patriam. Sed probandum erat ante omnia, quod argumentis historicis probari non potest, Melum re vera fuisse Galatae patriam. Assentiendum est igitur Heringae l. c. p. 283. *refingenti μηλίοις*. *Μήλαιοι πρόγονοι* sunt *ovium agni primogeniti*, auctore Hesychio v. *Πρό-*

οἶσθα δὲ καὶ τὸν ἀοιδὸν, ὃν Εὐρυπύλον πολιῆται,
Κῶοι, χάλκειον θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ

γονοι, οἱ πρωτόγονοι ἄρνες· οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς μέτασσαι·
ἔρσαι δὲ ἀπαλοὶ καὶ τῷ ἔαρι γινόμενοι. *Structura est haec:*
ὃν πόθον Γαλατεῖης Φιλόξενος ὑπέδηκατο αὐτοῖς μηλείοις
προγόνοις. i. e. *quod Galateae desiderium Philoxenus*
ipsis orium agnis primogenitis supposuit, vel insinuavit.
Notum est (ut Ilgenius ait) amatores in carminibus,
pulcritudinem amicarum celebrantes, dicere pecudes
adeo ipsas desiderium earum sentire. Similiter Theocrit.
I, 74 sq. de Daphnide:

πολλαὶ οἱ παρ βόες, πολλοὶ δὲ τε ταῦροι,
πολλὰ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ᾠδύραντο.

cf. Virgil. Eclog. V, 25. Moschus III, 23 sq.

De Philoxeni *Galatea* ante omnes audiendus est
Athenaeus I p. 6 F. συνεμέθυε δὲ τῷ Φιλοξένῳ ἠδέως ὁ
Διονύσιος. ἐπεὶ δὲ τὴν ἔρωμένην Γαλάτειαν ἐφωράθη δια-
φθείρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη, ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύ-
κλωπα συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γενόμενον πά-
θος, τὸν μὲν Διονύσιον Κύκλωπα ὑποστησάμενος, τὴν δ'
ἀλλητροίδα Γαλάτειαν, ἑαυτὸν δ' Ὀδυσσεῖα. cf. Aelian. V.
H. XII, 44. Perizon. ad X, 9. Hunc Cyclopiis amorem
postea celebravit Hermesianax ipse (v. ad fragm. 1),
Theocritus Idyll. XI et Ovidius Metam. XIII, 738 sqq.
At Diodorus Siculus XV, 6. Philoxenum in lautumias
coniectum esse narrat, propterea quod nimia libertate
Dionysii poemata perstrinxisset: τῶν δὲ συνόντων αὐτῷ
[Διονυσίῳ] ποιητῶν Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς, μέγιστον
ἔχων ἀξίωμα κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἰδίου ποιήματος, κατὰ
τὸ συμπόσιον ἀναγνωσθέντων τῶν τοῦ τυράννου ποιημάτων
μοχθηρῶν ὄντων, ἐπερωτήθη περὶ τῶν ποιημάτων τίνα κρί-
σιν ἔχοι; ἀποκρινομένου δ' αὐτοῦ παρῴησιωδέστερον, ὁ μὲν
τύραννος, προσκόψας τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ καταμεμψάμενος,
ὅτι διὰ φθόνον ἐβλυσφίμησε, προσέταξε τοῖς ὑπηρέταις πα-
ραχρῆμα ἀπάγειν εἰς τὰς λατομίας. τῇ δ' ὑστεραία τῶν φί-
λων παρακαλούντων συγγνώμην δοῦναι τῷ Φιλοξένῳ, διαλ-
λαγῆς αὐτῷ πάλιν τοὺς αὐτοὺς παρέλαβεν ἐπὶ τὸ συμπόσιον.
προβαίνοντος δὲ τοῦ πότον, καὶ πάλιν τοῦ Διονυσίου καυχω-
μένου περὶ τῶν ἰδίων ποιημάτων, καὶ τινὰς στίχους τῶν δο-
κούντων ἐπιτετεῦχθαι προενεγκάμενον καὶ ἐπερωτῶντος, ποῖα

Nosti et quem Coi posuere ex aere Philetam
Eurypyli cives, ut fide dulce canit

τινα σοὶ φαίνεται τὰ ποιήματα ὑπάρχειν; ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶπε, τοὺς δ' ὑπηρέτας τοῦ Διονυσίου προσκαλεσάμενος, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαγαγεῖν εἰς τὰς λατομίας. Nescio, an eodem vel simili stimulo usus sit Philoxenus in Galatea, siquidem Schol. ad Theocrit. XI, 1. vera protulerit: Φιλόξενος ποιῆ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῶσιν, ὅπως ἀγγέλωσιν αὐτῇ, ὅπως ταῖς Μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. Extrema verba ironice dicta esse videntur de Dionysio versus pangente. — Ceterum lepidissima extat Phaniae narratiuncula apud Athenaeum I p. 6 E.

Vs. 75. *Εὐρυπύλου πολιῆται.* Eurypylum, Coorum olim regem (v. Homer. Hymn. in Apoll. Del. 42) alii dicunt Herculis fuisse filium et Chalciopae (Schol. Venet. D. ad Iliad. β, 677), alii Neptuni et Astypalaeae, eumque ab Hercule interfectum. v. Apollodor. II, 7, 1. Prior fabula ex confusione quadam profecta esse videtur: nimirum eiusdem Eurypyli filia fuisse dicitur Chalciopa, ex qua Hercules suscepisset Thessalum. v. Apollodor. II, 7, 8. ibique Heynii Not. p. 492. — *Eurypyli cives* dicuntur *Coi* eodem modo, quo *Thebani Κάδμον πολῖται* ap. Aeschyl. Sept. c. Theb. 1. Homer. II. β, 677. καὶ *Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν.* Similiter Critias Tyr. fragm. 1, 6. *Χίος τ', ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος.* Propert. V [IV], 5, 23. *Eurypylique placet Coae textura Minervae.* Ovid. Met. VII, 363. *Eurypylique urbem, qua Coae cornua matres Gesserunt.*

Vs. 76. „*χάλκειον θῆκαν* solenni dicendi more. Theocr. ep. 17, 3. in Epicharmum:

ὦ Βάκχε, χάλκειόν νιν ἀντ' ἀληθινοῦ
κιν ᾧδ' ἀνέθηκαν.

Sic *χαλκοῦν τινα ἰστάναι* passim apud oratores. v. Bergler. ad Alciph. I, 30 s. fin. et Hemsterhus. in Lucian. T. I p. 165. *Stare* voc. solenne de statuis ap. Romanos Virg. Ecl. VII, 31.

— — *levi de marmore tota
Puniceo stabilis suras evincta cothurno.*

Βιττίδα μολπάζοντα θοήν, περι πάντα Φιλητᾶν
 ῥήματα καὶ πᾶσαν ῥυόμενον λαλιήν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' ὅποσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο

h. e. tibi statua ponetur, interprete Heynio." HEIN-
 RICH. Similis loquutio apud Horat. Carm. IV, 1, 20.
*Albanus prope te (Venerem) lacus Ponet marmoream sub
 trabe Cypria.* Ruhnkenius verba ὑπὸ πλατάνῳ distinc-
 tione a θῆκαν separanda esse voluit. *Nam poetae, in-
 quit, umbram sectantur.* Sane. Sed vereor, ne Cri-
 tici perspexerint oculi, quae poeta ipse nunquam cogi-
 tavit. Etenim morem fuisse apud veteres, ut statuae
 sub platanorum umbra collocarentur, Westonius do-
 cuit ex Philostrato Vit. Herodis Attici: *εἰκόνας ἀντίθει
 σφῶν θηρώντων τε καὶ τεθηρακώτων καὶ τεθηρασόντων, τὰς
 δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δ' ὑπὸ σκιαῖς
 πλατάνων.* Sensus est: *Cives Coi Philetæ sub umbra
 platani cuiusdam dedicarunt signum, in quo proponitur
 poeta Bittidem carminibus elegiacis celebrans.*

Vs. 77. Vide, quae animadvertimus in Philetæ Vitam.
 Φιλητᾶν V. L. φιλήταν P. φιλίταν A. B. cf. ad Phi-
 let. p. 1.

Vs. 78. ῥήματα, ita Codd. πήματα ed. Basil. L. λαλιήν
 omnes praeter P. χαλιήν. Iusta adhuc desideratur in-
 terpretatio. Igenius ῥυόμενον mutavit in μυρόμενον,
 unde sensus prodiret hicce: *Nosti etiam illum ratem,
 quem Eurypyli cives, Coi, aereum proposuerunt, Phi-
 letam, quum Bittidem caneret agilem sub platano, ad
 omnia verba et per omnem facundi oris sermonem fletum
 fudisse amarum.* Id profecto nimis contortum. Nec
 melius videtur, quod Heinrichus excogitavit, quippe
 qui θοήν περὶ πάντα ῥήματα ad Bittidem rettulerit, *in
 omni sermone celerem ac promptam, in argumento quo-
 cunque disertam.* In verbo ῥυόμενον Heinrichus se
 paullo tardiolem haerere non diffitetur. „Si quis, in-
 quit, interpretari vellet: *omnem facundiam effunden-
 tem,* deberet esse ῥύοντα.” Quare coniecit:

καὶ πᾶσα ῥυόμενον λαλιήν.

Sed fugerat virum doctissimum usu non valere formam
 praesentis temporis ῥύω pro ῥέω. Neque omnino sa-

Bittida sub platano celerem, quique omnia
verba

Acriter explicuit cunctaque colloquia.

En, neque quos duram vitam iuvat am-
plexatos

nandum est, si quid medicorum sensus percepit, reapse nullo morbo corruptum. Ad Philetam p. 68 sqq. demonstratum est Philetam praeter carmina etiam edidisse ἀτάκτους γλώσσας, ad quas procul dubio redit summa versus 78. Quae quum ita sint, verba ipsa in hunc ordinem redigenda: Φιλητᾶν, μολπάζοντα Βιτιίδα θοῆν, περιφρόμενον ῥήματα καὶ πᾶσαν λαλιήν. i. e. *Philetam, qui cecinit Bittidem, undique fovit* (i. e. accurate diligenterque tractavit pro argumentorum ratione undique collatis locis) *omnia verba omnemque sermonem*. Verbum ῥύεσθαι, quod proprie est *attractere*, apud Homerum iam accepisse significationem *tuendi, servandi* (τοῦ σώζειν) sive *fovendi* Buttmannus exposuit in Lexil. I p. 62 sqq. Et sicut viri fortes conservant patriam, ita Philologi omnis orationis custodes ac vindices habendi sunt.

Vs. 79 sqq. Transit poeta ac describendos *philosophos et sophistas*, eosque omnes Cupidinis numini subiectos.

οὐδὲ μὲν οὐδ', hanc MStorum lectionem Blomfieldius in Museo crit. Cantabrig. Vol. 1 p. 54 et in Diario class. VII p. 239 corrigendam esse censet οὐ μὲν οὐδ', ut supra vs. 15. Sed immerito offendit particula μὲν, cui desit, quae ipsi respondeat, particula δέ. v. Hoogveen. de Particulis T. I p. 648. — Porsonus Adversar. p. 138 pro ἐστήσαντο scribendum proposuit ἐκτίσαντο: sed omnis emendatio inanis, si, quam libri exhibent, lectio nihil in se continet inepti. Vere Ilgenius docuit ἵστιάσθαι βίον esse *vitam instituere*, ut ἰστιάναι γόρον Aristoph. 262 (271). Sensus: *Quicumque vitae rationem instituerunt miseram, duram, rigidam*. Similiter in Aristoph. Nub. 101. Socratici dicuntur μεριμνοφροντισταί. cf. Gu. Süvern über Aristophanes Wolken p. 9.

ἀνθρώπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην,
οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις
καὶ δεινὴ μύθων κῆδος ἔχουσ' ἀρετὴ,

Vs. 80. σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην. Heinrichius σκολιὴν σοφίην h. l. defendi non posse autumat, quamobrem scribit σκολιήν. Etymol. M. p. 718, 29. Σκολιός, παρὰ τὸ σκάζω τὸ χωλαίνω, ὃ μὴ εὐθείαν ὁδὸν πορευόμενος, ἀλλὰ διεστραμμένην. Itaque proprie dicitur de *via transversa* et opponitur ὁδῶ ἰθείᾳ. Deinde transfertur ad alias res, quae *oblique* i. e. *perverse* vel *prave* tractantur. Homer. II, π, 387.

οἱ βίη εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρινῶσι θέμιστας.

Ubi Schol. D. σκολιάς: ἀδίκους, ἀπὸ τοῦ εὐθείος καὶ ὀρθοῦ παρατετραμμένους ἐπὶ τὸ ἀδικον, ὃ ἐστὶ στρεβλός. Opposita est ἰθείᾳ, sc. θέμις II, ψ, 580. Hesiod. *Ἔργ.* 36. ἰθείησι δίκαις, αἱ τ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισταί. cf. 217 sqq. Σκολιὴν igitur σοφίην dicit Hermesianax, quoniam omnis philosophia ipsi a vera vitae ratione homines abducere videbatur: etenim philosophiam sequitur Mimnermianam, poetae erotico maxime consentaneam, cui sine amore iocisque nil est iucundum: *Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;* (fragm. 1.) Eandem sententiam expressit etiam Propertius III, 30, 23 (II, 25, 23)

Sed nunquam vitae fallat me ruga severae:

Omnnes iam norunt, quam sit amare bonum.

ibid. vs. 27.

Quid tua Socraticis tibi nunc sapientia libris

Proderit, aut rerum dicere posse vias?

Ilgenius explicandi gratia provocaverat etiam Strabon. XIV p. 640. σκολιὰ ἔργα, a Winckelmanno (*Opera* Vol. III p. 20 sq.) inter ea artis monumenta relata, in quibus artifices a naturae simplicitate deflectentes duritiam quandam induxerint. Sed reponendum est aut Σκόπα ἔργα, auctore Tyrwhitto ad Strab. l. c. aut Σκοπάδεια ἔργα, auctore Gu. Uhdenio in Buttmani et Wolfii Museo antiq. scient. Vol. II p. 367 sq. cf. Jacobs. in Boettigeri *Amalthea* II p. 237 sqq. III. Praef. p. X sq. Mülleri *Aeginet.* p. 110.

Doctrinae tortis invigilare viis,
Ipsaque ars misere rationibus strinxit acerbis
Atque gravis virtus verba diserta loqui;

Vs. 81. αὐτῇ, libri plerique, αὐτοὶ B. Ilgenius sententiam ita exponit: „*Quos ipsa prudentia acerbis rationum et praeceptorum vinculis constrinxerat. πικρὰ est plur. neutr. pro adverbio, amare, h. e. in magnam ipsorum, qui se sapienter iactabant, molestiam. περὶ per tmesin ab ἐσφίγξατο divulgum.*” Porsonus Misc. Tracts p. 245. pro πικρὰ coniecit πικρὰ, sine iusta causa. Nec prudenter fecit Schweighaeuserus, quod vocem αὐτῇ suspectam habuit pro eaque proposuit αὐθ' ἢ. αὐτῇ μῆτις, ipsa prudentia, valet idem quod nostrum, *gerade ihr Tiefsinn*. Itaque philosophi describuntur ipsa, qua se maxime iactant, prudentia perturbati ac decepti. Λόγους autem bene accepit Schweigh. pro Sophistarum vel Dialecticorum *ratiocinationibus*, quae vulgo dicuntur συλλογισμοί.

Vs. 82. Delendum est comma extremo versu praecedenti, quia ad hunc versum item referendum est verbum περιεσφίγξατο. κῆδος A. κῦδος P. V. L. Immerito illud a Kuhnkenio damnatum est. Structura est haec: δεινὴ ἀρετὴ κῆδος ἔχουσα μύθων, i. e. *vehemens virtus, quae curam habet disputationum, quae maxime versatur in disputationibus*. Μῦθοι enim plurali numero sunt colloquia sive disputationes, sensu philosophorum. Homer. Od. γ, 214 sq.

— — — μῦθοι δὲ καὶ ἡῶθεν περ ἴσονται

Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαιπέμεν ἀλλήλοισιν. cf. 239.

ψ, 301. τεπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντο.

cf. λ, 379. Respicit autem HermesianaSophistarum altercationes, de quibus Aristophanes Nub. 98.

οὔτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἦν τις διδῶν,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδικα.

cf. Süvern. über Aristoph. Wolken p. 12 sqq. Nec, quid significet h. l. ἀρετῇ, recte perspexisse videntur interpretes, quippe qui eam ad *virtutem* referre soleant, quam philosophi summum bonum statuunt, imprimis

οὐδ' οἶδ' αἰνὸν Ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν
 φαινομένου, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἠνίοχον.
 85 οἶη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανῶς

Ilgenius, qui opinetur, *virtutis studio, quod in magnis philosophis laudare et magni facere soleremus, laudis etiam studium et gloriae immiscere*. Huic explicationi ne δεινὴ quidem epitheton convenit. Graecorum ἀρετή et Latinorum *virtus* denotant etiam *vim ac facultatem*, quam quis possidet; eaque δεινὴ appellatur ob magnam in persuadendo facilitatem ac dexteritatem: *vis*, cui nemo fere obsistit, quae omnium animos attrahit atque convincit.

Vs. 83. οἶδεν ὄν A. B. οἶ δὲ τὸν P. οἶ δεινὸν V. Ruhnkenius postremam lectionem recepit. Sed melius Westonius, assentiente etiam Porsono Tracts p. 40, reposuit οὐδ' οἶδ' αἰνὸν, unica littera E mutata in AI, quae quidem permutatio enuntiationi minus distinctae probabiliter debetur. Ita primum bene se habet οἶδ', quod respicit ad philosophos, tum declinatur adiectivum δεινός, tribus versibus continuis ter repetitum. ἀπεστρέψαντο A. B. ἀπετρέψαντο P. V. L. —

De hoc κυδοιμῶ celebratissimus est locus Horatii Carm. III, 26 init.

Vixi puellis nuper idoneus,
 Et militavi non sine gloria:
 Nunc arma defunctumque bello
 Barbiton hic paries habebit, cett.

Tibullus II, 3, 63 sq.

Hic iuvenum series teneris immixta puellis
 Ludit, et assiduus proelia miscet Amor.

Propert. V (IV), 1, 137 sq.

Militiam Veneris blandis patiere sub armis,
 Et Veneris pueris utilis hostis eris.

Vs. 84. Bene Heinrichius sensit φαινόμενον, quod vulgo editur, ineptissimum esse; quod tamen ipse restituit, μαινόμενον, nobis quidem improbandum videtur, propterea quod κυδοιμός iam habet epitheton αἰνός.

Hi quoque non aestus turbasque Cupidinis
arcent

Minantis, saevum colla premitque iugum.
Qualis devinxit Samium furor ille Theanus

Imbecilliozem medicinam adhibenti reponendum est φανομένο Y, quod referatur ad Ἔρωτος, i. e. Amoris apparentis sive advenientis. Eadem aut similis emendatio Webero obversata esse videtur interpretanti: wann im kriegerrisch tobenden Aufzug Eros erschien.

δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἧν. Heinrichius pro δεινὸν hic mavult κείνον: sed epitheton δεινός hic maxime requiritur ad ἡνίοχον, qualis sit, accuratius designandum: nimirum tam dirus describitur auriga, ut ne philosophis quidem pepercerit. Eandem fere sententiam expressit Propertius I, 1, 1 sqq.

Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,

Contactum nullis ante cupidinibus.

Tum mihi constantis; deiecit lumina fastus

Et caput impositis pressit Amor pedibus.

Meleager 37. Brunck. Anal. I p. 13.

τὸν θρασὺν εἶλον ἐγώ· τὸ δ' ἐπ' ὄφρα κείνο φράγμα

σκητροφόρον σοφίας ἡνίδε ποσσὶ πατῶ.

τῷ δ' ὅσον ἀμπνεύσας, τὸ δ' ἔφην· Φίλε κοῦρε, τί θάμβος;

καὺτὸν ἀπ' Οὐλύμπου Ζῆνα καθεἶλεν Ἔρως.

Amorem ἡνίοχον iam sibi cogitavit Anacreon ap. Eustath. ad Iliad. p. 1442, 47. τὸ τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. Meleager 3 p. 3. ἄρσενά δ' αὐτὸς Ἔρως ἕμερον ἀνιοχεῖ. Plura exempla conguessit Iacobs. Animadv. in Euripid. p. 308. ad Anth. Gr. I, 1 p. 17.

Vs. 85. Bentleius in Commentatione de Phalaridis Epist. p. 37 ed. Lennep. „Videmus hic [apud Hermesianactem], adeo eum [Pythagoram] flagrasse amore Theanus, dominae suae, ut furorem dixerit poeta. Quod certe in quinquagenarium magis, quam septuagenarium, quum septennium in spelunca latitasset, convenit. Nec enim uxorem ei fuisse, nisi postea, ex hoc apparet, quod vetula, mater eaque sola conscia fuit consilii eius.”

Πυθαγόρην, ἑλίκων καμπὰ γεωμετρίας
 εὐρόμενον, καὶ κύκλον, ὅσον περιβάλλεται αἰθήρ,
 βαιῆ ἐνὶ σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον.
 οἷω δ' ἐχλίηεν ὄν ἕξοχον ἔχρη Ἀπόλλων

Vs. 86. ἑλίκων καμπὰ γεωμετρίας. Omnes libri exhibent καμπὰ, qua voce Ilgenius *lineas* appellatas esse putat *venustas*, quo indicet poeta splendidas eas esse nugas, tanto studio atque animi intentione, quam requirerent, indignas, ut ap. Platon. in Gorg. p. 297. cf. Ruhnken. ad Tim. Gloss. Plat. p. 117 sq. Schweighaeuserus subaudit *θεωρήματα, pulcrum scientiam*. Verum indagasse videtur Heinrichii sagax ingenium, quippe qui ἑλίκων καμπὰ, Graeco idiomate dictum pro ἑλίκας καμπούς, hoc ipsum se non intelligere fateatur ideoque legat καμπὰ. „ἑλίκων καμπὰ, inquit, *flexus curvos, spiras*. Intelliguntur lineae flexuosae in arte geometrica, quarum rationes primus invenit Pythagoras.”

Vs. 87. εὐρόμενον A. B. P. V. quae quidem lectio cur cedat Casauboniana εὐράμενον, iustae rationes desiderantur. Immo invertenda est res: versu 94, ubi omnes libri εὐράμενος, corrigendum est εὐρόμενος. Namque Eustathius ad Iliad. σ p. 1195, 49 ed. Basil. prorsus ex-terminandam esse iudicat formam Aoristi primi εὐρασθαι· τὸ δὲ ἀρέσθαι, μέσος δεύτερος ἀόριστός ἐστιν, ὁμοῖος τῷ εὐρέσθαι. ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἔχει πολλὴν χρῆσιν ὁ πρῶτος ἀόριστος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἠράμεθα μέγα κῆδος. τοῦ δὲ εὐρέσθαι οὐχ οὕτως· μόνον γὰρ χρηστὸν τὸ εὐρόμην παρὰ Σοφοκλεῖ. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 139 sq.

καὶ κύκλον, ὅσον κ.τ.λ. Construe: καὶ Πυθαγόρην, ἀποτασσόμενον ἐν βαιῆ σφαίρῃ πάντα κύκλον, ὅσον αἰθήρ περιβάλλεται. i. e. Pythagoras, qui in exiguo globo omnem orbem disposuit, quantum cingit aether. Sensus: Pythagoras orbem sive siderum motum, ab aethere cinctum (ita quidem, ut terra in medio posita fuerit), in exiguo globo repraesentavit. Quod placitum vulgo tribuitur Anaximandro, Pythagorae ferme aequali. v. Bruckeri Hist. crit. philos. T. I p. 480. Idem de Archimede Cicero Tusc. I, 25, 6. *Archimedes lunae, solis, quinque errantium motus in sphaera illigavit*. — Notanda est loquutio: αἰθήρ περιβάλλεται κύκλον. nam aethere veteres sibi cogitarunt mundum tanquam vallari,

Pythagoram, spirae flexa geometricae
 Qui invenit, quantumque aether complectitur
 orbem

In sphaera totum finxerat exigua.

Qua tepuit, quod terrigenis praedixit Apollo

unde Lucretius I, 74. *flammantia moenia mundi.* Cui loco illustrando Wakefieldius laudavit Manilium I, 149.

Ignis in aetherias volucris se sustulit oras,
 Summaque complexus stellantia culmina coeli,
 Flammarum vallo naturae moenia fecit.

Vs. 88. βίης ἐν A. B. P. βαιῆ τ' ἐν V. L. Schweighaeuserus in Cod. praeterquam quod pro αι perperam nudum ι ponatur, iota (ut frequenter alias) ad latus vocalis η ponendum in ς litteram temere detortum esse arbitratur; idemque particulam τε, quae in editionibus apparet, nisus auctoritate Codicis, iure meritoque deletit, quum ipsius sententiae leges id requirant. Dindorfus dedit βαιῆ ἐνι, cui astipulati sumus. Hemsterhusius, approbante Wyttenbachio, pro librorum lectione ἀπο τ ασσόμενον maluisse ἀπο μ ασσόμενον (quod nominatim dicitur de sigillis cera expressis) Ruhnkenius memoriae prodidit: scite id quidem omnique sententiae convenienter, nescio tamen an minus vere. Iam Heinrichus verbum ἀποιτάσσεισθαι Latine expressit *ordinare, disponere*, recte, nisi quod πάντ' non rettulit ad κύκλον, sed pro Accusativo plural. accepit, *omnia*. Itaque non videmus, quid insulsitatis insit in hac sententia: *Pythagoras universum mundum in exiguo globo disposuit, i. e. omnia mundi corpora (solem, lunam, stellas) in sphaera quadam ita descripsit, ut pro iusta ratione in suo quodque loco collocaretur.*

Vs. 89 sq. ἐγλειημένον ἔξοχον ἐχοῖν πολλῶν δ' ἀνθρώπων εἶναι A. B. ἐγλειημένον ἐχοῖν (sequitur lacunae indicium) εἶναι πολλῶν δ' ἀνθρώπων P. V. L. Adr. Heringa Obs. p. 281 coniecit:

οἶω δ' χλίηνεν, ὄν ἔξοχον ἐχοῖν εἶναι
 πολλῶν ἀνθρώπων κ. τ. λ.

ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ
Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει, ἐκ δὲ βαθείης

„οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, inquit, sunt vulgus hominum: ita et Phoenix Colophonius apud Athen. L. XI p. 495 D.

Θαλής γὰρ, ὅστις ἀστέων ὀνήσιος,
καὶ τῶν τότε, ὡς λίγουσι πολλῶν ἀνθρώπων
τῶν ἀριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν.

alias simpliciter dicere amant οἱ πολλοί.” Sed deest articulus ap. Hermesianactem, quod multum differre hodie inter omnes constat, et apud Phoenicem auctore Toupio Emendd. Vol. II p. 42 legendum πολλὸν ἀνθρώπων, ut Ananius ap. Athen. IX p. 370 B. καὶ σὲ πολλὸν ἀνθρώπων ἐγὼ φιλέω μάλιστα. — ita scriptum in Cod. A. Ruhnkenius Heringae astipulatus vocum ἐχρηῆν et ἔξοχον sedes permutavit, ut versus lenius caderet. Idem Criticus verbum εἶναι in Cod. Ven. (A.) ex suo loco migrasse putat; sed quaeritur, an non vice versa Codex id in iusta sede collocaverit, praesertim quum in editionibus post verbum ἐχρηῆν, stigmata quaedam sint expressa. Itaque ante omnia videndum est, quid ex Codicum lectione liceat expedire. In confinio hexametri et pentametri, quales vulgo leguntur, elementa *EXPHN ΠΟΛΛΩΝ* quam facile permutari potuerint cum his *EXPHΛΠΟΛΛΩΝ*, nemo est, qui infitias eat: ad quam quidem emendationem imprimis perducit verbum χρᾶν, *oracula edere, vaticinari*. Iam vero Socrates ipse in Platonis Apologia p. 21 A. Chaerephontem ait Delphis consuluisse deum, εἴ τις Σωκράτους εἴη σοφώτερος; ἀνείλεν οὖν ἡ Πυθία μηδένα σοφώτερον εἶναι. Idem in Xenoph. Apolog. I, 14. Χαιρεφῶντος γὰρ ποτε ἐπερωτῶντος ἐν Δελφοῖς περὶ ἐμοῦ, πολλῶν παρόντων, ἀνείλεν ὁ Ἀπόλλων, μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμοῦ μήτε σωφρονέστερον, μήτε ἐλευθεριώτερον, μήτε δικαιοτέρον, μήτε σοφώτερον. cf. Süvern. üb. Aristoph. Wolken p. 73. Quae quum ita sint, partim recepta etiam Heringae emendatione, singula verba ita disponenda videntur:

οἷον δ' ἐχλίηνεν ὃν ἔξοχον ἐχρηῆν Ἀπόλλων
ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ
Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει.

Prae ceteris sapiens, Socratis ingenium
Flamma, quando irata Cypris; namque ille
profunda

ἐχλίηεν scribendum est sine iota subscripto. Construe: γινώσκεις, οἶω (sc. τρόπον) Κύπρις μηνίουσα ἐχλίηε μένει πρὸς Σωκράτη, ὃν Ἀπόλλων ἔχη ἐν σοφίῃ ἔξοχον εἶναι ἀνθρώπων. i. e. Tu quidem scis, quomodo Venus irata ignis (sive vehementissimi amoris) vi liquefecerit Socratem, quem Apollo vaticinatus est in sapientia excellere ceteris hominibus.

Quae quum iam scripsissem, ecce feriis pentecostalibus anni 1827 Vratislaviam Bibliothecas extricandi gratia profecto oblata est mihi R. Porsoni coniectura, quam ipse condidit in fundamentis a Wyttenbachio constitutis. Nimirum illè in Tracts p. 41 sq. „Corruptissimus locus, et qui sensu et rhythmò omnino vacat. Prima egregie emendavit A. Heringa, Οἶω δ' ἐχλίηεν, ὃν —, quod cum Cl. Westonius se vix capere fateatur, iudicium eius desidero. Ut antea, Οἶη μανίη κατέδησε, sic nunc, Οἶω ἐχλίηε πρὸς μένει. Planissimus vero sensus: Quam violento igne Socratem Venus irata calefecit. Sed interiecta adhuc medicinam implo- rant. Rescribendum ex verissima Wyttenbachii emendatione, Οἶω δ' ἐχλίηεν, ὃν ἔξοχον ἔχη Ἀπόλλων Ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ, Κύπρις μηνίουσα πρὸς μένει. Paulo quidem aliter (si rite audita recordor) verba constituerat Wyttenbachius, ita nempe: ἐξ. εἶναι Ἀπόλλων Ἐχρησ' ἀνθρώπων — Sed alterum ordinem praetuli primum ob numerorum facilitatem, deinde ordo, quem ille sequitur, in nullo, quantum sciamus, MS. comparet; alter vero in Codice Veneto, teste Ruhnkenio; postremo cum verbum ἔχη paullo rarius sit, eo proclivius erat librariis vulgatiorem formam supponere. Sophocles Electr. 35. ΧΡῆ μοι τοιαῦθ' ὁ ΦΟΙΒΟΣ, ὃν πένθει τάχα. Oed. Col. 87. ΦΟΙΒΩΙ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, Ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὄτ' ΕΞΕΧΡΗ κακά, Ταύτην ἔλεξε παῦλαν. Apollon. Rhod. I, 301. Ἐπεὶ μάλα δεξιὰ ΦΟΙΒΟΣ ΕΧΡΗ.” cf. Kidd. ad Dawesii Miscellanea critica ed. IV p. 290 sqq.

Vs. 90. Σωκράτη] σωκράτει P. σοφίη] σοφῆ B.

Vs. 91. ἐκ δὲ βαθείης κ. τ. λ. Ex praecedentibus sup- plendum est οἶω, ita ut haec etiam verba, quorum sub-

ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας,
οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος, οὐδέ τι τέκμαρ
εὔρε, λόγῳ πολλὰς εὐρόμενος διόδους.

iectum est *Socrates*, dependeant a verbo *γινώσκεις* sub audiendo. Itaque post vocem *μένει* comma ponendum est, non colon, ut vulgo.

Vs. 92. *κουφοτέρας* A. B. *κουροτέρας* P. V. L. Praefendam esse priorem lectionem Ruhnkenius docet ex emplis Theocriti Idyll. XVII, 51 sq.

Πᾶσιν δ' ἥπιος ἄδε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
προσπνέει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.

et Propertii III, 2, 3 sq. (II, 9, 3)

Hic primum vidit sine sensu vivere amantes

Et levibus curis magna perire bona.

Deinde plurimi libri exhibent *ἐξεπόνησ'*, B. *ἐξεπόνησαν* Ruhnkenius coniecit *ἐξεφόρησ'*. Ilgenius et Heinrichius emendare voluerunt *ἐξεσόβησ'*, ut apud Paulum Silentium c. 34. Brunck. Anal. III p. 81..

ἐγὼ ξανθίσματι χαιτήσ

ἔκχυτον ἐκ σιέρων ἐξεσόβησά νόον.

cf. Anacreont. XXXIII, 18 sq. Sed iam evadit sententia ipsius Hermesianactis sententiae prorsus contraria: *Ex altis animi recessibus leviores abegit curas, dum Aspasiae frequentaret Larcs*. Etenim *βαθεῖα ψυχῆ* est *Socratis philosophantis*, *κουφότεροι ἀνίαι* eiusdem *amantis vel iocantis*. Atque totius sententiae tenor flagitat, ut Socrates, qui vulgo philosophiae (haec enim proficiscitur *ἐκ βαθείης ψυχῆς*) operam dat, interdum lusus et amori indulgens proponatur. Idem sensisse videtur Iacobsius, ad Anth. Gr. III, 1 p. 149 coniiciens:

ΟΥΔΕ βαθείης

ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεσόβησ' ἀνίας.

i. e. *Neque Socrates mentem, licet sapientiae plenam, a lenioribus illis, quae amantes exagitant, curis liberari potuit*. cf. id. in Wielandii Museo Att. II p. 267. Heinrichius insuper in parenthesi ponenda esse putat verba *ἐκ δὲ βαθείης* — *ἀνίας*, ut *irae Veneris causam exponant*. Quod quam incaute molitus sit, docet Nominativus, qui sequitur, *πωλεύμενος*, ad Socratem referendus, ab illo tamen, ne inepta prodiret sententia, Ac-

Eniti curas solet e mente leves,
 Petens Aspasiā, neque iam patet exitus illi
 Qui multas menti repperit ante vias.

cusativo πολεῦμενον commutatus. Ex his angustiis tutissimum effugium patere videtur ad librorum lectionem, si forte eam liceat explicare. Atque verbum ἐκπονεῖν respondet Latino *elaborare*, *eniti*, nostro *herausarbeiten*. Horat. Carm. III, 1, 19. *non Siculae dapes Dulcem elaborabunt saporem*. Socrates autem tantus fuit philosophus, ut plerumque versaretur ἐν βαθείῃ ψυχῇ, unde putandus est emersisse subinde ad κορυφῆρας ἀνίας, quoties Aspasiā visebat. Sicut enim mulier praegnans summa virium intentione ex utero enititur (ἐκπονεῖ) fetum, ita eandem fere ingenii intentionem adhibuisse cogitandus est Socrates, quum ex alto animo tanquam eniteretur ad ludos amatorios. Unde Weberus: *dass aus der tiefen Seel' er zum Lichte des Tags leichtere Sorgen entband*. — Ceterum de vocis ἀνίας mensura v. Porson. ad Euripidis Phoeniss. 1334.

Vs. 93. De *Aspasia* philosophorum, Socratis praecipue, faultrice vide Iacobsium in Wielandii Museo Att. III p. 207 sqq. Vermischte Schriften II p. 347 sq.

οὐδέ τι τέκμαρ εὔρει, Propert. III, 6 (II, 12), 29.

Errat, qui finem vesani quaerit amoris:
 Verus amor nullum novit habere modum.

Vs. 94. Libri omnes λόγῳ, cuius loco Heringa p. 281 scripsit λόγων. Sed non opus est hac coniectura, quum, Ilgenio potissimum doctore, vulgata lectio λόγῳ eodem tendat, quo λόγων, modo pro dativo commodi, quem dicunt, non pro dativo instrumenti capiatur. En igitur sensus totius loci: *Socrates, qui singulari animi contentione ad lusus et amores descendere soleat, ubi semel amori se tradidit, finem amoris non invenit, licet sermonis multos noverit exitus*. Postrema verba spectant ad Socratis virtutes dialecticas.

εὐρόμενος, libri autem omnes εὐράμενος. vide ad vs. 87.

ἄνδρα Κυρηναῖον δ' εἶσω πόθος ἔσπασεν, Ἰσθμοῦ
 δεινόν, ὃ τ' ἀπιδανῆς Λαίδος ἠράσατο
 ὄξυς Ἀρίστιππος, πάσας δ' ἠγήνατο λέσχας

Vs. 95. *Κυρηναῖον δ'* V. L. Particulam δ' omittunt A. B. P.

Vs. 96. Pro librorum lectione δεινόν N Ruhnkenius dedit δεινόν Σ. At quoniam facile explicari potest lectio δεινόν, nemo desiderat emendationem: copulandum est enim δεινόν ἔσπασεν, *acriter, vehementer traxit*, ut sexcenties apud Homerum δεινόν αὐτεῖν, βροντᾶν, δέρεσθαι, παπταίνειν κ. τ. λ. Ruhnkenius adiectivum ἀπιδανῆς primum mutavit in ἐπιθανῆς. Deinde post ἠράσατο maiorem distinctionem ponendam esse censet. Sed quid in tali distinctione medio versu 97 sibi vellet particula δέ, explicandum erat ante omnia: quae quidem minorem flagitat interpunctionem ante vocem πάσας, ita ut signum a Ruhnkenio commendatum prorsus extinguatur necesse sit. Iam Schweighaeuserus pro vulg. ὅτ' recte scripsit ὃ τ', i. e. καὶ ὃ, articulus, qui transferatur ad ὄξυς Ἀρίστιππος. Eodemque iure animadvertit in Ruhnkenium, a vocabulo πιθανός formari quidem compositum ἀπίθανος, alterum vero compositum ἐπίθανος admiseritne Graeci sermonis usus, se dubitare; pro quo ἐπιπείθῃς putat in usu unice fuisse. *Sin altera forma, inquit, uti licuisse statuas Hermesianacti, saltem ἐπιθάρον dicere debebat, aut certe ἐπιθαυῆς, penacute. At non adeo facilem Aristippo se praebuisse Laidem accepimus; cuius amplexus ingenti pretio emisse philosophum supra docuit Athenaeus noster p. 588 e. et ab illa non fuisse amatum Plutarchus tradit in Amatorio, Opp. T. II p. 570 d. [cap. 4]. Quare, si minus placet Ἀπιδανῆν pro gentili nomine accipi, ὃ ὑπιθαυῆς potius, quam ἐπιθαυῆς, corrigendum equidem censuerim.* — Heinrichius coniecit: — ὅταν πινυτῆς Λαίδος ἠράσατο, ut ap. Theocrit. XXVII, 1.

τὰν πινυτᾶν Ἑλέαν Πάρις ἠράσατο βωκόλος ἄλλος.

Ilgenius, diversa molitus, extremo acquisivit in Stephani explicatione, quam copiosius persequitur. At

Intra Isthmum furor hic rapuit te, nate Cyrenis :

Tantum crudelem Laïda deperiit

Acer Aristippus, vitatque omnes sapientum

nescio, an lectio vulgaris, modo ex linguae Graecae legibus illustretur, bene se habeat omnique sententiae conveniat. Nullus quidem alius scriptoris praesto est locus, quo legatur forma adiectiva ἀπιδανός, sed hoc non unicum est ἀπαξ εἰρημένον in litteris Graecis. Quum autem ἰδανός significet *formosus*, ἀπιδανός est id, quod formositati adversatur, a formositate alienum, quamvis non sit id ipsum, quod Latinum *deformis*. Iam *Lais* appellatur ἀπιδανή, quoniam, licet formosissima, molestamen habuit ex Graecorum notione prorsus alienos ab εταίρα formosa. Id maxime apparet ex Platonis Philo. Epigr. 7. Brunck. Anal. I p. 170.

Ἡ σοβαρόν γε λάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τῶν
ἐσμών ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων, κ. τ. λ.

quem imitatus est Propertius II, 6, 1 sq.

Non ita complebant Ephyreae Laidos aedes,
Ad cuius iacuit Graecia tota fores.

Qualis ipsi Aristippo se praebuerit meretrix, discere licet ab Athenaeo XIII p. 588 F. ubi servus quidam Aristippo exprobrans: Σὺ μὲν αὐτῇ, inquit, τοσαῦτον ἀργύριον δίδως, ἡ δὲ προῖκα Διογένει τῷ κυνὶ συγκυλίεται. Idemque apud Plutarch. Amator. 4. τῷ κατηγοροῦντι Λαῖδος πρὸς αὐτὸν ὡς οὐ φιλοῦσης, ἀποκρινάμενος, ὅτι καὶ τὸν οἶκον οἶεται καὶ τὸν ἰχθὺν μὴ φιλεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἡδέως ἐκατέρῳ χρῆται. De *Laiide* maiore (eadem, quae h. l.) et minore vide Iacobs. in Museo Attico III p. 178 sqq. Itaque epitheto ἀπιδανός formosae meretricis superbia ac pertinacia denotari videtur.

Vs. 97. ἡγήσατο A. B. ἡγήσατο P. V. L. Particulam δ' abesse mavult Ruhnkenius. Recte, si vera esset eius coniectura ad vs. 96 proposita.

φεύγων, οὐδ' ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης ἐβίω.

Vs. 98. Libri omnes: οὐδαμένον ἐξεφόρησε βίω. Locus sane monstrosus. Westonius coniecit: οὐδέ μὲν ὄν τ' ἐξεφόρησε βίον. Adamus referente Villebrunio

φεύγων δ' οὐδένα μὴν ἐξεφόρησε βίον.

ubi Schweighaeuserus: „Quae verba simul cum praecedente versu his Gallicis reddidit Villebrunius: *Ce génie subtil qui s' amusoit de tout, abandonna sa patrie sans même emporter avec lui de quoi vivre.* Qua de interpretatione nihil aliud dicam, nisi valde me dubitare, istam sententiam Adamum, virum doctum minimeque absurdum, in animo habuisse. Lubens equidem ab omni coniectura abstinerim: sed quum in Latina versione aliquid tamen fuerit ponendum, ita interpretatus sum, quasi scriptum esset,

— οὐδαμενὴν ἐξεφόρησε βίον.

οὐδαμενὴν cum Hesychio οὐδενὸς λόγου ἄξιον interpretans: ἐκφορεῖν βίον vero intelligens *edere* (i. e. *agere*) *vitam*: qua fere ratione δειγμα ἐκφέρειν, *specimen edere*, Demosthenes et Polybius dixerunt.” In eandem sententiam interpretatus est Ilgenius, nisi quod pro οὐδαμενὴν ἐξ — dedit οὐδαμενόν τ' ἐξ — . Sed horum nihil probandum. Omnis loci corruptela haud dubie profecta est sive ex perversa enuntiatione hominis cuiusdam in alterius calamum dictantis, sive ex scribentis tardo aurium iudicio, postremo ex librariorum temeritate ac levitate. Quid multa? Ex elementis:

ΟΤΔΑΜΕΝΟΝ ΕΞΕΦΟΡΗΣ ΕΒΙΩ

quis amplius haesitabit elicere haecce?

ΟΤΔ ΑΠΕΧΩΝ ΕΞ ΕΦΥΡΗΣ ΕΒΙΩ.

Ἐφύρη antiquissimum est nomen Corinthi. Homer. II. ζ, 152 sq.

ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἰπποβοίοιο,
ἔνθα δὲ Σιουφος ἔσκεν. —

ubi Schol. A. Ἐφύρην τὴν Κόρινθον ἐξ ἡρωικοῦ προσώπου εἶπεν. ἔστι δὲ καὶ τις Θεσπρωτίας Ἐφύρα πόλις. Plin. H. N. IV, 5. Medio hoc intervallo, quod Isthmon appellavimus, applicata colli habitatur colonia Corinthus, an-

Sermones, neque dein liquit amoenam
Ephyren.

tea Ephyra dicta. cf. Strabo VIII p. 338. Apollodor. I, 9, 3. Heyne p. 190. Stephan. Byz. v. Ἐφυρα. Eustath. ad II. β, 570. Iam Lais a Propertio II, 6, 1. appellatur Ephyrea. Agathias Ep. 80. Brunck. Anal. III p. 63.

Ἐρπων εἰς Ἐφύρην τάφον ἔδρακον ἀμφὶ κίλευθον
Λαΐδος ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.

Pausan. II, 2, 4. πρὸ δὲ τῆς πόλεως [Κορίνθου] — ἐστὶ τάφος Λαΐδος, ᾧ δὴ λείαινα ἐπίθημά ἐστι κριὸν ἔχουσα ἐν τοῖς προτέροις ποσίν. ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλο ἐν Θεσσαλίᾳ Λαΐδος φάμενον μνήμα εἶναι. (id profectum est ex errore diversas eiusdem nominis meretrices confundentium. v. Mus. Att. III p. 187 sqq.) παρεγένετο γὰρ καὶ ἐς Θεσσαλίαν ἔρασθεισα Ἰπποκράτου. τὸ δὲ ἐξαρχῆς ἐξ Ὑκκάρων αὐτὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ λέγεται παῖδα οὖσαν ὑπὸ Νικίου καὶ Ἀθηναίων ἀλῶναι· πρᾶθεισαν δὲ ἐς Κόρινθον ὑπερβαλέσθαι κάλλι τὰς τότε ἑταίρας, θανατωθῆναι τε οὕτω παρὰ Κορινθίους, ὡς ἀμφισβητεῖν σφᾶς καὶ νῦν ἔτι Λαΐδος. cf. Athen. XIII p. 588 C. 589 A. Regrediamur ad Hermesianactis locum. οὐδ' ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης ἐβίω. i. e. neque Ephyra semotus vixit. Tanto enim Laidis desiderio flagravit, ut nunquam ab ea separatus vivere posset. Iam quidem Athenaeus p. 588 E. Ἀρίστιππος δὲ κατὰ ἔτος συνδημέρουν αὐτῇ [Λαΐδι] ἐν Αἰγίῃ τοῖς Ποσειδωνίοις. Sed hoc nihil obstat: nimirum plerumque Corinthi vixisse videtur, Laidis domicilio, aut, quando Lais urbe relicta in alias Graeciae regiones evolavit, ipsius se praebuisse comitem. ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης, simili phrasi ap. Xenoph. Cyrop. VII, 2, 18. ἐμοῦ — πρόσω Δελφῶν ἀπέχοντος. Strab. IX p. 594. Ἀσκη — ἀπέχουσα τῶν Θεσπιῶν ὅσον τετταράκοντα σταδίους. Pausan. X, 17, 5. ἐστὶ νῆσος οὐ πολὺ ἀπέχουσα τῆς Σαρδοῦς. Alterum hemistichium postea eadem ratione, qua nobis in mentem venit, a Porsono quoque restitutum esse cognovimus in Tracts p. 246. — Porro mentionem faciamus coniecturae a Friedemannō propositae in libro de media syllaba pentam. p. 298. οὐδὲ μένων ἐξεφόρησε βίον, nec manens vitam pertulit, h. e. nec sine Laide vitam sibi esse puta-

vit vitalem; in quo tamen magis ei placet sententia, quam orationis forma. „Possis etiam, inquit, οὐδ' ἀνέμων ἐξεφοβεῖτο βίαν. Namque si, quae Diog. Laër. II, 71 et Aelian. V. H. IX, 20 tradunt de Aristippi in Isthmum navigatione, recte ad hoc Laidis visendae gratia institutum iter referuntur, vehementissima maris tempestate correptus summum adiit vitae discrimen.” — Riglerus denique scripsit ἡδυμανίς τ' ἐξεφόρησε βίον, quod in Latinum sermonem convertit: *et agit tempora dulce furens.*

ΑΛΛΑ ΛΕΙΨΑΝΑ.

1.

Parthenii Erotic. c. 5.

Περὶ Λευκίππου.

Ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεοντίω. *)

- 6 Λευκίππος δὲ, Ξανθίου παῖς, γένος τῶν ἀπὸ Βελλεροφόντου, διαφέρων ἰσχυρῶς μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτὸν, ἤσκει τὰ πολεμικά. διὸ πολὺς ἦν λόγος περὶ αὐτοῦ παρὰ τε Λυκίοις καὶ τοῖς προσεχέσι τούτοις, ἅτε δὲ ἀγομένοις
2 καὶ πᾶν ὀτιοῦν δυσχερὲς πάσχουσιν. Οὗτος κατὰ μῆνιν

FR. PASSOVII ANNOTATIO CRITICA.

1. γένος τῶν ἀπὸ Βελλ. frustra tentavit Legrand., γένος ἐκ τῶν ἀ. B. reponens. Inest quidem levis differentia, sed ad sensum nostri loci nulla: qui enim γένος τῶν ἀπὸ τινος vocatur, genere ex iis est, qui ab homine quodam descendunt, qui vero γένος ἐκ τῶν ἀπὸ τινος, ab iis, quos modo significavimus, origines repetere minus apte dicitur.

*) Codex Palatinus et ed. Cornar. inscriptionis compendium exhibent Λέοντι, quod ex Antonini Lib. Met. c. 39 corrigendum Λεοντίω. cf. G. I. Voss. de Hist. Gr. Oper. II p. 176.

Ἀφροδίτης εἰς ἔρωτα ἀφικόμενος τῆς ἀδελφῆς, τέως μὲν ἔκαρτέρει, οἴομενος ῥᾶστα ἀπαλλάξασθαι τῆς νόσου· ἐπεὶ μὲντοι χρόνου διαγενομένου οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον ἐλώφα τὸ πάθος, ἀνακοινοῦται τῇ μητρὶ καὶ πολλὰ καθικέτενε, μὴ περιδεῖν αὐτὸν ἀπολλύμενον· εἰ γὰρ αὐτῷ μὴ συνεργήσειεν, ἀποσφάξειεν αὐτὸν ἠπειλεί. τῆς δὲ παραχρῆμα τὴν ἐπιθυμίαν φαιμένης τελέσειεν, ῥάων ἤδη γέγονεν· ἀνακαλεσαμένη δὲ τὴν κόρην συγκατακλίνει τὰδελφῷ, κακτοῦτου συνῆσασθαι οὐ μάλαι τινὰ δεδοικότες, ἕως τις ἐξαγγέλλει τῷ κατηγγυημένῳ τὴν κόρην μνηστῆρι. Ὁ δὲ τὸν 3 τε αὐτοῦ πατέρα παραλαβὼν καὶ τινὰς τῶν προσηκόντων, πρόσσεισι τῷ Ξανθίῳ καὶ τὴν προῖξιν καταμηνύει, μὴ δηλῶν τὸννομα τοῦ Λευκίππου. Ξάνθιος δὲ δυσφορῶν ἐπὶ τοῖς προσηγγεμένοις πολλὴν σπουδὴν ἐτίθειτο φωράσαι τὸν φθορέα, καὶ διεκελεύσατο τῷ μηνυτῇ, ὅποτε ἴδοι συνόντας, αὐτῷ δηλῶσαι· τοῦ δὲ ἐτοιμῶς ὑπακούσαντος

2. ἀπαλλάξασθαι, ex cod. revocavi: editiones enim inde a Cornar. ἀπαλλάξεσθαι. Verbo scilicet οἶεσθαι non solum in Homericis carminibus, sed in Attico quoque sermone infinitivum aoristi iunctum inveniri, contra Thomae magistri dubitationes evicit Lobeck. ad Phryg. p. 751.

ἀνακοινοῦται, cod. et edd., Legrandius tamen propter sequens imperfectum καθικέτενε malebat ἀνεκοινοῦτο: sed apud ipsum Parthenium nihil frequentius hoc e praesenti in praeteritum transitu, VIII, 4. 5. XIII, 2. XVI. XVII. etc. e praeterito in praesens migrat XXXII, 2. XXXVI, 4.

φαιμένης τελέσειεν, cod. et Legrand. ex ingenio· φαι. τελευταίν, Cornar. τελευτᾶν, Gal. τελευτεῖν, vocem inauditam procudens Abresch. anim. ad Aeschyl. T. I p. 396. ἐκπλήσειεν, Heynius.

3. τὸν τε αὐτοῦ π. scripsi pro vulgato αὐτοῦ.

πρόσεισι, a Galeo ex coniectura datum agnoscit cod. πρόσσεισι, Cornar.

ὑπακούσαντος, cod. idem quamquam dubitanter suspicatus erat Legrand. ἐπακούσαντος, edd.

καὶ ἀπὸ τῶν πρεσβύτων ἐπαγομένον τῷ θαλάμῳ, ἢ παῖς, αἰφνιδίου ψόφου γενηθέντος, ἔτετο διὰ θυρῶν, οἰομένη λήσεσθαι τὸν ἐπιόντα· καὶ αὐτὴν ὁ πατὴρ ὑπολαβὼν εἶναι τὸν φθορέα πατάξας μαχαίρᾳ καταβάλλει. τῆς δὲ περιωδύνου γενομένης καὶ ἀνακραγούσης, ὁ Λευκίππος ἐπιμύνων αὐτῇ καὶ διὰ τὸ ἐκπεπλήχθαι μὴ προϋδόμενος ὅστις ἦν, κατακτείνει τὸν πατέρα. Δι' ἣν αἰτίαν ἀπολιπὼν τὴν οἰκίαν, Θετταλοῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν εἰς Κρήτην ἠγήσατο, κακείθεν ἐξελαθεὶς ὑπὸ τῶν προσοικῶν εἰς τὴν Ἐφεσίαν ἀφίκετο, ἔνθα χωρίον ὤκησε τὸ Κρητιναῖον ἐπικληθέν. Τοῦ δὲ Λευκίππου τοῦτου λέγεται τὴν Μανδρολύτου θυγατέρα Λευκοφρόνην ἐρασθεῖσαν προδοῦναι τὴν πόλιν τοῖς πολεμίοις, ὧν ἐτύγχανεν ἡγούμενος ὁ Λευκίππος, ἐλομένων αὐτὸν κατὰ θεοπρόπιον τῶν δεκατευθέντων ἐκ Φερῶν ὑπ' Ἀδμήτου.

2.

Pausanias VII, 17, 5.

7 Δυμαίοις δὲ ἔστι μὲν Ἀθηνῶς ναὸς καὶ ἄγαλμα ἐς τὰ μάλιστα ἀρχαῖον· ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερόν σφισι Δινδυμήνῃ

διὰ θυρῶν nulla necessitate cogente in διὰ τῶν θυρῶν mutavit Legrand. Haud aliter absque articulo Herodot. I, 9. II, 121, 5. Longus III, 6. Plutarch. in Mario, cap. 39. adde Jacobs, ad Ach. Tat. p. 565.

ἀνακραγούσης, recte Piers, ad Moerid. p. 65. cui nunc adstipulatur cod. Vid. etiam Lobeck, ad Phryn. p. 337. Vulgo barbare ἀνακραυγούσης.

προϋδόμενος correxi; vulgo προειδόμενος inepte: recte XV, 4, ἐπ' αὐτὴν ἰόντα προϋδομένη.

4. Δι' ἣν αἰτίαν κ. τ. λ. haec ita transposuit Legrand. δι' ἣν αἰτίαν, ἀπολιπὼν ἐπὶ ταῖς συμβεβηκόσι τὴν οἰκίαν, εἰς Κρήτην Θετταλοῖς ἠγήσατο, quae ratio nemini placebit. ὤκησε, cod. ὤκισε, Gal. et Legrand. illud retinui: invenerat, non condiderat Leucippus urbem, novo nomine ab eō Cretinaeum vocatam, ἐπικληθέν.

5. Λευκοφρόνην, cod. et edd. Λευκοφρόνην, Heynius temere. ἐκ Φερῶν, non ἐκ Φαρῶν, ut apud Galeum: Pharae ab Admeto alienae.

μητρὶ καὶ Ἄττη πεποιημένον. Ἄττης *) δὲ ὅστις ἦν, οὐδὲν οἶός τε ἦν ἀπόρρητον ἐς αὐτὸν ἐξευρεῖν. ἀλλὰ Ἐρμησιάννακτι μὲν τῷ τὰ ἐλεγεία γράψαντι πεποιημένα ἐστίν, ὡς υἱός τε ἦν Καλαοῦ Φρυγός, καὶ ὡς οὐ τεκνοποιὸς ὑπὸ τῆς μητέρος τεχθεῖη. ἐπεὶ δὲ ἠϋζήτο, μετώκησεν ἐς Λυδίαν τῷ Ἐρμησιάννακτος λόγῳ, καὶ Λυδοῖς ὄργια ἐτέλει Μητρὸς, ἐς τοσοῦτο ἤκων παρ' αὐτῇ τιμῆς, ὡς Δία αὐτῇ νεμεσήσαντα ἦν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐπιπέμψαι τῶν Λυδῶν. ἐνταῦθα ἄλλοι τε τῶν Λυδῶν καὶ αὐτὸς Ἄττης ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ νόου· καὶ τι ἐπόμενον τούτοις Γαλατῶν δρῶσιν οἱ Πεσινοῦντα ἔχοντες, ὑῶν οὐχ ἀπτόμενοι.

3.

Pausanias VIII, 12, 1.

Τοῦ τάφου δὲ τοῦ Ἐπαμινῶνδα μάλιστα πον σταδίου 8
μῆκος Διὸς ἀφέστηκεν ἱερὸν ἐπὶ κλησὶν Χάρμιωνος. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσὶν αἱ δρυὲς διάφοροι· καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσιν· αἱ τρίται δὲ ἀραιὸν τὸν φλοιὸν καὶ οὕτω δὴ παρέχονται κοῦφον, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐν θαλάσῃ ποιοῦνται σημεῖα ἀγκύραις καὶ δικτύοις. ταύτης τῆς δρυὸς τὸν φλοιὸν ἄλλοι τε Ἰώνων καὶ Ἐρμησιάνναξ ὁ τὰ ἐλεγεία ποιήσας φελλὸν ὀνομάζουσιν.

4.

Pausanias IX, 35, 1.

Ἐρμησιάννακτι δὲ τῷ τὰ ἐλεγεία γράψαντι, τοσόνδε οὐ 9
κατὰ τὴν τῶν πρότερον δόξαν ἐστὶν αὐτῷ πεποιημένον, ὡς ἢ Πειθῶ Χαρίτων εἶη καὶ αὐτὴ μία.

5.

Pausanias VII, 18, 1.

Ὅποσοι δὲ ἐς Ἡρακλέα καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ πεποιήκασιν, 10
ἐστὶν οὐκ ἐλάχιστά σφισιν δείγματα τοῦ λόγου Δεξιμενὸς ὁ ἐν Ὠλένῳ βασιλεὺς, καὶ ὁποίων Ἡρακλῆς παρ' αὐτῷ ξενίων.

*) De diversis huius vocabuli formis, Ἄτις, Ἄττης, Atys cett. v. Hemsterhus. ad Lucian. T. II p. 283. IX p. 382. De argumento inspiciendus Creuzerus Symb. II p. 57.

ἔτυχε. καὶ ὅτι μὲν ἦν πόλισμα μικρὸν ἐξ ἀρχῆς ἢ Ὠλενος, μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ μοι καὶ ἔλεγείον ἐς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἑρμησιάνακτος πεποιημένον.

6.

Parthenii Erotic. c. 22.

Περὶ Νανίδος.

Ἡ ἱστορία παρὰ Λικυμνίῳ τῷ Χίῳ μελοποιῶ καὶ Ἑρμησιάνακτι.

- 11 Ἐφρασαν δέ τινες καὶ τὴν Σαρδίῳ ἀκρόπολιν ἀπὸ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀλῶναι, προδούσης τῆς Κροίσου θυγατρὸς Νανίδος. ἐπειδὴ γὰρ ἐπολιόρκει Σάρδεις Κύρος καὶ οὐδὲν αὐτῷ εἰς ἀλωσιν τῆς πόλεως προὔβαινε, ἐν πολλῷ τε δέει ἦν, μὴ ἀθροισθὲν τὸ συμμαχικὸν αὐτῆς τῷ Κροίσῳ διαλύσειεν αὐτῷ τὴν στρατιάν, τότε τὴν παρθένον ταύτην εἶχε λόγος περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτήν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους, συνεργῶν αὐτῇ καὶ ἄλλων τινῶν γενομένων· τὸν μὲντοι Κύρον μὴ ἐμπεδῶσθαι αὐτῇ τὴν ὑπόσχεσιν.

Aliter narrat Herodot. I, 84. Memoratu dignissimum est, quod apud Livium I, 11 eadem fabula narratur de Tarpeii filia, quae Sabinos in arcem accepisse fertur; ita ut ea quoque in iis collocanda sit narratiunculis, quibus Graeculi rem Romanam adulterare solebant. Vide A. Gu. Schlegelii Censuram, quam fecit de Niebuhrii hist. Rom. Annualibus Heidelbergensibus insertam a. 1816 p. 897 sqq.

μὴ ἀθρ. τὸ συμμ. αὐτῆς τῷ Κροίσῳ διαλύσειεν αὐτῷ τὴν στρατιάν, *ne auxilia Sardinum pro Croeso excita Cyro exercitum deiicerent.* In his διαλύσειεν coniectura est Legrandii pro vulg. διαλύσειν: idem minus necessario αὐτῷ in αὐτοῦ mutavit, quod missum feci. Praeterea Heynius, infinitivo servato, exclusurus erat αὐτῆς, quam sententiam bene reprobavit Bastius. PASSOVIUS.

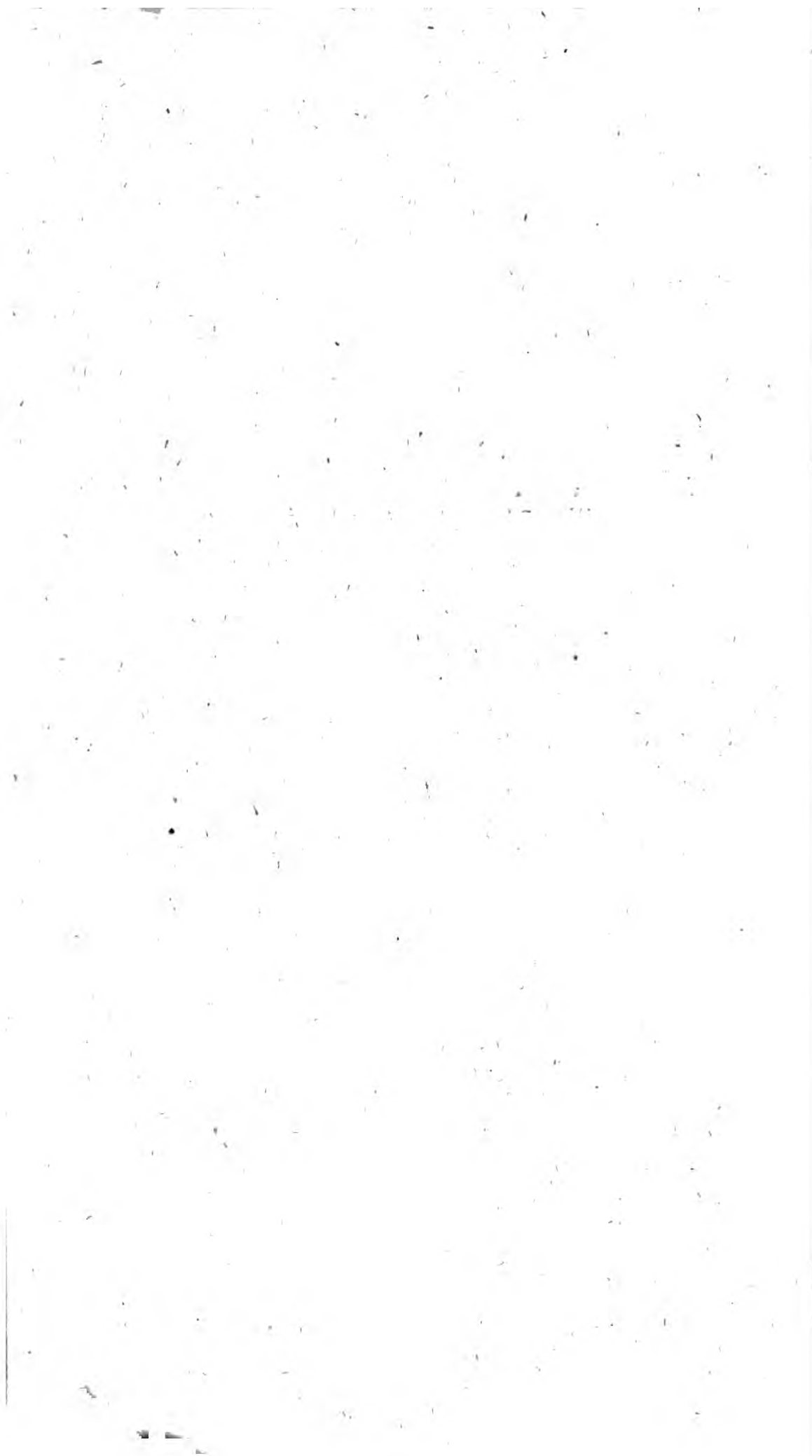
εἶχε λόγος, cod. et edd. ante Legrandium, qui unus ἔχει λόγος ex conij., sed citra necessitatem, v. Bast. IDEM. εἰσδέχεσθαι, edd. εἰσδέξασθαι, conij. Legrand,

P H A N O C L E S .

iss
ratu
rtur
, qu
Vie
duh
ertat

ra r
: Cyp
ra es
essan
leter
, qu
S.
ius
JEM

PHANOCLES, poeta elegiacus, quo loco natus sit et quo tempore vixerit, incertum est. Tantum recte argumentatus esse videtur summus Ruhnkenius, poetam post Demosthenem floruisse, auctore potissimum Clemente Alexandrino (Strom. VI p. 750), qui Phanoclem ait Demosthenis sententiam, Πᾶσι γὰρ ἡμῶν ὁ Φανατος ὀφείλεται, hocce expressisse disticho:

Ἀλλὰ τοὶ Μοιράων νῆμ' ἄλλυτον, οὐδέ τις ἐστὶν
ἐκφυγεῖν, ὅποσοι γῆν ἐπιπερβόμεθα.

Quanquam nescio an non vere iudicaverit Clemens Phanocli obversatam esse Demosthenis illam sententiam, quippe quae per omnem Graecorum vitam inde ab Homeri carminibus usque ad extrema tempora propagata esse videatur; hoc tamen pro comperto habeamus necesse est, Clementem sive ab aliis scriptoribus sive aliunde accepisse Phanoclem Demosthene natu minorem. Iam vero Phanoclem eadem ferme, qua Philetam, Hermesianactem, Callimachum aliosque poetas Alexandrinos, vixisse aetate satis probabile videbitur ei, qui Reliquiarum elegiacarum argumentum acrioribus ingenii luminibus consideraverit.¹⁾ Quod quidem

1) Frid. Schlegelius Operum IV p. 52 hancce enuntiavit sententiam: *Die schöne Einfachheit, welche dieses Bruchstück (de Orphei erga Galain amore) unterscheidet, scheint ihm Ansprüche auf ein verhältnißmäßig höheres Alterthum zu geben. Indessen kann die Zeit, wenn Phanokles lebte und blühte, nicht mit Genauigkeit bestimmt werden. Wenn es aber auch gar keine Winke darüber gäbe, so würde ihm doch schon der in dem Bruchstücke vom Orpheus sichtbare Hang, alte Sitten sinnreich durch alte seiner Absicht gemäfs ausgebildete und der Gegenwart angeschmiegte Sagen zu erklären, seine Stelle in der Periode der elegischen Kunst anweisen, wo die Dichter zugleich auch Gelehrte, Liebhaber und Kenner des schönen Alterthums waren, und wo die erotische Poesie, nicht zufrieden, die lieblichen Freuden der Gegenwart, die zarte Leidenschaft des Dichters selbst, durch eine gebildete Darstellung zu verewigen, auch die Vergangenheit nach ihrer eigenthümlichen Ansicht*

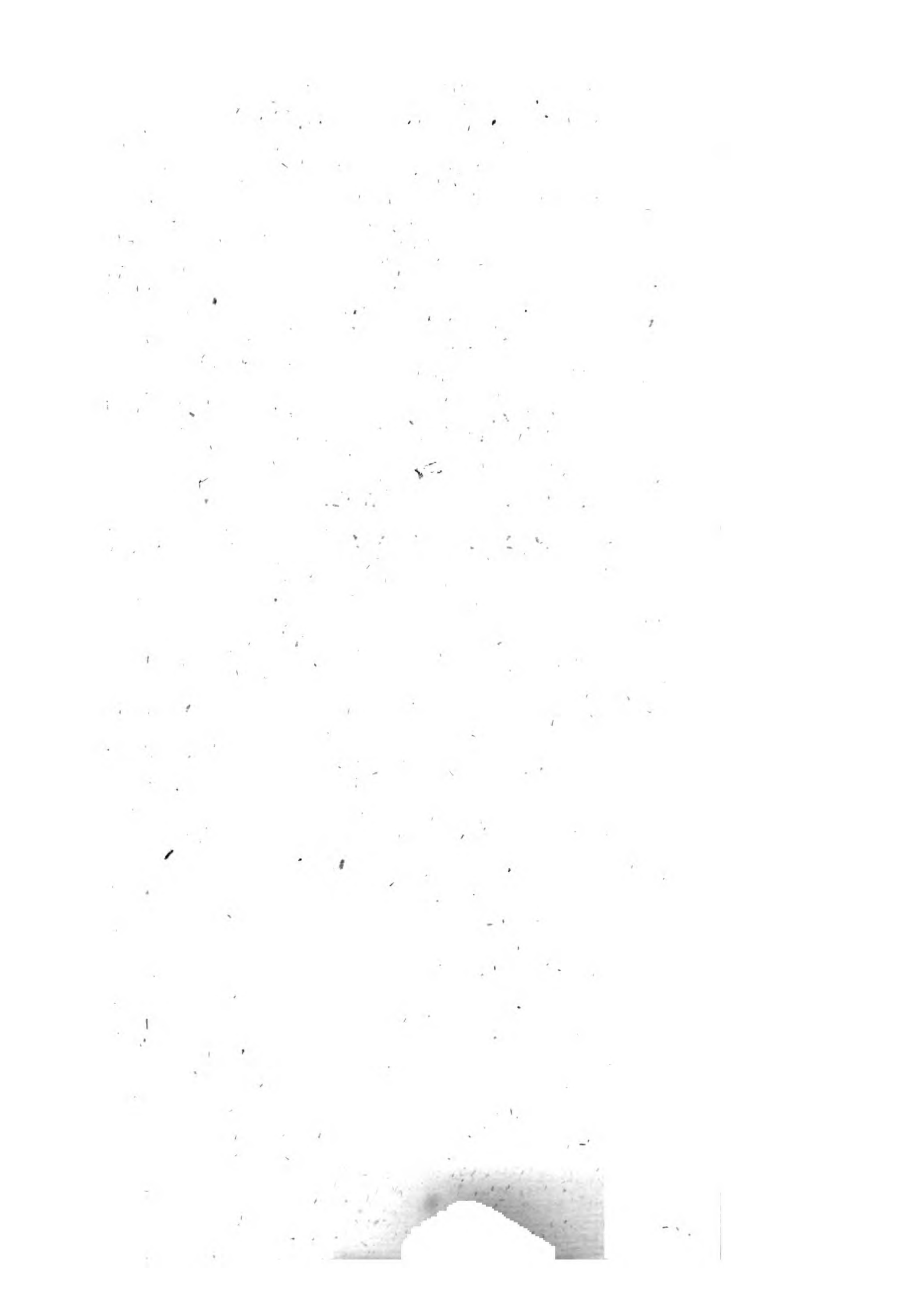
argumentum in rebus amatoriis versari tum ex ipsis, qui servati sunt, elegis, tum ex Plutarchi (Sympos. IV, 5, 3) conficitur loco, ubi Phanocles ipse appellatur ἔρωτικὸς ἀνὴρ. Et sicut Hermesianactem pastores, poetas, philosophos aliosque homines illustres puellarum desiderio flagrantēs cecinisse ostendimus, ita Phanocles puerorum amores inde ab antiquissimis temporibus fama maxime pervulgatos carminibus elegiacis celebrasse videtur. Quod quam recte concluderimus, primum ipsa docet carminum inscriptio, ΕΡΩΤΕΣ ἢ ΚΑΛΟΙ, a Clemente binis locis conservata, 2) Καλοὶ autem dicti sunt pueri, quos amabant natu maiores; unde in vasis figlinis quoque, quae deliciis suis dedicabant amatores apud veteres Graecos, illud nomen subinde inscriptum apparet. Ἐρωτες ἢ Καλοὶ idem fere significant, quod Ἐρωτες τῶν Καλῶν, puerorum amores, quippe quos elegis incluserit poeta: ita saltem dicere fas est per figuram, quam Grammatici vocant ἐν διὰ δυοῖν. Deinde ipsae carminum Reliquiae deorum heroumque erga pueros exhibent amores, Orphei erga Calain, Bacchi erga Adonin, Agamemnonis erga Argynnum, Tantali erga Ganymeden. Praeter hos amores Phanocles aliorum quoque desideria carminibus suis inclusisse verisimile est, imprimis Achillis et Patrocli, de quorum mutui amoris vinculo plura haud dubie cognita nos esse habituros recte constituit Heynius (ad Iliad. λ, 785), si Phanoclis Elegi, Ἐρωτες ἢ Καλοί, ad nos pervenissent.

verwandelte, und die Gestalten der Vorwelt mit dem Geist der reizendsten Liebesdichtung neu beseelte.

- 2) Clemens Alex. l. c. Protrept. p. 32. Lactantius Argum. IV. in Ovid. Metamorph. lib. II laudat Phanocelem in *Cupidinibus*, quae quidem inscriptio Latina ex Graeca translata est paene verbotenus, omisa tantummodo voce Καλοί. De puerorum amoribus ingeniose disseruit Welckerus in Sapphone p. 31 sqq. Frid. Schlegel. Op. IV p. 50 sq. cf. ad Mimnerm. p. 16 sqq.

ΦΑΝΟΚΛΕΟΥΣ

ΕΡΩΤΩΝ Η ΚΑΛΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

1.

Stobaei Florileg. LXIV, 14 p. 399 sq.

Φανοκλέους.

Ἦ ὡς Οἰάγροιο παῖς Ἐρηΐ- Aut ut Thrax Orpheus
κιος Ὀρφεύς Oeagro natus amavit

Ad vers. 1. Οἰάγροιο παῖς, in Cod. A. m. p. οἰάγρου παῖδες, quod prorsus absurdum.

Ἐρηΐκιος Ὀρφεύς, ita optime Codd. A. B. Vulgo Ἐρηΐκίου, ad Οἰάγροιο referendum, quod minus placet. cf. Valckenar. Diatr. Euripid. p. 199. Ceterum notatu digna est vox Ἐρηΐκιος propter quantitatem, utpote quae alia sit apud poetas veteres, alia apud Alexandrinos, et apud illos quidem syllaba antepenultima corripitur, apud hos producitur. Homer. Iliad. x, 559.

Ἐρηΐκιοι· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης.
cf. V, 13. 577. ψ, 230. 808. Hymn. Apoll. 33. 34.

Hesiod. Ἔργ. 551.

πυκνὰ Ἐρηΐκίου Βορείου νέφεα κλονέοντος.

Tyrtaei Fragm. III, 4.

νικῶν δὲ θεῶν Ἐρηΐκιον Βορέην.

Simonidis Fragm. XCII, 3.

Ἐρηΐκίῳ κύρσαντα λόγῳ· πατρὸς δὲ κλεινόν.

Sic etiam poetae Latini: Virgil. Aen. VI, 120.

Threΐcia fretus cithara.

Propert. IV, 1, 42 (III, 1, 42).

Flumina Threΐcia sustinuisse lyra.

Sed aliter apud Apollon. Rhod. IV, 905.

Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο παῖς, Ἐρηΐκιος Ὀρφεύς.

ἐκ θυμοῦ Κάλαιν στέρξε Βορηιάδην·
 πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἔζετ' αἰδῶν
 ὄν πόθον, οὐδέ οἱ ἦν θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ,
 5 ἀλλ' αἰεὶ μιν ἄγρουπνοι ὑπὸ ψυχὴν μελεδῶναι
 ἔτρυχον θαλερὸν, δερκομένου Κάλαιν.

Phanocles huius vocis quantitatem Inconstanter adhibuit, quippe qui vs. 1 longam admiserit syllabam, vs. 12 brevem. Draco Straton. de Metris poeticis p. 48, 13 ed. Hermann. sive Phanoclis sive Apollonii versum respiciens, *Θρηίκιον*, inquit, ἡ προπαραλήγουσα ἐκτεταμένως ἀναγινώσκειται, ὡς τί,

Θρηίκιος Ὀρφεύς,

καὶ

ἀνέρα δὲ Τροίῃ Θρηίκιον οὔτι φορήσει.

Vs. 2. ἐκ θυμοῦ, i. q. ἀπὸ καρδίας, ἐκ ψυχῆς, toto pectore, docente Valckenario ad Theocrit. II, 61. cf. Wetstenius ad novum Testam. T. I p. 478. Jacobs. ad Anth. Gr. II, 1 p. 5.

Κάλαιν — Βορηιάδην, Calain una cum Zete filium fuisse Boreae et Orithyiae Ovidius narrat Metam. VI, 705 sqq. Herodot. VII, 189. Βορῆς δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων λόγον ἔχει γυναῖκα Ἀττικὴν, Ὠρειθυίην τὴν Ἐρεχθῆος. cf. Io. H. Vossii Ep. myth. I p. 242 sq.

Vs. 3. ἔζετ'] ἔζετ' e Voss. citat Valcken. Diatr. p. 199. Sed credo perperam. E Parisiensi A. ἔζετ' enotaverat Grotius, in quo tamen ἔζετ' perspecte legitur. GAISFORD.

Vs. 4. οὐδέ οἱ ἦν, Palmaria est Hermanni emendatio ad Orphica p. 785 pro librorum lectione, οὐδ' ἦν οἱ, quae nimis impedit mensurae tenorem.

Vs. 5. Vulgo, ὑπὸ ψυχῆ, i. e. in animo, quod per se minime est vituperandum; sed longe praestare lectionem Codicis B, ὑπὸ ψυχῆν, nemo est qui inbtias eat: quae quidem lectio quum sit elegantior eademque rarior, pronior simul fuit ad corruptelam. Iam vero ὑπὸ non spectat ad ψυχῆν, sed ad verbum ἔτρυχον. Valcke-

Ex toto Calain corde Boreïaden.

Saepe suos ignes cantans consedit in umbra

Silvarum, nec erat meus requieta viri.

Namque suis Calain dum formosum haurit
ocellis,

Usque illi trivit pectora cura vigil.

narius Diatr. p. 199 C. elegantiore quidem pronuntiavit lectionem Codicis Leid. cui suffragantur A. B., sed eiusdem atque Ruhnkenii structura durior est: μελεδῶναι δευρομένου Κάλαιν αἰεὶ αὐτὸν ἔτροχον. Melius ita se habet: Ἄλλ' αἰεὶ ἄγρονποι μελεδῶναι ὑπέτροχόν μιν ψυχῆν, δευρομένου αὐτοῦ θαλερόν Κάλαιν. cf. Schaefer. ad Lamb. Bos. Ellips. Gr. p. 50 sq. Neminem, opinor, offendit duplex Accusativus μίν et ψυχῆν, cuius exempla innumera exhibent carmina HomERICA. v. Thierschii Gram. §. 273. — Praeterea observandum est Codd. A. B. Voss. Arsen. pro vulg. μελεδῶνες offerre lectionem μελεδῶναι, quam a Valckenario l. c. iam prolatam frustra exterminari conatus est Ruhnkenius (tacito, ut videtur, suffragante Schaefero l. c.) exemplo usus Hesiodio *Ἔργ.* 66. ubi vulgo quidem editur καὶ γνιοβόρους μελεδῶνας (a Nominativo μελεδῶν), sed referente Gaisfordio, Codex ms. omnium quotquot supersunt optimus praebet μελεδῶνας (a Nom. μελεδῶνη), quam quidem formam praeter Homer. *Odyss.* v, 517. ὄξειαι μελεδῶναι, comprobatur etiam Etym. M. p. 576, 23. Μελεδῶναι, αἰ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες· ὅθεν Ἡσίοδος γνιοκόρους αὐτὰς λέγει, τὰς ἕως κόρον τὰ γνῖα ἀναλύουσας. Eustath. ad Homer. l. c. Ὅρα τὸ μελεδῶναι, οὗ ἢ εὐθεῖα ἢ μελεδῶνη. ὅτι δὲ καὶ τρισυλλάβως ἔστιν ἢ μελεδῶν, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. γίνονται δὲ ἀμφότερα παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν. cf. Schaefer. ad Brunckii Poet. Gnom. p. 215. Gu. Dindorf. ad Hesiodi ed. Teubner. p. 102. Theognis 883 et quem Welckerus laudat Cypriorum Auctor ap. Athen. II p. 35 C. itidem praebent μελεδῶνας, ubi tamen nescio, an melius scribatur μελεδῶνας. Apud Simonidem XIV, 2 et Apollon. Rhod. III, 812 singularis extat forma μελήδονες, i. q. μελεδῶνες, docente Hesychio.

τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι
 ἔκτανον, εὐήκη φάσγανα θηξάμεναι,
 οὔνεκα πρῶτος δεῖξεν ἐνὶ Θρήκεσσιν ἔρωτας
 10 ἄρρενας, οὐδὲ πόθους ἤγεσε θηλυτέρων.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλὴν χαλκῷ τάμον, ἀντίκα
 δ' αὐτὴν

Vs. 7. Βιστονίδες. Ex versu 23 sqq. apparet poetam omnino intellexisse mulieres Thracias, quae Orpheum ob ipsarum contemptionem dilacerasse feruntur. Sic etiam apud Lucianum T. III p. 109, 45. τὸν Ὀρφέα διεσπασαντο αἱ Θραῖται. Huius rei fundamentum positum esse videtur in narratiuncula gentis Macedonicae, apud Pausaniam IX, 30, 3 sic prolata: Μακεδόνων δὲ οἱ χώραν τὴν ὑπὸ ὄρος τὴν Πιερίαν ἔχοντες καὶ πόλιν Δίον φασὶν ὑπὸ τῶν γυναικῶν γενέσθαι τὴν τελευταίαν ἐνταῦθα τῷ Ὀρφεῖ. Apud Eratosth. Catast. c. 24 p. 19 ed. Schaubach. Βασσαρίδες, i. e. Maenades, Bacchae memorantur, quorum plerique scriptores consentiunt. Sed causa etiam, quae hoc loco proponitur, differt a fama vulgari. v. Virgil. Georg. IV, 520 sqq. Ovid. Met. XI, 1 sqq. Hygin. Astron. II, 7. Secus eandem rem exponit Pausanias l. c. τὰς δὲ γυναῖκας φασὶ τῶν Θρακῶν ἐπιβουλεύειν μὲν αὐτῷ θάνατον, ὅτι σφῶν τοὺς ἄνδρας ἀκολουθεῖν ἐπισεν αὐτῷ πλυνομένῳ, φόβῳ δὲ τῶν ἀνδρῶν μὴ τολμᾶν· ὡς δὲ ἐνεφορήσαντο οἴνου, ἔξεργάζοντο τὸ τόλμημα.

Vs. 8. εὐήκη φάσγανα, ita Cod. A. Voss. Arsen. et Gesneri margo: vulgo εὐμήκη, quod non probandum. Homer. Iliad. χ, 319. ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος. ubi Schol. Venet. B. καλὴν ἀκὴν ἐχούσης. κ, 256. φάσγανον ἀμφηκες. cf. Etymolog. M. p. 391, 4. Εὐήκεια φάσγανα, τὰ εὐ καὶ καλῶς ἠκονημένα. Defendit etiam hanc lectionem Schaeferus ad Gregor. Corinth. p. 533 contra Kreyssigium, qui in particula II Symbolarum ad Biellii Thesaurum philologicum augendum atque emendandum p. 17. εὐμήκη praetulit, quod vocabulis εὐήκης et θήγεσθαι frigida quaedam ταυτολογία insit. Frigida si est (ita pergit Schaeferus), acrius etiam frigus ferit haec Homeri II. XIV. v. 6. s. εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἐκαμήδη θερμήνη. Adiungi poterat II. ζ, 194. καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον.

Hunc circumfusae acuunt minaciter enses
 Bistonides strictos perfodiuntque latus,
 Quod veneres docuit viduarum spernere
 Thraces

Et primus pueros auctor amare fuit.
 Tum caput abscissum ferro plectrumque fi-
 desque

Vs. 9. Huc spectant Ovidii versus Metam. X, 79 sqq.

omnemque refugerat Orpheus

Femineam Venerem; seu quod male cesserat illi,
 Sive fidem dederat. Multas tamen ardor habebat
 Iungere se vati: multae doluere repulsae
 Ille etiam Thracum populis fuit auctor amorem
 In teneros transferre mares, citraque iuventam
 Aetatis breve ver et primos carpere flores.

πρώτος, hanc lectionem a Brunckio primo propositam
 Analect. III p. 95 confirmat Cod. A. manu sec. et B. δεῖ-
 ξεν, Cod. A. Trinc. Vulg. ἔδειξεν.

Vs. 11. ἀντίκα δ' αὐτήν, ita habet B. et A. ex emenda-

tionem, ubi prius scriptum erat ἀπῆν. Voss. ὑπ. Arsen. et
 Trinc. ὑπῆν, quod iam Gesnerus bene correxerat. Lit-
 terae *v* in voce αὐτήν enuntiatio Iotacismi legibus ac-
 commodata primam ansam dedisse videtur ad corru-
 ptionem ἀπῆν, unde postea ortum est ὑπῆν. — Lu-
 ciani locus a Iacobsio laudatus, T. III p. 109 in Phano-
 clis narrationem omnino quadrat: ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπά-
 σαντο αἱ Θοῤῥται, φασὶ, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρα
 εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόν-
 τον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρα, τὴν μὲν ἄδουσαν
 θοῤῥόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν
 ὑπηγεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς, καὶ οὕτω μετ'
 ᾠδῆς προσνεχθῆναι τῇ Λέσβῳ, κάκεινους ἀνελομένους τὴν
 μὲν κεφαλὴν καταθάψαι. Ovid. Met. XI, 50 sqq.

Caput, Hebre, lyramque

Excipis, et, mirum, medio dum labitur amne
 Flebile nescio quid queritur lyra, flebile lingua
 Murmurat exanimis: respondent flebile ripae.

εἰς ἄλα Θρηκίην ῥίψαν ὁμοῦ χέλνι
 ἤλω καρτύνασαι, ἴν' ἐμφορέοιντο θαλάσση
 ἄμφω ἅμα, γλανκοῖς τεγγόμεναι ῥοθίοις.
 15 τὰς δ' ἱερῆ Λέσβω πολιῆ ἐπέκελσε θάλασσα,
 ἤχη δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπέσχε λύρης
 νήσους τ' αἰγιαλούς θ' ἄλιμυρέας, ἔνθα λίγειαν
 ἀνέρες Ὀρφεῖην ἐκτέρισαν κεφαλὴν,

Iamque mare incertae flumen popolare relinquunt,
 Et Methymnaeae potiuntur litore Lesbi.

Tota fabula nihil indicat, nisi vetustissimas artis Musicae ac poeticae apud Lesbos virtutes. v. Plehnii *Lesbiacorum* lib. p. 138 sqq. Boettiger. in *Wielandii Museo Attico* T. I p. 291. 332.

Vs. 12. Cod. A. p. m. *Θρηκίαν*, quod favet simpliciori scripturae a nobis receptae, pro vulg. *Θρηκίην*.

Vs. 13. ἤλω, κύκλω Arsen.

Vs. 14. ῥόθιον fungitur munere Substantivi apud Phanoclem. Thomas Mag. p. 780. ῥεῦμα δὲ καὶ ῥόθιον αὐτὸ τὸ ὕδωρ. ῥόθιον μέντοι οὐ μόνον ἐπὶ ποταμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ μετὰ κτύπου κῦμα. cf. Bernard. ad h. l. Apud Homerum forma est adiectiva, ut *Odyss.* ε, 412 sq. ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρουχεν ῥόθιον.

Vs. 16. λιγυρῆς — λύρης, similiter vs. 19. χέλνυ — λιγυρήν. *Homer. Iliad.* ι, 186. φόρμιγγι λιγείη. cf. *Odyss.* θ, 67.

Vs. 17. De voce ἄλιμυρῆς vide *Epimetrum IV.*

λίγειαν — κεφαλὴν. Ita dicitur Orphei caput, quoniam a corpore avulsum et super mare devectum sonos lugubres edidisse perhibetur. *Ovid. Met. X, 52 sq. Flebile lingua Murmurat exanimis.* *Virgil. Georg. IV, 523 sqq.*

Tum quoque marmorea caput a cervice revolsum,
 Gurgite quum medio portans Oeagrius Hebrus
 Volveret, Eurydicen anima fugiente vocabat,
 Eurydicen toto referebant flumine ripae.

Protinus iniiciunt in mare Threïcium,
 Pangentes clavis, ut caerulea aequoris unda
 Roribus aspersum ferret utrumque simul.
 Haec sacrae ad Lesbi canum mare detulit
 oram,

Flebilis utque chelys marmora voce replet
 Arvaque cincta mari pulsataque littora fluctu,
 Hic caput Orpheum composuere viri

Homer. Odys. ω, 62 *Μοῦσαν* vocavit *λίγειαν*. — De Orphei capitis sepulcro differunt scriptores veteres. Omnium vero suavissima est narratiuncula Myssili Lesbii (ap. Antigon. Charyst. c. 5), e regione Antissaea sepultum esse Orphei caput ibique dulcius quam alibi cecinisse lusciniās. cf. Nicomed. Geras. p. 29 ed. Meibom. Paullulum conformata atque in Thraciam translata haec fabula exponitur ap. Pausan. IX, 30, 3. λέγουσι δὲ οἱ Θραῖκες, αἱ τῶν ἀηδόνων ἔχουσι νεροσιὰς ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ὀρφέως, ταύτας ἡδιον καὶ μεῖζόν τι ἄδειν. cf. Apollodor. I, 3 p. 17. Philostratus Heroic. c. 10 p. 713 (154 Boissonad.) Orphei caput una cum lyra Lyrnessum delatum esse refert. Πόλις Αἰολίς λυρνησοῦς ὠκεῖτο, τειχέρης τὴν φύσιν, καὶ οὐδὲ ἀτείχιστος, ἣ φασὶ τὴν Ὀρφέως προσερχθῆναι λύραν, καὶ δοῦναι τινα ἡχὴν ταῖς πέτραις, καὶ μεμούσονται ἔτι καὶ νῦν τῆς λυρνησοῦ τὰ περὶ τὴν θάλατταν ὑπὸ τῆς ὠδῆς τῶν πετρῶν. cf. Niclas ad Antig. p. 10 ed. Beckmann. Oracula quoque edita esse feruntur in Orphei antro, auctore Philostrato in Vita Apollon. c. 14 p. 151. Παρήλθε καὶ ἐς τὸ τοῦ Ὀρφέως ἄδυτον προσορμισάμενος τῷ Λέσβῳ. φασὶ δὲ ἐνταῦθά ποτε τὸν Ὀρφέα μαντικῇ χαίρειν, ἧς τὸν Ἀπόλλω ἐπιμεμελήσθαι αὐτόν. ἐπειδὴ γὰρ μήτε ἐς Γρύνειον ἐφοίτων ἔτι ὑπὲρ χρησμῶν ἀνθρώποι, μήτε ἐς Κλάρον, μήτ' ἐνθα ὁ τρίπους ὁ Ἀπόλλωνος, Ὀρφεὺς δὲ ἔχρα μόνος, ἄρτι ἐκ Θρακίης ἢ κεφαλὴ ἤκουσα· ἐφίσταται οἱ χρησμοδοῦναι ὁ θεὸς, καὶ πέπανσο, ἔφη, τῶν ἐμῶν, καὶ γὰρ δὴ ἄδοντά σε ἱκανῶς ἤνεγκα.

20

ἐν δὲ χέλυν τύμβω λιγυρὴν θέσαν, ἣ καὶ ἀναύδους
 πέτρας καὶ Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.
 ἐκ κείνου μολπαί τε καὶ ἡμερτὴ καθαριστὺς
 νῆσον ἔχει, πασέων δ' ἐστὶν ἀοιδωτάτη.
 Θρηῆκες δ' ὡς ἐδάησαν Ἀρήιοι ἔργα γυναικῶν

Vs. 19. „τύμβου. Lucian. l. c. Iyram in Apollinis templo dedicatam esse ait. Alii eam ad Terpandrum fuisse delatam narrabant. Vide Nicomachum Geras. ap. Fabric. in Bibl. Gr. T. I p. 294 sq. ed. Harles. [lib. II p. 29 ed. Meibom.] ἀναύδους πέτρας, *tupes sensu privatas, κωφὰς*, intelligit. *rigidae silices* ap. Ovid. Met. XI, 45. quae saepe Orphei vocem sequutae sunt." IACOBS. Sed πέτρας istas ἀναύδους hoc loco spectare ad saxa inferna mox explicabitur.

Vs. 20, Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕ. Sic optimi libri. Sed mendose Trinc. φόρτον στυγνὸν ἔπειθεν. Gesnerus in margine suppeditat πικρὸν, quod Voss. habet in ordine, in margine στυγνόν. Manifesto πικρὸν nihil est, nisi germanae lectionis glossema. H. Grotius Φόρκου ὕδωρ explicat *mare*, qualiter dictum, *Phorcique exercitus omnis*. Atque Ruhnkenius: *Phorcum*, inquit, *vel Phorcynem Homerus Od. A, 72. ἄλὸς ἀτρυγέτοι μέρδοντα vocat*. Addendus erat alter locus Homericus Od. v, 96. Φόρκυος δὲ τίς ἐστὶ λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος. cf. 345. Hesiod. Theog. 237. Formarum Φόρκος, Φόρκον· Φόρκυν, Φόρκυος· Φόρκυς, Φόρκυος diversitatem attigit Brunckius ad Apollon. Rhod. IV, 828. Sed hoc loco simpliciter intelligi *mare*, quod placet interpretibus, nemo fere hodie sibi poterit persuadere: primum quidem cuilibet iniicit scrupulum epitheton στυγνόν, quod minime otiosum esse videtur, utpote quo significetur limus niger et deformis arundo Cocyti *tarda*que palus inamabilis *unda*; deinde accedit fabula de Orphei ad inferos descensu, quem procul dubio respicit Phaeonocles, eoque elegantissimis versibus celebrato apud Virgil. Georg. IV, 467 sqq. et Ovid. Met. X, 11 sqq. Nec profecto inepte molitus est, quod Salmasius proposuit, *ὄρκου* pro Φόρκου, ut *Styx* intelligatur, diis iurata; licet non opus fuerit tali emendatione: etenim Φόρκου hoc loco eundem esse, qui vulgo Ἐρεβος; Latine

Dulcisonum tumulo et citharam, quae surda-
 que saxa
 Et tristes Phorci carmine flexit aquas.
 Hinc floret dulci citharae modulamine Lesbos,
 Prae cunctisque aliis cantibus illa sonat.
 Sed postquam facinus novit gens Martia,
 Thraces,

Orcus (= *Φορκος*) vocatur, docuerunt C. O. Müllerus in Hist. Orchom. p. 155. N. 3. et Welckerus in Aeschyli Trilog. Prom. p. 383 N. 651 (qui simile exemplum protulit in voce *φορός* = *δξύς*). Eadem significatio formae *Φόρκυν* extat in Euphorionis fragm. II, 2 ed. Meinek.

Εὐμενίδες ἀργῆται θυγατρίδαι Φόρκυνος.

in quem versum commentatus est Meinekius hoc modo: „Nimirum Phorcys seu Phorcus hoc loco non est marinus ille deus, sed Orcus seu Erebus, quem fuisse qui Noctis patrem perhiberent docet Varro apud Festum s. v. *Erebus* p. 283, 49. Noctis autem filiae, ut constat, Eumenides fuerunt; igitur vocari potuerunt ab Euphorione *Φόρκυνος θυγατρίδαι*. — Eadem interpretatio adhibenda videtur Sophoclis loco ap. Plutarch. Symp. IV, 14. emendante Lobeckio ad Aiac. 342.

Σειρήνας εἰσαφικόμην

Φόρκον κόρας, θροοῦτε τοὺς Ἄιδου νόμους. —

Vs. 21. De Lesbiorum arte, quam Phanocles respicit, musica et poetica nuper doctissime disputavit Plehnius meus, amicus candidissimus, in *Lesbiacis* p. 132 sqq.

Vs. 22. *νήσον. νηῶν* Voss. Arsen. *πασέων δ'*, ita Cod. A, lectio certe praestantior, quam vulg. *πασέων τ'*, ut editionis Trinc., in qua prorsus omittitur particula.

ᾠδοιτάτη, sc. *νήσος*, quod quidem vocabulum ex sententia praecedenti repetendum.

Vs. 23. *Ἀρήιοι*, A. Voss. Arsen. et Gesneri margo. Vulg. *ἀρήια*, idque male, propterea quod *Θρηῖκες* desiderant epitheton, *ἔργα* autem singulari gaudent epitheto *ἄγρια*, unde illud supervacaneum.

25 ἄγρια, καὶ πάντας δεινὸν ἐσῆλθεν ἄχος,
 ἄς ἀλόχους ἔστιζον, ἵν' ἐν χροῖ σήματ' ἔχουσαι
 κυάνεα στυγεροῦ μὴ λελάθοιντο φόνου·
 ποιὰς δ' Ὀρφῆι κταμένῳ στίζουσι γυναῖκας
 εἰς ἔτι νῦν κείνης εἶνεκεν ἀμπλακίης.

Vs. 24. Leopardus Emendd. IV, 4 pro librorum lectione πάντας temere proposuit πάντων, cui Ruhnkenius obiecit exemplum Homericum Od. σ, 347. ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα, ubi tamen Wolfius habet Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος. Magis convenit exemplum Il. ρ, 157. μένος —, οἷόν τ' ἄνδρας ἐξέρχεται. Od. ο, 407. πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐξέρχεται. Itaque δεινὸν ἄχος ἐσῆλθε πάντας significat: *Ingens dolor omnes invasit.*

Vs. 25 sqq. De more Thracio notas inurendi Herodot. V, 6. καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι εὐγενὲς κέκριται, τὸ δ' ἄστικτον ἀγεννές. Dio Chrysostom. Or. XIV p. 442 ed. Reisk. suis se oculis ait vidisse in Thracia τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρους στιγμαμάτων μέσας καὶ τοσοῦτῳ πλείονα ἔχουσας στιγματα καὶ ποικιλώτερα, ὅσῳ ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιόντων δοκοῦσι. cf. Wyttenbach, ad Plutarch. de S. N. V. p. 67. Reiff. ad Artemidor. p. 226 sq. — Iam quaeritur, utrum ea, quae Phanocles narrat, ad fabulas referenda sint, an ab ipso aut alio nescio quo poeta inventa ad stigmatum apud Thracas originem illustrandam. Eadem narratiuncula, sed ita conversa, ut mulieres ipsae stigmatum poena se afficerent, extat apud poetam Epigrammatis Adesp, 382. Brunk. Anal. III p. 253.

Καλλιόπης Ὀρφῆα καὶ Οἰάγοιο θανόντα
 ἔκλαυσαν ξανθαὶ μυρταὶ Βιστονίδες,
 στικτοὺς δ' ἠμάξαντο βραχίονας, ἀμφὶ μελαίνῃ
 δευόμεναι σποδιῇ Ὀρηΐκιον πλόκαμον.
 καὶ ὅ' αὐταὶ στοναχίζοντι σὺν εὐφρόμιγγι Λυκείῳ
 ἔρρηξαν Μοῦσαι δάκρυα Πιερίδες,
 μυρόμεναι τὸν ἀοιδόν· ἐπαδύσαντο δὲ πέτραι
 καὶ δρύες, ἄς ἐρατῇ τοπρῖν ἔθειλε γλύφῃ.

σήματ' — κυάνεα. Aristoph. Vesp. 1296. ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στίζόμενος βακτηρία.

Vs. 26. λελάθοιντο, ita vulg. κλελάθοιντο B. quod tamen improbandum, quum Aphaeresis ut ab Homero

Nuptarum, cura est omnibus orta gravis,
 Uxoresque notant, habeant ut corpore signa
 Livida, neu dirae sint necis immemores.
 Nunc etiam Thressae usque notis ob fraudes
 inustae
 Orphei capitis dant grave supplicium.

(v. Thierschii Gram. §. 165, 2.) ita etiam a poetis elegiacis aliena esse videatur. — φόνου Vulg. πόνου Δ.

Vs. 27 sq. Hoc Phanoclis distichum excerpit Plutarch. de S. N. V. c. 2. οὐδὲ γὰρ Θρηῶνας ἐπαινοῦμεν, ὅτι στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Unde satis apparet inopportunam esse Ruhnkenii coniecturam, pro lectione omnium librorum ΣΤΙΖΟΥΣΙ γυναῖκας proponentis ΤΙΝΟΥΣΙ γυναῖκας, licet ipse suam opinetur coniecturam talem a simplicitate commendationem habere, ut vel morosissimo iudici placitum speret, licetque Iacobsius ineptam et vix tolerandam in tam eleganti poeta repetitionem iudicet ἄς ἀλόχους ἔστιζον et στίζουσι γυναῖκας. At si quid veteres haud aegre tulerunt, cur offendat recentiores, equidem ignoro. Illius versus structura ita se habet: Οἱ Θρηῶνες στίζουσι γυναῖκας εἰς ἔτι νῦν, ὥστε εἶναι ποινὰς Ὀρφεῖ κταμένῳ, i. q. apud Plutarch. τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ· quod quidem sermone patrio optime exprimitur hoc modo: *Die Thraker brandmarken ihre Frauen noch heutzutage als Sühne für den erschlagenen Orpheus; unde Weberus in poet. eleg. p. 292.*

Aber zur Sühn' Orpheus dem Erschlagenen zeichnen
 die Weiber
 Heute sie noch, um der Schuld, die sie an jenem
 verübt.

Simile exemplum ex Suida deprompsit Gaisfordius v. Ἄρκτος. χρηστηριαζομένοις δὲ τοῖς Ἀθηναίοις εἶπε λύσειν τῶν κακῶν ἔσεσθαι, εἰ τῆς τελευτησάσης ἄρκτου ποινὰς (sic enim MSS. non ut vulgo τινὰς) ἀρκεύειν τὰς ἐαυτῶν παρθέτους ἀναγκάσουσι.

2.

Clemens Alex. Strom. VI p. 750.

Δημοσθένους εἰπόντος, Πᾶσι γὰρ ἡμῖν ὁ θάνατος ὀφείλεται, καὶ τὰ ἐξῆς, ὁ Φανοκλῆς ἐν Ἑρωσιν ἢ Καλοῖς γράφει·

Ἀλλά τοι Μοιράων νῆμ' ἄλλυτον, οὐδέ πῆ ἐστιν ἐκφυγέειν, ὅποσοι γῆν ἐπιφεροβόμεθα.

3.

Plutarch. Sympos. IV, 5, 3.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰ μυθικὰ προσλαβεῖν, λέγεται μὲν ὁ Ἄδωνις ὑπὸ τοῦ σνὸς διαφθαρεῖν· τὸν δ' Ἄδωνιν οὐχ ἕτερον, ἀλλὰ Διόνυσον εἶναι νομίζουσι· καὶ πολλὰ τῶν τελομένων ἑκατέρω περὶ τὰς ἑορτὰς βεβαιοῖ τὸν λόγον. οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ Διονύσου γεγονέναι· *) καὶ Φανοκλῆς, ἔρωτικὸς ἀνὴρ, ᾧδὲ πως πεποίηκεν·

Ad fragm. 2. Μοῖραι sive Parcae hoc loco describuntur Κατακλώθεις βαρεῖαι, quales iam apud Homer. Odyss. η, 198. γεινομένῳ νήσακτο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. cf. Welcker. in Diario Litterarum artisque antiq. T. I p. 225 sqq.

Vs. 1. ἄλλυτον, ita tacite scripsit Ruhnkenius duplicata littera λ, idque recte; nam rationes metricae versus dactylicum efflagitant, quem librorum scriptura ἄλλυτος non suppeditat. Sed neminem offendet litterae λ in verbis compositis geminatio. v. Thiersch. §. 114, 3. cf. Etym. M. p. 72, 16.

οὐδέ πῆ ἐστιν. In Clementis edd. scribitur πῆ, quod, quum offendisset, Brunckius sine ratione mutavit in τιν'. Wakefieldius in Silvis crit. T. III p. 117 tuetur πῆ. Sed admittenda procul dubio particula enclitica πῆ, praeunte Ruhnkenio.

*) Subaudiendum λέγουσιν. Unde Ruhnkenius deprompserit lectionem ab se admissam: οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ Διονύσου Ἄδωνιν γεγονέναι, ipse non indicavit: ideo videtur ex coniectura.

Ἡ ὡς θεῖον Ἀδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
ἤρπασεν, ἡγαθέην Κύπρον ἐποιχόμενος.

4.

P. Orosii Histor. I, 12.

Nec mihi nunc enumerare opus est Tantali et Pelopis facta turpia, fabulas turpiores: quorum Tantalus, rex Phrygiorum, Ganymedem, Trois, Dardaniorum regis, filium, quum flagitiosissime rapuisset, maiore conserti certaminis foeditate detinuit, sicut Phano-

Ad fragm. 3. Vs. 1. Lenzius apud Jacobs. Add. animadv. in Athen. p. 224 librorum lectionem εἰδῶς θ. emendavit ἢ ὡς θ. cui suffragatur fragm. 1, 1. Ἡ ὡς Οἰάγοιο κ. τ. λ.

Ad vs. 2. *Κύπρον* emendandum est haud dubie suadente iam Xylandro, pro eo, quod in libris legitur, *Κύπρον*. Namque epitheton *ἡγαθεος* apud Homerum, Hesiodum atque Pindarum additum esse urbibus tantum, regionibus, montibus atque insulis, iisque deorum potissimum cultu sacris, notum est in vulgus. v. Buttmani Lexilog. I p. 48. Nec probabile videtur Phanoctem deae ipsi attribuere epitheton, quod proprie est locorum, atque *Cyprus* omnino quadrat in totam sententiam, quia Adonis hac insula oriundus: itaque, ut raperet Adonidem, *Cyprum* proficiscendum erat Baccho (*Κύπρον ἐποιχόμενος*). Mirum est, quod Wyttenbachius in textu exhibet *Κύπριν*, Latine autem ita interpretatus est versiculos:

Montivagus cernens divinum Bacchus Adonin,
Cyprum perlustrans egregiam, rapuit.

De Baccho Adonidis amasio alibi nihil narratum reperimus. Iacobsius l. c. „Hinc fortasse colligas fuisse, qui immaturum Adonidis fatum a Bacchi furore et invidia derivarent.” De vulgari fabula v. I. H. Voss. ad Virgil. Eclog. X, 8 p. 507 sq. Creuzeri Symb. II p. 92 sqq.

cles*) poeta confirmat, qui maximum bellum excitatum ob hoc fuisse commemorat, sive quia hunc ipsum Tantulum, utpote adseclam decorum, videri vult raptum puerum ad libidinem Iovis familiari lenocinio praeparasse, qui ipsum quoque filium Pelopem epulis eius non dubitavit impendere.

5.

Clemens Alex. Protrept. p. 32.

Φανοκλῆς δὲ ἐν Ἑρωσιν ἢ Καλοῖς ἱστορεῖ Ἀγαμέμνονα, τῶν Ἑλλήνων βασιλέα, Ἀργυννίδος νεῶν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύννω τῷ ἐρωμένῳ. **)

Ad num. 5. Phanoclis locum germanum, cuius exiguum illud fragmentum ex communi litterarum artiumque naufragio ad nostras oras delatum est, Propertius ante oculos habuisse videtur in fingendis hisce versibus IV, 6, 21 sq. Lachm. = III, 5, 51 sqq.

Sunt Agamemnonias testantia littora curas

Quae notat Argynni poena, minacis aquae.

Hic iuvene amisso classem non solvit Atrides,

Pro qua mactata est Iphigenia mora.

Etiam Athenaeus XIII, 80 p. 603 D. Phanoclem auctorem sequutus esse videtur: Ἀγαμέμνονά τε Ἀργύννου ἐρασθῆναι λόγος, ἰδόντα ἐπὶ τῷ Κηφισῷ νηρόμενον, ἐν ᾧ

*) Differt hoc loco scriptura librorum, quorum nonnulli suppeditant *Phanodes*, ed. Paris. a. 1510. *Panocles*. Sed unice vera est lectio *Phanocles*, Eusebio potissimum auctore ap. Syncellum p. 161 D. *Γανυμήδην Τάνταλος ἀρπάσας εἶδεν τοῦ Τρωῶς, ἐπ' αὐτοῦ κατεπολεμεῖτο Τρωῶς, ὡς ἱστορεῖ Φανοκλῆς*. cf. Euseb. Chron. p. 84 ed. Scalig. ed. Ang. Maii p. 289, cf. Scaligeri Animadv. p. 41. Hemsterhus. ad Lucian. T. I p. 210. Ceterum de Ganymede v. Homer. II. v, 232 sqq. Hymn. in Vener. 202. cf. Welckeri Sappho p. 32.

**) Ita Ruhnkenius scripsit ex em. P. Leopardi IV, 4 p. 93. nisi quod pro Ἀργυννίδος νεῶν, nescio qua ratione commotus, dedit Ἀργύννου νεῶν.

6.

Lactantii Argum. IV in Ovidii Metamorph. lib. II.

Cycnus, Stheneli filius, materno genere Phaëthonti proximus, quam Liguriam incolet, et in ripa Eridani amnis quum vidisset corpus Phaëthontis a sororibus eius abluī, pari calamitate est concussus. Plus enim iusto deflendo pro pingui interitum, deorum voluntate in volucrem cycnum abiit, qui prorsus coelestem ignem, paludes ac flumina, quibus insenesceret, est secutus. PHANOCLES in CUPIDINIBUS auctor.

καὶ τελευτήσαντα αὐτὸν (συνεχῶς γὰρ ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ ἀπελούετο) θάψας, εἶσατο καὶ ἱερὸν αὐτόθι Ἀφροδίτης Ἀργυρνίδος. Diversa est Lycimnii Chii de Argynno narratio apud eundem Athenaeum l. c. Αἰκίμνιος δὲ ὁ Χίος ἐν Διδυράμβοις Ἀργύννον φησὶν ἐρώμενον Ὑμέναιον γενέσθαι. *)

Ad num. 6. Loci genuini veriore, nisi fallor, imaginem exprimit Ovidius Metamorph. II, 367—380, quippe qui (ut iam apparet ex Lactantii relatione, ad Phanoclem auctorem revocantis) Graecum exemplar refinxisse putandus sit, ita canens:

*Adfuit huic monstro [Phaëthontis fato] proles Stheneleïa
Cycnus,*

*Qui tibi materno quamvis a sanguine iunctus,
Mente tamen, Phaëthon, propior fuit. Ille relicto, —
Nam Ligurum populos et magnas rexerat urbes, —
Imperio ripas virides amnemque querelis
Eridanum implerat silvamque sororibus auctam,
Cum vox est tenuata viro, canaeque capillos
Dissimulant plumae, collumque a pectore longum
Porrigitur, digitosque ligat iunctura rubentes,
Penna latus vestit, tenet os sine acumine rostrum.*

*) cf. Stephan. de Urbibus p. 103. ubi tamen falso scribitur Ἀργεννος et Ἀργεννίς pro Ἀργυννος et Ἀργυννίς. Verum praebet Cod. Rehdig. Vratislav. referente Passovio.

Fit nova Cycnus avis, nec se coeloque Iovique
 Credit, ut iniuste missi memor ignis ab illo.
 Stagna petit patulosque lacus ignemque perosus,
 Quae colat, elegit contraria flumina flammis.

Quibuscum versibus conferatur Virgilius Aen. X,
 189 sqq.

Namque ferunt luctu Cycnum Phaëthontis amati
 Populeas inter frondis umbramque sororum
 Dum canit et maestum Musa solatur amorem
 Canentem molli pluma duxisse senectam,
 Linguentem terras et sidera voce sequentem. *)

*) cf. Servius ad h. l. Hygin. fab. 154. Pausan. I, 80, 8.
 Ἔστι δὲ κύκνω τῷ ὄρνιθι μουσικῆς δόξει, οἱ Λιγῶν
 τῶν Ἰριδανοῦ πέραν ὑπὲρ γῆς τῆς Κελτικῆς Κύκνον ἄν-
 δρα μουσικὸν γενέσθαι βουσίεα φασί, τελευτήσαντα δὲ
 Ἀπόλλωνος γνώμη μεταβαλεῖν λέγουσιν αὐτὸν εἰς τὸν ὄρ-
 νιθα ἀπ' ἀνδρός. Ad fabulam quam veteres sibi
 finxerunt de cycno consulendus est I. H. Vossius
 Epist. mythol. II p. 94 sqq.

IO. DAN. LENNEPII
ANIMADVERSIONES AD HERMESIANACTEM.

(vid. ad Coluthum p. 161 — 171.)

Exstat apud *Athenaeum* L. XIII. p. 597, 598, 599. insigne Fragmentum *Hermesianactis Colophonii*, quo enumerat, quinam potissimum e veteribus amarunt. Hoc cum valde depravatum sit, nonnullis locis, ubi adhuc vestigia, quae ad veram scripturam ducere videntur, supersunt, in sequentibus succurrere fert animus. Neque tamen omnes maculas, quae plurimae insunt, a me abstergi posse, adeo ut nihil in posterum supersit, in quo veram poetae manum sollicitaremus, est existimandum. Insunt enim multa, quae vel plane incerta, vel in quibus a vulgari opinione recessit *Hermesianax*. Haec proinde intacta reliquisse, quam coniecturas nullo suffultas tibicine et plane incertas in medium protulisse satius duxi. In initio statim offerunt sese haec verba:

Οἷν μὲν φίλος υἱὸς κ. τ. λ.

Levius est, attamen verbo monendum, versu 2. deleto signo interrogationis, ut vocant, sic verba coniungenda esse:

Οἷν μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο,
Ἄγριόπην Θρηῆσαν στειλάμενος κιθάρῃ
Ἄιδοθεν, ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον.

Pendent haec omnia a verbo *γινώσκεις* vel *οἶσθα*, quod forsitan in praecedentibus praecesserat, quemadmodum amat loqui Poeta. Ita postea v. 85.

Οἷη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς
Ἰνθαγόρην, ἑλίπων κομπὰ γεωμετρίας.

quae ad verbum *οἶσθα* vs. 75. referri debent. Versu 4. quid sibi vellent verba *ἀκοήν ἔλκεται εἰς ἄκατον*, ignorans *Casaubonus* excogitavit varia epitheta, quae Charontis

cymbae convenire videbantur. Cum tamen cuncta longius a vulgata abeant, mavelim:

*Ἐνθα Χάρων κοινήν ἔλκεται εἰς ἄκατον
Ψυχὰς οἰχομένων.*

Κοινήν ἄκατον appellasse videri posset Poeta propterea, quod omnes homines sine discrimine post mortem hac cymba transvectet portitor Averni. Ob eandem causam certe *εὐρεΐαν σχεδίαν*, sive quae magnam hominum multitudinem simul capere poterat, Charontis cymbam vocat *Theocritus* Idyll. XVI, 40.

*Ἄλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεΐαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος.*

Addam unicum *Sophoclis* locum in *Electra* vs. 137, ubi *πάγκοινος λίμνη* lacus infernalis appellatur:

*Ἄλλ' οὗτοι τόγγ' ἐξ αἴδα
Παγκοῖνοι λίμνας πατέρ' ἄν —
Σιάσεις.*

Μοχ, cum *ρέϋμα* ita absolute positum vix admitti possit, malo:

— *λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτῆ
ῤεύματι ἐξ μεγάλων ῥοομένη δονάκων.*

Sequuntur in Fragmento vs. 7, etc.

Ἄλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα κτ. λ.

Quid sit *κῦμα μονόζωστον*, iuxta cum ignarissimis ignorare me lubens fateor. Solus, quantum memini, *Orpheus* ab antiquis perhibetur, qui dulci citharae cantu aures deorum infernalium mulsit. Hinc est, ut suspicer, Poetam scripsisse:

*Ἄλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μόνος ζώντων κιθαρίζων
Ὀρφεύς· παντοίους δ' ἐξανέπεισε θεούς.*

In sequentibus etiam minus proba lectio. Participium enim *φέρων* sive ad *Orpheum* referas, sive ad *Cerberum*, structura manet aequae imperfecta. Ut tenebras discutiamus, sic legendum:

*Ἦδὲ καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνὸς,
Ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωωμένου, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
Σκληρὸν, τριστοιχοῦ δεῖμα φέρων κεφαλῆς.*

Structura, quae paululum intricatior, talis fere est: φέρων ('Ορφεύς) δειμα τριστοίχου κεφαλῆς βλέμι' ὑπέμεινε κυνὸς ἐν πυρὶ μὲν φωνῆν, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα σκληρὸν τεθωμένον. Sensus verborum est: *Orpheus formidabilem faciem tergemini capitis ferens sustinuit adspectum canis horribili latratu atque oculis igne micantibus instantis.* Sub φωνῆν et ὄμμα more Graecis familiari tacite intelligi debet καπί. Verbi θοοῦσθαι usum elegantem illustrabit *Nicandri* locus *Ther.* vs. 228.

— αὐτὰρ ἐνωπῆς

Γλήνεα φοινίσσει τεθωμένους.

Pergo ad versum 15. *Hermesianactis*, ubi de *Musaeo*:

Οὐ μὲν οὐδ' υἱὸς κ. τ. λ.

Difficultatem maximam in hisce versibus cernens magnus Casaubonus silentio locum praeteriit. Varia corruptae lectionis indicia tum sensus, qui nullus plane inest, tum alia praebent. Quid enim πολυμνήστησιν, aut quo referendum? quid παρὰ πέζαν εὔσημον? quid κρυφίων ἐξεφόρει λογίων absque addito nomine ab ἐξεφόρει recto? Praeterea ὄργίων mediam correptam habet, secus ac obtineret, si proba foret lectio. Imo, si vel ὄργίων recte sese haberet, nullo tamen modo intelligi poterit versus ille 19. Ut omnes difficultates simul removeantur, non inconcinne totum locum scriberes:

Οὐ μὲν οὐδ' υἱὸς μῆνης ἀγέραστον ἔθηκεν

Μουσαῖος Χαρίτων ἦρανος Ἀντιόπην,

Ὅς γε πολυμνήστην ποτ' Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν

Εὔσημον κρυφίων ἐξεφόρει λογίων

Ῥάριον, ὄργίων ἀνεμώλια ποιπνύουσαν

Δήμητρα· γνωστή δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἰῶνι.

Viden', quam exigua sit differentia inter *ΟΡΓΙΩΝ ANEMΩ ΔΙΑ ΠΟΙΠΝΥΟΥΣΑ* et *ΟΡΓΙΑΩΝ ANEMΩ ΔΙΑ ΠΟΙΠΝΥΟΥΣΑΝ*? Haec enim, si voces dividas, illam, quam dedi, scripturam gignent. Quam recte cuncta quadrent in *Musaeum*, quippe qui *Lycodrymidis* Hymnum in *Cererem* composuit et ipse vates et

Χρησµῶν auctor perhibetur, aestima. Confer, quae de Musaeo e veterum scriptis notavit *I. A. Fabricius* *Bibl. Graec. Vol. I. p. 102.* Praeterea nota est locutio *ὀργιάζειν* vel *ὀργιάζαν τὸν θεὸν* pro *deo sacra facere.* Reliqua γνωστῇ δ' ἐστὶ καὶ εἰν ἀϊδῆ qui ad Cererem referunt, a mente Poetae quam longissime aberrare mihi videntur: nihil enim ad rem faciebat, utrum Ceres apud inferos nota esset, nec ne, cum contra, si de Antiope interpreteris, quam maxime Poetae scopo convenient. Voluit, nisi fallor, Musaeum adeo magni fecisse Antiope, ut etiam apud inferos in honorem eius carmina cecinerit et hoc modo innotuerit Antiope nomen.

[Coniecturam super *Hermesianactis* vers. 25 etc., quam supra, ubi loca quaedam ex eius fragmento apud *Athenaeum* emendavi, de industria omiseram, quia paulo incertior videbatur, adposuisse nunc tamen satius duco. Verba prouti vulgo leguntur adponam.

Φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν κ. τ. λ.

Videtur respexisse ad Hesiodi opus, vel saltem quod Hesiodo a multis adscribitur, *Magnas Eoeas*, atque in ea fuisse opinione, illud nomen traxisse ab amica quadam Hesiodi Eoea dicta, a cuius nomine libros hosce auspicatus est. Lego itaque:

Φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον
 Ἡσίοδον πάσης ἤρανον ιστορίης
 Ἀσκραῖον ἐρικέσθαι, ἔχειν θ' Ἑλικωνίδα κώμην·
 Ἐνθεν ὄγ' Ἠοίην μνώμενος Ἀσκραϊκῆν
 Πόλλ' ἀποθεν πάτρης Μεγάλων ἀνεγράψατο βιβλους
 Ἠοίων, ἐρατῆς παιδὸς ἐναρχόμενος.

Quantilla sit differentia inter ΠΟΛΛΑ ΕΠΛΘΕΝ ΠΑΣΗΣ ΔΕ ΛΟΓΩΝ et ΠΟΛΛΑ ΠΟΘΕΝ ΠΑΤΡΗΣ ΜΕΓΑΛΩΝ, aestimes. Μοx versu 32. paulo aliter de Homero dixit:

Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.

Si tamen illud ὕμνων, ut Casaubonus fecisse videtur, de hisce Magnarum Eoearum libris interpreteris, paululum minori mutatione posses scribere:

Πόλλ' ἀποθεν πάτρης Μεγάλων ἀνεγράφατο βίβλους
Ἑμνων, ἐξ ἐρατῆς παιδὸς ἀνερχόμενος.

EX ADDENDIS.]

Pergo ad versum 35, ubi de Mimnermi amore ita canit:

Μίμνερος δὲ τὸν ἠδὺν κ. τ. λ.

Malo: καὶ μαλακοῦ πνεῦμα τὸ πενταμέτρου. In sequentibus καίετο μὲν Ναννοῦς docte tuetur summus *Hemsterhuis* Observ. Miscell. Vol. VI. pag. 302. adversus *Casaubonum*, qui illud Graece dici non posse ratus coniecerat:

Καίετο μὲν Ναννοῦς ὑπο. τῷ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ
Κνημῶθεις κώμους ἔστιχεν ἀδρανίη.

Verum potius hoc modo scripsisse Poetam censuerim:

Καίετο μὲν Ναννοῦς· πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκις οὐδῶ
Κνημῶθεις κώμους στείχε σὺν ἀδρανίη.

Homerus, quem noster forsitan imitatus erat, pro πολλὸν οὐδὸν dixit γήραος οὐδὸν II. Ω, 484.

— ὥσπερ ἐγὼν ἐλοῦν ἐπὶ γήραος οὐδῶ.

Voluit itaque Poeta, Mimnermum, cum iam senior esset factus, saepius ad comessiones ivisse et voluptatibus deditum fuisse. Quam egregie haec in Mimnermum quadrent, senties facile, modo dicti eius memineris apud Stobaeum in Florileg. Grot. Tit. LXIII. p. 242.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

Pergit ulterius vs. 41. Poeta in commemorandis amatoribus:

Αυδῆς δ' Ἀντίμαχος κ. τ. λ.

Dalecampius versu tertio difficultatem in vocabulo Δαρδάνην cerpens reddidit: in *Dardania terra arida sepultam* etc., ac si legeretur Δαρδανίη δὲ θανοῦσαν κ. τ. λ.

Verum in Lydia mortuam et sepultam fuisse Lyden satis liquet, dum Antimachus Lydes gratia ad Pactolum se contulisse et, ea mortua et sepulta, rursus Colophonem petiisse traditur. Praeterea nisi ad Lyden referas, ferri plane nequit *θανοῦσαν* ita nude positum. Lyden Sardibus, celeberrima Lydiae urbe, si non oriundam, (quod quis infitias ibit?) saltem ibi cum Antimacho vitam degisse, ex ipsis Poetae verbis colligo, ubi Antimachum Lydes amore captum Pactoli fluentia petiisse tradit. Pactolus enim ex Tmolo per medium forum Sardium labitur, qua de re Geographi videndi. Iam Lyden ex Lydia ortam disces ex Epigrammate a Berkelio ad Stephanum v. *Λυδία* edito, quod cum nostro loco omnino conferri meretur:

*Λυδὴ καὶ γένος εἰμι καὶ οὖνομα· τῶν δ' ἀπὸ Κόδρων
 Σεμνοτέρῃ πασῶν εἰμι δι' Ἀντιμάχου.
 Τίς γὰρ ἔμ' οὐκ ἤεισε, τίς οὐκ ἀνελέξατο Λυδὴν,
 Τὸ ξυγνὸν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;*

Nulla itaque negotio veram detegere possumus scripturam: *Σαρδιανὴν δὲ θανοῦσαν*. Stephanus Byzantinus: *Σάρδις πόλις Λυδίας*. Ὁ πολίτης *Σαρδιανὸς καὶ Σαρδιανή*. In sequentibus iam eodem fundamento (quod nempe Lyde in Lydia, non vero in Dardania sepulta fuerit) nixus, cum nimis a vulgatae vestigiis abeat ὁ πάνυ, pro *ΚΑΛΛΙΟΝΙΞΑΟΝ* emendo: *ΚΑΙ ΛΥΔΙΗΝΙΞΕΝ*. Lego itaque:

*Σαρδιανὴν δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν
 Καὶ Λυδίην ἔξεν δῆθεν ἀποπρολιπῶν
 Ἄκραν ἐς Κολοφῶνα κ. τ. λ.*

Nonnullis interiectis, vs. 57. sic de Sophocle canit:

Ἀῦθις δ' οἷα μέλισσα πολυπρίωνα κοδῶνην κ. τ. λ.

Priora *πολυπρίωνα κοδῶνην λείπουσ'* non intelligo. Videtur nomen loci alicuius, quem Sophocles reliquerat, desiderari: quod non difficile erit detegere, modo quis noverit, Sophoclem, natione Atheniensem, e Colono

fuisse ortum. Qua de re vide Meursium in Reliq. Att. Cap. VI. ubi multa de hoc Colono notavit, Scribo itaque:

*Ἀνθις ῥ' ᾗα μέλισσα πολυπρήωνα Κολωνόν
Λείπουσ' κ. τ. λ.*

Quid in sequentibus sit reponendum, aut quomodo lacuna supplenda, alii, qui vel ab eruditione vel ab ingenio magis parati sunt, videant. Ego, donec meliores libros nanciscamur, ampliandum censeo. Videntur quidem vestigia quaedam superesse nominis Theoridis, quam iam senex amasse fertur Sophocles, ut notavit Athenaeus Lib. XIII. p. 592 A. Verum, ne nimis coniecturis indulgeamus, de hoc loco nihil adfirmasse satius erit.

Sequentia, in quibus etiam parum lucis adfulget, pleraque aliis relinquam, unicum tantum ex illis locum, quem coniectura non prorsus forsitan infelici restitui posse autumo, protulisse contentus. Versu 61. haec de Euripide prostant:

Φημί δὲ κίκεῖνον τὸν ἄει κ. τ. λ.

Magnus Casaubonus pro *ἐκ συνοχῶν* legendum coniecerat *ἐκ δακέων*. Verum malim:

*Καὶ πάντως μῖσος κτώμενον ἐξ ἀλόγων
Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας κ. τ. λ.*

Euripidem *μισογύνην* dictum, propterea quod mulieres cunctas odio fuerit persecutus, eiusque rei causam fuisse uxores, quas minus pudicas deprehenderat, memoriae prodidere veteres. Vide Aulum Gellium L. XV. Cap. XX. Suidam aliosque.

DAVIDIS RUHNKENII
ANNOTATIONES AD HERMESIANACTEM
ET PHANOCLEM.

(Ex Epistola critica II. editioni Hymn. in Cerer. annexa,
inde a pag. 283 — 303. cf. Opusc. Vol. II p. 615 sqq.)

283 In priore huius Epistolae editione p. 73. Hermesianactis Elegiam, quam Athenaeus XIII. p. 597. conservavit, digressionem quadam emendavi. Ex eo tempore, captus eximia carminis pulcritudine, subinde, ut fit, ad illud castigandum reverti, praesertim cum adiumenta quaedam e libris scriptis accepissem. Nam Codicis Medicei Variantes Abrahamus Gronovius, Veneti I. P. Blessingius, vir eruditissimus, mecum communicavit. Nunc nihil, quod hoc instituto alienum sit, facturus videor, si totum carmen, quo, in tanta veterum Elegiarum iactura, vix quicquam praestantius habemus, hic paulo emendatius, quam a Casaubono editum est, apposuerim.

Hermesianax natus est Colophone, urbe tam fecunda bonis poetis edendis, ut Nicander, indidem oriundus, librum scripserit *περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν*, totum comparatum cum ad Homeri, quem Colophonii sibi vindicabant, tum ad Xenophanis, Polymnesti, Mimnermi, Antimachi, Phoenicis, et Hermesianactis memoriam celebrandam. Vide Scholiastem Nicandri, cuius testimonio saepe utemur, ad Theriac. 3. et Anonymum scriptorem Vitae Homeri p. 283. Aetatem Hermesianactis incidisse in Philippi et Alexandri M. tempus, clare intelligitur ex Pausania Attic. cap. 9. et Scholiaste Nicandri l. c. Prioris locus hic est: *Λυσιμαχος συνῶκισε καὶ Ἐφείσιον ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος εἰς αὐτὴν Λεβαδίους τε οὐκλήτορας καὶ Κολοφωνίους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελῶν πόλεις ὡς Φοίνικα, ἰάμ-*

βων ποιητὴν Κολοφώνιον, θρηνησαι τὴν ἄλωσιν. Ἑρμησιάνναξ δὲ ὁ τὰ ἐλεγεία γράψας οὐκ ἔτ', ἐμοὶ δοκεῖν, περιῆν πάντως γὰρ που καὶ αὐτὸς ἂν ἐπὶ ἀλούσῃ Κολοφῶνι ᾠδύρατο. Has autem urbes a Lysimacho eversas esse Olymp. 119. 3. ex Diodoro Sicul. XX. p. 483. constat. Scholiastes Nicandri sic narrat: Ὁ Ἑρμησιάνναξ φίλος τῷ Φιλητᾷ καὶ γνώριμος ἦν, — ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ Ἑρμησιάννακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν. Eadem aetate Philetam vixisse, etiam Suidas testis est: Φιλητᾶς, Κῶος, υἱὸς Τηλέφου, ὦν ἐπὶ τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου — ἐγένετο δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου 284 Πτολεμαίου. Philetæ disciplina cum Hermesianax usus sit, nescio, an Theocritum, quem vetus Grammaticus in eius vita sub Phileta profecisse tradit, condiscipulum et eiusdem artis aemulum habuerit. Ipse exemplo magistri, cuius honorificam mentionem facit, in hac Elegia vs. 75. ingenium contulit ad Elegos scribendos. Nobiles imprimis sunt tres libri Elegiarum, quos de amicæ nomine Λεόντιον inscripsit. Athenæus XIII. p. 597 A. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἑρμησιάννακτος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον. ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αὐτῷ γινομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία. Scholiastes Nicandri: τούτου δὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην. A Parthenio Erot. cap. 5. laudatur Ἑρμησιάνναξ Λέοντι. Sed corrigendum esse Λεοντίω, ut Elegiarum libri significantur, bene vidit Vossius de Histor. Graec. III. p. 176. confundens tamen poëtam cum alio Hermesianacte, Colophonio, athleta, de quo Pausanias Eliac. posterior. 17. Et sic est apud Antonin. Liber. cap. 39. Ἱστορεῖ Ἑρμησιάνναξ Λεοντίω β' Ut vero Hermesianax tres Elegiarum libros Λεόντιον, sic eius imitatione Propertius librum primum Elegiarum *Cynthia* inscripsit. Quod eius interpretes videtur latuisse. Eandem amicam, etsi haud nominat, tamen alloquitur in hoc carmine vs. 73. Γινώσκεις αἴτουσα μέγαν πόθον. Ter Elegias laudavit Pausanias Achaic. 17, Arcad. 12. Boeot. 35. Inde etiam, praeter Antonin.

Lib. I. c. amatorias narrationes excerpſit Parthenius cap. 5. et 22. fortasse etiam cap. 2. Nam ubi vulgo editur, *Ἱστορεῖ Φιλητᾶς Ἐρμῆ*, scribere malim, *Ἱστορεῖ Φιλητᾶς καὶ Ἐρμησιάνναξ*. Ex iisdem Elegis narrationem de Menalca sumsit Scholiastes Theocriti ad Eid. VIII. 55. et in argumento Eid. IX. In *Leontio* tamen locum invenire non potuit Elegia ad Eurytionem Centaurum, quam commemorat Pausanias Achaic. 18. ὅτι μὲν ἦν πόλισμα μικρὸν ἐξ ἀρχῆς ἢ Ὀλενος, μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ μοι καὶ ἐλεγείον εἰς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἐρμησιάννακτος πεποιημένον. Cuius carminis argumentum forsitan fuerit Mnesimache, Oleni filia, rapta ab Eurytione, sed liberata ab Hercule. Anonymus de XII. Certaminibus Herculis ab Allatio editus, cap. 5. πρὸς Ὀλενον δ' Ἡρακλῆς προσδεξάμενον ἴκετο, καὶ Μνησιμάχην τὴν Ὀλένου ὀνομάμενος Εὐρυτίωνος, ἤκεν εἰς Εὐρουσθέα. Quem locum perperam accepit P. Burmannus Catal. Argonaut. v. *Eurytion*. Denique Hermesianax *Persica* scripsit. Scholiast. Nicandri: τούτῳ δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται. Ex quibus si quis potius narrationem de Nanide apud Parthenium cap. 22. quam ex Elegis, ductam putet, non magnopere repugnabo. Nunc ad ipsam Hermesianactis Elegiam, vel potius Elegiae partem, cognoscendam veniamus. Ea, teste Athenaeo l. c. ex tertio Leontii libro sumta, in ἐρωτικῶν, sive perditae amantium, enumeratione versatur. Ex quo patet, minus recte a F. Ursino ad Virgil. Georg. IV. 470. *Elegiam in Orpheum* inscribi.

Vs. 1. *Οἶνον μὲν φίλος*] Perspicuum est ex vs. 73. et 75. haec a verbo *γινώσκεις*, vel *οἶσθα*, quod praecesserat, pendere. Poëta vera alloquitur amicam, Leontium, ut ex iis, quae paulo ante diximus, intelligitur.

Vs. 2. *Ἀργιόπην Θρηῖσσαν*] Repone, quod magis poeticum est: *Ἀργιόπην Θρηῖσσε στείλόμενος κιδάρη*. Ἀπόλλων.

Rhod. IV. 905. *Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγοροιο πάϊς Θεητικὸς Ὀρφεὺς Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας.* Virgil. Aen. VI. 119. *Si potuit manes arcessere coniugis Orpheus, Threicia fretus cithara.* Propert. III. 1. 41. *Orpheu te duxisse feras, et concita dicunt Flumina Threicia detinuisse lyra.* Ceterum Ios. Scaliger ad Virgil. Cul. p. 27. scribit: *Quam omnes Eurydicen, eam Mimnermus vocat Agriopen.* Sed memoriae lapsu Mimnermum pro Hermesianacte posuit.

Vs. 3. *Ἐπλευσεν δὲ κακὸν]* Ex MS. Veneto *ἔπλευσεν* recepi. Vulgati *ἔπλευσε.* Pluto *δυσπειθῆς* dicitur ab Anyte Anthol. III. 24, p. 382.

Vs. 4. *Ἐνθα Χάρων]* Vulgo editur: *Ἐνθα Χάρων ἀκοὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον.* Sed poëtae manum, quam in textum revocavimus, feliciter assecutus est Lennepius Animadv. post Coluth. p. 162. Nec aliter legit perpetuus huius carminis imitator, Propertius III. 16. 23. *Exoranda canis tria sunt latrantia colla: Scandenda est torvi publica cymba senis.* Eodem modo *λίμνη πάγκοινος Ἄιδου* dicitur apud Sophocl. Electr. 137. et *Ἄιδης κοινὸς* apud eundem Aiac. 1219. et in Epigrammate Analect. Brunck. T. III, p. 290. Haec ratio nostra placet intelligentissimo talium rerum iudici, Valckenario Diatr. in Euripid. cap. 25, p. 281. At Cl. Toupius ad Theocrit. T. II. p. 399. veriore scripturam putat: *κοίλην ἔλκεται εἰς ἄκατον.* Suo quisque sensu fruatur.

Vs. 5. *Λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν]* MS. Venetus, *λίμνη.* Lennepius non male scribit: *λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν ἀϋτεῖ ῥεύματα ἐκ μεγάλων ῥνομένη δονάκων.* Anyte Anthol. III. 32. p. 416. *Χλωρὸν ὑπὲρ ποταμοῦ χεῦμ' Ἀχέροντος ἔβα.* Ovidius Ibid. 77. *Quique per infernas horrendo murmure valles Imperiuratae laberis amnis aquae.* Arundineta in ripa Stygis saepe commemorantur, tanquam a Propertio II. 20. 71. *Iam licet et Stygia sedeat sub arundine remex.* ubi vide Interpretes.

Vs. 7. *Μονόζωστος καθαρίζων*] Sic correximus vulgatum *μονόζωστον καθαρίζων*. Hesychius: *Οιόζωνον. μονόστολον*. quae glossa pertinet ad Sophoclem Oed. Tyr. 856. *Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰόζωνον αὐδήσει*. ubi Scholia explicant *μονόζωνον, μόνον*.

Vs. 8. *Παντοίους δ' ἐξανέπεισε*] Olim mihi placebat, *πομπαίους θεούς*, scil. Mercurium et Charontem, ex Sophocl. Aiac. 844. Nunc pronior sim in Valckenarii coniecturam, *ἀνταίους θεούς*. Grammatici *ἀνταῖον* explicant *ἐχθρόν, χαλεπὸν*, ut hic cupiendum, vel *ικέσιον* ut sumendum in Apollon. Rh. I. 1141. cuius Schol. describens Etym. M. p. 111. l. 50. addit: *Διογένης, ἰκέσιος*. ubi *Diogenes* vel *Diogenianus* est Hesychius. Vide Praef. nostram ad Hesych. *Θεούς* interpunctione a sequentibus separavimus.

Vs. 9. *Κωκυτόν τ' ἀθέμιστον*] Semper in voce *ἀθέμιστον* offender. Legendum: *Κωκυτόν τ' ἀπόθεστον ὑπ' ὀφρύσι μειδήσαντα*. Hesychius: *Ἀπόθεστος. οὐκ ἐπιζήτητος*. ubi verbi vim praeclare explanavit Hemsterhusius. Idem est *αἰνήθεστος*, quod Hesychius explicat *οὐκ εὐλιτάνευτος*, et *πανάθεστος*, quod *πάντα ἀπαραίτητος*. Pro eo pessime scribitur *παναίθετος*. Vulgatum *ἐπ' ὀφρύσι* in *ὑπ' ὀφρύσι* mutavi. Apollon. Rhod. III. 1023. *Ἰμερόεν φαιδροῦσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιῶντες*.

Vs. 11. *Ἐν πυρὶ μὲν φωνήν*] Sic pro vulgato *φωνῆ* scripsimus cum Lennepio. *Θοοῦσθαι φωνήν* est incitata voce latrare: *θοοῦσθαι ὄμμα*, oculos acriter intendere. Nicander Theriac. 227. *αὐτὰρ ἐνωπῆς Γλήνεα φοινίσσει τεθροωμένους*. Oppian. Halieut. II. 325. *Σεύονται λύσση τεθροωμένοι*. Nonnus XLVII. p. 1238. *Μή σε πάλιν μανίη τεθροωμένον ὀψὲ νοήσω*. Sic pro *τεθροωμένον* scribendum, non *τεθελωμένον*, ut coniecit Falkenburgius. Pro *φέρων*, quod vulgo editur, corrige *φέρον*, idque ad *ὄμμα* refer. Totus locus sic instruendus est: *Ὅρφεὺς ὑπέμεινε βλέμμα κυνὸς, ἐν πυρὶ μὲν τεθροωμένου φωνήν, ἐν πυρὶ δὲ τεθροωμένου ὄμμα σκληρόν, φέρον δέϊμα κεφαλαῖς τριστοι-*

χοις. Haec Propertius sic expressit, III. 16. 23. *Exoranda canis tria sunt latrantia colla.* IV. 7. 52. *Ter-géminusque canis sic mihi molle sonet.*

Vs. 13. Ἐνθεν ἀοιδιάων] Ἐνθεν pro ἔνθα etiam est vs. 24. Pro ἀοιδιάων MS. Venet. mendose λυδιάων. Rarior forma ἀοιδιάω bis reperitur apud Homerum Od. E. 61. K. 227.

Vs. 16. Ἀντιόπην] De hac Antiopa nihil mihi constat. Dalechampius ad h. l. et P. Burmannus Secundus ad Propert. II. 21. 51. eam confundunt cum Antiope, Nyctei filia.

Vs. 17. Ἦτε πολυμνήστησιν] Totus hic locus de Musaei amoribus tot tam foedis maculis contaminatus est, nullam ut inde sententiam elicias. Vulgo editur: Ὅστε πολυμν. Sed Codices Mediceus et Venetus pro ὅστε habent ἦτε, ex quo, accentu mutato, ἦτε feci. Nam femininum genus postulat verbum διαποιπνύουσα, quod sequitur. Itaque omnia, quae deinceps dicuntur, non de Musaeo, sed de Antiopa, Cereris, ut videtur, sacerdote, intelligenda sunt.

Vs. 18. Ἐΰασμον κρυφίων] Quantivis pretii lectionem praebet Codex Venetus: Ἐΰασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων. Ἐΰασμὸς est laetus clamor mulierum in sacris Cereris, sive ἀλολυγή, ut ab aliis vocatur. Plutarchus Anton. p. 951 A. ἀκουσθῆναι καὶ βοῆν ὄχλου μετὰ εὐασμῶν καὶ πηδήσεων Σατυρικῶν. Onomasticum vetus: *Ovatio*, *εὐάστη*, *πεζὸς θρίαμβος*. Scribe, *εὐασμὸς*, vel *εὐασμα*. Vide Valckenarium Epist. ad Röver. p. 79. Hac lectione recepta, etiam ἐξεφόρει nomen, quod regat, habet.

Vs. 19. Ῥάριον ὀργίων] Quocunque modo hic versus corrigatur, certum videtur, Ῥάριον cum Δήμητρα coniungendum esse, ut *Ceres Rharia* intelligatur; de qua, vide, quae diximus ad Homerum H. in Cerer. 450. MS. Venet. male, διαποιπνύισα. Apollon. Rh. IV. 1113. Ἀμφίπολοι δέσποιναν ἔην μεταποιπνύουσαι.

Vs. 20. Γνωστὴ δ' ἐστὶ] Sensus est: Antiope etiam mortua vivit Musaei carminibus. Hoc ad οὐκ ἀγέραστον vs. 15. referendum. Diocles in Analect. Brunck. T. II. p. 183. οἰδέ με κελν αἰδῆ. Theocr. Eid. XVI. 30. Ὅφρα καὶ εἰν αἶδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, Μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος.

Vs. 23. Ἐχονθ' Ἐλικωνίδα] MS. Venetus, ἔχων Ἐλικωνίδα. Lennepius, in ceteris non audiendus, bene scribit: ἔχειν θ' Ἐλικωνίδα κόμην.

Vs. 25. Πόλλ' ἔπαθεν] Hunc locum aliquando, post 289 Casaubonum, Petitum ad Leg. Att. p. 560. et alios, meis quoque coniecturis vexavi. Nunc, omnibus iterum perpensis, non emendandum eum arbitror, sed explicandum. Hermesiana per lusum iocumque fingit, Hesiodum captum amore Ascraeae puellae, Eoeae, ut durum eius animum flecteret, Ἡοίας μεγάλας, sive Κατάλογον γυναικῶν, cuius quartus liber Ἡοίας comprehendebat, scripsisse, et, instituta puellae cum antiquis heroinis comparatione, singularum heroinarum, quas recenseret, hymnum ab amicae nomine Ἡοίη vel Ἡοίη incepisse. Sunt igitur βιβλοι λόγων nihil aliud, nisi Κατάλογος γυναικῶν. Nam ut λέγειν interdum dicitur pro καταλέγειν, recensere, sic λόγος pro κατάλογος, recensio. Huic sententiae interpunctionem accommodavi, distinguens post βίβλους, et ὕμνων referens ad ἀναρχόμενος. Sic enim pro ἀναρχόμενος recte scripsit Gu. Canterus Nov. Lect. IV. 3. Grammaticus in Vita Arati, nuper editus ab Iviarte Bibl. Matrit, p. 202. καθάπερ γὰρ ὁ Ἡσίοδος ἔργων καὶ ἡμερῶν ἀρχόμενος, τῶν ὕμνων ἀπὸ Διὸς ἤρξατο. Quod autem Ἡοίας partem Κατάλογον γυναικῶν dixi, id non obscure colligere licet ex veteri Grammatico, cuius Scholion pereruditum Aldi diligentia ad Hesiodi Aspidem prodidit, sed D. Heinsii socordia neglexit. [cf. Heinrich. ad Hesiodi Scutum Herc. p. 40 sq. Praef. p. LXII.] Idemque confirmat Hesychius: Ἡοίαι. ὁ Κατάλογος Ἡσιόδου. Quid? ex ipso Hermesianacte

satis clare intelligitur, Ἡοίας a Καταλόγω non diversas fuisse.

Vs. 28. Ἡδιστον πάντων] Cum Homerus non tam suavitate carminis, quam granditate censeatur, vix dubitari potest, quin vere coniecerim: Κυδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων. Apollon. Rhod. II. 721. κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες. Non alienum fuerit, quam vocem hic restitui, Nicandro Theriac. 3. eximere: Φιλ' Ἐρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε πάων. Legendum: Φιλ' Ἐρμησιάναξ, πολέων κηδέστατε πάων. Nam Scholiastes docet, non clarum poëtam, Hermesianactem, intelligi, sed eiusdem nominis nescio quem, Nicandro per affinitatem coniunctum. Idem Scholiastes hunc versum ita exponens, ὡ τῶν πολλῶν συγγενῶν ἐνδοξότατε καὶ προσφιλέστατε Ἐρμησιάναξ, significat, se inter utramque lectionem fluctuasse. Nam ἐνδοξότατε pertinet ad κυδίστατε, προσφιλέστατε ad κηδέστατε. Nicander imitatur Homerum Od. K. 225. Ὅς μοι κήδεστος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε. Eaedem voces confusae sunt in incerti poëtae Epigrammate Anthol. III. 12. p. 337. Μή με θοῶς κύδιστε παρέρχο τύμβον ὀδίτα. Corrige: Μή με θοῶς κήδεστε παρέρχο τύμβον ὀδίτα. Hesychius: Κήδιστοι, φιλτατοι, φροντιστικώτατοι, ἀναγκαιότατοι. Ceterum ad hunc de Homero, et alterum de Antimacho locum respexit Propertius II. 25. 45. Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero. item. I. 7. 3. Atque, ita sim felix, primo (κυδίστω) contendis Homero.

290

Vs. 29. Λεπτὴν γ' εἰς Ἰθάκην] MSS. Venet. et Medic. Λεπτὴν δ' εἰς Ἰθ. Sed γ' melius est. Post ὠδήσιν minor distinctio ponenda, ut ad ἀνετείνετο referatur. Homerus cum carminibus suis in Ithacam contendit, ut Penelopae placeret.

Vs. 31. Ἦν διὰ πολλὰ παθῶν] Expressit Propertius II. 7. 23. Omnia formosam propter Briseida passus.

Vs. 33. Ἰκάρου τε γένος] Ἰκάρου γένος est Penelope: δῆμος Ἀμύκλον, καὶ Σπάρτη, Helena cum Lacedaemoniis.

Ἰκαρον vocat, quem Homerus Ἰκάριον. Sic alii quoque in hoc nomine variant. Vide Muncker. ad Hygin. F. 130.

Vs. 34. Ἰδίῳ ἀπτόμενος, παθέων] Hanc mire venustam exquisitamque sententiam duxit ab Homero II. T. 301. Ὡς ἔφατο κλαιούσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.

Vs. 35. Εὔρετο πολλὸν ἀνατλᾶς] Philetas in Stobaeo Grotii p. 343. Ἀλλ' ἐπέων εἰδὼς κόσμον, καὶ πολλὰ μογήσας Μύθων παντοίων οἶμον ἐπιστάμενος. Hic tamen πολλὸν ἀνατλᾶς non cum εὔρετο, sed paulo duriore traiectione cum καίετο Ναννοῦς coniungendum videtur.

Vs. 36. Μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου] Lennepius eleganter scribit: μαλακοῦ πνεῦμα τὸ πενταμέτρον. Bis Propertius hunc locum ob oculos habuit, I. 7. 19. *Et frustra cupiēs mollem componere versum.* I. 9, 11. *Plus in amore valet Mimnermi versus Homero.* Mimnermo etiam elegiae inventionem tribuunt Mar. Victorinus Art. Gramm. III. p. 2555. et alii, quos laudavi ad Callimachi Fragm. p. 439.

Vs. 37. Καίετο μὲν Ναννοῦς] Mimnermus et tibicen et poëta tibicinam Nanno amavit. Posidippus in Anal. Brunck. T. II. p. 48. Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο, καὶ φέρ' ἔραστῶν, Μιμνέρμου, καὶ τοῦ σώφρονος Ἀντιμάχου. Vide Strabon. XIV. p. 952. et Athenaeum XIII. p. 597 A. Eandem carmine, quod Ναννώ inscriptum erat, contavit. Ex quo Strabo XIV. p. 940. Athenaeus XI. p. 470 A. et Stobaeus Tit. 115. p. 592. plusculos versus conservarunt. Locutionem καίετο Ναννοῦς adversus Casaubonum egregie vindicat T. Hemsterhusius Obs. Misc. Vol. VI. T. I. p. 302.

Ibid. Πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰ κινώτω] Casaubonus legēbat: Καίετο μὲν Ναννοῦς ὑπο. τῷ δ' ἐπὶ πολλᾶκι μόχθῳ Κνημωθεῖς, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίη. Nobis quoque aliquando placebat: πολιῶ δ' ἐπὶ πολλᾶκι μόχθῳ, ut in Phaniae Epigrammate apud Kusterum ad Suid. T. II. p. 319.

πολιῶ γυῖα δεθεῖς καμάτω. Sed aliud quid latere, haec Codicis Veneti lectio ostendit: πολλῶ δ' ἐπὶ πολλάκι λώτω Κνημωθεῖς, σίχε συνεξαμύη. In συνεξαμύη cum Veneto Mediceus consentit. Αωτὸς quidem, sive tibia, apta est Mimnermo tibicini. Sed reliqua cum hac lectione minus bene coëunt. Forte scribendum: πολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι κώλω Κνημωθεῖς κώμους στεῖχε σὺν

Vs. 39. Ἦχθεε δ' Ἐρμόβιον] MS. Venet. male, Ἦδ' ἤχθεε.

Ibid. Ἦδὲ Φερέκλην] Vulgatum οὐδὲ Casaubonus 292 recte in ἤδὲ mutavit. Sed Φέρεκλον quare pro Φερέκλην scriberet, nihil caussae erat. Vide quae diximus ad Homer. H. in Cerer. 153.

Vs. 40. Τοιάδ' ἐπεμψεν ἔπη] MS. Venet. τ'οιαν. Pro ἐπεμψεν, cave, ἐμελψεν scribas. Epigramma apud Gruter. p. 655. 2. οὐλοῖδορα ῥήματα πέμψας.

Vs. 41. Λύδης δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος] Χρυσήϊδος est patronymicum a Χρύσις, ut apud Homer. II. A. 111. Sed Codices Mediceus ut Venetus praebent Λυσηῖδος, ex quo libenter facerem Λυδηῖδος, si gentilis formae Λυδεῖς et Λυδηῖς exempla in promptu haberem. fuit enim Antimachi sive uxor, sive amica, et nomine, et gente Lyda. Asclepiades in Anal. Brunck. T. I. p. 219. Λύδη καὶ γένος εἰμι καὶ οὐνομα. τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου Σεμνοτέρη πασῶν εἰμι δι' Ἀντίμαχον: — Τίς γὰρ ἐμ' οὐκ ἤεισε; τίς οὐκ ἀνελέξατο Λύδην, Τὸ ξύνον Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;

Vs. 43. Λαοδάνην δὲ θανοῦσαν] MS. Venetus, Λαοδάνη. Suspicio, ab Hermesianacte scriptum esse: Λάονακι νιν δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρῆν θέτο γαῖαν. Homer. II. Ω. 795. Ὅστιά χρυσεῖην ἐς λάονακα θῆκαν ἐλόντες. Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. Anthol. III. 11. p. 337. Νικόπλιν Μαραθῶόν ἐνεθήκατο τῆδ' ἐνὶ πέτρῃ, Ὀμβρῖσας δακρῦοις λάονακα μαρμαρέην.

Vs. 44. Καλλίων Ἰξασον] Codex Mediceus: Καλλίω ναῖξασον διήλθεν. Venetus: Καλλίονα Ἰξασον διήλθεν. His

confirmatur Casauboni correctio, δ' ἦλθεν, quam recepi. Reliqua non minus monstrose depravata sunt, quam quae vulgantur.

Vs. 45. Ἄκρον ἐς Κολ.] MS. Venet. Ἄκρον, ἐνεκίσατο, et ἱεράς.

Vs. 46. Ἐκ παντός παυσάμενος] Vix sine lectoris damno omitti potest locus Plutarchi Consol. ad Apollon. p. 106 B. ἐχρήσατο δὲ τῇ ποιαιύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος ὁ ποιητής. ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῆς ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην, ἔξαριθμησάμενος τὰς ἡρωϊκὰς συμφωνίας, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην.

Vs. 49. Ἀηδόνας ἠρώσαθ'] Post ἠρώσαθ' interpretatur ὕμνων cum πολυφραδίῃ coniungatur. Sensus est Alcaeus Sapphonem deperibat, et carminum suorum venustate rivalem Anacreontem urebat, veritum, ut Alcaeus hac dote primas teneret apud Sapphonem.

Vs. 53. Προλιπὼν Σάμον] MS. Venet. λείπων Σάμον quod placebat Valckenario.

Vs. 54. Δούρι κεκλιμένην] Sic Casaubonus pulcre rescripsit pro vulgato, Δούριν κεκλιμένην. Antipater Anthol. III. 23. p. 380. Οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα De Teo, per Herpagum capta, vide Herodotum I. 168.

Vs. 55. Τὸ δὲ δὴ ῥίον εἶσιδε λέκτρον] Nihil verius est felici emendatione Casauboni, quam recepimus. Vulgo editur: τὸ δὲ μυρίον εἶσιθε λέκτρον.

Vs. 57. Ἀτθίς δ' οἶα μέλισσα] Sic de certa coniectura rescripsimus. Vulgo legitur: Ἀτθίς δ' οἶα μέλισσα. Scholiast. Sophocl. ad Aiac. 1218. ἠδιστος ὢν ὁ Σοφοκλῆς, πέλει ἐπὶ τὸ ἴδιον ἦθος ἐκλινεν· ὅθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη. Suidas v. Σοφοκλῆς· προσηγορεύθη δὲ μέλιττα, διὰ τὸ γίγτι. Recepimus etiam Lennepii correctionem, quae cuius in mentem veniat, πολυφρήωνα Κολωνόν, vel potius κολώνην. Poëta alludit ad pagum Atticum, Κολωνόν, unde Sophocles oriundus erat. In vulgatis libris est

πολυπρίωνα κοδιώνη. In οἷα ex vs. 41. assumendum γιγνώσκεις, ut vs. 85. et 89.

Vs. 59. Ἀγεῖραι θ' ἀρειδός] Codices Venetus et Mediceus: ἀγεῖραι θριαρεδός. quod forsitan aliis profuerit ad veram lectionem eruendam. Prior versus pars sic corrigenda: Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα γεραῖραι Homerus H. in Mercur. 428. Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῆ. Cel. Valckenarius Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα cum ἦδε, deleta distinctione, coniungebat, ut Sophocles in canticis choricis Bacchum et Cupidinem cecinisse dicatur, sicut Venerem cecinit in choro Antigoniae 796. Res eodem redit. — Sententiam illustrat Athenaeus XIII. p. 601 A. Σοφοκλῆς ἦγεν εἰς τὰ θεάτρα διὰ τῶν τραγωδιῶν τοὺς ἔρωτας. — τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον.

Vs. 60. Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ] Post hunc versum mihi lacunam deprehendisse videor. Nam cum Hermesianax omnium et poetarum et philosophorum, quos recenset, amicas nominarit, quid est, quare unius Sophoclis amicam reticeret? Nec ignorare poterat, eum Theoridis et Archippae amore irretitum fuisse cum id multis seculis post cognitum habuerit Athenaeus XIII. p. 592 A. Nisi forte cum Lennepio suspiceris, in corrupto θριαρεδός nomen Θεωρίης latere. Quod mihi parum probabile videtur.

Vs. 62. Ἐνσυνοχῶν] Casaubonus coniecit, ἐκ δακέων. Sed nec δάκος pro δηγμὸς dicitur, nec satis accedit ad vitiosae lectionis vestigia.

Vs. 66. Αἰγείων] Casaubonus scribit, Ἀργείην; quod ²⁹⁵ nomen proprium est apud Theocrit. Eid. XVII. 53. et Apollodor. I. 9. p. 46. Certe contextus nomen amicae postulat.

Vs. 67. Εἰσόκε τοι δαίμων] In MS. Veneto τοι deest. Idem εὔρετ' pro εὔρεν habet. Ceterum hanc de Euripidis morte narrationem refellit Addaeus Anthol. III. 25. p. 396. Οὐ σε κνυῶν γένος εἶλ', Εὐριπίδη, οὐδὲ γυναικὸς Οἰστρου, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον, Ἄλλ' Αἴδης καὶ

γῆρας. ὑπαὶ Μακέτῃ δ' Ἀρεθούσῃ Κεῖσαι ἑταιρεῖη τίμιος Ἀχέλεω.

Vs. 72. Ὠρουγῆ] Adr. Heringa Observ. cap. 31. p. 284. vertit oestro. Sed ὠρουγῆ ab Hesychio explicatur φωνή, θόρυβος. κυρίως δὲ, ἡ τῶν κυνῶν φωνή. Vereor, ne poeta aliud scripserit. ταύτης πτόλεως intelligo Colophonem.

Vs. 73. Γιγνώσκεις, αἰουσα μέγαν πόθον] Hunc locum unius litterae mutatione sanavimus. Vulgo editur: Γιγνώσκει καίουσα μέγαν π. MS. Venetus peius: Γιγνώσκει καὶ οὔσαν μέγαν π.

Vs. 74. Ἀντοῖς μηλείοις θῆκαθ' ὑπὸ προγόνοις] Pro absurda lectione Μηλίους Heringa l. c. verissime rescripsit μηλείοις. Quanquam durior est interpretatio, quam addit: amorem, quem Philoxenus primogenitis ovium foetibus, sive agnis Galateae, inesse finxit. Vide an loco subobscuro lucis aliquid afferatur ex Athenaeo I. p. 6 F. ἐπεὶ δὲ Φιλόξενος τὴν ἐρωμένην Γαλάτειαν ἐφωράθη διαφθείρων εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη, ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα, συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γενόμενον πάθος, τὸν μὲν Διονύσιον, Κύκλωπα ὑποστησάμενος· τὴν δ' αὐλητρίδα, Γαλατείαν· ἑαυτὸν δ' Ὀδυσσεύα.

296 Vs. 75. Εὐρουπύλου πολιῆται Κῶοι] Homerus II. B. 677. Καὶ Κῶν Εὐρουπύλοιο πόλιν. Propert. IV. 5. 23. Eurypylisque placet Coae textura Minervae.

Vs. 76. Θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ] Voces ὑπὸ πλατάνῳ distinctione a θῆκαν separavi, ut cum μολπάζοντα coniungantur. Nam poëtae umbram sectantur.

Vs. 77. Βιττίδα] Battidem Philetæ amicam vocat Ovidius Trist. I. 6. 2. Nec tantum Coe Battis amata suo est. III. ex P. 1. 58. quo non Inferius Coe Battide nomen habes. Quem secutus Scaliger ad Propert. III. 7. 44. Βαττίδα in Hermesianacte legit. Βίτις tamen, Βιττώ, et Βίττων usitata mulierum nomina sunt, e. g. apud Antipatrum Anthol. III. 12. p. 331.

Ibid. *Φιλητᾶν*] *Philetæ* nomen sæpe librariorum errore in *Philemonis*, *Philonis*, aut simile abiit. Plutarchus Pericle p. 153 A. οὐδ' Ἀνακρέων, ἢ Φιλήμων, ἢ Ἀρχιλόχος. Lege, *Φιλητᾶς*. Scholiastes Apoll. Rhod. III. 118. Ἐπιόωντο, ἀντὶ τοῦ ἐπαιζόν. — *Φίλων* δέ, ἀντὶ τοῦ ὠμίλων παρὰ τὸ ἔπος. Scribe, *Φιλητᾶς*. Respicit eius ἀτάκτους γλώσσας, quas laudat ad IV. 989. Nam Philo Grammaticus, quem Etymologus M. sæpe commemorat, recentior est, quam ut ab hoc Scholiaste laudari potuerit. Tzetzes ad Lycophr. 633. *Φιλτέας* δὲ ἐν τρίτῳ *Ναξιακῶν*, *Βαλιαρίδας* φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι. Corrige, *Φιλητᾶς*. Hic enim *Ναξιακὰ* scripsit, ut Eudocia p. 424. et Eustath. ad Od. Y. p. 1885. testantur. Etymol. M. p. 135. l. 28. *Εὐφορίων* δὲ καὶ *Φιλίας Ἀργανθῶνων* λέγουσι διὰ τοῦ ι. Sylburgius *Φιλέας* malit. Sed scribendum, *Φιλητᾶς*. Apud Aelianum V. H. X. 6. *Philetas ποιητῆς ἑξαμέτρων* dicitur. Immo *πενταμέτρων*.

Ibid. *Περὶ πάντα Φιλητᾶν Ῥήματα*] Sic Scaliger ad Propert. l. c. legit. Quod a MSS. Veneto et Mediceo confirmatur. Vulgo pro *ρήματα* scribitur *πήματα*.

Vs. 78. *Πᾶσαν ῥυόμενον λαλιήν.*] *Λαλιή* in bonam partem pro *στωμυλία* sumitur. Leonides Anthol. III. 6. 297 p. 312. *Ἰθῦναι κοινήν ἐκκλίκτην λαλιήν.* Epigramma apud Gruter. p. 607. 4. *Ἡ λαλιή φαιδρὴ τε χελιδονίς.* Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 27. *ὃ τι τὰς φιλέρωτος Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλίου στόματος.* Vide hanc Epistolam p. 135.

Vs. 79. *Ὅποσοι σκληρὸν*] Constructio est: *ὅποσοι ἀνθρώπων ἐστήσαντο βίον σκληρὸν, μαϊόμενοι* etc. In vulgatis hic locus male interpungitur. Ceterum hinc colorem duxit Propertius, de philosophis et ipse loquens, II. 25. 23. *Sed nunquam vitae fallat me ruga severae. Omnes iam norunt, quam sit amare bonum.* et mox: *Quid tua Socraticis tibi nunc sapientia libris Proderit?*

Vs. 82. *Μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετῇ*] MS. Venet. male. *κῆδος*. Theognis vs. 900. *Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνειῶσιν ἔχει.*

Vs. 83. Οὐδ' οἱ δεινὸν] MS. Venetus: Οὐδ' οἶδεν ὄν
ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμόν. Ex his ἀπεστρέψαντο pro
vulgato ἀπετρέψαντο recepi.

Vs. 84. Δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἠνίοχον.] Simili sententia
Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 13. τὸ δ' ἐπ' ὄφρῦσι
κεῖνο φρύαγμα Σκηπτροφόρου σοφίας ἠνίδε ποσσι πατῶ.

Vs. 85. Θεανοῦς] Vide Bentleium c. Boyl. p. 37.

Vs. 88. Βαιῆ τ' ἐν σφαίρῃ] MS. Venet. Βίης ἐν σφαίρῃ.
Hemsterhusius malebat: Βαιῆ τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀπομασ-
σόμενον. Idque, ut magis accommodatum sententiae,
etiam Wyttenbachio placebat.

298 Vs. 89. Οἷφ δ' ἐχλίηεν] Recepimus verissimam emen-
dationem Adr. Heringae Observ. cap. 31. p. 281. nisi
quod de iudicio doctissimi Santenii vocum ἐχρήν et
ἔξοχον sedes permutavimus, ut versus lenius caderet.
Vulgata scriptura haec est: Οἷφ δ' ἐχλειημένον ἔξοχον
ἐχρήν.... εἶναι. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίῃ.
In Codice Veneto εἶναι ex suo loco ante Σωκράτη migra-
vit. Πολλοὶ ἄνθρωποι sunt vulgus, qui saepe etiam οἱ
πολλοὶ dicuntur. Plato Polit. IV. p. 448 A. οἴονται τῇ
ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν.
Aeschines Socratic. Dial. III. 6. φροντιστῆς ὢν, καὶ ὑπὲρ
ἡμᾶς τοὺς πολλοὺς τῷ νῷ διαφέρων. Vide Heringam l. c.
et Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 159.

Vs. 92. Κουφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας,] Praeclare Codi-
ces Venetus et Mediceus κουφοτέρας pro vulgato κουρο-
τέρας. Κουφοτέρας ἀνίας vocat sollicitudines, quibus
amantes agitantur. Theocritus Eid. XVII. 52. μαλακοὺς
μὲν ἔρωτας Προσπνέει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Quod, vereor, ut amicissimus Toupius recte ceperit.
Theocritum, vel Hermesianactem imitatur Propertius
II. 9. 4. Et levibus curis magna perire bona. Sed quid
est ἐξεπόνησε? Lege: ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς κουφοτέρας ἐξε-
φόρησ' ἀνίας. Hoc certe intelligi potest.

Vs. 93. Οὐδέ τι τέκμαρ] Propert. II. 12. 29. *Errat, qui finem vesani quaerit amoris. Verus amor nullum novit habere modum.*

Vs. 94. Λόγων πολλὰς] Vulgatur λόγω. Sed Heringa Observ. cap. 31. p. 281. bene rescripsit λόγων.

Vs. 95. Πόθος ἔσπασεν Ἴσθμοῦ Δεινός] Sic correxi vulgatum, πόθος ἔσπασεν Ἴσθμοῦ Δεινόν. In Veneto deest δ'.

Vs. 96. Ὅτι ἀπιδανῆς Λαίδος ἠράσατο] MS. Venetus, ἀπ' ἰδανῆς. Ἰδάνη ab Hesychio exponitur τρυφερά, εὐπρεπής. H. Stephanus Indice Thes. v. Ἀπιδανεῖς sic scribit: Ἀπιδανός pro Peloponnesio accepit Mimnermus (Hermesianax) ap. Athen. canens, Ἀπιδανῆς Λαίδος ἠράσατο. Asclepiades Analect. Brunck. T. I. p. 214. Ἐρμιόνη ποτ' ἐγὼ πιθανῆ συνέπαιζον. Dioscorides ibid. p. 494. Ἡ πιθανή μ' ἔτρωσεν Ἀριστονόη. Post ἠράσατο maiorem distinctionem posuimus. Solet enim poeta noster cuiusque amatoris descriptionem praemittere, et tum demum nomen subiicere.

Vs. 97. Ἠνήνατο λέσχας] Haec est scriptura MSS. Veneti et Medicei. Vulgo, ἠνήσατο. Particulam δ' abesse malim. Λέσχαι sunt *disputationes philosophicae*. Φεύγων iunge cum ἠνήνατο. Oppianus Cyneg. III. 375. Εἰ δέ κ' ἀνηναμένη φεύγη φιλοτήσιον εὐνήν. Reliquis alii medicinam faciant.

Huic Elegiae, temperare mihi non possum, quin illam Phanoclis apud Stobaeum Tit. 62. p. 399. adiungam, praesertim cum et ipsa in Orphei amoribus, quamvis minus honestis, celebrandis versetur. De hac autem sic statuo, nihil huius generis, quod omnibus numeris perfectius sit, ex tota antiquitate ad nos pervenisse. Talis in culta oratione simplicitas est, tam nativa venustas. Numerorum quidem lenitate ipsam Her-

mesianacteam, si quid ego iudico, superare videtur. Phanocles quando vixerit, incertum est. Post Demosthenem floruisse, et Elegos suos Ἐρωτες, ἢ Καλοὶ inscripsisse, ex Clemente Alex. Strom. VI. p. 750. intelligitur; Ἀημοσθένους εἰπόντος, Πᾶσι γὰρ ἡμῖν ὁ θάνατος ὀφείλεται, καὶ τὰ ἐξῆς, ὁ Φανοκλῆς ἐν Ἐρωσιν, ἢ Καλοῖς γράφει. Ἀλλά τοι μοιρώων νῆμι ἄλλυτον, οὐδέ πη ἔστιν Ἐκφυγέειν, ὅπόσοι γῆν ἐπιφεροβόμεθα. Idem Protrept. p. 32, Φανοκλῆς δὲ ἐν Ἐρωσι, ἢ Καλοῖς ἱστορεῖ, Ἀγαμέμνονα τῶν Ἑλλήνων βασιλέα, Ἀργύνον νεὼν Ἀφροδίτης ἴστασθαι ἐπ' Ἀργύνον τῷ ἐρωμένῳ. Quem locum adscripsi ex certa correctione P. Leopardi Emend. IV. 4. et Io. Ionsii de Scriptor. Hist. Philos. II. 15. p. 194. quanquam Ionsius Ἐρωτας, ἢ Καλοῦς per errorem drama vocat. Auctor argumenti IV. in Ovidii Metam. II. 300 *Cycnus Stenelei filius, materno genere Phaëthonti proximus, cum Liguriam incolet, et in ripa Eridani amnis cum vidisset corpus Phaëthontis a sororibus eius abluī, pari calamitate est concussus. Plus enim iusto deflendo propinqui interitum, deorum voluntate in volucrem cycnum abiit, qui perosus caelestem ignem, paludes ac flumina, quibus insensceret, est secutus. Phanocles in Cupidinibus auctor.* Ex hoc opere non solum Elegia apud Stobaeum, sed reliqua etiam, quae ex Phanocle laudantur, sumta videntur. Plutarchus Sympos. IV. 5. p. 671 B. οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ Διόνυσου Ἀδωνιν γεγονέναι, Καὶ Φανοκλῆς, ἐρωτικὸς ἀνήρ, ὧδέ πως πεποίηκεν. Εἰδὼς θεῖον Ἀδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος ἤρπασεν, ἠγαθέην κέπριν ἐποιχόμενος. Hieronymus Chronico p. 17. *Ob raptum Ganymedis Troi, patri Ganymedis, et Tantalo bellum exortum est, ut scribit Phanocles poëta.* ubi vide Ios. Scaligerum. Hieronymum descripsit Orosius I. 12. Quorum uterque festinanter inspectus est a N. Heinsio ad Ovid. Met. X. 83. His paucis locis, quae Scaligeri etiam diligentia collegit, Phanocles commemoratur. Nunc eius Elegiam de Orpheo audiamus.

Vs. 1. *Θρηϊκιος Ὀρφεύς*] Hoc ex Cod. Parisino recepti de iudicio Cel. Valckenarii Diatr. in Euripid. cap. 19. p. 199. Apollon. Rhod. IV. 903. *Εἰ μὴ ἄρ' Οἶαγοιο πάϊς Θρηϊκιος Ὀρφεύς.* Vulgatae Editiones, *Θρηϊκίον Ὀρφεύς.*

Vs. 4. *Οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς*] Imitatur Homerum Od. Y. 23. *Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα.*

Vs. 5. *Μελεδῶνες Ἴτρυχον*] MSS. Parisin. et Leidensis, *μελεδῶναι.* Sed alterum est Hesiodi *Ἴ. καὶ Ἡμ.* 66. 301 et Apollonii Rhod. III. 812. Leidensis praeterea habet *δερχομένου,* quod, tanquam elegantius, vulgato *δερχόμενον* non iniuria praefert Valckenarius l. c. Constructio est: *μελεδῶνες δερχομένου Κάλαιν ἀεὶ αὐτὸν Ἴτρυχον.*

Vs. 8. *Εὐήκη φάσγανα*] Trincavellus et Gesnerus *εὐμήκη* ediderunt. At alii libri, in his Leidensis, rectius *εὐήκη* praebent. Quam lectionem sequuntur Leopardus Emend. IV. 4. et Valckenarius l. c. Homerus II. K. 256. *Φάσγανον ἄμφηκες.*

Vs. 9. *Πρῶτον ἔδειξεν*] *Πρῶτος* malit Brunckius Anal. Gr. T. III. p. 95. quod melius est. Haec autem Santenius noster expressa putabat ab Ovidio Met. X. 83. *Ille etiam Thracum populis fuit auctor, amorem In teneros transferre mares: citraque iuventam Aetatis breve ver, et primos carpere flores.* Ovidium sequuntur Hyginus Astron. I. 7. et Philargyr. ad Virgil. Georg. IV. 520.

Vs. 11. *Αὐτίκα δ' αὐτήν*] Trincavelliana et reliquae Editiones, item MS. Leid. vitiose, *αὐτίκα δ' ὑπήν.* Sed Gesnerus bene correxit, *αὐτίκα δ' αὐτήν.* Quod in MS. Paris. reperit Grotius.

Vs. 15. *Τὰς δ' ἱερῆ Λέσβῳ*] Ovidius Met. IX. 50. *caput, Hebre, lyramque Excipis; et, mirum, medio dum labitur amne, Flebile nescio quid queritur lyra, flebile lingua Murmurat exanimis: respondent flebile ripae. — Et Methymnaeae potiuntur litore Lesbi.* Caput Lyrnes- 302 sum delatum esse, scribit Philostratus Heroic. 10. p. 713.

ubi Olearius notula sua prodit, se Phanoclis Elegiam nunquam legisse.

Vs. 17. *Νήσους τε*] Intellige Lesbum, Chium, Samum, et alias insulas circa Lesbum sitas. Quod moneo, ne quis cum Brunckio l. c. *νήσον* scribat.

Vs. 20. *Φόρκου στυγνόν*] Editio Trincavell. mendose, *φόρτον στυγνόν ἐπυθεν*. quod e libris suis Gesnerus correxit. MS. Leid. *Φ. πικρόν ἐπ. ὕδωρ*. sicut alius apud Gesnerum. Est tamen *στυγνόν* in Leidensis margine. Bene Grotius *Φόρκου ὕδωρ mare* exponit. Phorcum enim vel Phorcynem Homerus Od. *A. 72. ἄλός ἀτρογέ- τοιο μέδοντα* vocat. Eandem rem sic expressit Antipater epigrammate in Orpheum, Anthol. III. 25. p. 388. *οὐκ ἔτι πέτρας Ἄξεις — οὐκ ἔτι κοιμώσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν, οὐ νεφετῶν συρμούς, οὐ καταγεῦσαν ἄλα.*

Vs. 23. *Ἀρήϊοι ἔργα γυναικῶν*] Sic optime legit Leopardus Emend. IV. 4. Idque Codex Leidensis et alius apud Gesnerum confirmant. Vulgo editur: *ἀρήϊα ἔργα γυναικῶν.*

Vs. 24. *Καὶ πάντας δεινόν*] Minus bene Leopardus l. c. scripsit: *καὶ πάντων δεινόν* etc. Homer. Od. *Σ. 347. ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Λύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.*

Vs. 26. *Λελάθοιντο φόνον*] MS. Paris. male, *πόνου.*

303 Vs. 27. *Ποινὰς δ' Ὀρφεῖ*] In omnibus scriptis editisque libris, insolenti genere loquendi, legitur: *Ποινὰς δ' Ὀρφεῖ κταμένω στίζουσι γυναῖκας.* Quod, erit fortasse, qui defendat e Plutarcho de S. N. V. p. 52 ed. Wyttenb. *Οὐδὲ γὰρ Ὀρφεῖς ἐπαινοῦμεν ὅτι στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας.* At vero, quod nos de coniectura in textu reposuimus, talem a simplicitate commendationem habet, ut vel morosissimo iudici placitum speremus. Ceterum si veram, non fabulosam, qualem Phanocles tradit, stigmatum originem cognoscere velis, adeundus est Herodotus V. 6. et ibi Wesselingius.

Epimetrum I.

DE ORPHEI AGRIOPA.

Ad Hermesianact. 5, 1—14.

Fabula, ad quam respicit poeta, notissima est ex Virgilio Georg. IV, 45 sqq. et Ovidii Metamorph. X, 11 sqq. Attamen quam hoc loco nominatam reperimus *Agriopam* ceteri omnes dicunt *Eurydicen*, cuius recuperandae gratia Orpheum ad inferos descendisse ferunt. Operae pretium est totius fabulae vestigia, quantum fieri potest, accuratius persequi. In Argonauticis Orphicis (Vs. 40 sqq.) vates ipse inducitur suum ad inferos descensum breviter enarrans, ita tamen ut uxoris nomen omittatur:

ἀλλὰ δέ σοι κατέλεξ', ἅπερ εἶσιδον ἠδ' ἐνόησα,
Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην σκοιίην ὁδόν, Ἄϊδος εἴσω,
ἡμετέρη πλάνυος κινάρα, δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο.

Licet carmen ipsum, unde deprompti sunt hi versus, ad seriore aetate antiquitatis Graecae referendum sit, permulta tamen, quae in eo descripta sunt, argumenta ex carminibus sive fabulis vetustissimis profecta esse videntur. Iam quidem ex hoc loco colligere non licet, utrum Orpheus uxorem ad superos reduxerit, an ipsa, ut ex fabulis serioribus demonstrabitur, urgente dira necessitate ad immanes dominos relapsa sit. Alii autem veterum scriptorum loci satis luculenter ostendunt utramque satis pervulgatam fuisse fabulam. Hermesianax enim luce clarius patefecit *Agriopam*, quam Orpheus vocat uxorem, ad lucem reductam suavis vitae spiritum quoque recepisse:

ἐνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας
Ἄγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.

Atque in primo etiam versu verbum *ἀνάγειν* manifesto declarat Agriopam re vera ad superos esse reductam:

*Οἴην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
Ἀγριόπην, Θρηῆσαν στειλάμενος κειθάρην.*

Alius est fons, unde hausit Apollodorus (I, 3 p. 16), quippe qui in ceteris quidem satis simpliciter enarret, ea tamen in re discedat ab Hermesianacte, quod Orphei uxorem nuncupat *Eurydicen*: *Ἀποθανούσης δὲ Εὐρυδικῆς, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηχθείσης ὑπὸ ὄφραως, κατήλθεν ἐς ἄδον, θέλων ἀγαγεῖν αὐτήν.* Paullo aliter hanc fabulam memoriae prodidit Pausanias IX, 30, 3. *ἄλλοις δὲ προειρημένον ἐστίν, ὡς προαποθανούσης οἱ τῆς γυναικὸς, ἐπὶ τὸ Ἄοργον δι' αὐτήν τὸ ἐν τῇ Θεσπροτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομάντιον αὐτόθι· νομίζοντα δὲ οἱ ἔπεισθαι τῆς Εὐρυδικῆς τὴν ψυχὴν καὶ ἁμαρτόντα, ὡς ἐπεστράφη, αὐτόχειρα αὐτὸν ὑπὸ λύπης αὐτοῦ γενέσθαι.* Nuper etiam repertum est vas quoddam, cuius superficies septem campis distributa inter alias res mythologicas Orpheum praesentat atque Eurydicen, adiecta hacce inscriptione:

*Legibus inferni motis, Proserpina reddi
Eurydicen iussit, sed eam mors atra reduxit.*

v. Monthly Magazine 1825 N. 408. p. 218. Multo magis exornatam hanc fabulam tradidit Ovidius, qui non modo Orpheum ad inferos iam degressum preces suas decantantem proposuit nervosque ad verba moventem, sed ipsam quoque Eurydicen iam luci appropinquantem ad pallentia regna reduxit, unde nunquam ad lucem emergeret:

*Hanc simul et legem Rhodopeus accipit heros,
Nec flectat retro sua lumina, donec Avernas
Exierit valles, aut irrita dona futura.
Carpitur acclivus per muta silentia trames,
Arduus, obscurus, caligine densus opaca:
Nec procul abfuerunt telluris margine summae.*

Hic, ne deficeret, metuens, avidusque videndi,
 Flexit amans oculos, et protinus illa relapsa est,
 Brachiaque intendens, prendique et prendere captans
 Nil nisi cedentes infelix arripit auras.

opiosius etiam quam Ovidius argumentum tractavit Virgilius, quippe qui, ut probabiliter annotavit I. H. Vosius (ad Georg. p. 885), insuper effinxerit Eurydicen iocrituram fugisse Aristaeum. *)

Postremo videndum, unde venerit, quod Hermesianax Orphei uxorem dixerit Agriopam. Apollodorus 3 p. 17. Ἐρακλῆος, ἰνκνιτ, Θάμνρις, ὁ Φιλάμμωνος καὶ Ἀγριόπης νόμφης**), ἔσχεν ἔρωτα, πρῶτος ἀρξάμενος τῶν ἀφρόνων. Ita quidem vulgo legitur; Heynius autem annotavit Cod. Pal. offerre Ἀγριότης, unde facili opera proponitur Ἀγριόπης. Sed apud Pausaniam quoque IV, 3, 4 Thamyridis mater Ἀγριόπη vocatur: παῖδα δὲ ἀδὸν Φιλάμμωνος καὶ Ἀγριόπης τῆς νόμφης εἶναι· τὴν δὲ Ἀγριόπην τέως μὲν περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκεῖν, ἐπεὶ δὲ εἶχεν ἐν ἀστρὶ, ἐς Ὀδρῦσας λέγουσι μετοικῆσαι. Attamen haud improbabile videtur utrumque nomen, et Ἀγριόπη et Ἀγριόπη, utpote frequenti permutationi obnoxium, proprie fuisse unum idemque, praesertim quum redeat ad vatum Thraciorum nomina collectiva, qualia sunt Orphei atque Thamyridis. Iam facile quis possit opinari in carmine nescio quo, Hermesianactis aetate Orphicis interposito, Agriopae sive Argiopae laudes quam maxime fuisse celebratas, unde poeta Alexandrinus Orpheo illam assignaret amicam vel uxorem, sicut Mu-

*) De Aristaeo si quis plura discere voluerit, adeat praeclarum Bröndstedii Itinerarium: *Reisen und Untersuchungen in Griechenland*. Paris 1826. fol. Vol. I p. 40 sqq.

**) In Schol. Venet. ad Iliad. β, 595. οὗτος παῖς ἦν Φιλάμμωνος καὶ Ἀγριόπης τῆς νόμφης, Heynius emendavit καὶ Ἀγριόπης τῆς νόμφης. Recte procul dubio.

236 EPIMETRUM I. DE ORPHEI AGRIOPA.

saeo Antiopam, Hesiodo Eoëam, Homero Penelopam. Id saltem pro comperto habendum Orphei uxorem et Thamyridis matrem ex eodem cyclo mythologico ad Thraciam potissimum spectante esse profectas. Mirum est etiam, quod puerorum amoris auctor, qui apud Phanoclem est Orpheus, ab Apollodoro perhibetur Thamyris, suffragante etiam Scholiasta Veneto ad II. β, 595. *Θάμυρις — ἔσχεν αἰσχρὸν ἔρωτα, πρῶτος ἀρξάμενος ἔρᾶν ἀφ' ἑνῶν.*

Epimetrum II.

DE MUSAEI ANTIOPA.

Ad Hermesianact. 5, 15—20.

Hunc locum varie tentarunt viri docti. Dalecham-
pius ad Athenaeum et Burmannus ad Propert. II, 21, 51
Musaei uxorem ab Hermesianacte laudatam confuderunt
cum Antiopa Nycteide, quae quidem a Lyco Thebarum
rege repudiata (hic enim Dircen alteram duxerat uxo-
rem), vinculis constricta, Amphionem et Zethum pe-
perit, gemellos ex Iove conceptos. Hos iam adultos
Lycum interfecisse atque Dircen tauri indomiti caudae
alligatam eo usque per terram traxisse fabulantur,
donec dii misericordia capti eam in Dircen fon-
tem convertissent. Narratur haec fabula nitidis colori-
bus exornata a Propertio IV, 14 (III, 13), 11 sqq. cf.
I, 4, 5. Huc etiam spectant nomina, quae Winckel-
mannus Monum. ined. Tab. 85 inscripta exhibet: ZE-
THUS. ANTIOPE. AMPHION. cf. Hygin. fab. 7. 8.
Neque ex ceteris, quas aliunde cognitae habemus, mu-
lieribus Antiopae nomine insignitis ulla est, quae huic
loco apte possit accommodari. V. Passovium ad Mu-
saeum pag. 29. Ruhnkenius de Musaei Antiopa nihil
sibi constare aperte profitetur. Accuratius in hunc lo-
cum inquisivit Passovius l. c. p. 16 sq. Pseudo-Aristo-
teles de mirab. Auscult. c. 143 p. 291 ed. Beckm. *Deïo-
ram* alios dixisse ait Musaei uxorem, alios Triptolemi
matrem: *Φασίν, οικοδομούντων Ἀθηναίων τὸ τῆς Δημή-
τρος ἱερὸν τῆς ἐν Ἐλευσίῃ, περιεχομένην στήλην πέτραις εὐ-
ρεθῆναι χαλκῆν, ἐφ' ἧς ἐπεγράφετο, Δηϊόπης τὸδε
σῆμα Δημήτρος, ἣν οἱ μὲν λέγουσι Μουσαίου εἶναι γυ-
ναῖκα, τινὲς δὲ Τριπτολέμου μητέρα γενέσθαι.* Inscriptio-
nem columnae insculptam ita interpretandam esse cen-

semus: *Deïopae hocce sepulcrum, Cereris sacerdotis.* Etenim *Δημήτρος* legendum ex Cod. Vindob. pro vulg. *Δημήτριος*, quod nullius est pretii. Eandem Deïopam Ister *περὶ τῶν Ἀττικῶν* (ita quidem emendanda est librorum lectio *περὶ τῶν ἀτάκτων*. cf. Lenz. ad Istri fragm. p. 53) Triptolemi filiam atque Eumolpī matrem fuisse narrat, teste Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. 1051. *εἶποι δ' ἄν τις, ὅτι ἀξιοῦσιν ἔνιοι πρῶτον τὸν Δηϊόπης τῆς Τριπτολέμου Εὐμολπον ποιῆσαι τὰ ἐν Ἐλευσίῃ μυστήρια, καὶ τὸν Θοῤῃκα· καὶ τοῦτο ἱστορεῖν Ἴστρον ἐν τῷ περὶ ἀτάκτων.* Pausanias I, 14, 2 quem de Deïopa noverit *ἱερὸν λόγον* se nolle prodere scripsit. *) Iam Passovius apud Hermesianactem Deïopam desiderari putat, non Antio-pam, licet ipse, quomodo illa metro accommodari possit, se nescire profiteatur. Doederleinius autem in Symbolis philol. Helvet. I p. 248 de his rebus anxius esse non vult. „Neque enim solum, inquit, utriusque nominis significatio [*δήμιος* et *ἀντίος* **)] ad idem fere redit; verum etiam, quandoquidem Antiophemus ap. Pausan. X, 5 p. 809 dicatur Musaei pater, haud insolentius commiscuit fabulosarum cognitionum rationes Hermesianactae narrationis auctor, quam cum alias unus idemque heros deusve alterius modo pater modo natus modo frater refertur.

Neutrius rationes sufficere videntur. Etenim nescio an neutiquam fuerit quaerendum, quaenam a Mythologis habita sit uxor Musaei. Satis fuerat, si quis ostendisset Musaei extitisse carmen quoddam,

*) Welckerus in Diario de arte antiq. I, p. 132. „*Δηϊόπη* — von welcher als in Verbindung mit den Eleusischen Göttern stehend Pausanias einen *ἱερὸς λόγος* verschweigt, der eben kein anderer seyn möchte, als den Kreuzer in der Prophezeihung auf den Demophon entdeckte.“ cf. Symb. IV p. 295 sq. ed. 1.

***) De utriusque nominis etymo v. Welcker. l. c.

sive germanum sive supposititium, in quo Antiopam Cereris sacerdotem celebrasset. Quod quidem certis argumentis probari non potest; nescio tamen an divinatione quadam adhibita rationem satis probabilem liceat indagari. Nimirum Pausanias I, 22, 7. IV, 1, 4. mentionem facit Hymni in Cererem, quem Musaeus ipse condidisse perhibetur (*καί ἐστιν οὐδὲν Μουσαίου βεβαίως, ὅτι μὴ μόνον ἐς Δημήτρα ὕμνος Λυκομήδει*): quid igitur verisimilius, quam assumere (ut antea iam fecit Ilgenius) in hoc ipso hymno una cum dea Musaeum laudibus sustulisse eius sacerdotem? Nam sicut Hermesianax Homerum finxit Penelopae desiderio flagrantem, Hesiodum in Boeotiam proficiscentem non aliam ob causam, quam ut ambiret Eoëam, ita Musaeo amicam sive uxorem adiunxisse putandus est Antiopam. Neque tamen oppugnaverim, si quis cum Passovio Hermesianactem spectasse coniecero Musaei ad Triptoleimum carmen epicum, quamvis hymnus in Cererem sententiae in elegis Hermesianacteis pronuntiatae aptior esse videatur.

Epimetrum III.
D. E. A. N. T. I. M. A. C. H. I. L. Y. D. A.

Ad Hermesian. 5, 41 sqq.

Mimnermum iam novimus, poetam Colophonium, carmina elegiaca in unum quoddam corpus redacta Nannonis amicae suae nomini inscripsisse; cuius quidem poetae, in elegia amatoria facile principis, exemplum sequutus, Antimachus, itidem Colophonius, qui epico insuper excelluit genere, poesis elegiaca collectionem, duobus saltem ¹⁾ vel tribus ²⁾ vel forsitan pluribus etiam libris distributam, *Lydae* cuidam mulieri, sive uxori sive amicae ³⁾, dedicasse eiusque nomen in totius carminis fronte posuisse narratur. Quod quidem luculen-

- 1) Id quidem manifesto patet ex Stephano Byz. v. *Δώπιον* laudante Antimachum *ἐν β' Λύδης*. fragm. 1.
- 2) Ex Io. H. Vossii ad Hymn. Ger. p. 150 emendatione locum huc referendum (v. ad fragm. 2) scribimus ita: *Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ γ'.*
- 3) Plutarchus nimirum p. 106 B. *ἀποθανούσης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς ἣν φιλοστοργῶς εἶχε*. unde hoc unum luce clarius evincitur Plutarchum ipsum Lyden pro uxore, non pro amica habuisse Antimachi; ac paene inepta est, quam huic loco obiecit, Schellenbergii sententia p. 14. „At tamen, si matrimonio iuncti fuissent, vix existimem adeo nobilem amorem eorum factum, neque Hermesianax in carmine saepe allato de coniugali caritate loquitur, neque de hoc accipi Athenaei (XIII p. 596 F.) locus potest cett.” Immo Athenaeus plane tibi adversatur, Schellenbergi, quippe qui Antimachi Lydae simpliciter dictae opposuerit *τὴν ὁμώνυμον ταύτης ἐταῖραν Λύδην, ἣν ἠγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος.*

tissime declarat Plutarchus Consol. Apollon. p. 106 B. Ἐχρήσατο δὲ τοιαύτη ἀγωγή καὶ Ἀντίμαχος ὁ ποιητής· ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλέγειαν τὴν καλονομένην *ΛΥΔΗΝ* ⁴⁾, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἡρωικὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην. Hinc optime illustrare licet Hermesianactis locum, ex palmaria Hermanni ⁵⁾ emendatione ita legendum:

Λύδης δ' Ἀντίμαχος Λυσηίδος ἐκ μὲν ἔρωτος
πληγαῖς Πακτωλοῦ ρεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ·

4) Huc spectat etiam Athen. XIII, 70 p. 597 A. ἐκότερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν [Ἀντίμαχος καὶ Λαμύνθιος], ὡς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἑρωτικοῖς, τῆς βαρβαρου Λύδης εἰς ἐπιθυμίαν καταστάς, ἐποίησεν ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λύδην.

5) Hermannus in Programmate I. Hesychii glossam protulit, quae partem corruptae scripturae tueri videtur: αἰζάον, τὴν μέσην ὄραν, et αἰζάων, ὄρων ὑψηλῶν. Interpretationes sane eiusdem vocis nimium quantum diversae. Poterunt haec tamen (sic pergit Hermaennus) in concordiam adduci, quum, si αἰζάων recte interpretatus est Grammaticus, verisimile sit, quae ad αἰζάον adscripsit, ab librariis corruptam esse τὴν μετέωρον. Fuerit ergo, si etiam accentui aliquid apud Hesychium tribuendum est, adiectivum αἰζάος, excelsum significans, mutatoque accentu substantivum αἰζάον, vertex montis, similiter ut ex αἰπύς dictum est oppidum Messeniae Αἰπύ. Haec quamvis incerta, tamen monent ne temere expellamus illud αἰζάον ex Hermesianactis versu. Certe suspicari licet, sic ab eo scriptum esse: Τρωλίον αἰζάον κ. τ. λ. Egregie cum his concinunt Strabonis verba lib. XIII p. 928 B. (625 Casaub.) ὑπέρεκκεται δὲ τῶν Σαρδείων ὁ Τρωῖλος, εὐδαῖμον ὄρος, ἐν τῇ ἀκρωρειᾷ σκοπὴν ἔχων καὶ ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, Περσῶν ἔργον, ἀφ' οὗ κατοπιτεύεται τὰ κύκλω πεδία.

*Σαρδιανὴν δὲ θανοῦσαν ὑπὸ Ξηρὴν θίτο γαῖαν,
Τρωάλιον αἶζασον δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν
ἄκρην ἐς Κολοφῶνα, γόων δ' ἐνεπλήματο βίβλους
ἱεράς, ἐκ παντός πανυάμενος καμάτου.*

Dicit autem poeta Antimachum, Lydae amore incensum, in Lydiam profectum, deinde ipsa iam defuncta in patriam reversum esse, ubi carmina lugubria (i. e. carmina elegiaca in Lyda poemate collecta) edidit, quibus amoris fata iniqua includeret animique dolorem quasi restingueret. Itaque hoc potissimum exprimere voluit Hermesianax, Antimachum, deliciis suis mature sibi ereptis, ad elegiacum se convertisse genus idque ex Mimnermi aemulatione amatorium, in quo excolendo summam sibi comparavit celebritatem. Quod sane haud temere pronuntiatum esse veterum scriptorum integra comprobant iudicia. Et primum quidem audiamus Ovidium Trist. I, 6, 1.

*Nec tantum Clario ⁶⁾ Lyde dilecta poetae,
Nec tantum Coe Battis amata suo est,
Pectoribus quantum tu nostris, uxor, inhaeres,
Digna minus misero, non meliore viro.*

Quanto Battidis sive Bittidis desiderio flagraverit Philetas, suo loco ostendimus; neque minus clarum iam antea fuisse Antimachi amorem ipsa declaratur Philetas vicinitate. Partes excipiat Posidippus Epigrammatographus:

*Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει, δύο καὶ φιλεράστου
Μιμνέρμου καὶ τοῦ σώφρονος Ἀντιμάχου. ⁷⁾*

Si quid priori loco valuit Philetas commemoratio, maiorem etiam in se continet vim Mimnermi Nanno, An-

6) *Clarius* vocatur Antimachus a *Claro*, patria Colophonici vicina. v. Schellenberg. p. 5 sq.

7) Brunck. Analect. II p. 48. Recepimus Welckeri emendationem ad Theognid. p. 100. φιλεράστου pro vulg. φερειάστου. cf. Jacobs. ad Anth. Gr. II, 1 p. 142 sq.

timachi Lydae in hoc epigrammate opposita. Denique accedat Asclepiades:

*Λύδη καὶ γένος εἰμι καὶ οὖνομα, τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου
σεμνοτέρη πασῶν εἰμι δι' Ἀντίμαχον.*

*Τίς γὰρ ἔμ' οὐκ ἤεισε; τίς οὐκ ἀνελέξατο Λύδην,
τὸ ξυγόν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου; 8)*

Solus omnium Callimachus, invidia aut perverso quodam iudicio perductus, non sine ira et studio Antimachi Lydam pingue carmen neque satis elaboratum esse dixit, eadem fere ratione, qua Horatius (A. P. 270 sqq.) Plautum perstringere conatus est. Scholiasta ad Dionysii Perieg. p. 316 ed. Bernhardy. Ὅτι δὲ διαβέβληται τὸ παχὺ, σαφῶς ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν δηλοῖ· διασύρων γὰρ Ἀντιμάχου τὸ ποίημα τὴν Λύδην, ἔφη.

Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν. — 9)

Sed quam iniquum veteres ipsi habuerint hocce Callimachi iudicium, docet Heraclides in Procli Comment. ad Platon. Tim. I p. 28. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου (vulg. χοιρίλλου) τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὔτιμησεν, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. Μάτην οὖν φληναροῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητᾶς. Callimachus igitur non modo suum de Antimachi carminibus iniquum iudicium protulisse, sed faustum etiam Platonis iudicium reprehendisse videtur. Attamen nobis standum est potius ad partes Philosophi ingeniosissimi, quam ad poetae Grammatici, qui legibus

8) Brunck. Anal. I p. 219.

9) Ex Cod. MS. bibl. Reg. primus edidit Ruhnkenius in Auctario fragm. Callim. T. I p. 574 sq. ubi in altero loco corruptus etiam legitur versiculus: αὐδῆσαι παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν. — ΑΤΔΗΣΑΙ ortum ex ΑΤΔΗ ΚΑΙ, pronο calami lapsu.

praeceptisque minus liberalibus artem poeticam quasi devinxit.

Id sane nemo infitias ibit Antimachi poesis elegiacae habitum atque formam multum differre ab antiquissima eius simplicitate et venustate; quod tamen in alijs quoque poesis generibus conspiceri licet: ita ut pedibus eundem nobis videatur in Aug. Ferd. Naekii sententiam, quam proposuit in Choerili Samii editione praestantissima p. 73. „Quod ad elegiam attinet, non dubito, quin, quam vim Thebais Antimachi in epicam poesin, eandem fere Lyde in elegiam exercuit. Ille primus antiquam elegiae simplicitatem a Callino, Mimnermo, Tyrtaeo praescriptam, temerasse, praeclaro exemplo, dispositionem artificiosiore, sed eandem molestiorem, doctrinae quum in rebus, tum in dictione ostentationem intulisse in hoc poeseos genus videtur. Quod quidem cum Lyda omnibus conditionibus comparari posset, elegiacum carmen fortasse nullum exstitit, si forte Hermesianactis Leontium exceperis: ac non maximo in honore fuisse apud Alexandrinos mirum illud Antimachi carmen, certe apud Callimachum non fuisse, ostendit, quod commemoravi, Callimachi fragmentum CCCXLI. Nihilominus certum est, illas, quas Antimachi Lydae adscripsi, virtutes, sive malis, vitia, in Callimachi et Philetiae elegia passim, ne dicam perpetuo, occurrisset. Et profecto, prae alijs poeseos generibus elegia hoc habet, ut varijs formis, hoc aevo docta, illo simplex, vel eodem aevo apud hunc poetam docta, apud illum simplex, placeat.”

Praeterea argumentum Antimachi elegorum magni aestimasse veteres inde imprimis apparet, quod iam Agatharchides Cnidius, qui Ptolemaeo Physcone et Lathuro regibus inde ab Olympiade 158 usque ad 169 floruisse dicitur, Antimachi Lyden in epitomen rede-

git, ¹⁰⁾ quo facilius prodiret conspectus rerum in carmine descriptarum. Nec profecto solos amores elegis inclusit Antimachus, sed mythos antiquissimos eosque longiores carmini inseruit, *ἔξαριθμησάμενος*, ut Plutarchus ait, *τὰς ἡρωικὰς συμφορὰς*. Mimnermum quoque iam novimus versibus elegiacis descripsisse Smyrnaeorum adversus Gygen Lydosque pugnam. ¹¹⁾ Sic fragmenta docent Antimachum in Lyda procul dubio uberius exposuisse fabulas Argonauticas ¹²⁾ (fragm. 9—17), calamitates Bellerophontis (fragm. 18), probabiliter etiam Triopae migrationes (fragm. 1), raptum Proserpinae (fragm. 2), miserum Oedipodis amorem (fragm. 4).

Iam primum operae pretium erit, licet exiguae tantummodo ad nos delatae sint Lydae carminis particulae, eas tamen etiam post Schellenbergii et Blomfieldii operam ¹³⁾ diligentius colligere et, subtiliori adhibito iudicio, suo quamque loco disponere.

10) Photii Bibl. Cod. 213 p. 171 ed. Bekker. *ἐπιτομὴν δὲ αὐτῶν (Ἀγαθαργίδην) φασὶ τῶν περὶ τῆς ἔρουθρᾶς θαλάσσης ἀναγεγραμμένων ἐν ἐνὶ συντάξει βιβλίῳ, — ἀλλὰ καὶ ἐπιτομὴν τῆς Ἀντιμάχου Ἀύδης. —*

11) V. ad Mimnerm. p. 22. ad Critiam p. 132 sqq.

12) Eas tractavit etiam Mimnermus fragm. X. et Pindarus Pyth. IV.

13) Prior in singulari libello: *Antimachi Colophonii Reliquiae. Nunc primum conquirere et explicare instituit C. A. G. Schellenberg. Halae, 1786. 8.* Numerum, quem singulis fragmentis praefixit, nostrae editionis margini ascribendum curabimus. Alter in Diario classico VII p. 231 sqq. *Diatrise de Antimacho, poeta et Grammatico Colophonio. Rep. in Gaisfordii Poetarum minor. Gr. editione Lipsiensi Vol. III p. 349 sqq.*

(XXXIV)

1.

Stephanus Byz. de Urbibus p. 169 ed. Dindorf.
 v. Δώτιον· — καὶ Δωτιάς, ὡς Ἰλιάς τοῦ Ἰλιεύς — καὶ
 Ἀντίμαχος ἐν β' Λύδης·

Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος.

Quae ab Antimacho vocatur γαῖα Δωτιάς, quum
 alibi, tum apud Strab. IX p. 442 (674) est Δώτιον πεδῖον,
 cuius in Thessalia situm accuratius denotavit his ver-
 bis: τοῦτο δ' ἐστὶ πλησίον τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Ὀσσαίης καὶ
 ἐπι τῆς Βοιωτίας λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν πῶς τῇ Θεσσαλίᾳ.
 Ex fragmento ipso quemnam elicere liceat sensum, dif-
 ficillimum est demonstratu. Fortasse ad φεύγοντας sup-
 plendum est Θεσσαλούς, qui una cum Triopa, Helii
 filio, Cnidum, Asiae minoris oppidum, emigrasse per-
 hibentur, quemadmodum narrat Diodorus V, 61. μετὰ
 δὲ ταῦτα Τριόπαν — εἰς τὴν Θεσσαλίαν πλεῦσαι ἐπὶ συμ-
 μαχίαν τοῖς Δευκαλίωνος παισὶ, καὶ συνεκβαλεῖν ἐκ τῆς Θετ-
 ταλίας τοὺς Πελασγούς, καὶ μερίσασθαι τὸ καλούμενον Δώ-
 τιον πεδῖον. ἐνταῦθα δὲ τὸ τέμενος τῆς Δήμητρος ἐκκόψαντα
 τῇ μὲν ὕλῃ καταχρήσασθαι πρὸς βασιλείων κατασκευὴν· δι'
 ἦν αἰτίαν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μισηθέντα φυγεῖν ἐκ Θεσσαλίας,
 καὶ καταπλεῦσαι μετὰ τῶν συμπλευσάντων λαῶν εἰς τὴν Κνι-
 δίαν, ἐν ᾗ κτίσαι τὸ καλούμενον ἀπ' αὐτοῦ Τριόπιον. De
 Triopio Doriensium v. Herodot. I, 144. cf. Mülleri Dor.
 II p. 400. Totius fabulae argumentum variatur apud
 Callimachum Hymn. in Cer. 25 sqq. cf. Boeckh. ad
 Schol. Pindar. Pyth. II, 27 p. 314 sq.

(XXXVI)

2.

Photii Lexicon p. 344 ed. Porson. v. Ὀργεῶνες· —
 Σέλευκος δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος ἀξόνων ὀργεῶ-
 νὰς φησι καλεῖσθαι τοὺς ἀνόδους ἔχοντας περὶ τινὰς ἤρωας

ἢ θεούς· ἤδη δὲ μεταφέροντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτως καλοῦ-
σιν· ὁ γ' οὖν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδη γ'.

Ἐνθα Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας.

Ita fere ex Io. H. Vossii ad Hymn. Cer. p. 150 palmaria coniectura reposuimus librorum lectionem: ἐν τῇ
Λυδίῃ· Γενεᾷ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας. Totus locus corruptior etiam extat apud Suidam T. III p. 708. ἐν τῇ Λυδίῃ γενεᾷ· Καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας ὀργεῶνας. Huc respicit etiam Harpocratio v. Ὀργεῶνας. H. Stephanus in Thes. L. Gr. T. II p. 1432 inepte quidem coniecit ἐν Ἀήδης γενεᾷ, optime autem praevидit ἀγακλέας pro absurdo ἀβακλέας. Valesii ad Harpocrat. p. 126 quam inepta sit coniectura: Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδη· Γένναν Καβάρνου θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας· nihil magis docet, quam metri ratio, ab Antimacho quippe haud temere neglecta. Blomfieldius proposuit: ἐν τῇ Λύδη ἐλεγείᾳ· Καβάρνους (vel Καρβάνους) μὲν ἔθηκεν ἀ. ὀργ. — Ἐν τῇ Λύδη γ', i. e. in *Lydae carminis libro tertio*, ut supra vidimus ἐν β' Λύδης, in *Lydae libro secundo*. Vossius temere omisit articulum τῇ, in omnibus libris obvium. — Subiectum statuendum est Δημήτηρ. Sensus: *Ceres Cabarnos fecit inclitos sacerdotes*. Welckerus (Aeschyl. Trilogie Prometheus p. 221) haud improbabiler vocabula κάβειρος et κάβαρνος ad eandem radicem reduxit; attamen idem quomodo paullo post referre potuerit: „doch nach Antimachus bey Suidas waren in Lydien Ἀβακλῆς καὶ Κάβαρνος ὀργεῶνες (überhaupt)“, equidem parum perspicio. Κάβαρνοι autem dicti sunt Cereris in Paro insula sacerdotes, auctore Hesychio v. Κάβαρνοι· οἱ τῆς Δημητρος ἱερεῖς. Atque Parum nuncuparunt etiam Κάβαρνον, me quidem arbitro Cereris maxime cultum respicientes in hac insula et celebratissimum et vetustissimum, sicut apparet ex Homeri Hymno in Cer. 496. ubi Δημήτηρ pro-

ponitur ἔχουσα καὶ Πάρον ἀμφιρότην. Sed veteres ipsi pro more satis frequenti ad certum quendam Cabarnum redierunt, teste Stephano Byz. v. Πάρος, ἀπὸ Καβάρου τοῦ μηνύσαντος τὴν ἀρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς Θυγατρὸς. — Itaque haud immerito Blomfieldius Antimachi versum rettulit ad raptum Proserpinae.

(LV)

3.

Propter Cereris cultum, ad quam totius fabulae summa in praecedentibus fragmentis referenda est, huic loco convenire videtur particula, quae solo Antimachi nomine apud Strabonem VIII p. 364 (560) laudatur: καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ.

Δήμητρος τοι Ἐλευσινίης ἱερῆ ὄψ —

(XXXIV)

4.

Schol. ad Euripid. Phoeniss. 44.

Ὅτι δὲ Πολύβῳ ἔδωκε [Οἰδίπους] τοὺς ἵππους, καὶ Ἀντιμάχός φησιν ἐν Λύδη.

Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάδε ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας.

Apud Euripidem l. c. Iocasta: Παῖς, inquit, πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὄχηματα Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν. Hinc intelligitur Antimachi distichum spectare ad nefastum illud facinus, quo perpetrato Oedipus Laii patris interempti bigas Polybo educatori θρεπτήρια porrexisset narratur. Quae quidem res viam patefacit, qua progredientibus argumentum totius fabulae ab Antimacho huic loco insertae divinare liceat. Nimirum Antimachus, ut aliorum heroum hominumque, ita Oedipodis quoque fata erotica Lydae suae inclusisse videtur, quibus decantandis solatium sibi concillare studeat. Iam vero quam commodae fuerint huic rei Oedipodis calamitates, nemo infitias ibit, qui praeclaram

illam Sophoclis expositionem scenicam (Oedip. Tyr. 795 sqq.) accuratius perspectam habuerit. Nec profecto absimile videtur Antimachum omnem narrationem petivisse a Pisandro, cuius adumbrationem memoriae prodidit Schol. ad Euripid. Phoeniss. 1760 (1748) Ἱστορεῖ Πείσανδρος, ὅτι κατὰ χόλον τῆς Ἥρας ἐπέμφθη ἡ Σφιγῆ τοῖς Θηβαίοις ἀπὸ τῶν ἐσχάτων μερῶν τῆς Αἰθιοπίας, ὅτι τὸν Λαῖον ἀσεβήσαντα εἰς τὸν παράνομον ἔρωτα τοῦ Χρυσίππου, ὃν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς Πίσσης, οὐκ ἐτιμωρήσαντο. — πρῶτος δὲ ὁ Λαῖος τὸν ἀθέμιστον ἔρωτα τοῦτον ἔσχευ. ὁ δὲ Χρυσίππος ὑπὸ αἰσχύνῃς ἑαυτὸν διεχρήσατο τῷ ξίφει. τότε μὲν οὖν ὁ Τειρεσίας, ὡς μάντις ἰδὼν, ὅτι θεοστρυγῆς ἦν ὁ Λαῖος, ἀπέτρεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὁδοῦ, τῇ δὲ Ἥρα μᾶλλον τῇ γαμοστόλῳ θεᾷ θύειν ἱερά. ὁ δὲ αὐτὸν ἐξεφαύλιζεν. ἀπελθὼν τοίνυν ἐφονεύθη ἐν τῇ σχιστῇ ὁδῷ αὐτὸς καὶ ὁ ἠνίοχος αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔτυπε τῇ μάστιγι τὸν Οἰδιπόδα. κτείνας δὲ αὐτοὺς ἔθαψε παραντίκα σὺν τοῖς ἱματίοις, ἀποσπάσας τὸν ζωστήρα καὶ τὸ ξίφος τοῦ Λαῖου καὶ φορῶν, τὸ δὲ ἄρμα ὑποστρέψας ἔδωκε τῷ Πολύβῳ, εἶτα ἔγημε τὴν μητέρα, λύσας τὸ αἰνίγμα. μετὰ ταῦτα δὲ θυσίας τινὰς τελέσας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, κατήρχετο ἔχων καὶ τὴν Ἰοκάστην σὺν τοῖς ὀχλήμασι. καὶ γενομένων αὐτῶν περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς σχιστῆς ὁδοῦ, ὑπομνησθεῖς ἐδείκνυε τῇ Ἰοκάστη τὸν τόπον καὶ τὸ πρᾶγμα διηγῆσατο, καὶ τὸν ζωστήρα ἔδειξεν. ἡ δὲ δεινῶς φέρονσα ὁμῶς ἐσίωπα· ἠγνόει γὰρ υἱὸν ὄντα. καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθέ τις γέρον ἵπποβουκόλος ἀπὸ Σικυῶνος, ὃς εἶπεν αὐτῷ τὸ πᾶν, ὅπως τε αὐτὸν εὔρε καὶ ἀνέλλετο καὶ τῇ Μερόπῃ δέδωκε. κ. τ. λ. —

ἐν Λύδη recte legitur in ed. Iuntina, ἐν λήδη in Basil. unde Barnesius intempestivam fecit coniecturam ἐν Θήβα, quod accepit pro ἐν Θηβαίδι. Unicum metrum prodit ineptam illam fuisse coniecturam, propterea quod in Thebaide, carmine epico, nullus est locus versuum elegiacorum. Neque maiorem religionem declaravit idem Barnesius, qui librorum lectionem θρηπτήρια τὰδε mutaret in θρ. ταῦτα, quamvis ei suffragentur

Schellenbergius et Matthiae. Nihil verae offensionis
 inest in vocabulo τάδε.

(XXV)

5.

Athen. XI, 38 p. 469 E. F.

Ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύ-
 σιν, Στησίχορος μὲν οὕτως φησὶν — καὶ Ἀντίμαχος δ' οὕ-
 τωσι λέγει·

——, τότε δὴ εὐχρεῶ ἐν δέπαϊ
 Ἥελιον πόμπευεν ἀγακλυμένη Ἐρύθρια.

Quod Schellenbergius hoc fragmentum in *Thebaidis* numero XXV collocavit, sane mirum est; etenim ne obscure quidem indicavit Athenaeus illud ad Thebaidem esse referendum: immo rationes metricae luce clarius patefaciunt priorem versum, licet ἀκέφαλον, olim fuisse pentametrum, totum igitur fragmentum elegiacum. Iam praeter Lyden nullum est, quod hodie saltem novimus, Antimachi carmen elegiacum; unde magna cum probabilitate illud fragmentum Lydae vindicandum, Thebaidi abiudicandum est. — Schellenbergius, Casaubono auctore, librorum lectionem εὐχρεῶ mutavit in χρουσίῳ. Sed Schweighaeusero parum probabile videtur ex notissimo vocabulo χρουσίῳ factum rarius illud εὐχρεῶ, quod valere possit εὐχρήσιῳ, commo-
 modo. Maiorem etiam Schellenbergius meruit levitatis notam, quod extremo versu temere sequutus est Casaubonum, qui dedit εἰνὶ δεπάστρω, quamquam optimus Cod. suffragatur librorum lectioni ἐν δέπαϊ. Cod. B. ἐν-
 δέπα. Blomfieldius in Diario class. VII p. 237 coniecit: τότε δὴ μὲν εὐχρόῳ ἐν δέπαϊ σφε Ἥελιον κ. τ. λ. vel etiam δὴ τότε εὐχρόῳ. Utrumque sine iusta ratione. Iacobs. ad Anth. Gr. III, 3 p. 845. εὐχρόσω δέπαϊ ᾧ — Altero versu Cod. A. πομπεῖ. B. πόμπει. P. πέμπει. Editiones πέμπεσκεν. Iacobs. l. c. et Schweighaeuserus, quum Codicum lectio ad metrum non esset accommo-

data, conlecerunt *πόμπειν*, alter etiam *πομπῆ ἢ ἀγακλ.* Praeunte etiam Dindorfio priorem coniecturam recepimus, quippe quae et sententiae optime respondeat et facile explicari possit ex litterarum compendio quodam. — De Solis poculo v. ad Mimnerm. fragm. IX. cf. ad Critiae Carm. p. 131. — *Ἐρύθεια* idem fere significat, quod apud Mimnermum IX, 8. *χῶρον Ἐσπερίδων*, ita tamen ut nomine *Ἐρύθεια* pars tantummodo regionis occidentalis denotetur; ex Hesiodi enim narratione insulam esse intelligitur Theog. 983. *ἀμφιρότῳ εἰν Ἐρυθείῃ.*

6.

(XXXVII)

Etymolog. M. p. 375, 40.

Ἐρκτωρ, ὁ πρακτικός. Ἀντίμαχος.—— *τῶν μεγάλων ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν.*

Quod quidem fragmentum ex Lyda depromptum esse nihil aliud docet, nisi metrum elegiacum. Cod. Batav. praebet *οἱ τῶν μεγάλων κ. τ. λ.* unde Valckenarius ad Eurip. Phoeniss. p. 607 integrum versum reposuit huiuscemodi:

ὄσσοι τῶν μεγάλων ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν.

7.

(LVII)

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 1008.

*Δύπτοντες κεφαλᾶς. Ἀντὶ τοῦ δύνοντες τὰς κεφαλᾶς. — Δύπτειν δὲ ἐστὶ τὸ δύνειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.**δύπται δ' ἐξ ἄλλος ἐρχομένοι.**πρότερος δὲ Ἀντίμαχος.**Ἦύτε τις καύηξ δύπτει εἰς ἀλμυρὸν ὕδωρ.*

Schellenbergius satis probabiliter coniecit hoc fragmentum ad Lyden pertinuisse; quod unum hoc carmen semper Apollonii Scholiasta ad partes vocasset. Sed diversa est ipsius versiculi scriptura. Vulg. *ἦύτε*

τις καύηξ δύνη ἐς ἀλμυρὸν πέλαγος, metro haud dubie invito; quam ob rem divinum Fr. Aug. Wolfi ingenium versum sanavit hoc pacto: ἤϋτε τις καύηξ δύντων ἐς ἀλμυρὸν ὕδωρ. Quae quidem medicina quam salutaris fuerit huic ulceri misere illato, conficitur ex lectione Codicis Parisini: ἤϋτε καύηξ δύντει ἐς ἀλμυρὸν ὕδωρ. Duplici hac Codicum varietate comparata talem hunc locum restituere conati sumus, qualem supra repraesentavimus. — ἤϋτε, sequenti coniunctivo, eandem vim habet atque ὡς ὅτε, ut in Homeri Iliad. ρ, 547.

ἤϋτε πορφυρέην ἴριν θνητοῖσι τανύσση Ζεὺς κ. τ. λ.

De voce καύηξ, quae denotat avem quandam voracem, vide Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 312. Rutgersius Var. lectt. II, 20 coniecerat: ἤϋτε τις κ. δύντησιν ἐς ἀλμυρὸν οἶδμα.

(LXX)

8.

Schol. ad Aristoph. Plut. 718.

Ὅτι ἐν τῇ Τήνῳ, μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσῳ, ὄφεις καὶ σκορπίοι ἐγίνοντο. — διὸ καὶ τὸ παρὰ Ἀντιμάχῳ·

———— Τήνου τ' ὀφιοέσσης.

Schellenbergius hoc fragmentum in Lyda collocandum esse censet, ubi occasio fuerit de infortunio Zetae et Calais dicendi, qui a iustis Peliae funebribus redeuntes, in Teno insula ab Hercule occisi sunt. v. Apollon. Rhod. 1, 1304 et Acusilaum ap. Apollodor. III, 15, 2 ibique Heynii annot. Zetes autem atque Calais in Argonautarum numero posuisse Antimachum ostendit fragm. 9. Unde Weberus quoque p. 266 illud hemistichium in ordinem carminum elegiacorum recepit. — Neque solo epitheto ὀφιοέσσα gaudebat Tenus insula, sed antea quinetiam ipsa vocata erat Ὀφίουσσα. v. Stephan. Byz. v. Τήνος.

9.

(XXXVIII)

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 211.

Ζήτης αὖ Κέαίς τε. Τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος, Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων. καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος.

Quanquam huic fragmento et nro. 12. 17. non inscriptus est carminis titulus, eius tamen argumentum Argonauticum revocat ad Antimachi Lyden.

10.

(XXXIX)

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 1290.

Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λύδη φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα, διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος. —

Schol. Pindari Pyth. IV, 303 ad Antimachum respicere videtur his verbis: οἱ δὲ [φασίν], ὅτι ἐφ' οὗ ἂν ἐκαθείσθαι τόπου τῆς νηὸς, ἐκεῖ ἢ ναῦς ἔκλινεν.

11.

(XLIII)

Schol. ad Apollon. Rhod. III, 409.

Ταύρω χαλκόποδε. καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδη Ἐφαιστοτεύκτους τοὺς ταύρους ἀπεφώνησε.

In Cod. Paris. pro Ἐφαιστοτεύκτους falso legitur χαλκόποδας, quod epitheton Apollonius tribuit Aeetae tauris, non Antimachus, confirmante insuper Scholiasta ad Pindar. Pyth. IV, 398. τοὺς πυρίπρους ταύρους Ἀντίμαχος ἐν Λύδη Ἐφαιστοτεύκτους λέγει.

12.

(XLIV)

Schol. ad Apollon. Rhod. IV, 156.

Ἐν τούτοις καὶ τοῖς ἐφεξῆς φησὶ τὴν Μήδειαν ἐπιβραίνουσαν ἀρκεύθω τὸ φάρμακον κοιμῆσαι τὸν δράκοντα, ἐπὶ

δουσαν, και οὕτω τὸ κῶας ἀνελεῖσθαι· και χωρῆσαι ἀμφοτέ-
ρους ἐπὶ τὴν ναῦν, κοιμωμένου τοῦ Θηρίου· συμφώνως Ἀν-
τιμάχῳ.

(XLVI)

13.

Schol. ad Apollon. Rhod. IV, 1153.

Ἰστίον, ὅτι Τιμαίον λέγοντος ἐν Κερκύρα τοὺς γάμους
ἀχθῆναι, Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργοναυτι-
κῶν ἐν Βυζαντίῳ φησὶν· Ἀντίμαχος δὲ ἐν Λύδη ἐν Κόλχοις
πλησίον τοῦ ποταμοῦ μιγῆναι αὐτῇ [Μηδεία] φησὶ τὸν
Ἰάσονα.

(XLVI)

14.

Schol. ad Apollon. Rhod. IV, 259.

Ἡσίοδος δὲ και Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις, και Ἀντί-
μαχος ἐν Λύδη διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ φησὶν ἐλθεῖν αὐτοὺς [τοὺς
Ἀργοναύτας] εἰς Λιβύην, και βασιάσαντας τὴν Ἀργῶ εἰς
τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.

(XLI)

15.

Schol. ad Apollon. Rhod. II, 296.

Στροφάδας φησὶ κεκλήσθαι διὰ τὸ τοὺς Βορεάδας
αὐτόθεν ὑποστρέψαι, στραφέντας εἰς τοῦπίσω· λαβὼν παρὰ
Ἀντιμάχου· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῇ Λύδη περὶ αὐτῶν μέμνη-
ται. Οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλήσθαι, καθὸ ἐπι-
στραφέντες ἠὔξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἀρπυίας. Κατὰ
δὲ Ἡσίοδον και Ἀντίμαχον και Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται.

(XLII)

16.

Schol. ad Apollon. Rhod. II, 297.

Αἱ Πλωταὶ νῆσοι μετωνομάσθησαν Στροφάδες. μέμνη-
ται αὐτῶν και Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδη.

(XL)

17.

Schol. ad Apollon. Rhod. II, 178.

Ἀγηνορίδης. Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστὶν (Φινεύς),
ὡς Ἑλλάνικος. ὡς δὲ Ἡσίοδος φησὶν, Φοίνικος τοῦ Ἀγῆνο-

ρος καὶ Κασσιεπείας. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Ἀντίμαχος καὶ Φερεκύδης φησίν.

18.

Schol. Venet. ad Iliad. ζ, 200.

Ἐπειδὴ τὰς μὲν εὐτυχίας εἰώθασιν ἀναφέρειν εἰς τὴν Θεοφιλίαν, τὰς δὲ δυστυχίας εἰς ἀπέχθειαν θεῶν, τὴν μεταβολὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον τοῦ Βελλεροφόντου εἰκότως εἰς ἀπέχθειαν θεῶν ἀνατέθεικεν. ὅτι δὲ πολλή τις ἢ κατ' αὐτὸν μεταβολὴ γέγονε, δηλοῖ ἃ καταλέγει δυστυχήματα αὐτοῦ. Ἰσάνδρον μὲν γὰρ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄρης μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε, Λαοδάμειαν δὲ τὴν θυγατέρα χωσαμένη χρυσήνως Ἄρτεμις ἔκτα. — Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λύδη, ὅτι τοὺς Σολύμους ἀνείλε θεοῖς ὄντας προσφιλεῖς, διὰ τοῦτο μισηθῆναι αὐτὸν φησιν ὑπὸ τῶν θεῶν.

Animi causa adiiciamus aliquot fragmenta, sive ad Thebaidem sive ad aliud quoddam Antimachi poematum genus referenda, quae in Schellenbergii et Blomfieldii collectionibus plane desiderantur.

1.

Herodian. περὶ μονήρους λέξεως p. 4 ed. Dindorf. καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ κοινισάλεος·

Τῷ δ' αὖτ' ἀμφὶ κοινισάλεον πεπονήατο δίφρον.

Schellenbergius nro. LXXV. ex Etymol. M. p. 261 duo tantum vocabula recepit Κοινισάλεον δίφρον.

2.

Ibid. p. 36, 32. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ·

— ἀεὶ φάρεος χατέουσιν ἔχων —

3.

Ibid. p. 32, 33.

φολύες κύνες, παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ.

4.

Draco Strat. p. 33 ed. Hermann. παρ' Ἀντιμάχῳ·

Οἱ δὲ πάροιθε πόνοιο νενεύκασιν ἄλλοις ἐπ' ἄλλῳ.

Pro πάροιθε in MS. est πάροιθεν. cf. Schaefer. ad Greg. Cor. 166.

5.

Im. Bekkeri Anecd. Gr. p. 1187.

Ἔστι γὰρ τῷ κυανοχαίτου, καὶ γίνεται κατὰ μεταπλασμόν τῷ κυανοχαίτα, καὶ οὐκ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ εἰ, οἷον ὡς παρ' Ἀντιμάχῳ·

Πατρί τε κυανοχαίτα Ποσειδάονι πεποιθώς.

6.

Ibid. p. 261, 19.

Ζειροφόρος: ὁ Ἄιδης παρὰ Ἀντιμάχῳ.

7.

Ibid. p. 1223.

Ταλαῶ, Ταλαῶο (Genitivus), ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ.

8.

Ibid. p. 1386.

Κάρηας μὲν γὰρ οὐχ οἷόν τε ἐστὶ παραλαμβάνειν τῆς εὐθείαν, ἐχρῆν δὲ παραλαμβάνειν παρὰ Ἀντιμάχου εὐθείαν, οἷον

οἰκέτην θέσκε κάρηαρ,

ἀλλ' οὐχὶ κάρηας.

9.

Ibid. p. 1416.

Πύδης, Πύδου, ὄνομα ποταμοῦ, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ·

καδδ' ἐναπύδηρέοντα (sic).

τοῦτο δὲ ἐναντίως ἔκλινεν ὁ Ἀντίμαχος. ὅτε μὲν γὰρ ἰαμβικόν ἐστιν, ἰσοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, ὡς ἐπὶ τῆς ληχθείσης

χρήσεως· ὅτε δὲ σπονδειακόν ἐστιν, περιττοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, οἷον

Πύδητος καὶ τηλεκλήτου ποταμοῖο.

10.

Ibid. p. 1422.

Ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενικὴ, δηλοῖ ὁ Ἰππῶναξ εἰπών· τί τῷ τάλαντι Βοσπάλῳ συνώκησας; καὶ ὁ Ἀντίμαχος δὲ γινώσκει τὴν διὰ τοῦ $\bar{\nu}\bar{\tau}$ κλίσιν, ἐν οἷς φησὶν

οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστρυγον.

11.

Ibid. p. 1393.

Τὸ Λάδων (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ κέκλιται ἀναλόγως, οἷον Λάδωνος.

12.

Arati Vita I. Vol. II. p. 441 ed. Buhl.

Ἴσως καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ·

Γηγενέας τε θεοὺς προτερηγενέας τε Τιτῆνας.

Epimetrum IV.

DE VOCE ἈΛΙΜΥΡΗΣ.

Ad Phanoclis fragm. 1, 17.

Vox ἄλιμυρής, apud Homerum binis locis ἄλιμυρῆεις, minus accurate explicatur a Grammaticis et Lexicographis, utpote qui exempla HomERICA sequuti, Iliad. φ, 190. Ποταμῶν ἄλιμυρῆέντων, Odysse. ε, 460. Ποταμὸν ἄλιμυρῆεντα, plerumque interpretentur, εἰς θάλασσαν ῥεῖν. Quod quidem simpliciter ita explicare rationes etymologicae vetant. Etenim compositam esse vocem ex dativo ἄλι et verbo μύρεσθαι luce clarius. Iam verbo μύρεσθαι tribuitur quidem significatio *fluendi* a Grammaticis veteribus, sed nescio an non illis necessitate coactis. Etymolog. M. p. 595, 28. Μύρεσθαι, τὸ κλαίειν· παρὰ τὸ ῥεῖν τὰ δάκρυα· ἀπὸ τοῦ μύρω, τὸ ῥέω. Schol. Venet. B. ad Iliad. φ, 190. Κυρίως μύρεσθαι τὸ ἐπὶ μόρω τινὸς θρηνεῖν, ὅπερ καὶ ἐνταῦθα Ἀριστάρχος οὐ καλῶς ὑπενόησε, διὰ ψιλοῦ γράφων τοῦ ῥ. δηλοῖ γὰρ τοῦς τὴν ἰδίαν μοῖραν εἰς βάλλοντας ἐν ἄλι. Scholiastae igitur scribendum videbatur ἄλιμοιρῆέντων, quo spectat lectio Cod. Mosc. 2. ἄλιμοιρεέντων. v. Heyne ad h. l. Attamen Aristarchi ratio est vera, cui favet etiam Eustathius ad Odysse. ε, 460. Ὅτι ἄλιμυρῆεντα, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, ποταμὸν λέγει τὸν εἰς ἄλλα μυρόμενον, ἧγον κατὰ τινα ποιδὸν ἧχον ῥέοντα. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μύρεσθαι καὶ τὸ μορμύρειν γίνεται, ὡς ἐκ τοῦ μαίρειν τὸ μαρμαίρειν παράγεται. Simplicissima, ad quam redeundum, vox probabiliter est μοῖρα, quatenus significat τὴν εἰμαρμένην, θάνατον, ut Iliad. ε, 83. ζ, 488. ubi conferatur Porphyrius in Scholiis Venet. Similiter μόρος, Latine mors. Ex voce μοῖρα si quis sibi finxerit verbum, id erit μοίρεσθαι, quod quamvis non valeat usu, omni tamen non est

destitutum fundamento, ut apparet quum ex Latino *moerere*, tum ex lectione Scholiastae Venet II. φ, 190. Sed pro frequenti diphthongi *oi* et litterae *υ* permutatione (κύλα et κοίλα, ἐπικυλίδες et ὑποκοιλίδες, κύλη, κύλιξ, κοίλος. Latine *moerus* et *murus*, *roena*, *punio*) usu tritum videmus verbum *μύρεσθαι*, ex rationibus etymologicis idem denotans, quod Latinum ipsi cognatum *moerere*. Sic Homer. II. ζ, 373. γοώσά τε μυρομένη τε. ρ, 437 sq. δάκρυα δέ σφιν θειρὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέει μυρομένοισιν. cf. ρ, 441. σ, 234 sq. τ, 5. 6. 213. 340. χ, 427. Favent verba idem significantia κινύρομαι et ὀδύρομαι. Omnis autem *fletus moerens* (Cic. Tusc. I, 13) coniunctus est strepitu quodam ac murmure, quod denotatur primitiva vi *sonandi*, *obstrependi*, qualis postea etiam valuit in verbo reduplicativo, *μορμύρειν*, Lat. *murmurare*, atque etiam in exemplo Hesiodio Scut. 132. πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον, sc. ὄιστοί, ubi verbum *μύρειν* falso explicatur ῥεῖν, *fluere*.

Ad hanc rationem optime licet accommodare exempla HomERICA et quae sunt serioris aetatis, in quibus offertur vocabulum ἄλιμυρήεις sive ἄλιμυρής. Iam autem si quis Homeri ποταμὸς ἄλιμυρήεντας dixerit esse *fluvios in mare fluentes*, hoc quidem non adversabitur rerum naturae, minime tamen suffragantur Phanoclis αἰγιαλοὶ ἄλιμυρές, Apollonii Rhodii I, 913 et Oppiani Hal. II, 258. πέτρῃ ἄλιμυρής. Itaque hi loci poetarum Alexandrinorum ad propriam illius vocabuli vim indagandam longe praestant, quam Grammaticorum seriorum arbitrariae exponendi rationes. cf. Wolfi Praef. ad Iliad. p. XLIII sq. Sed ut paucis defungamur, vocabulum ἄλιμυρής significat aliquid, quod aut *strepitu quodam in mare effunditur* κατὰ τινα ποιὸν ἦχον ῥεῖν Eustath.), ut *fluvius*, (unde in Orphei Argon. 346. ποταμῶν ἄλιμυρέα ῥεῖθρα), aut *quod maris fluctibus circumstrepitur*, ut *ripa et rupes*, idem fere quod Lucretii I, 306. *fluctifragum littus*.

Epimetrum V.

AD SOLONIS, MIMNERMI ATQUE CRITIAE RELIQUIAS.

1.

Fausta fortuna accidit, ut Angelus Maius, homo in scrutandis Codicibus palimpsestis experientissimus, praeter alia antiquitatis monumenta hucusque tenebris obruta, etiam Diodori Excerpta detegeret atque in lucem emitteret *), quae nobis suppeditant aliquot Solonis elegos, inter eosque distichum ad hunc usque diem prorsus ignotum. Cuius notitiam primus mecum communicavit Welckerus, deinde Passovius totius loci apographum sua annotatione et emendatione ornatum mihi roganti Oppolium misit. Iam primum talem transcribamus hunc locum, qualis primum editus est; deinde emendandi et disponendi pericula proponamus. Cap. XXV p. 20 sq. ed. Mai. p. 23 ed. Dindorf. Ὅτι Σόλων νομοθέτης παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρεκάλει τοὺς Ἀθηναίους καταλύειν τὸν τύραννον, πρὶν τελέως ἰσχυρὸν γενέσθαι· οὐδενὸς δὲ αὐτῷ προσέχοντος, ἀναλαβὼν τὴν πανοπλίαν προῆλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν γεγηρακῶς· καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμαρτυρόμενος, ἔφησεν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ τῇ πατρίδι κινδυνευούσῃ βεβοηθηκέναι τὸ κατ' αὐτὸν μέρος· τῶν δὲ ὄχλων ἄγνοούντων τὴν ἐπιβουλήν Πεισιστράτου, συνέβη τὸν Σόλωνα τάληθῆ

*) V. *Scriptorum veterum nova collectio e Vaticanis Codicibus edita ab Ang. Maio*. Tom. II. Romae, 1827. 4. Diodori Excerpta separatim et emendatius edidit Lud. Dindorfius hac indice: *Diodori bibliothecae historicae*. l. VII—X et XXI—XL. Lipsiae, 1828. 8.

λέγοντα παραπέμπεσθαι. λέγεται δὲ Σόλων καὶ προειπεῖν τοῖς Ἀθηναίοις τὴν ἐσομένην τυραννίδα δι' ἐλεγείων·

ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,

βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίνεται ἄστερόσης.

ἄνδρῶν ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου

δῆμος αἰδρεῖη δουλοσύνην ἔπεισεν.

λείης δ' ἔξεραντα φαίδιον ἐστὶ κατασχεῖν

ἄστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ πάντα νοεῖν.

Ultimum distichum antea prorsus desiderabatur. — Vs. 1. πέλεται confirmatur ap. Plutarch. Solon. 3. χαλάζης, pro quo in Cod. Vat. legitur θαλάττης, Maius ex Plutarcho l. c. et Diog. L. I, 50 summo iure reposuit. — Primum distichum apud Plutarch, excipit alterum, quod hic et apud Diog. omittitur:

ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταρασσεται· ἦν δὲ τις αὐτὴν
μὴ κινῆ, πάντων ἐστὶ δικαιοσύνη.

Eandem sententiam pronuntiavit Cicero pro Cluentio c. 49. Ex quo intelligi potuit id, quod saepe dictum est, ut mare, quod sua natura tranquillum sit, ventorum vi agitari atque turbari, sic et populum Romanum sua sponte esse placatum, hominum seditiosorum vocibus ut vehementissimis tempestatibus concitari. — Vs. 3. μονάρχου in Cod. Vat. consentiente Diogene. Sed Diodorus XIX, 1 praebet τυράννου, quod nobis olim praefendum videbatur: hodie tamen secus cogitantibus magis placet altera lectio, qua maior apparet antithesis, in vocibus μονάρχου et δῆμος conspicua. — Vs. 4. αἰδρεῖη. Sic Cod. Vat. Diod. Exc. et Diodor. XIX, 1. Apud Diog. duo MSS. suppeditant αἰδρεῖη, MS. Palat. αἰδρης ὤν, unde editores finxerunt αἰδρης ἐών, quod pro explicatione sinceræ lectionis habendum est. — Extremo versu Cod. Vat. δουλοσύνης, quod Maius iam correxit. — Vs. 5. „ἔξεραντα. Ita evidenter cod., quod vocabulum non explico. Sed neque ἔξέρασμα satis placebat.” Haec annotavit editor Romanus. Passovius autem ad me scripsit: „Quam bene gnarus sit linguae

Graecae, in fragmento Solonis nunc primum edito novis argumentis probavit Ang. Maius. Satis quidem corruptum istud est distichon, ita tamen ut sententia facillime et certissime, versus haud sine probabilitate restitui possit. Sic enim refingenda videntur verba:

Λείης δ' ἐξάραντα [τὸ] ῥάδιον ἔστι κατασχεῖν
ὑστερον· ἀλλ' ἤδη χρεὶ [τάδε] πάντα νοεῖν.

De emendatione ἐξάραντα non est quod addam. Articulus absorpserat praecedentis vocabuli syllaba extrema, neque ad sententiae integritatem desiderabatur: τὸ ῥάδιον pro ῥαδίως dictum est, quemadmodum τὸ λοιπόν, τὸ πρῶτον et similia apud Matth. Graec. Gramm. 2. p. 573. quibus adde τὸ καλόν = καλῶς, Valok. Theocr. 3, 3. 18. Iacobs. ad Callim. Epigr. 8, 1. et Pompei. iun. 2, 1. τὸ πᾶν = πάντως Theocr. 3, 18. alia v. ap. Bergl. ad Alciphr. I, 36 p. 216 Wagn. Possis etiam λείην, sed nolim quicquam mutare: genitivus pendet ab inf. κατασχεῖν, Explica, ῥαδίως ἔξεστι λείης ὑστερον κατασχεῖν τὸν αὐτὴν ἐξάραντα. Quod supplevi in pentametro, si non scripsit poeta, scripsisse tamen potest." Aliquantulum me offendebat articulus, quam vir acutissimus voci ῥάδιον anteposuit; quam ob rem in Ephemeridibus Halensibus a. 1828 nr. 290 aliam emendandi viam ingressus sum:

λείης δ' ἐξάραντ' ἄρα ῥάδιον ἔστι κατασχεῖν
ὑστερον.

Inter vocem ἐξάραντα et ῥάδιον quam facile syllaba ρα semel fugere potuerit librarium leniter dormitantem, non est quod explicemus. Neque sensus prodit ineptus: ῥάδιον ἔστιν ἄρα ὑστερον κατασχεῖν λείης μοναρχον ἐξάραντα αὐτήν, iam facile est monarchum praeda sublata postea eam manibus tenere; i. e. ubi tyrannus semel imperio potitus fuerit, haud temere quis ei eripiet summam potestatem; Dindorfio contra non dubium videtur pro ῥάδιον sententiam poscere αὐτὸ ῥάδιον. Bene, si quis λείης dependere assumat a corrupto vocabulo ἐξεραντα, pro

quo quid revocandum arbitretur non declaravit vir doctissimus, nisi forte propensior fuerit ad Maii ἐξέ-
ρασμα. — Vs. 6. Dindorfius lacunam explevit praepo-
sitione *περὶ*, quae sane noto compendio scripta ante vo-
cem *πάντα* quam facillime potuit excidere.

Iam denique plenum octostichium emendatius pro-
dibit hocce:

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
βροντὴ δ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστεροπῆς.
ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἦν δέ τις αὐτὴν
μὴ κινῆ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλνται, εἰς δὲ μο-
νάρχου
δῆμος αἰδρεῖη δουλοσύνην ἔπεσεν.
λείης δ' ἐξάρανε' ἄ[ρα] ῥήδιόν ἐστι κατασχεῖν
ὑστερον· ἀλλ' ἤδη χρὴ [περὶ] πάντα νοεῖν.

2.

In *Mimnermi* reliquiarum numero VI collocavimus
distichum, quo *Mimnermus* vitae spatium ad sexagesi-
mum usque annum sine morbis et curis percurrendum
sibi exoptavit:

Αἰ γὰρ ἄτερ νόσων τε καὶ ἀργαλείων μελεδῶνων
ἕξηκονταετη Μοῖρα κίχρη θανάτου.

Huic epigrammatico Solo alterum opposuit, quo
Mimnermi sententiam vituperavit. Neque tamen uni-
cum illud fuit poetae Colophonii distichum, quod Athe-
niensium legislator perstrinxit, sed audiamus *Plutar-
chum* in *Comp. Solonis et Poplicolae* c. 1. Ἔτι τοίνυν
ἂ τοῖς περὶ Μίμνερον ἀντιπῶν περὶ χρόνου ζωῆς ἐπιπεφώ-
νηκε (Σόλων).

Μηδὲ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισιν
καλλεῖποιμι θανῶν ἄλγεια καὶ στοναχάς,

EPIMETRUM V.

εὐδαιμόνα τὸν Ποπλικόλαν ποιεῖ. Licet ipsa Mimnermi verba tenebris obruta sint, eius tamen sententia ex Solonis contradictione elici potest. Neque improbable est Ennii versiculum,

Nemo me lacrumis decoret, nec funere fletu
Faxit!

ad exemplar Graecum idemque Mimnermianum expressum esse; cui Cicero opposuit Solonis orationem:

Mors mea ne careat lacrumis; linguamus amicis
Moerorem, ut celebrent funera cum gemitu. *)

Iam vero pluribus exemplis evincere licet in Theognidis, qui hodie circumferuntur, elegorum sylloge multa aliorum poetarum inesse fragmenta, ut Tyrtaei, Mimnermi, Solonis, Eueni. Vide Welckeri Theognid. ed. p. 63 sq. 137 sqq. cf. ad Mimnerm. p. 38. De Eueno inspicias velim, quae disputavimus in Ephemerid. Hal. l. c. p. 646 sq. Neque igitur temere fecerit, si quis alios quoque elegos ex Theognidis farragine repetendos esse existimet, quos iustis rationibus suo vindicare studeat poetae. Reapse autem mihi nuper diligentius Theognidem perlustranti distichum oblatum est, a Mimnermi sentiendi dicendique ratione haudquaquam alienum, vs. 1069 sq.

*Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἳ τε θανάσιος
κλαίουσ', οὐδ' ἤβης ἄνθος ἀπολλύμενον.*

Sententia prorsus eadem est, quam supra ab Ennio enuntiatam proposuimus, illam quidem Solonis disticho oppugnantem, ideoque Mimnermianam. In Ennii verbis austerus quidam et rigidior inest vitae habitus; iucundior autem atque, mollior quidam sermonis

*) Cic. Tusc. I, 49. Paucissimis] verbis observare sufficiat me in Mimnermi editione p. 37 mira socordia commutasse] Ennii cum Solonis oratione; quæquam antea veram rationem sequutus eram in Solone p. 32.

tenor, floridior et hilarior vitae imago in Graeco illo disticho perspicua est, quippe quod Mimnermo dignissimum sit, cui sine amore iocisque nihil erat iucundum. — *Ἡβης ἄνθος ἀπολλύμενον* Mimnermus fragm. I, 3 sq. ita descripsit:

*ἄνθεα τῆς ἡβῆς γίγνεται ἀρπαλῆα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν.*

Eandemque sententiam eo, quo decet poetam amatorium, animi moerore amplectitur fragm. II, 3. *πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἡβῆς τερπόμεθα.* Ib. vs. 7. *μίνυθα δὲ γίγνεται ἡβῆς καρπός.* Fragm. III, 2. *πιοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικῆς τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλεον ὠφελεν εἶναι, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὡσπερ ὄναρ ἡβῆ τιμήεσσα.* cf. fragm. IV. V.

Etiam quod proxime sequitur distichum in Theognidis farragine, Mimnermo tribuendum videtur, praesertim quum iterum obvium sit vs. 877 sqq.

*Τέρπεό μοι, φίλε θυμέ· τάχ' αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανῶν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.*

Altero loco pro *τέρπεό μοι* scribitur *ἡβώοις*. Exhortatio est ad se ipsum, quo poeta inanem quemque mortis timorem a se remotissimum habere studet.

Ut denique nihil occultemus eorum, quae nobis inter Theognidea Mimnermo vindicanda videantur, etiam illud quod praecedit hexastichium inde a vs. 1063 — 1068 Mimnermi potius quam Theognidis esse contenderim:

*Ἐν δ' ἡβῆ πάρα μὲν ξὺν ὀμηλικῇ πάννουχον εὔδειν,
ἱμερῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἰέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' ἀθλητῆρος ἀείδειν·
τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἐπι τερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
τερπωλῇ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.*

Vs. 1. 2. v. ad Mimnerm. p. 13 sqq.

Vs. 3. τὸ κωμάζειν μετ' ἀθλητῆρος optime quadrat in Mimnermum poetam eundemque tibicinem. v. ad Mimn. p. 8 sq. ad Hermesian. 5, 37 sq.

Vs. 5. Loquutio ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί est Mimnermo familiaris. V. fragm. I, 5. Etiam haec sententia: Τί μοι πλοῦτος κ. τ. λ. optime convenit Mimnermo, cui in summis bonis collocanda videbantur κρυπταδίη φιλότης καὶ μέλιχα δῶρα καὶ εὐνή. fragm. I, 3.

Ad Mimnermi fragm. IX, 11. Welckerus in Sylloge epigrammatum Graec. p. 11 idiotismum in hoc versu latere sagaciter perspexit: ἐνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός ubi interpretes *aliud* vehiculum intellexissent, quum esset *iterum conscendit*. Alia huius elegantiae exempla, qua adiectivum pro adverbio ponitur, decerpit ex Aeschyl. Sept. σ. εἷς πολὺς — ὕμνοιτο. Aristoph. Av. 1254. τῆς διακόνου πρώτης ἀνατείνας τῷ σκέλη. Callim. in Dian. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσειο χεῖρας, pro πολλάκις. cf. Ruhnkenii Ep. crit. II p. 142.

3.

A. G. Langius, doctissimus Scholae Portensis Professor, in Prolegomenis ad Taciti dialogum de Oratoribus, editioni Dronkianae (Confluentibus 1828. 8.) praemissis, p. XIX sq. haec scripsit: „Ita quae apud Platonem in Charmide p. 62 ed. Heind. (c. 7 sive p. 155 Stephan.) de Critia leguntur, ὃς εἶπεν ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδός, ἄλλω ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα λέοντος νεβρόν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, quis non videt ea non ex ore, sed ex scripto aliquo carmine Critiae repetita esse, quo retulit iam Heindorfus in nota, item van Prinsterer in Prosopographia Plat. p. 138, unde miror inter fragmenta Critiae, quae nuper Nicol. Bachius singulari libello studiose collegit, non reperiri.” —

Quaquam in diligentissima etiam veterum scriptorum lectione facile quid fugere potest mentis attentionem, equidem tamen, quum Critiae Reliquias collecturus essem, me Platonis Charmidem ex Bekkeri editione tam accurate perlustrasse memini, ut vehementer accusarem negligentiam ac pigritiam meam, quam Langius invitus mihi obiecissee videbatur. Statim igitur Platonis Charmide denuo pervoluto, vix oculis meis fidem habens, nullum reprehendo *Critiam*, cui verba illa assignem, sed *Cydiam* nescio quem, eo usque ex Mimnermi tantum fragmento XVII mihi cognitum; tranquillior iam fieri incipit animus, qui semet ipse asperius increpaverat; inspicio Bekkeri Commentaria critica, omnesque fere Codices MSS. video exhibere *Κυδίαν*, *Κυ κηδίαν*, ex itacismi contagio ortum, atque unicum Urbinatem chartaceum, recentissimum una cum editionibus vulgatis *Κριτίαν*. Consulo etiam C. Schneiderum, virum humanissimum et accuratissimum, quid suppeditet Codex Lobcovicensis, ab ipso Raudniciae, Bohemiae oppidulo, nuperrime collatus: respondet, *Κυδίαν*, cum plurimis et optimis libris. Itaque corrigendus est Langius, qui priorem Heindorfi editionem ante oculos habuisse videtur; in altera enim a Buttmano adornata cap. 7 p. 67 ita legitur locus: Ἐνόμισε σοφώτατον εἶναι τὸν Κυδίαν τὰ ἐρωτικά, ὃς εἶπεν, ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδὸς, ἄλλω ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν. Atque Buttmannus in vocem *Κυδίαν* animadvertit haecce: „Hoc nomen loco eius quod ex Aldina edd. omnes invaserat, *Κριτίαν*, Beluci primus vindicavit inventum in codd. omnibus praeter unum recentissimum. Ipsius autem poetae notitiam Godofredo Bernhardy debeo indicanti locos, Plutarchi de Facie in O. L. c. 18. ubi cum Mimnermo et Archilocho memoratur *Cydias*, et Schol. Aristoph. Nub. 966. ubi e cantilena *Κυδίαν* τοῦ Ἐρμιονέως κίθαριδοῦ apponitur frag-

mentum hoc, *τηλέπορόν τι βόαμα λύρας*. Verior autem videtur illa nominis forma quam Platonis et Plutarchi libri praebent, maxime cum alibi etiam Cydiae nomen frequentatum inveniatur. Vid. Schweigh. ad Ath. 13 p. 569. a. et Paus. 10, 21." — Quoniam Plutarchus l. c. hoc ordine laudat *τὸν Μίμνερμον καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον*, πρὸς δὲ τοῦτοις *τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον*, probabile est *Cydiam* poetam fuisse antiquissimum (forsitan etiam propter Mimnermum et Archilochum, eius vicinos, *elegiacum*), qui saltem ante Stesichorum et Pindarum floruerit. Qui ab Aristophanis Scholiasta vocatur *Κυδίδης*, mihi quidem alius esse videtur atque *Κυδίας*.

Hinc conficitur Langium frustra dedisse operam Critiae Reliquiarum editionem novo fragmento locupletandi. Magis autem nostris rebus favet locus Herodiani *περὶ μονήρους λέξεως* p. 40 ed. Dindorf. v. *Ἰύτης*. τὸ δὲ παρὰ *Κρατία* ἐν ταῖς ὀμιλίαις ὀρσότης ἀντὶ τοῦ ὀρμη περάσιμον. — *Κρατίας* est scriptor plane obscurus: corrigendum est haud dubie *παρὰ Κριτία*, ex cuius ὀμιλίαις alterum quoque servatum est fragmentum, quod in nostra editione reperitur sub titulo 40. p. 105.

In Platonis Civitate II p. 367 E haec verba leguntur: *Καὶ ἐγὼ ἀκούσας αἰεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνν γε ἤσθην καὶ εἶπον· Οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστής, εὐδοκμήσαντας περὶ τὴν Μεγαροῦ μάχην, εἰπών·*

παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός.

Ad hunc versum respicit Aelius Aristides T. II p. 73 ed. Iebb., ubi Plato dicitur ὁ τοῦ ἐπιγράμματος μετέχων, καὶ δι' ὃν τὸ Ἀρίστωνος γένος θεῖον ὡς ἀληθῶς. Quod quidem significat ipsius Platonis, quippe qui Aristonis fuerit filius, laudes hoc epigrammate celebrari.

Eiusdemque Aristidis Scholiasta p. 144 ed. Frommel. annotavit: Ἐπίγραμμα ἦν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀρίστωνος, λέγον οὕτως·

Ὡ παῖδες κλεινοῦ, θεῖον γένος

Τινὲς οὖν φασιν, ὅτι διὰ μόνον Πλάτωνα τὸ θεῖον εἶπε, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι θεῖός ἐστιν, ἄλλοι δὲ φασιν, ἐπειδὴ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἠρίστευσεν. Aristonis illud esse epigramma ipsum vetat argumentum; ideo fallax atque inanis iudicanda est Glossatoris sapientia. Philologo autem prorsus indigna est Frommelii temeritas, in notis exponentis: „Extat hoc epigr. inter Brunckii Anal.” cett., quem locum si accuratius indicare voluisset, profecto non poterat, propterea quod ille versus nusquam in Brunckii Analectis reperitur.

Schleiermacherus ad Civitatis Platonicae interpretationem germanicam p. 537 poetam elegiacum a Platone excitatum Critiam esse voluit: „Dieser Elegien-schreiber ist ohne Zweifel Kritias, von dem Plutarchos auch Verse aus einer Elegie an den Alkibiades (fragm. 3. 4) anführt, und es wird wohl kein Widerspruch seyn, wenn er hier ein Liebhaber des Glaukon genannt wird, im Charmides aber ziemlich als ein Liebhaber von diesem erscheint, der ein Mutterbruder des Glaukon war.” — Iam ego in Critiae reliquiarum editione p. 45 ostenderam ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ ex dicendi formula καὶ νῦν abunde liquere non Alcibiadem solum, sed alios quoque viros perillustres a Critia celebratos fuisse elegis, quos olim utrumque illud excepisset distichum hucusque servatum. Neque ideo inepta mihi videtur eiusdem Schleiermacheri coniectura, ex Aristidis loquutione, ὁ τοῦ ἐπιγράμματος μετέχων, concludentis illum versum pertinuisse ad prooemium quoddam epigrammaticum Critiae elegis praemissum. Nimirum Plato ipse versiculi sedem, quam olim in scriptoris opere obtinuisset, significavit τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων,

unde, si quidem re vera Critiae est, mire comprobantur ea, quae in eius elegorum fragmenta animadvertimus p. 25 sqq. ita ut corpus elegorum politicorum initium cepisse videatur ab hocce versu:

Παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 6 lin. 19. corrige *Μοισῶν*.

- - - 20. corrige *ταχυπειθής*.

- - - 23. corrige *δὲ ποτ' ἀκρίδας*.

- 7 lin. 16. Ante omnia respectus habendus participii *ἀξιῶν*, unde patet Plutarchi narrationem ita esse intelligendam, ut, si quis Prodicum aut Philetam civitati cuidam administrandae praepone voluerit, stupide agat, non reapse ad civitatis cuiusdam gubernacula unquam accessisse Philetam.

Pag. 13 extr. Propertii locus ex nuperrima Iacobi interpretatione scribendus videtur hoc modo :

*Tu — satius, — memorem Musis imitere Philetam,
Et non inflati somnia Callimachi.*

Pag. 15 lin. 9. dele *περὶ πάντα*.

- 15 extr. *Battiades* imprimis appellatus esse videtur Callimachus *Batti filius*. Cf. p. 12 supra.

Pag. 28 lin. 4. post *πῆμα* pone comma.

Pag. 29. Aug. Meinekius ad Euphorionem p. 18 de Philetae *Ἐρμῆ* ita iudicavit: „Quos Stobaeus Eclog. Phys. p. 156 Heer. e Philetae *Ἐρμῆ* attulit versus, eos et ipsos aliquando ad Eratosthenem referendos putabam. Nunc quominus Philetae nomen retineatur non impedio, modo ne quis quod Strabo Lib. III p. 255 Alm. servavit distichon elegiacum, ex eodem carmine, epico certe hexametrico, petitum arbitretur, quae Tyrwhitti aliorumque fuit sententia.” Sed non Strabo solum, etiam Stobaeus (fragm. 5) distichum servavit, cui lemma praepositum est *Ἐρμού*.

Pag. 25 Strabonis locum vir doctissimus emendandum putavit *Φιλητῆς ἐν Ἐρμείᾳ*, neque minus Parthenii locum, ubi distinctis litteris scriptum est *Φιλητῆς Ἐρμῆ* (non

- Ἐρμῆ), ad Philetæ Hermæam quendam esse referendum. Idem Meinekius pro insigni ipsius humanitate observationes quasdam mecum communicavit sua manu scriptas, quas serius ad me pervenisse vehementer doleo, et in quibus hunc locum hisce verbis expedivit: „De Ἐρμῆ coniecturam periclitatus sum ad Euphor. p. 18. 25. De qua utcunque statuatur, certe Gaisfordii audacia improbanda est, qui apud Stob. Florileg. 118, 4 corruptum in margine nomen Εἰρήνης in Ἐρμῆς mutandum versusque illos e Philetæ Ἐρμῆ ductos coniecit in Indice. Pro Εἰρήνης legendum esse Ἡρίνης alio loco docebo.” Ingeniosa profecto coniectura eademque satis probabilis. Equidem Gaisfordii audaciam silentio praetermittendam esse existimaveram.
- Pag. 37 fragm. 8, 1. πεφύρησαι χαλεποῖσιν. est idem quod Solonis δ, 61. κακαῖς νόσοισι κυκώμενον.
- Pag. 39 lin. 13. supple *perspexit*.
- Pag. 44 lin. 2. De loquutione τὰ μέτρια v. Matthiae Gramm. Gr. Vol. II p. 573. — Meinekius quoque Philetam nulla, quae vulgo habeantur, scripsisse epigrammata et fragmenta illa ad elegiaca carmina revocanda esse censet.
- Pag. 51 lin. 3 corrige *Cypseli*.
- Pag. 56 lin. extr. corrige *aperuit*.
- Pag. 57. De platano patulis diffusa ramis locus classicus extat in Platonis Phaëdro p. 280 B.
- Pag. 65 not. vs. 2 lin. 3. corrige *εὐδαιμονία*.
- Pag. 77 fragm. 54. Meinekius coniecit τὴν ὑπώδη γῆν, idque verissime.
- Pag. 82. In Kayseri editionem p. 31 sq. Meinekius acutissime animadvertit: „Tota haec de Philetæ Naxiacis disputatio concidit loco Etymol. M. p. 795, 12. παρὰ τὸ φιλῶ, φίλος ὀηματικὸν ὄνομα, οὗ παράνομον Φιλίας, ὡς πρῶτος Ἡρωτίας, ἄριστος Ἀριστίας. Φιλτίας δέ ἐστιν ὁ καλούμενος ἱστορικὸς, ὁ τὰ Νάξια (l. Ναξιακά) συνθεῖς. Ex quo manifestum est etiam apud Eustathium, cuius verba adscripsit Kayserus, pro Φιλίας legendum esse Φιλτίας. Eudociae auctoritatem, quam Eustathii commentarios passim ad verbum exscripsisse constat, nemo obvectet. Iam illud etiam intelligitur, non recte Franckium apud Eustathium pro Callino Callimachi nomen reposuisse. Quis enim praestet Philteam illum non perantiquum fuisse scriptorem, ut iure cum Callino componi potuisse videatur.” Iam quidem corruunt profecto Philetæ Naxiaca, cuius

ruinae in hac nova editione nullum adhuc apparere vestigium merito dolendum est.

Pag. 99 lin. penult. corrige *Antoninus*.

Pag. 116 sqq. Ex Hermannii programmate, cuius in praefatione mentio est facta, observationum et coniecturarum spicilegia his additamentis commodissime inserenda esse videntur.

Vs. 3. Herm. mavult ἀπενθέα χῶρον, sive is ignorabilis intelligendus, sive ex quo nulla venit fama.

Vs. 4. Herm. coniecit ἀόκνην. — Gu. Ern. Weberus in Diario schol. censuram agens opusculi Rigleriani a. 1829 nr. 2. Goettlingii proposuit coniecturam ἀκαλήν. Hesych. ἀκαλα, ἄποφα, ἤσυχα. ἀκαλόν (mutato accentu), ἤσυχον, προῆον, μαλθακόν.

Vs. 5. Herm. nobiscum consentiens nihil mutandum censet, „Si quid suspectum in hoc loco, est id ὀνομένη, inusitata, sed propria tamen significatione positum, ut non videatur mutandum esse. Si tamen, συρομένη praestaret aliis coniecturis.”

Vs. 8. Herm. pro verbo ἐξανέπεισε, quod non solum propter aoristum pro imperfecto positum, sed magis etiam propter totius loci rationem vitiosum esse versus 13 doceat, reponendum censet ἐξανέλισσε, quo poeta significet Orpheum securum inter inferni horrores omnium celebrasse laudes deorum. Sed nescio an non poeta ipse tam accuratam et constantem sententiarum habuerit rationem. Omnes Orpheus sibi propitios reddidit deos infernos, imprimis autem Plutonium atque Proserpinam, μεγάλους ἀνακτας.

Vs. 9. 10. Hermannum offendit ἡδὲ καί, cuius, ut paullo minor pravitas, elegantior non minor sit, quam illius inscriptioni Crissaeae iterum iterumque frustra obtrusi καί τε. v. Boeckhii Corp. Inscr. Gr. Vol. I tit. 1 Praef. pag. XXII. Sed hoc loco ἡδὲ καί idem valere videtur atque nostrum und sogar. Iam Herm. proposuit: Κόκκινόν τ' ἀνέθιστον ἐπ' ὀφρύσιν οἰδήσαντα εἶδε, καὶ αἰνοτάτου βλέμ' ὑπέμεινε κινός.

Pag. 121 ad vs. 10 lin. 5. corrige πενηκοντακάρητον.

Vs. 17. Herm. emendationem πολὺν μύστησιν novissimis editoribus assignavit, quanquam a Blomfieldio profectam.

Vs. 19. Herm. scribendum putat Ῥάριον ὀργειῶν νόμῳ διαποιπνύουσα Δημήτρα. Weberus l. c. suam interpretationem

ex I. C. Orellii coniectura fluxisse profitetur: *Ῥάριον ὄργιων* (s. ὄργειῶν) ἀνὰ λείμακα ποιπνύουσαν Διμήτρι. Nobis acquiescendum videtur in ea quam in ordinem recepimus coniectura, ubi tamen dativi formam *Διμήτρεα*, a Codicum vestigiis proximam, temere negleximus.

Vs. 21. Hermanno, quum μέλαθρον vix aliter quam de sede Cumana intelligi possit, parum apte Boeotus dici videtur Hesiodus. Itaque commendat Rigleri et Axtii coniecturam *Κυμαῖον ἀποπρολιπόνια μέλαθρον*. Sed quaeritur, an Hesiodus non eodem iure vocari possit *Βοιωτός*, quo Mimnermus, Colophone natus, etiam Smyrnaeus, Tyrtaeus, natus Atheniensis, etiam Milesius atque alii aliter denominati sunt a sedibus postea electis.

Vs. 25. corrige λόγων.

Vs. 28. Herm., qui comma posuit post φυλάσσει, simplicem sententiam amplectitur, aeternum esse Homerum; unde sic poetam scripsisse suspicatur: *ἡδιστον πάντων δαίμονα μουσπολῶν ᾗδῆσιν*. „haec enim verba coniungenda sunt: *dulcissimum deorum Amorem carminibus colens*. Recordabatur, nisi fallor, quod Hesiodus dixit, *ἦδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν*. Non habeo aliud exemplum verbi *μουσπολεῖν*, sed exemplis in hoc genere non opus. Eodem modo, nisi quis forte id hic quoque praeferat, *μουσποιεῖν* dixit Aristophanes Nub. 334.” — Iam suo quisque fruatur iudicio.

Pag. 133 vs. 26 in altera pentametri parte, accuratam sententiae interpretationem sequutus, rationes metricas, ut passim, prudens violare coactus eram.

Vs. 33. Herm. nobiscum revocans formam Homericam *Ἰκαρίον*, cetera feliciter tentasse videtur: *κλαῖεν δ' Ἰκαρίον*.

Vs. 35. Hic quoque Hermanni delectamur consensu: „Nullo pacto, inquit, fieri potest, quod Ruhnkenio videbatur, ut *πολλὸν ἀνατλάς* coniungatur cum *καίετο μὲν Ναννοῦς*. Alia haec mala, quam amoris curas, fuisse crediderim: ac mox graves inimici memorantur Hermobius et Phercles.”

Vs. 37. *Πολιῶ*, nisi forte *σκολίω*, Herm. exquisitius dictum arbitratur de *senili* tibia, quacum interpretatione confertur nostra. In ceteris vir sagacissimus eandem nobiscum sequutus est et emendationem et explicationem, quippe qui hodie pro *δέ τε* etiam librorum lectionem *δ' ἐπὶ* retinendam censuerit, atque bellissime *συνεξανύειν* ad Mimner-

num rettulerit, quod tibicinam ipse tibia canens sequebatur.

Vs. 38. Weberus l. c. coniecit *κώμους ἐλλυσιν εἶχ' ἀνίης* sive *εὐρ' ἀνίης*.

Vs. 39. Herm. quoque observans verbum *ἐχθρῶ* aeque inusitatum esse ut *ἐχθρῶ*, totum locum optime sanare videtur: *δήχθη δ', Ἐρμόβιον τὸν αἰεὶ βαρὺν ἠδὲ Φερέκην ἐχθρὸν μισήσας οἷ' ἀνέπεμψεν ἔπη.* i. e. *Poenituit eum carminum, qualia effuderat, quum semper sibi gravem Hermobium inimicumque Phereclum odio persequeretur.* Acute enim perspexit Herm. hanc in verbis illis sententiam requiri, amore constrictum odium abiecissee Mimnermum inimicorum, cum quibus antea graves iras exercuisset; quemadmodum Hermesianax in fine fragmenti Aristippum ab solitis disputationibus refugisse dicat. — Ceterum in nostra editione corrigendum est *ἠδὲ*, quod typhotheta disiunxit *ἠ δὲ*.

Vs. 43 sq. De ingeniosa Hermannii coniectura iam supra disputatum est p. 241. Goettlingius autem apud Weberum l. c. proposuit:

*Δαρδανίην δὲ, θανοῦσαν οἷ' ἐν ξηρῇ θέτο γαίην,
καλλίον αἰείδων ἤλθεν ἀποπρολιπὼν κ. τ. λ.*

Vs. 44. Osannus ad Apulei. 23 coniecit *Κιλλάνιον πεδίον*.

Vs. 45. Cum Herm. scribendum *ἄκρην*.

Vs. 51. Herm. „MSS. *Ἀνακρίων*, quod praeferrem, si *ἐφωμύλησεν* plene scriptum invenirem. Valde enim insolenter penultima sub ictu versus producit, et facillime id evitare potuerat poeta, si scripsisset, *καὶ γὰρ τὴν ὀ μελιχρὸς Ἀνακρίων ἐφίλησεν.*” —

Pag. 149. Ultimus versus, quem typhothetae nescio quo casu transpositum esse video, primum locum occupare debet.

Vs. 54. Herm. proposuit *δούρει*, sicut *δόρει* dicitur, quamvis nemo facile inveniat, quo illud exemplo defendi possit.

Vs. 55. Herm. coniecit *τὸ δ' δμούριον εἰσιδε λέκτον* (immo *Λεκτόν*).

Vs. 59. Sero demum exploravi Reisigium, virum *κριτικώτατον*, litterarum incommodo diis Manibus nuper aggregatum, in enarratione Oedipi Col. pag. IV proposuisse:

*Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἀναγεῖραι εἶαρι εἰδὸς
[φθέγμα τὸ...] Ζεὺς ἔπαρσεν Σοφοκλεῖ.*

Hermannus autem:

Βάκχον καὶ τὸν ἔρωτ' ἀνέγειρε Θεωρίδος; . .

. . . Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

„Lacuna quid continerit, plane incertum: sed tamen, opinor, aut, cuiusmodi quid suspicatus est Ilgenius, *arte ab Ioue accepta*, ut *τεχνοσάφω φρενί, τήν*, aut de senectute, ut *καὶ γεραιῶ γὰρ ἔρῶν*, utrumvis, si in fine hexametri *οἶσθα* fuit.” Nobis acquiescendum videtur in iis, quae in ordinem recepimus.

Pag. 154 in not. lin. 9. corr. *τέχνην*.

Pag. 155 in not. lin. 10. *ὡςπερ* pro *ἡδισπερ*.

Vs. 62. Herm. sic corrigendum putat: *καὶ σπανίων μῖσος κτώμενον ἐκ συνόδων*, provocans Moschopulum in Vita Euripidis: *σκηθρωπὸς δὲ τὸ ἦθος ἦν καὶ ἀμειδῆς καὶ φεύγων τὰς συνοουσίας· ὄθεν καὶ μισογύνης ἰδοξάσθη*.

Vs. 66. Herm. *Αἰγείων* scribendum suadet, quod, si cum praecedentibus verbis coniungatur, per se nihil habeat, quod improbari possit, siquidem urbs Aegea Macedonici regni sedes fuerit. Neque tamen eorum improbat sententiam, qui hic quoque mulieris nomen, quam Euripides amaverit, latere sint suspicati.

Vs. 68. Herm. „Languet *ἀμφι βλον*, etiam si de vita luctatum cum canibus dici Euripidem credas. Quare *Ἀμφιβλον* scriptum fuisse puto. Moschopulus eum hominem Lysimachum vocat.” Coniectura sane ingeniosissima eademque simplicissima.

Pag. 159 lin. 3. corrige *cadat*.

Vs. 71. Herm. *παιδευθέντα* explicat *castigatum*: „respicit enim, inquit, poeta poenam, qua affectus, a Dionysio fuerat Philoxenus: unde ille *τιναχθεῖς*, vehementer commotus, *ὠρυγῆ*, magno cum eiulatu per urbem Colophonem transiit, quum se in patriam Cythera reciperet.” Quae quidem interpretatio nescio an sit exquisitior quam verior.

Vs. 75. Corrige *ἀοιδόν*.

Vs. 77. Corrige *θοήν*. Herm. „Libri *Βαυτίδα*. Id quum Graecum nomen esse docuit Ruhnkenius, non refutavit Scaligerum, qui Ovidii duobus locis adductus *Βαυτίδα* scribendum censuit. Non est enim credibile, nomen, quod ex ipsius Philetæ carminibus notum esset, ab aliis aliter esse scriptum. Itaque nisi in Ovidii locis peccasse librariorum ostendatur, corrigendus erit Hermesianactis versus.” —

- Vs. 78. Hermanno scribendum videtur *τρύβμενον*, quanquam librorum lectio explicari potest.
- Vs. 80. Herm. perelegantem et fortasse veram designat Heinrichii coniecturam *σκοιτήν*.
- Vs. 81. Herm. scribendum putat *αὐτῆ* pro *αὐτῆ*, „*quos anhelans cura disputando de rebus amoris macilentos reddidit. Πικρὰ* vel *amori opposita*, vel *acuta* intellige, ut Platoni *πικρὸς ἔρωσ* dictus, si sic scripsit, apud Athen. p. 589 C.”
- Vs. 82. Etiam Herm. defendit lectionem *κῆδος* contra Ruhnkenii *κῦδος*. „Certe non minus apte, nisi aptius etiam curam in dīcēdo suam ponens, quam gloriam dicendī nacta exsanguis reddere sophistas dicitur gravis illa virtus.”
- Vs. 83. Herm. retinendam censet lectionem Aldinam *οὐδ' οἱ δεινόν*, quod usui epicae dictionis congruum, ut apud Homer. *οὐδέ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν*. Et quum pateat, non dici illos non aversatos esse bellum Amoris, sed propulsare nequivisse, probabiliorem habet alteram scripturam *ἀπειρέψαντο*.
- Vs. 84. Elegantissima est Hermanni emendatio, *φθάνόμενοι δεινόν*, sed dubitandum, an eadem sit verissima. — Pag. 169 l. 5. corr. *φαινομένοι*.
- Vs. 88. Herm. itidem retinendum iudicat *ἀποτασσόμενον*, *distribuentem*, laudans eundem huius verbi usum apud Diophantum in Brunckii Anal. II p. 307. *τοῖς προπόλοισι πιεῖν χρῆσι ἀποταξάμενος*.
- Vs. 92. Herm. eandem atque ego interpretationem sequutus, „*Ἐξεπόνῃσ*, inquit, non mutaverim propter insolentius addita *ἐκ βαθείης ψυχῆς*. Nam quum ex profunda mente leviores curas elaborasse Socrates dicitur, in his eum curis mentem suam, alias in rebus gravissimis occupatam, exercuisse significat poeta.”
- Vs. 94. Herm. „Recte libri *λόγῳ*. Hoc enim dicit poeta, non potuisse facto finem invenire Socratem, quum tamen verbis ubique se expedire didicisset. Non male legeretur, *οὐδέ τι τέκμαρ εὔρ' ὁ λόγῳ πολλὰς εὐρόμενος διόδους*.”
- Vs. 95. Herm. *ἄνδρα δὲ Κ. ἔσω π.*
- Vs. 96. Herm. „Scribendum *ἀπιθάνης*, non quod Aristippus eam magna pecunia conduxerit, sed quod florida aetate difficilis aditu fuit, de qua re scriptum apud Athenaeum XIII p. 570 B. C. 885 D.”

Vs. 98. Herm. „Quia res exigit, non obscurum videtur. Agnam enim cum Laide petere consueverat Aristippus teste Athenaeo p. 588 E. Ἀριστιππος δὲ κατ' ἔτος συνδιηγερεν αὐτῇ ἐν Αἰγίῳ τοῖς Ποσειδωνίοις. Nec solo id Neptuniorum tempore factum esse, idem Athenaeus indicat p. 544 D. διέτριβε δ' ὁ Ἀριστιππος τὰ πολλὰ ἐν Αἰγίῳ τρυφῶν. Hinc litterarum vestigia sequenti facilis se offert coniectura: φεύγων εὐλιμένων ἐξ Ἐφύρης ὁρίων." —

Pag. 193. Formam μελεδώνη nuper etiam Heinrichius ad Cicero de Re pub. p. 161 exterminandam esse censuit. Sed aut nominativus μελεδῶναι aut accusativus Aeolicus μελεδῶναι extat praeterea apud Sapphonem fragm. XI ed. Neue.

Pag. 197 not. lin. 3. corr. *Myrsili*. lin. 13. *Αυρησαός*.

Pag. 202 not. lin. 7. rescribe *pedem dactylicum*.

INDEX VOCABULORUM.

(Littera *Φ.* significat Philetam, *E.* Hermesianactem,
φ. Phanoclem, *A.* Antimachum.)

<p><i>Ἀγακλῆς</i> <i>A.</i> 2.
 <i>ἀγακλύμενος</i> <i>A.</i> 5, 2.
 <i>ἀγέραςτος</i> <i>E.</i> 5, 15.
 <i>ἀγκάλη</i> <i>Φ.</i> 33.
 <i>ἀγροιώτης</i> <i>Φ.</i> 9, 1.
 <i>ἀγρυπνος</i> <i>φ.</i> 1, 5.
 <i>ἀγχόθι</i> <i>Φ.</i> 22, 1.
 <i>ἀέξειν</i> <i>Φ.</i> 3, 1.
 <i>ἀηδών</i> (<i>Σαπφώ</i>) <i>E.</i> 5, 50.
 <i>ἀθέμιστος</i> <i>E.</i> 5, 9.
 <i>αἵπος</i> <i>Φ.</i> 23.
 <i>αἴσα</i> <i>E.</i> 5, 27.
 <i>ἄκατος</i> <i>E.</i> 5, 4.
 <i>ἀλγύνειν</i> <i>E.</i> 5, 51.
 <i>ἄλιμυρῆς</i> <i>φ.</i> 1, 17.
 <i>ἄλιμυρός</i> <i>A.</i> 7.
 <i>ἄλσος σκιερόν</i> <i>φ.</i> 13.
 <i>ἀμέλγειν</i> <i>Φ.</i> 35.
 <i>* ἀμέριμνος</i> <i>Φ.</i> 26, 8, 23, 1.
 <i>ἄμμιγα</i> <i>E.</i> 5, 53.
 <i>ἄμόραι</i> <i>Φ.</i> 34.
 <i>ἀμπλακίη</i> <i>φ.</i> 1, 28.
 <i>ἄμφωτις</i> <i>Φ.</i> 35.
 <i>ἀνάγειν</i> <i>E.</i> 5, 1.
 <i>ἀνάγκη ἰσχυρά</i> <i>Φ.</i> 7, 1.
 <i>ἀναδέχεσθαι κόμους</i> <i>E.</i> 5, 47.
 <i>ἄναυδος</i> <i>φ.</i> 1, 19.
 <i>ἀνία</i> <i>Φ.</i> 8, 3. <i>κουφοτιέρη</i> <i>E.</i> 5, 92.
 <i>ἀντίπαλος</i> <i>E.</i> 5, 56.</p> | <p><i>ἀνύειν ἀτραπὸν</i> <i>Φ.</i> 5, 2.
 <i>ἀοιδιᾶν</i> <i>E.</i> 5, 13.
 <i>* ἀπάρχεσθαι ὕμνων</i> <i>E.</i> 5, 26.
 <i>ἀπειθής</i> <i>E.</i> 5, 3.
 <i>* ἀπιδανός</i> <i>E.</i> 5, 96.
 <i>ἀποτάσσεσθαι</i> <i>E.</i> 5, 88.
 <i>ἀποφώλιος</i> <i>Φ.</i> 9, 1.
 <i>ἀραιός</i> <i>Φ.</i> 6, 1.
 <i>ἀρετή δεινή</i> <i>E.</i> 5, 82.
 <i>ἄστυλιξ</i> <i>Φ.</i> 36.
 <i>ἀτραπός</i> <i>Φ.</i> 5, 1.
 <i>ἀϋτεῖν ἐπὶ μακρόν</i> <i>E.</i> 5, 5.
 <i>ἄχαιά</i> <i>Φ.</i> 37.
 <i>ἄχνη</i> <i>Φ.</i> 38.
 <i>ἄχος χαλεπός</i> <i>Φ.</i> 7, 3.
 <i>ἄωτον</i> <i>Φ.</i> 39.

 <i>Βαβυκάς</i> <i>Φ.</i> 40.
 <i>βίβλοι λόγων</i> <i>E.</i> 5, 25.
 <i>βίοτος μαλακός</i> <i>E.</i> 5, 14.
 <i>βουγενής</i> <i>Φ.</i> 17.
 <i>Βυρίνη</i> <i>Φ.</i> 19.

 <i>Γαληναίη</i> <i>Φ.</i> 8, 2.
 <i>γεγενεάνται</i> <i>Φ.</i> 65.
 <i>γεωμετρίη</i> <i>E.</i> 5, 86.
 <i>γηρύεσθαι</i> <i>Φ.</i> 16, 1.
 <i>γλήν</i> <i>E.</i> 1.
 <i>γυάλος</i> <i>Φ.</i> 41.</p> |
|---|---|

- Δείλαιος* Φ. 2, 2.
δειμα σκληρόν E. 5, 12.
δεινος Φ. 42.
δέμεσθαι Φ. 14, 2.
δέρκεσθαι E. 1. φ. 1, 6.
 * *διαποιπνέειν ὄργια* E. 5, 19.
δόνακες μεγάλαι E. 5, 6.
δουρίν E. 5, 54.
δύπτειν A. 7.
- Ἐκτοθι* A. 1.
ἐκπονεῖν ἀνίας E. 5, 92.
ἐκποσθεν Φ. 7, 3.
ἐκφορεῖν E. 5, 18.
ἐλινός Φ. 43.
ἐλλικων καμπά E. 5, 86.
ἐμπεδος Φ. 13, 4.
ἐναντίον ἔρχεσθαι Φ. 5, 2.
 * *ἐνόησις* Φ. 26, 3.
ἐξαναπίθειν E. 5, 8.
 * *ἐπισκοτεῖν* Φ. 31.
ἐπιφέρβεσθαι φ. 2, 2.
ἐρκτωρ A. 6.
ἐρι λευκόν Φ. 18.
ἔρως ἄρρηγ φ. 1, 9. 10.
ἐσναίεσθαι E. 5, 31.
εὐασμός E. 5, 18.
 * *εὐδαιμονεῖν* Φ. 28, 2.
εὐήκης φ. 1, 8.
εὐχρεως A. 5, 1.
εὐωδής Φ. 22, 1.
ἐφομιλεῖν E. 5, 52.
- Ἠγάθεις* φ. 3, 2.
ἠνίοχος δεινός E. 5, 84.
ἠρανος Χαρίτων E. 5, 16.
 — *πάσης ἱστορίας* 22.
ἠχος ἠδύς E. 5, 35.
- Θαλερός* φ. 1, 6.
Θήγεσθαι φ. 1, 8.
Θοοῦσθαι φωνήν E. 5, 11.
- Θρεπτήριον* A. 4, 1.
Θρηίκιος φ. 1, 1. 12.
θρήσασθαι Φ. 21.
- Ἰάκχα* Φ. 45.
Ἰακχαῖος στέφανος Φ. 22, 2.
ἰξὺς ἀραιά Φ. 6, 2.
ἰσθμιον Φ. 46.
- Καίεσθαι Ναννοῦς* E. 5, 37.
κακομήχανος φ. 17.
κάκτος ὀξεῖη Φ. 16, 2.
κάμνεσθαι οἴκους Φ. 7, 3.
καύηξ A. 7.
κεφαλή λυγείη φ. 1, 18.
κῆδος E. 5, 82.
κημοῦν E. 5, 38.
κιθαρίζειν E. 5, 7.
κιθαριστὺς ἡμερτή φ. 1, 21.
κλαίειν ἐκ θυμοῦ Φ. 10, 1.
κλαυθμός Φ. 2, 1.
κλήθη Φ. 9, 2.
 * *κολλᾶν* Φ. 30, 4.
Κολώνη E. 5, 57.
κόμμα μελαγκράνιον Φ. 6, 2.
κορεσσάμενος κλαύθμοιο Φ. 2, 1.
κόσμος ἐπέων Φ. 9, 3.
κρήιον Φ. 47.
κρόταφοι Φ. 15, 2.
κρύφιος E. 5, 18.
κτερίζειν φ. 1, 18.
κύδοιμος Ἐρωτος E. 5, 83.
κύπελλον Φ. 48.
κύων αἰνότατος E. 5, 10.
Κώκντος ἀθέμιστος E. 5, 9.
κώμη Ἀσκραίων E. 5, 23.
- Λαιψηρός* Φ. 12, 2.
λαῦρα E. 5, 65.
λενγαλέος Φ. 6, 1.
λευκόλοφος Φ. 14, 2.

λόγιον κρύφιον E. 5, 18.
 λύρη λιγυρή φ. 1, 16.
 λωτός πολίος E. 5, 37. λωτοῦ
 ταμῆς ib. 70.

Μαίεσθαι E. 5, 80.
 μακέλη Φ. 9, 2.
 μειδιᾶν ἐπ' ὄφρυσιν E. 5, 9.
 μελαγκράνιος Φ. 6, 2.
 μέλαθρον E. 5, 21.
 μελεδώνη ἄγρυπνος φ. 1, 5.
 μέλεος Φ. 2, 1. 13, 3.
 μέλισσα Ἄτιθις E. 5, 57. μέ-
 λισσαι βουγενεῖς Φ. 17.
 μελιτώματα Φ. 34.
 μελιχρός E. 5, 52.
 μένος πυρός E. 5, 91.
 μήλα Διωνύσοιο Φ. 15, 2.
 μονόζωστος E. 5, 7.
 μουσοπόλος E. 5, 28.
 μυρίον E. 5, 55.

Νεβρός Φ. 16, 1.
 νέμειν μοῖραν Φ. 11, 2.
 νεωρής Φ. 3, 1.
 νῆμα ἄλλυτον φ. 2, 1.
 νήχυτον ὕδωρ Φ. 24.
 νυκτέριος E. 5, 64.

Ὀδλιτῆς Φ. 5, 2.
 οἶμος μύθων παντοίων Φ. 9, 4.
 οἴνηρός E. 5, 54.
 οἰχόμενος E. 5, 5.
 ὄμπνιος Φ. 49.
 ὄνυξ E. 5, 62.
 ὄργειων A. 2.
 ὄρειφαίτης φ. 3, 1.
 ὄσον ὄσσον Φ. 8, 2.
 ὄφιοις A. 8.

Πάντοιος E. 5, 8.
 πέζα Ἐλευσίος E. 5, 17.

πέλλα Φ. 50.
 πεντάμετρος μαλακός E. 5, 36.
 πεποῖανται Φ. 65.
 περισφίγγεσθαι E. 5, 81.
 πείσσειν ἄλγεα Φ. 1, 1. 3, 1.
 πινοῦν Φ. 6, 1.
 πλάτανος λασιή Φ. 21.
 πλῆσσειν. ἐξ ἔρωτος πληγεῖς E.
 5, 42.
 πόθος θηλυτέρων φ. 1, 10.
 πολεῖν Φ. 13, 1.
 πολιήτης E. 5, 75.
 πολύμνηστος E. 5, 17.
 πολυπρήων E. 5, 57.
 πολυφραδίη ὕμνων E. 5, 51.
 πομπεύειν A. 5, 2.
 πραπίδες δειλαίαι Φ. 2, 2.
 πρόξ Φ. 51.
 προσανξάνειν Φ. 13, 4.
 προςηγής Φ. 10, 1.
 προχοή Φ. 19.
 προχύτης Φ. 52.
 * πτοιεῖσθαι Φ. 13, 1.

Ῥάριος E. 5, 19.
 ῥόδιον γλαυκόν φ. 1, 14.
 ῥύεσθαι E. 5, 6. 78.

Σελάσπετρος Βυρίνη Φ. 19.
 σήματα κυάνεα φ. 1, 26.
 σκαλλίον Φ. 53.
 σκεῖρος Φ. 54.
 σκληρός E. 5, 12. 79.
 σκολιή σοφία E. 5, 80.
 * σκύζη Φ. 32.
 * σπληνίον ἔλκος Φ. 30, 2.
 σπολεύς Φ. 55.
 στέλλεσθαι κισθάρην E. 5, 2.
 στέργειν ἐκ θυμοῦ φ. 1, 2.
 στίζειν ἀλόχους φ. 1, 25. γυ-
 ναῖκας 27.

συνεξανύειν κώμους E. 5, 38.
σφαίρη βαιή E. 5, 88.

Τάλαρος Φ. 18.
τέμεινος λαιμηρῶν ἀνέμων Φ.
12, 2.

τετρήχασιν Φ. 8, 3.
τινάσσειν E. 5, 71.

τρίστοιχοι κεφαλαί E. 5, 12.
τρύχειν φ. 1, 6.
τύμμα Φ. 16, 2.

ἴκτις ἰχθύς Φ. 20.
ὑπεζῶσθαι Φ. 57.
ὑπογλωττίς Φ. 58.
ὑποδείδιεν Φ. 7, 2.
ὑποθυμῖς Φ. 58.
ὑπομένειν βλέμμα E. 5, 10.

Φάρμακον πενθέων Φ. 1, 2.
φάσαγον εὐήκες φ. 1, 8.

φελλός E. 8.

φιλαίτατος Φ. 11, 1.

φλέγεσθαι E. 1.

* φλεγμονή Φ. 30, 3.

φόρκος φ. 1, 20.

φορμίζειν πόθον E. 5, 49.

φυρᾶσθαι χαλεποῖσιν Φ. 8, 1.

Χάλκειον θῆμαν E. 5, 76.

χελὺς λιγυρή φ. 1, 19.

χιτών λευγαλέος Φ. 6, 1.

χλιαῖνειν E. 5, 89.

χοροστασίη τραγική E. 5, 58.

χρᾶν E. 5, 89.

Ψυχή βαθείη E. 5, 92.

Ἰνραῖα ἔτη Φ. 13, 2.

ὠρυγή E. 5, 72.

INDEX RERUM.

Alcaeus et Anacreon Sapphonis amatores	pag. 147
<i>Ἀχαιὰ Δημήτηρ</i>	72
<i>Ἄχνη</i> , urbs Macedoniae	72
Apium ex boum visceribus ortus	53
Amor auriga	169
Antimachi Lyda	240
Aristippi Laïs	176
Atalantae cursus amatorius	50
Bacchus pomorum inventor	51
— Adonidis amator	203
Bistonides	194
Corollae pomorum	51
<i>Δαυιάς</i>	246
Ephyra	178
<i>Ἐρυθραία</i>	251
Euripides <i>μισογύνης</i>	157
Euripides Aeginonis amator	150
Eurypylus	163
Hesiodi Eoea	131
Homerus <i>δαίμων</i>	133
Iasonis et Medaeae nuptiae	59
<i>Κάβαρροι</i>	247
<i>καπρὰ</i>	67
Laïs <i>ἀπιδανή</i>	177
Mimnermi Nanno	187
Musaei Antiopa	237
Nanidis narratiuncula adhibita historiae Romanae adulterandae	184
Oedipus	248
Orpheus puerorum amoris auctor	195
Orphei Agriopa	233
— caput sonerum	196
<i>Παιγνία</i>	39
<i>Πειθὼ Χάρις</i>	183
Philoxeni Cyclops	162
<i>Φλιοῦς</i> herois et urbis nomen	49
<i>Φόρκος</i> i. q. Orcus	199
Polymelae Amores	32
Pythagorae Theano	169
Socrates ex Apollinis oraculo summus hominum	172
— Aspasiae amator	174
Sophocles Theoridis amator	154
Symphonia in mediis et extremis versibus	27
Thessalae veneficae	74
Thracum mos notas inurendi	200
Tibiae ex hinnulorum ossibus factae	52

INDEX LOCORUM,
ex quibus fragmenta collecta sunt.

- I. Philetæe.**
- Antigonus Caryst. H. M. c. 23.
 Athenæus II p. 43 F.
 — II p. 71 A.
 — III p. 114 E.
 — V p. 192 E.
 — VII p. 327 C.
 — XI p. 467 C. F.
 — XI p. 483 A.
 — XI p. 495 E.
 — XI p. 496 E.
 — XI p. 498 A.
 — XI p. 783 A. D.
 — XIV p. 646 D.
 — XV p. 677 C.
 — XV p. 678 A. D.
 Etymolog. M. p. 330, 39.
 — — p. 602, 40.
 Eustathius ad Iliad. φ, 252.
 — ad Odys. v, 106.
 Hesychius v. ἄμαλλα
 — βαβυκῶς
 — Θεσπάλαι
 — ακεῖρος
 — σκύζης
 — ὑπ' ἀνθήν
 — ὑπεζῶσθαι
 Orion Theb. Etym. p. 185.
 Parthenius c. 2.
 Schol. ad Apollon. Rhod. I,
 1297.
 — — — III, 118.
 — — — IV, 989.
 — — — IV, 1141.
 Schol. ad Iliad. β, 269.
 — — φ, 126.
 — — φ, 179.
 Schol. ad Theocrit. II, 120.
 — — VII, 6.
 — — VII, 151.
 Stephanus Byz. p. 340.
 — — p. 700.
 Stobæi Florileg. LIX, 5.
 — — LXVIII, 20.
 — — LXXXI, 2.
 — — LXXXI, 4.
 — — LXXXVII, 19.
 — — CIV, 11.
 — — CIV, 12.
 — — CIV, 15.
 — — CXVIII, 3.
 — — CXXIV, 10.
- Stobæi Florileg. CXXIV, 11.**
 — — CXXIV, 26.
 — — Append. Vol. IV.
 — — p. 31 (389).
 — Eclog. Phys. V, 4.
 — — Eth. I, 5.
 Strabon. III, 5.
 — VIII, 5.
 Tzetzae Schol. ad Lycophr.
 Vol. II p. 707.
 Zonarae Lex. p. 1579.
- II. Hermesianactis.**
- Antonin. Lib. Met. 39.
 Athenæus XIII p. 597 sqq.
 Herodian. περί μου. λέξεως p. 16.
 Parthenius c. 5. 22.
 Pausanias VII, 17, 5.
 — VII, 18, 1.
 — VIII, 12, 1.
 — IX, 35, 1.
 Schol. ad Theocrit. VIII, 55.
 — Argum. ad Theocrit. IX.
- III. Phanoclis.**
- Clemens Alexandr. Strom. VI.
 p. 750.
 — — Protrept. p. 32.
 Lactantii Argum. IV ad Ovidii
 Metam. lib. II.
 Plutarch. Symp. IV, 5, 3.
 Stobæi Florileg. LXIV, 14.
- IV. Antimachi.**
- Arati Vita Vol. II p. 441 ed. Buhl.
 Athen. XI, 38.
 Bekkeri Anecd. Gr. p. 261. 1187.
 1223. 1386. 1416. 1422. 1393.
 Draco Strat. p. 33.
 Etymolog. M. p. 375, 40.
 Herodian. περί μου. λέξεως p. 4.
 32. 36.
 Photii Lex. p. 334.
 Schol. ad Eurip. Phoen. 44.
 — Aristoph. Plut. 718.
 — Apollon. Rhod. I, 211.
 — — I, 1008.
 — — I, 1290.
 — — II, 178. 296. 297.
 — — III, 409.
 — — IV, 156. 259. 1153.
 — ad Iliad. ζ, 200.

Einige
V e r l a g s b ü c h e r
 der Buchhändler
 C. A. Schwetschke und Sohn
 und der
 Gebauerschen Buchhandlung
 zu Halle.

Aeschinis et Demosthenis orationes de corona ex recognitione
 Im. Bekkeri, accedunt Scholia partim inedita. 8 mai. 815.
 Druckp. 1 thlr. 12 gr. Schreibp. 1 thlr. 20 gr. Engl. Pap.
 2 thlr. 12 gr. Velin 2 thlr. 21 gr.

Aeschyli tragoediae, quae supersunt ac deperditarum fra-
gmenta. Recensuit et commentario illustravit Chr. Godofr.
Schütz. V Voll. 8 mai. 1799 — 1822.

Druckpapier 10 thlr. 12 gr.
 charta script. 11 thlr. 18 gr.

Vol. I. Prometheus vincetus et Septem adversus Thebas.
 Edit. II. 1799.

Druckpapier 2 thlr. 6 gr.
 charta script. 2 thlr. 18 gr.

Vol. II. Persae et Agamemnon. Edit. II. 1801.

Druckpapier 2 thlr. 6 gr.
 charta script. 2 thlr. 18 gr.

Vol. III. Choëphorae, Eumenides, Supplices. Edit. II.
 1797.

Druckpapier 2 thlr. 6 gr.
 charta script. 2 thlr. 18 gr.

Vol. IV. Scholia. 1820.

Druckpapier 2 thlr. 6 gr.
 charta script. 2 thlr. 18 gr.

Vol. V. Fragmenta. 1822.

Druckpapier 1 thlr. 12 gr.
 charta script. 2 thlr.

Aeschyli tragoediae septem. Denuo recensuit et versionem
latinam adiecit Chr. God. Schütz. II Voll. 8 mai. 1800.

3 thlr. 6 gr.

Vol. I. Prometh. vincetus, Sept. adv. Th., Persae,
Supplices.

1 thlr. 15 gr.

Vol. II. Agam., Choëph., Eumenid.

1 thlr. 15 gr

Diodori, Siculi, Bibliothecae histor. libri qui supersunt ac
deperditor. fragmenta, edid. H. C. A. Eichstädt, Vol. I.
8 mai. 800. 2 thlr. 16 gr.

charta script. 3 thlr. 8 gr.

— — Voll, II. 8 mai. 802. 3 thlr. charta script. 4 thlr.

Ciceronis, M. Tullii, epistolae ad Attic. ad Quint. frat. et quae
vulgo ad famil. dicuntur, temporis ord. dispositae, recens.
selectisq. sup. interpret. suisq. annotat. illustr. C. G. Schütz.
6 Tomi. 8 mai. 809—813. 8 thlr. 8 gr. Schrbp. 12 thlr.
Engl. Pap. 14 thlr. Velin 18 thlr.

Einzeln auf Druckpapier:

Tom. I. 809. 1 thlr. 8 gr. — Tom. II. 809. 1 thlr. 8 gr.

— III. 810. 1 thlr. 8 gr. — Tom. IV. 811. 1 thlr. 12 gr.

— V. 812. 1 thlr. 8 gr. — Tom. VI. 813. 1 thlr. 12 gr.

Ernesti, I. M., Clavis Horatiana brevior; opusculum novum
rei scholast. accommodat. 8 mai. 819. 1 thlr. 12 gr.

— Onomasticum poetar. in primis Q. Horatii Fl. illustrat., seu
interpretes rer. ad mytholog. geograph. histor. pertinent.
8 mai. 819. 14 gr.

— Parerga Horatiana. 8 mai. 819. 12 gr.

Herodoti Halic. historiar. libr. quae enarrat. pugnar. inter
Graecos et Persas complect. cum summar. animadvers. su-
perior. interpret. excerptis atque suis et indicib. novis edid.

Dav. Schulz, II Voll. 8 mai. 809. Druckp. 4 thlr.

Velinp. 7 thlr.

— idem liber in usum Schol. 8 mai. 809. 1 thlr. 12 gr.

Hymni Homerici cum reliquis carminibus minorib. Homeri
tribui solitis et Batrachomyomachia, addita est Demetr.

Zeni versio Batrachomyomach. et Theod. Prodromi Galeo-
myom. textum recens. et animadvers. critic. illustr. Car.

Dav. Ilgen. 8 mai. 796. 2 thlr. 8 gr.

charta script. 2 thlr. 16 gr.

Isocratis Opera quae exstant omnia ad optim. exempl. fidem
emend. variet. lect. animadv. criticis summario et indice in-

struxit W. Lange. 8 mai. 803. 4 thlr. — charta script.

5 thlr. 8 gr.

